CESARET SERİSİ - 11

YAĞMUR BULUT'U UNUTURSA

Asıl cesaret seçtiklerin değil, vazgeçtiklerindir.

MÜJDE AKLANOĞLU

3.BASKI

ANA YURT

Roman

Yağmur Bulut'u Unutursa

SU OLUP AKAN ÖMRE İNAT VAR AŞK!

Bir insan başkasından kaçardı, aşktan kaçardı ama ölümden kaçacak ne yer vardı, ne de zaman…

Yağmur heybesine yalnızlık koyup çıktığı yolculukta, hiç hesapta yokken yanına katılan gölgeye alışmaya başlamıştı. Oysa umuda kapanmış yüreğine cemre düşmesine, aşka mühür yemeye geç kalmıştı.Peki ya Bulut Dağlı, gölge misali karıştığı ömründe kendine yer edinmeye niyetliyse, o zaman çaresiz kadın gururunu toparlayıp varlığının korunaklı yapısından kaçacak mıydı?

Tam da Yağmur gerçeklerle yıkanmış bir kadere razı olmaya karar verirken, hakkı yoktu zamansız hayallerin girdabına sürüklemeye umutlarını…

Kıyamet tarifesinde asılı kalmışken takvim yaprağı, hayal kurmamalıydı gelecek üzerine. Ölümler can gezerken kıyılarında, düşmek istemiyordu yalın ayak özgürce gezdiği toprak gözlerine…

Şimdi yokluğuna yakalandığı her anın üşüyen sızısı düşüyordu kirpiklerindeki ıslaklığa…

Oysa kolay mıydı dolu dolu yaşamayı hayal ettiği hayattan kaçmak, hele de firardayken acemi yüreği böyle…

ISBN 978-605-6847-29-5
22₺
ANA YURT
www.anayurtyayinlari.com

KAKTUSUN
TELEGRAM

Müjde Aklanoğlu
Yağmur Bulut'u Unutursa - Cesaret Serisi II

ISBN: 978-605-68472-9-5
Sertifika No: 33824

İmtiyaz Sahibi: Hüseyin Emre Anayurtlu
Yayın Koordinatörü: Ersin Cengiz
Editör: Kamuran Akdemir
Son Okuma: Behiye Esmer
Kapak: Merve Kürşat Kayalı
Mizanpaj: Serkan İlhan

Bu eserin Türkçe Yayın hakları Anayurt Yayıncılık San. ve Ltd. Şti'ye ve Hasrem Yayınlarına aittir. Anayurt Yayınları'ndan izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiç bir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı-Cilt: Melisa Matbaası
Çifte Havuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 674 97 23
Sertifika No: 12088

ANAYURT YAYINLARI
Ömerağa Mahallesi Abdurrahman Yüksel Caddesi
No: 9/1 28 İzmit / Kocaeli
Tel: (0 262) 324 89 34 Fax: (0 262) 324 89 34
www.anayurtyayinlari.com.tr

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cesaret Serisi- II

Yağmur Bulut'u Unutursa

Müjde Aklanoğlu

ANA YURT

Müjde Aklanoğlu, 1986 İstanbul doğumlu olan yazar İTÜ Tekstil Teknolojileri ve Tasarım Fakültesi, Moda Tasarımı bölümü mezunudur. Birçok çalışması ile dereceye girip ödüller almıştır. Halen özel bir şirkette stilist olarak çalışmaktadır. Yazarın daha önce 16 tane eseri yayımlanmıştır. Evli ve iki çocuk annesi olup, Kocaeli'de hayatını sürdürmektedir.

"Ben senin yarana bakıp
nasıl acıdığını anlıyorum da,
sen benim gözlerime bakıp
neye kırıldığımı anlamıyor musun
yağmur gözlüm?"

BİRİNCİ BÖLÜM

Sanma ki ömrün varlığından bıkacak...
Yaşarken ömrüm seninle can bulacak...
Olur ya Hak talep eder alırsa beni...
Son bakışımda gözlerin miras kalacak.

Sanki içinde bir yerlerde bir çırpıntı vardı. Göğsündeki kara kanatlı kuş, henüz çıkmaya başlayan ebruli tüylerini dökercesine kuvvetle çırpınıyordu. Genzine sert, adını koyamadığı yumrular doluyor ne öksürebiliyor, ne de yutkunabiliyordu.

Ensesinde bir ürperti belirince, altıncı hissiyle etrafa keskin bir bakış attı. Kulaklarında çınlayan tehlike sinyallerine bir anlam veremeyince, başını sallayarak bu saçma düşünceleri aklından kovaladı. Onlar hayatına girdiğinden beri iyice paranoyak olmuştu. Zihnini berraklaştırarak, hızlı adımlarını arka bahçeye çevirdi. Fakat bahçeye bakmasına rağmen Çiçek'i göremeyince, peşinden kuyruk gibi ilerleyen Ayrin'e kızarak, "Neden onu da almadın içeri?" diye öfkeyle kükredi.

Kız adamın sebepsiz çıkışıyla bir an ürkekçe durakladı ve çekingen bir tutumla, "O dev köpeğin üzerime gelirken, nasıl alsaydım?"

diye söylendi huysuzlanarak. "Hem buralardadır korkma, yanında o köpek varken bir şey olmaz ona... Neden bu kadar abarttığını anlamıyorum. Çiçek aylardır burada oynuyor..."

"O zaman güvendeydi." dedi Bulut tıslarcasına, "Ama şimdi değil."

İki gün içinde olanlar aklına geldikçe, Bulut'un içi daralıyordu. Sanki bir el göğsünü avucuna almış, canını yakasıya sıkıyordu.

"Çiçek!" diye bahçenin arkasına doğru seslendi. Uzun ve kuvvetli adımları toprak zemini daha hiddetli döverken, keskin gözleri bahçenin her yerini ayrı bir telaşla arıyordu. Neden korktuğunu bilmiyordu ama içinde bir sıkıntı vardı, hareketlerini ve iradesini neredeyse o sıkıntı yönetiyordu.

"Çiçek!" diye gürledi yine... Ormana ulaşan sesiyle ağaçlardaki kuşlar öterek uzaklaştı ama hâlâ meleğinden, ne ses, ne de iz vardı.

Sonra cansız bir havlama sesi işitti Bulut. Keskin kulaklarını kaldırdı, sırtından aşağıya soğuk bir ürperti geçerken kısık havlama sesine odaklandı ve yerini tespit ettiğinde koşarcasına adımlarını hızlandırdı. Zalim'i doğduğu günden beri tanıyordu ve bu havlama hayra işaret değildi.

Tehlike yakındaydı!

O önde, ona yetişmeye çalışan Ayrin arkasında korkakça ormana doğru ilerliyorlardı. Her saniye kocaman bir sene, her adım sonsuz bir uzaklık gibi geliyordu adama. Kıza ulaşamadığı her saniyede kalbi biraz daha sıkışıyordu.

"Ne olur Allah'ım çiçek toplamaya gitmiş olsun, dolaşmaya gitmiş olsun" diye duâ ediyordu içindeki çaresiz adam. Sonunda uzun otların arasından yürüdü, çalılıkla kaplı ormana girdi. Her taraf birbirinin aynı türünde ağaçlarla çevriliydi. Sık ve görkemli. Büyülü gibiydi, arada hırçın dalları, birbirine kenetlenmiş yaprakları delercesine içeri süzülen güneş göze batıyordu. Kuşlar ve bir sürü mahlûkun naif sesi birbirine karışmıştı ama onun aradığı ses bir türlü duyulmuyordu.

"Çiçek..." dedi etrafına bakınarak, bağırdığında daha gür yankılandı sesi. "Neredesin meleğim, ses ver."

Ses yoktu, yine kısık bir inleme vardı. Acı çeker gibi, can verir gibi... veda eder gibi! Karnına bir gerginlik saplanan Bulut, inlemenin olduğu yere yöneldiğinde, yerde yatan Zalim'i kanlar içinde

görünce, sesli bir soluk koyuverdi. Zalim iri bedeni, kana bulanmış tüyleri, kısılmış üzgün gözleri ve yere düşmüş cansız patileriyle yerde yatıyor, acı içinde inlerken korku dolu bakışlarını, sahibini uyarırcasına ileriye çeviriyordu.

Bulut eski dostunun başına diz çöküp üzerindeki ceketi çıkararak yarasına bastırdı. Bıçak yarasıydı, çünkü etine saplanan bıçak hâlâ karnındaydı. Bir kaç defa batırılıp çıkarılmış olmalıydı. Bıçağı çıkarmadan yanlarına baskı uyguladı.

Yüzüne gölge düşünce, tepesinde titreyen ve elini dehşet bir korkuyla ağzına tutan kıza bakarak, "Bunu sabit tut, kanaması çoğalmasın." diye belirtti. Gözyaşları içinde inleyen Ayrin korkuyla bir adım geriledi.

"Çiçek..." dedi genç kız korkuyla elini dudaklarına biraz daha kapatarak. "Bulut Bey, Çiçek nerede?" Gözyaşları damla damla yere akarken, bacaklarının korkudan titrediğini adam bile görebiliyordu.

"Bulacağım onu, korkma, sen Zalim'e göz kulak ol." derken adam genç kızı telkin edip, aklında deli sorular, yüreğinde fırtına çıkaran korkularla gözlerini etrafta dolaştırdı. İçinde nükseden derin bir kaosla doğruldu.

"Çiçek..." dedi tok ve daha kuvvetli sesiyle ormanı inleterek. "Ses ver bebeğim, ses ver!"

Ayrin korkarak köpeğe yaklaşınca, "Çabuk ol, ben bulacağım Çiçek'i, sen ona dikkat et." diyerek ormanın içine daldı. Son baktığında kız korkarak köpeğin yanına diz çökmüş, titreyen ellerini yarasına uzatıyordu. Adam sanki buz tutmuş gibi olan bacaklarıyla daha birkaç adım gitmişti ki, yerde, otların arasında yatan Çiçek'i görünce, yer ayaklarının altından çekildi, bir an dengesini kaybetti ve eğer yanında olan ağaca tutunmasaydı, yere kapaklanması an meselesiydi.

"Çiçek..." diye fısıldadı. Sanki sesi gibi soluklarını da biri çalmış, onu güçsüz bırakmıştı. Dizleri yırtılmış, beyaz kilotlu çorabı tozlanmış ve düştüğünü belli edercesine yüzülmüş beyaz elleriyle işte oradaydı.

Beyaz penyesi kanlar içinde, yerde yatan minik bedene bakarken, öyle bir yutkundu ki, boğazına inen yumru gırtlağını parçaladı. Onunla ilk tanıştıkları an ve olanlar film şeridi gibi gözlerinin önünden geçerken, neşeli sesi kulağında çınladı. Şimdi susmuş olan o tatlı dudakları, "Sadece Arkadaşım Bulut, sen mi geldin?" demiyordu.

Korku öyle bir yük bıraktı ki yüreğine, kocaman adamın ezilen kalbi ufaldı, sonunda atmayı keserken gözleri dolu dolu oldu. Kendinden emin elleri ilk defa birine dokunmaya korkuyordu. İlk defa yaklaşmaktan çekiniyordu. Güçlükle yanına yaklaştı ve toprağa diz çökmek isterken, yığıldı.

"Çiçek..." dedi minik bedenin yarasının nerede olduğunu anlamak istercesine kısık sesiyle fısıldayarak. Kirpiklerine takılan iri damlalar görüş alanını sislendirirken dünya hızla döner gibi etrafında çevriliyordu.

Titreyen elini ilk önce başına dokundurdu, ipek saçlarına, sonra iri elleri göğsüne indiğinde, avuçları kızın hızla atan kalbini hissedince, birden yüzüne baktı. Avucunun içinde onun minik kalbinin atışı ve karnının soluk alıp verirken ritmik olarak tekrarladığı hareketlerini hissediyordu ve onun her kalp atışında adamın duran kalbi atmak için zaman kolluyordu.

"Çiçeğim..." dedi minik bedeni ürkekçe dizlerine alırken. Büyük elleriyle minik yüzünü kavradı, gözyaşları beyaz teninde kurumuştu, o kadar belliydi ki ağladığı. Çok korkmuş muydu? Çok bağırmış mıydı? Canı yanmış mıydı? Bulut onun her bir göz damlası için bin tane yemin etmişti içinden ve ahdetti, yeminini tutacaktı. Bir taraftan da gözleriyle ve elleriyle yarası olup olmadığını kontrol ediyordu.

"Çiçek..."

Çiçek bu korku dolu fısıldamaya cevap verircesine irkildi, sarı kirpiklerini kırpıştırdı ve korkudan solan mavi gözlerini usulca açarak "Bulut..." diye fısıldadı. Minik dudaklar büküldü, titreye titreye "Bulut." dedi yine ve maviş gözleri ıslak bir tabakayla çevrelendi.

Ağlamakla gülmek arasında kalan adam, ömründen ömür giden saniyelerden sonra, hızlı hızlı soluyarak "Meleğim." diye inler gibi cevap verdi ve o küçücük bedeni, kudretli kollarının arasına hapsederek, koklayarak, defalarca yanağını, gözlerini, yüzünü öptü.

"Sadece Arkadaşım Bulut..." dedi dudaklarını büzen Çiçek, hıçkırıklarından ne dediği tam olarak anlaşılmıyor, dudakları güçlükle kıpırdıyordu. Ninni gibi çıkan kısık sesi, adamın ıslak yüzünü döver gibi solduruyordu. Bir süre candan baba-kız olan ikili sarmaş dolaş, o kısacık anın korkusunu paylaştı ve sonunda Bulut miniğinin yüzünü, ellerinin arasına alarak "İyi misin?" diye sormayı akıl etti. "Canın acıyor mu? Bir yerin acıyor mu? Neren acıyor?"

"Buram..." dedi Çiçek yüzülmüş minik elini başına götürerek ve oradaki şişlik acıyınca, inleyerek elini önüne getirdi. Kanamıştı. Adam korktu! Bulut saçlarını kenara çekerek başına baktı. Ufak bir şişlik, biraz da kan vardı. Açık yarası daha şimdiden kabuk bağlamaya başlamış, kan durmuştu.

"Ne oldu meleğim, düştün mü?"

"O... O geldi..." dedi Çiçek hıçkırarak. Korkuyla daha fazla sarılmak istedi Bulut'a ve daha sıkı sığındı sinesine.

Bulut saçlarını okşayıp onu sakinleştirirken, "O kim?" diye sordu.

Kız hıçkırmaya ve korkudan daha fazla sarılıp susmaya başladı. Bulut yanaklarındaki yaşları parmaklarıyla kurulayarak, daha sıkı sarılarak güvende olduğunun mesajını verdi meleğine. Kollarındaydı. Şükürler olsun iyiydi, öldüğünü sanarak ömründen ömür vermişti. Ona bir şey olsa yaşayamazdı ki, bunu bir kez daha anladı. Bulut, Çiçek'siz yaşayamazdı. Ölürdü.

"O kim? Korkma hadi söyle..." dedi sakince. Gözlerine baktı telkin edip cesaret verircesine. "Bana güvenmiyor musun? Biz arkadaş değil miyiz?"

"Babam..." dedi Çiçek dudaklarını büzerek. "Hakan geldi." Baba kelimesini bile zor alıyordu minik meleği diline.

Sinirden nefesi daralan Bulut etrafına baktı. İçinden bir ses, "Adam kızını görmeye gelmiş." derken başka bir ses, "Ona zarar vermeye gelmiş!" diye haykırıyordu. Hâlâ yasal hakkı ondaydı.

"Sana bir şey yaptı mı?"

Çiçek birden diklenip kollarını adamın boynuna dolayarak "Kaçtım ondan Bulut... Hızla kaçtım. Zalim beni korudu. Babamın üstüne atladı. Bana kaçmamı, sana bağırmamı söyledi, ben de kaçtım." Korkulu bakışlarını etrafta dolaştırdı. "Zalim nerede? Beni korudu değil mi? Babamı korkuttuk."

"Korudu meleğim." dedi Bulut kızı kucağına alıp kalkarken. "Beni bırakmazsın değil mi? Bırakmayacaksın."

"Sen benim nefesimsin Çiçek, bırakmam seni. Canımsın. Aşkımsın."

"Aşkımsın." dedi Çiçek yanağından öperken. "Ona da dedim, Bulut beni bırakmaz, git dedim."

"Bırakmam. Asla, asla bırakmam aşkım."

Bulut daha sıkı sarıldı meleğinin ufacık bedenine ve ayaklandı onunla, telkin edici sözlerle yürümeye başladı.

"Çiçek..." diye heyecanla çığlık attı Ayrin.

"Ayrin, sakın elini kaldırma!" diye uyardı Bulut hiddetle.

Zalim'in yanına geldiklerinde "Şimdi senden gözlerini kapatmanı istiyorum." diye uyarıda bulundu ama Çiçek itiraz edince, "Zalim bıçakla oynarken üstüne düşmüş Çiçek, yaralanmış. Onu doktora götürmem lazım... Onu görünce korkma olur mu?" dedi sonunda açıklama gereği duyarak. "Ve seni de doktora götürmeliyim, sen de koşarken düşmüşsün ya?"

Korkuyla hıçkıran ve onu gördüğüne inanamayan Ayrin, ayaklanıp Çiçek'i kucağına alırken, Bulut da eğilip Zalim'in iri bedenini kucağına aldı. Ayrin yeğenini öpüp koklarken ne kadar korktuğu hakkında söyleniyor, sürekli özür diliyordu. Artık gözünü kırparken bile onu yanından ayırmaya korkardı.

Köpeğini kanlar içinde gören Çiçek, korkuyla teyzesine sarılırken, ellerine kan bulaşan Ayrin hıçkırarak ağlıyordu. Köpek, iri bir insandan daha ağır ve büyüktü. Birlikte evin yolunu tuttuklarında, merakla yola dökülen Mahru ve Naci, panik içinde "Ne oldu? Neden *'Çiçek'* diye sesleniyordunuz?" derken korkuyla, Bulut'un kucağındaki köpeği görünce sarsılarak inlediler.

Çiçek'in üzerindeki kanı görünce de telaşla ufak bir çığlık attı Mahru. Derhal Çiçek'in yanına koşarken, "Ne oldu?" diye haykırarak ufaklığı kucağına aldı.

"Ayrin, sen eve git, ablanla ilgilen." dedi Bulut genç kıza sert sert bakarak. "Ama ağzından sakın bir şey kaçırma! Üstünü de değiştir." diye uyarmadan da edemedi. Ayrin titreyerek durunca "Sakın..." diye uyardı bir daha.

"Naci..." dedi yanlarında duran adama bakarken, dişlerini sıkarak emretti. "Yağmur uyanırsa şehre indiğimizi söyle. Oyala onu." Ve kızı kucağında tutan korkmuş kadına sert sert bakarak, "Biz de sizinle yola çıkalım Mahru Hanım, hem konuşacak, hem de paylaşacak bir şeylerimizin olduğuna eminim."

Bulut köpeği dikkatle araca koyup şoför koltuğuna geçtiğinde, Mahru da ön koltuğa çoktan oturmuştu. Çiçeği bağrına basarak onun aracı çalıştırmasını bekledi, Bulut telefonu kulağına götürdü. "Temiz bir hastaneye ihtiyacım var." diye buyurdu.

Kilometrelerce uzaktan bir terslik olduğunu anlayan Recep, endişeyle sorunca da, durumu kısaca anlattı. "Ve adamlarını köşke yolla, etrafında kuşatma istiyorum. Hemen! Sinek bile girmeyecek sınırdan içeri ve hiçbir göz onları fark etmeyecek... Ayrıca dediğim işi halletmeniz için artık bir haftanız yok, iki gün içinde iş bitmiş olacak."

Ve telefonu kapatıp gazı kökledi. Herkes tedirgin ve herkes artık daha dikkatli olmak için elindeki tüm kozları oynayacak haldeydi.

Akşamüzeri bedeninde bir uyuşmayla uyandı Yağmur. Perdeler çekili, odası karanlıktı. Neden bu kadar karanlıktı oda, hâlbuki yatarken açıktı. Etrafa şaşkınca bakındı, kimsecikler yoktu. Ne ses, ne seda... Hayır, vardı; Ayrin karanlıkta oturmuş, gözleri iri bir pırlanta gibi parlayarak deli gibi duvara bakıyordu. Bu kız kafayı mı sıyırmıştı? Ne arıyordu karanlıkta oda da? Neden sessizce boş boş duvara bakıyordu?

"Ablacığım..."

Ayrin'in verdiği tepki kadını ürküttü, kızın yerinde hoplayarak sıçramasıyla Yağmur, "Benim ablam, korkma!" dedi sakince. Komedine uzanıp abajuru yakarken, Ayrin elini kalbine koymuş, sakinleşmeye çalışıyordu.

"İyi misin?" diye sordu yataktan kalkmak için hareketlenen kadın.

"İyiyim abla, sadece dalmışım." dedi gözlerindeki dehşeti çaktırmadan silmeye çalışırken.

"Burada, böyle karanlıkta, ne yapıyorsun?"

"Yanında olmak istedim."

"O zaman yanıma uzansaydın ya..." Onu dikkatle süzerek kardeşinin yanına gitti. Gözlerini kuşkuyla kıstı. Ayrin yüzünü yana çevirdi, Yağmur eğildi ve çenesine dokundu. "Bak bakayım sen bana? Ağladın mı?"

"Yok..." dedi omzunu sarsıp burnunu çeken Ayrin, gözlerinden yaşlar taşırırken kendini durduramıyordu. Yaşadığı şeyler hiç hafif değildi ve artık minik yüreği de bedeni gibi bütün bu olanları kaldıramıyordu. Hıçkırdı "Sadece..." dedi, hıçkırarak sustu.

"Bulut Bey mi bir şey söyledi? O mu üzdü seni?" dedi Yağmur kardeşini kollarına çekerken.

"O iyi bir adam, neden üzsün beni? Hem bir şey demiyor bana biliyorsun." Burnunu çekti kız şaşkınca.

"O zaman Mahru ablamla mı takıştınız yine?"

"Yok..." dedi kız nazlıca. "Sadece olanları düşündüm." Başladı sözlerine ve derhal bahanelerine sığındı zekice. "Nisan ablamı, annemi, babamı özledim. Öyle birden işte, içim doldu..." derken hıçkırmaya başladı.

Yağmur yanına oturup, göğsüne çekti başını. Saçlarını okşayarak "Biliyorum uzun zamandır seninle ilgilenemiyorum, sıkıntını gideremiyorum." diye pişmanlıkla af diledi. "Özür dilerim, hem sana sahip çıkamıyor, hem de seni aşan isteklerle omuzlarına derdimi yüklüyorum. Keşke... Keşke climde olsaydı da..."

"Ablam..." dedi Ayrin ablasına sımsıkı sarılıp, derin derin koklarken boynunun kökünü, gözyaşlarını içinde saklamaya çabaladı. "Sen yanımızda ol, ben yine aç kalmaya, yine yağmurda kalmaya razıyım. Yeter ki sen ol..."

"O zaman ne oldu gerçekten söyle..." Ve dışarıda homurdanan aracın motoruyla Ayrin ani bir refleksle yerinden fırladı. "Bulut Bey geldi."

Onun bu ani tepkisiyle afallayan Yağmur kardeşinin arkasından ayaklandı. "Bir yere mi gitmişti ki?"

"Çiçekle bir..." dediğinde bir an durakladı. "Çiçek'i gezdirmeye çıkarmıştı." diyerek yalan söyleyip kapıyı açtı. Girişin ışığı odaya vururken, paldır küldür merdivenleri okşayan ayak sesleri kapıya ulaştı. Yağmur şaşkınca kardeşinin çıktığı kapıya bakakaldı ve kalkıp yatağın başındaki sabahlığına uzandı. Bu kız da bir haller vardı!

Kapıdan içeri giren Bulut, Çiçek'i yere bıraktığında, üzerindeki sabahlığı ile merdivenlerde beliren Yağmur, sorgulayan gözlerle baktı kapının girişinde duran kişilere. Çiçek yeni elbisesinin eteklerini tutarak döndü. Pembe çiçekli, beyaz bir elbiseydi. "Anne bak, Sadece Arkadaşım bulut bana ne aldı." Gözleri mavi bir cam gibi parlak ve mutluydu meleğinin...

Yağmur kısacık bir an kızına sitemle baktı, zorla gülümseyerek, "Çok güzelsin..." dediğinde, bakışları Mahru'ya kaydı. Morali bo-

zuk, yüzü ağlamış gibi bir ifadeyle ağırlaşmıştı. "Bir sıkıntın mı var abla, ne oldu?"

"Biraz yoruldum." dedi kadın gözlerini kaçırarak ve o anda Yağmur'un dikkatini çeken şeyle, nefesi ciğerlerinden kesildi.

"Çiçek..." Merdivenlerden düşecek gibi bacakları boşaldı ama düşmeden hızla indi. Kızının önünde diz çöktü, yüzünü okşayarak başındaki banda baktı. "Ne oldu başına?"

"Ufak bir kaza." dedi Bulut tok sesiyle. Çiçek annesinin ellerine uzandığında, minik ellerindeki çizikleri gören Yağmur, kızının ellerini ellerinin arasına alıp incelemeye başladı. Korkuyla Mahru'ya baktı fakat Bulut ondan evvel davranıp kadına sert bir bakış atarak, "Sen Çiçek'i odasına çıkar, biraz dinlensin." diye buyurdu. Sonra da miniğine bakarak "Ve bu gece film gecesi, uyumak yok, unutma." dedi göz kırparak.

Mahru bir suçlu gibi hızla kızın minik elini çekiştirerek yukarı çıkarken, Bulut, Ayrin ve Naci'ye aldırmadan Yağmur'un kolundan tuttu, kadını biraz sertçe çekerek salona yönlendirdi.

"Naci, Yağmur Hanıma su getirir misin?" dedi kadını tekli berjere oturturken.

"Bir şey mi oldu? Benden ne saklıyorsunuz?" diye korkuyla kalkmaya çalıştı Yağmur. Henüz toparlanamayan bedeni birden güçsüzleşmiş, kendine gelmeye başlayan yüzündeki renk yine çekilmişti.

"Otururşan anlatacağım." dedi adam kibarca ve kadın tekrar yerine oturana kadar başında dikilmeye devam etti. Naci Bey su getirdiğinde, Bulut elinden alarak "Biraz iç..." diye bardağı uzattı.

"İstemiyorum, sıkıntı ne lütfen anlatır mısınız?"

"Hakan..." dedi Bulut dişlerini sıkarak.

Yağmur panikle yerinden dehşet içinde fırlayınca, onu omuzlarından çökerterek tekrar yerine oturttu adam. "Korkma, tehlikede değilsiniz. Ama bugün buraya gelmiş."

Tehlikede değiller miydi? O sapık adam buraya kadar gelmişken nasıl iyi olurlardı? "Bana neden haber vermediniz?" diye bağırdı öfkeyle.

"Yağmur, hallettim ben..."

"Neyi hallettin? Kızıma..." dediğinde aklına gelen şeyle nefesi kesildi. Göğsünden bir ses duyuldu, böyle inler gibi ama aslında biri onu boğazlıyor gibi bir ses. "Lanet olsun... Ona zarar mı verdi?"

"Vermedi." dedi adam hâlâ soğukkanlı sesiyle durumu anlatmaya çalışarak.

"Başı?"

"Çiçek onu görünce korkup kaçmaya başlamış, koşarken düşmüş ve kafasını vurmuş. Ama Zalim..." Yağmur nefessiz kalınca, seslice iç gerdi. "Onun durumu kritik. Çiçek'i kurtarmak için dalaşmış sanırım, kaç kişi olduklarını bilmiyorum ya da tek geldiğini... Karnından birkaç defa bıçaklanmış. Ameliyata alındı, şimdi yoğun bakımda, uyutuluyor."

"Çok üzgünüm..." dedi ağlamaya başlayan Yağmur, eli ayağı titrerken çaresizce hıçkırdı. Onların yüzünden bir hayvan az daha canından oluyordu. Hem de adamın *'dostum'* dediği, tek arkadaşı. Ya kızı? Ya Zalim olmasaydı, kızına ne olacaktı?

Derhal yerinden kalktı. Panik bir tutumla, "Gitmeliyiz... Hemen toparlanmalıyız." diye kendi kendine söylenmeye başlayarak dönüp duruyordu. Bulut onu yerine oturtmak için omuzlarına dokundu nazikçe ama kadın o kadar paniklemişti ki, onu umursamıyordu. "Sakin ol Yağmur, adamlarım çevrede, kimse alamayacak sizi."

"Alır... O... O..."

"O bir insan, Allah değil... Ve her insanın sınırları var... Benim de gücüm. Bana güven, sizi benden alamayacak!"

Ellerinin altında titreyen kadına usulca sokuldu adam, merhametle yüzünü avuçlarının arasına aldı. Gözlerinin içine güven verircesine baktı. Yağmur ıslak gözleriyle adama korkuyla bakarak, "Bizi bul-du..." dediğinde titreyen sesi hıçkırıklarına yenildi. Yağmur başını iki yana sallayarak, dehşetle ağlamaya başladığında kalbinin içine kurşun yemiş gibi yüreği sızladı adamın.

Bulut eğildi ve onun yüzüne düşen yaşları şefkatle sildi. Alnını alnına yasladı. Ilık nefesi, kokusu, varlığı kadına güç veriyordu, eğer o yanında olmasaydı Yağmur çoktan tükenmiş halde olurdu. Mahru ve Naci gözlerini kaçırırken Ayrin dudaklarını bükmüş ağlıyordu.

Adam huzurlu sesiyle, "Çiçek seni böyle görmesin, zaten çok korktu." diye uyardı.

"Çiçek... O iyi mi?" dedi şimdi de kızı için endişelenen kadın burnunu çekerek, bir çocuk gibi safça burnunu çeke çeke hıçkırdı.

"İyi merak etme, doktor yarasını temizledi, dikiş bile atılmadı

ama bu gece uyumaması gerekiyormuş. Sabaha kadar film izleyeceğiz, tamam mı?" Ve mesafesini korumak için ayrıldı. Her ne kadar geç kalsa da! Aslında onu kollarına almak ve yatışana kadar sarılmak, telkin ederek saçlarını okşamak istiyordu fakat yapamıyordu. Bir süre de yapamayacaktı. En azından o boşanana kadar. Ona destek olmakla yetindi.

Yağmur, Bulut'a minnetle baktı ve ıslak gözlerini kaçırıp yüzünü yere eğerek, utanç içinde mırıldandı. "Hakkınızı nasıl öderim bilemiyorum."

"Ben biliyorum." dedi Bulut ve hemen ekledi.

"Mecbur değilsiniz, hatta..."

"Hadi şimdi biraz atıştıralım, sonra da film açalım." diye lafını devam ettirdi Bulut ve o sert maskesini bir kez daha suratından çıkarıp ona şefkatle bakarak gülümsedi. Kadının kalbinden ılık bir şeyler içine aktı ve tüm damarlarına uyuşturucu zerk edilmiş gibi güvene yenildi.

Hızla üzerini değiştirip mutfağa inen Yağmur, kızına kene gibi yapışarak yemeğini yedi -tabiî ona yemek denirse- ve herkes salona çekildiğinde de, kızını dizlerinden ayırmadı. Ama bir süre sonra sıkılan ve sürekli Zalim için endişeli sorular soran Çiçek'i yatıştırma işi Bulut'a düştü. Zaman geçti. Korkuyla gözleri camda, her tıkırtı da yerinden sıçrayan Yağmur, bir de tüm ilgisini kızına vermiş, başı mı dönüyor, midesi mi bulanıyor diye dikkat kesiliyordu. İki arada, bir derede yaşam mücadelesi içinde yüreğinden sevgi akıtmak, hasta bedenine ağır geliyordu.

"Ne izliyoruz?" diye sordu Bulut biten çizgi filmin ardından keyifle. Kızı oyalamak için bundan iyi yol yoktu ve uyutmamak için çaresi de... Herkes ona baktı. Kucağındaki Çiçek yanağındaki yanıkla oynayarak düşünmeye başladı. Bu adam ya cidden mazoşistti ya da kafadan kontaktı, sabahtan beri aynı çizgi filmin serisinin yedi bölümünü izlemişlerdi ve herkes homurdanırken ondan çıt bile çıkmamıştı. Ve Çiçek'in neye devam etmesini isteyeceğini onun kadar herkes bilirken, adam midesi bile kasılmadan bu soruyu soruyordu.

"Pepe..." Çiçek heyecanla ellerini çırptı.

"Bu sefer şirinler izleyelim bari ne olur..." dedi Ayrin huysuzlanarak. "Yoksa kusacağım."

Çiçek yüzünü astı, Bulut yeni bölümü açarak, "Sen sonra tek iz-

lersin Ayrin, şimdi Pepe izleyeceğiz. Ben çok merak ediyorum zaten Pepe kardeşine baktı mı?" dedi kızın şen çığlıkları altında ellerini şaklatmasını izlerken.

Bir süre daha çizgi filmin sessizliğine gömüldüler. Mahru mısır kâselerini yeniledi, koltuğunda horlayan Naci Bey'in üzerine pike örtüldü.

Yağmur gözlerini kırpmadan kızına bakarken, O' Bulut'un dizlerine tünemiş, başı göğsünde, bir ayağı berjerin kolçağında diğeri dizlerinde tuhaf bir yatışla, keyif içinde yeni bölümü izliyordu.

Pepe annesine şiir okuyup hediye verirken Bulut'a bakan Çiçek "Biz de anneme o elbiseden verelim, annem güzel olsun tamam mı Arkadaşım Bulut?" diye sordu çocukça bir saflıkla.

Bulut keyifle meleğinin tepesine öpücük kondururken, sanki havadan sudan bahseder gibi, "Annen zaten güzel bir kadın Çiçek, onun süse ihtiyacı yok..." dedi sakince.

Bir an kalbi tekleyen Yağmur ona bakan gözleri fark etmedi, çünkü ilk afalladığını algılayamamıştı. Ama sonra tüm bakışları üstünde hissedince, yüzüne doğru yürüyen ısıyla farkında olmadan aptal aptal gülümsediğini fark etti. Partilerde, kokteyllerde, bin türlü meclislerde aldığı övgülerin yanında bir hiç gibi duran bu basit sözler, içini ısıtmıştı. Zamanında hiç kuşkusuz daha albenili, daha sükseli, daha gösterişli sözler duymuştu, hatta güzelliğine atıfta bulunan ve şiirler yazanlar bile olmuştu ama hiç biri bu sade cümle kadar anlam katmamıştı yüreğine. *Onun süse ihtiyacı yok...* Bakışlarını yana çevirdiğinde Mahru ablasıyla göz göze gelince kızardı ve derhal boğazını temizleyerek ağzına mısır attı.

Onun bu mahcup hali gittikçe içinde, daha derinlere işliyordu adam. Yanağındaki kızıllar dudaklarını karıncalandırıyor, ona dokunamadığından sebep parmaklarının derisini yakıyordu. Göğsü kaskatı kaldı. Başını eğdi. Elini koltuğa koyup usulca tıkırdatan adam, dikkatle kadının kızaran güzel yüzüne bakmaya devam edince, Yağmur nereye bakacağını şaşırdı. Yanakları daha da kızarmaya başlamış, iyice utanmıştı.

Mahru güya onlara bakmıyordu ama gözlerindeki o hınzır ışık, dudaklarındaki sinsi bükülüş her ifadesini ele veriyordu. Üstelik Bulut farkında olmadan onu sakinleştirirken çok samimi bir duruma gelmişti akşamüzeri ve bunu ikisi de fark etmemişti. Demek ki o fark

etmese bile bu ikili gizliden yakınlaşmıştı.

Ayrin boğulacak gibi mısır yerken bunu sırf ablasına çaktırmamak için yaptığını zaten ele veriyordu. Derin bir nefes aldı; keşke camlardan biri açık olsaydı. Nefes alamıyor gibi hissediyordu, üstelik ateşsiz ve dumansız yanıyordu.

Onun bu güzel haline bakmaya devam eden Bulut gülümsedi. Çekiciliğine çekicilik katan bir masumluğu, her şeye rağmen saf bir yanı vardı deli kadının. Dudağının köşesi memnun bir ifadeyle hafifçe yukarıya kıvrılmış, kadının çekingen yüzünü süzen gözleri ayın on dördü misali parlamıştı.

"Sadece Arkadaşım Bulut." dedi onun dikkatini kendine çekmeye çalışan Çiçek, yanağına dokunup gözlerine bakmasını emrederken.

"Söyle meleğim." dedi adam kabalaşan tok sesiyle. Sanki sesi tıraş edilmiş gibi çıplak kalmıştı sebepsiz.

"Şimdi biz de bacaya yuva yapabilir miyiz?" diye sordu Çiçek bu garip enerjinin yönünü değiştirerek, merakla. Herkes Çiçek'e baktı.

"Neden?" diye sordu Bulut, kıza ilgiyle bakarak.

"Çünkü leylekler gelsin diye." dedi Çiçek tekrar çizgi filmine bakmak için oturuşunu değiştirerek. İç gerdi, minik omuzlarını indirip kaldırdı sıkıntıyla. "Bak leylekler bebek getiriyor bacaya! Eğer biz de yuva yaparsak, bizim de bebeğimiz olur. O zaman benim kardeşim olur, hiç canım sıkılmaz bu evde. Pepe gibi oluruz biz de. Naci dede olur, köpüş Zalim olur... Sen baba olursun, annem de anne olur, çok mutlu oluruz." dedi masumca sohbetine devam ederek.

Oturduğu yerde ağırlaşan ve bir gülle gibi kendini hantal hisseden Bulut, taş kesildi. Birden hıçkırık tutan ve panikten nereye bakacağını şaşıran Yağmur, ateşte yanmış gibi kızardı. Mahru'nun boğazına mısır kaçınca öksürmeye başladı, Ayrin resmen tükürüğüyle katledilmiş gibiydi. Arada garip, gergin ama aynı anda kışkırtıcı bir enerji asılı kalınca, Bulut boğazını temizledi. Herkes pür dikkat ona kulak kesildi, sanki adamın sözleri evrenin gidişatını değiştirecek kadar önemliydi!

Hızlı hızlı ensesinde elini gezdiren sıkıntılı Yağmur, "Çiçek..." diye uyardı sesi titreyerek. Bulut toparlayamadığı kelimeleriyle minnet edercesine ona baktı.

Fakat huysuzlanan Çiçek, "Ama anne!" diye itiraz etti, ona karşı koyarak kaşlarını çattı, kollarını göğsünde bağladı. Sonra küs bir tu-

tumla Bulut'un kucağına iyice sinerek, hem annesinden kaçtı, hem de soracağı soruya yöneltmek için Bulut'un gözlerinin içine baktı.

"Ama sen demiştin ki bir keresinde anneme, Çiçek ne isterse yaparım. Ben senden kardeş istiyorum Sadece Arkadaşım Bulut. Söyleyelim leylekler bize kardeş getirsin, annem de karnına koysun ve saklasın. Sonra zamanı gelince sen babası ol, annem de annesi işte, biz de Pepe'ler gibi olalım." diye ısrar etti.

Daha fazla bu duruma katlanamayan Yağmur yerinden kalkarak "Çiçek, saçmalamayı kes..." diye azarladı ve salondan çıkıp giderken ona bakan gözler şaşkınca Bulut'a döndü. Adam bocalarcasına, "Hadi biraz da başka bir şey izleyelim, yoksa annen bize Pepe izlemeyi yasaklayacak." diye espri yapıp göz kırpınca, ona gülen tek kişi Çiçek olmadı.

Ayrin ve Mahru da birbirine bakıp keyifle sırıtmıştı, çünkü Bulut itiraz etmek şöyle dursun, sanki Çiçek'in isteğine dünden razıydı.

Saatler ilerledi, en azından kritik saatleri atlatan ahali rahat bir nefes alarak Çiçek için sevinirken, artık gerçek hayata dönmeleri gerekiyordu. Mahru ve Ayrin, Çiçek'le birlikte odaya çekilmiş, en azından kız uyanmadan birkaç saat kestirmek istemişti.

Ama Bulut'ta bir değişiklik olduğunu sezen Yağmur yukarı çıkmamıştı. Merdivenleri inen adam yine siyah takımını çekmişti üzerine ve yine karalara boyanmıştı. İçi bir tuhaf oldu, karnı kasıldı, kollarını göğsünün altında bağlayarak ona baktı.

Bulut bir an durakladı, bir şey diyecek gibi baktı kadının yüzüne ve hiç ses etmeden kapıya yöneldi. Sonra birden durup arkasını döndü. Yağmur arkasından usulca gelip kapının girişinde durmuş, keyifsiz yüzü, sıkıntılı bakışları ve çaresiz gözleriyle sanki bir şey diyecekmiş de, cesaret edemiyormuş gibi dikiliyordu.

Genzine bir yumru oturan Bulut, kadının yüzüne sıkıntıyla baktı. *'Üzülme'* demek istedi, kollarının arasına alıp teselli ederken *"Korkma, ben varım."* demek istedi. *'Elim, gücüm, yüreğim, ben sizinleyim'* demek istedi ama o kadar cesur değildi. Yüz kişiyi gözünü kırpmadan öldüren cesur adam, ufacık bir sözü söylemeye, özlemle gözlerine bakmaya, hatta her şeyi boş verip kollarına alıp sımsıkı sarılarak telkin etmeye çekiniyordu. Cesaretsiz değildi ama reddedilmeyi kaldıramamaktan korkuyordu. Sessizce önüne döndü ve yürümeye başladı.

Yağmur giden adamın peşinden ıslak mavilerle bakarken, onun

yüzüne bakmayan Bulut aracına geçti ve kapıyı sertçe çekerek direksiyonu kavradı. Parmak boğumları beyazlayana kadar sıktı direksiyonu ve derin derin soluyarak başını geriye atıp, gözlerini sımsıkı kapattı. Sonra açtığı gözleri istem dışı dikiz aynasına kaydı. Hâlâ oradaydı, milim kıpırdamadan, gözlerini kırpmadan aracına bakıyordu. Kadının üzgün yüzüne bakarak telefonuna uzandı. Lanet olsun, bu da neydi? O kimseye izahat vermezdi ki!

Yağmur şaşkınca ekranda beliren ve ilk defa gördüğü numaraya bakarken, titreyen eliyle tuttuğu telefonu kulağına götürdü. Bir an sessizlikten sonra Bulut dişlerini sıktı. "İki güne kadar geleceğim."

Ve telefonu kadının suratına kapattıktan sonra "Lanet olsun!" diye küfretti. Eli hızla atan kalbinin üzerine gitti bocalayarak. "Adam öldürürken bile kalbim onu düşündüğüm kadar hızlı atmıyor." diye söylendi. Aracı çalıştırdı ve tekerlekler ardında toz bulutu bırakarak hareketlendi. Biraz gidince, dikiz aynasından onu seyreden suretin duruşuna yeniden baktı ve içini acıttı. Ani bir frenle durdu.

Yağmur duran araca şaşkınca bakarken, telefonuna gelen mesajla bir an irkildi.

"Yalnız değilsin artık, yanındayım. Bazen hayatımıza bir duâ dokunur ve her şey güzel olur. Duâmdasın Yağmur, seni en çok güvendiğime emanet ediyorum. Allah bizimle."

Bir an duraklayan Yağmur'un buruk dudakları usulca kıvrıldı. Gözlerinden damlayan iri yaşlar yanağını ıslattı ama bu sefer kederden değil, mutluluktan ağladı. Bulut soluksuz kadına bakıp tepkisini merak ederken, telefonun mesaj bildirimi titredi.

"Allah'a emanet ol. Buradayız."

İşte tüm sırların, tüm engellerin şifresini çözen söz söylenmişti, adamın yanan yüreğine buz gibi sular serpilmişti. Gitmeyeceğinden, o yokken kaçmayacağından emindi. Korkularını geride bırakan adam, arabayı aynı durduğu gibi hızla hareket ettirerek uzaklaştırırken, kadın içini rahatlatan bir solukla arkasını döndü ve eve geçerek kapısını kapattı.

Artık korkmuyordu, çünkü o vardı.

"Bir şey için karar alırken lütfen hemen kimseye sormayın!
Önce oturup düşünün, üstünden biraz zaman geçirin,
sakin bir zamanda tekrar değerlendirin
ve sonra fikrine değer verdiğiniz birisine
değerlendirmesi için konuyu açın..."

Müjde Aklanoğlu

KAKTÜS EFAM

İKİNCİ BÖLÜM

Bedenlerimizi ayrılmış sayma
kalplerimiz aynı göğün altını paylaşıyor...

Yağmur iki gün boyunca, Bulut'un gezdiği yollara uzun uzun baktı, gözleri doldu sebepsiz, ilk defa birini özlemiyordu ama ilk defa kendini suçlu hissettiren duygulara yeniliyordu. Sonra aklına sözleri geldikçe, ne suçluluk kalıyordu, ne de pişmanlık, sadece burukça gülümsüyordu.

Oysa tedirgin olmalıydı, kaçmak için çareler, kaybolmak için sebepler üretmeliydi ama o ne yapmıştı, tüm o kaygıları aklından silerek duraklamıştı. İlk defa korkmamıştı, ilk defa kaçmak için bir hamle yapmamıştı. Güvenmişti. Ufacık bir umuda dayanmıştı yüreği. İlk defa omuzlarındaki yükü biriyle paylaşmış, yüreğindeki sızıyı hafifletmişti... Bir de özlemişti! Öyle usulca, öyle sessizce, öyle içten, öyle gizlice, saklaya saklaya duygularını özlemişti.

Sonra çıkageldi beklenen. Aracının sesini duyduğu an bayram gününe uyanan çocuklar gibi heyecanlandı Yağmur. Etekleri zil çalarken elini ayağını nereye koyacağını bilemedi. İlk defa okula gidecek bir çocuk gibi afalladı. Pazar yerinde annesini kaybeden bebek gibi şaş-

kınlaştı, telaşlandı, korktu ve aynı anda güçlü oldu. Kalp hastası gibi çırpındı yüreği. İki gün demişti... O iki gün, kocaman iki asır gibi geçmişti.

İyice heyecanlanan Çiçek koşturarak merdivenlerden inerken, kapıdan giren Bulut kucağına zıplayan Çiçekle bir an "Amma da ağırlaşmışsın iki günde meleğim, sana ne verdiler böyle?" diye alay etti. Yüzü gülüyordu adamın ve duruşu değişmişti. Çiçek özlemle yanaklarına öpücük kondurup kıkırdarken "İşini bitirdin mi? Bir daha bu kadar gitme olur mu? Özledim seni. Çok özledim." diye sorgulamaya devam ediyordu.

"Sen benim canımsın... Balımsın..." dedi Bulut, meleğinin yanaklarından öperken. Çiçek artarda kendi lugatında en kıymetli olan sözlerini peş peşe sıraladı.

"Sen de benim çileğimsin. Pamuk şekerimsin. En sevdiğim ojemsin. Şirin ve pembe ayıcığımsın, Sadece Arkadaşım Bulut." dedi aynı onun gibi ve yeni çıkan sakallı yanaklarından iştahla öperken, gıdıklanıp kıkırdadı. Bulut duyduğu benzetmelere kocaman açılan gözleriyle bakarken, derin bir rahatlamayla gülmeye başladı. Şirin ayıcık demişti. Onu ayıcığına benzetmesi kötü gibi görünse de, kendisi olmadığı zamanlar o pelüş şeye sarılıp uyumasından biliyordu ki, o ayı pahada çok değerliydi. O'nsuz hiçbir yere gitmezdi. Kendi kıymetine gülerken şaşkındı. "Başka?" dedi devamını merak ederek.

"Imm. Balımsın... Her şeyimsin... Canımsın... Aşkımsın sen, aşkım... Bir de çikolatalı dondurmam olur musun Sadece Arkadaşım Bulut?" dedi başını şirinlikle sallayıp, diliyle dudaklarını yalayarak. Bulut kahkaha attı. Yine canı dondurma istemişti belli ki. Ama diğer sözleri kendisinden çalıntıydı.

"Onlar benim sözlerim..." dedi şakacı sesiyle adam.

"Hayır, ikimizin." dedi Çiçek keyifle. Bir daha öptü.

Bulut bakışlarını arkadaki hareketlenmeye çevirdiğinde, Yağmur daha iyi görünen bir halde merdivenlerin ortasında duruyordu. Hastalığını atlatmış gibiydi. Yüzünde güzel bir tebessüm vardı, duruşunda ise bir sakinlik. Bulut bir an büyülenmiş gibi ona bakarken, ondaki değişimin ne olduğunu bilemedi. Saçları her zamanki gibi sımsıkı ensesinde toplanmış, her zamanki kıyafetlerinden birini giymişti ama değişikti işte. Duruşu muydu değişik olan, yoksa bakışı mı? Gözlerindeki o içine işleyen ışık mıydı yüreğini hızlandıran? Yağmur bu

kez ona başka bakmaya başlamıştı, sanki güzel bakmaya... Yanağına baktığı gibi değil, yanık olmayan yüzüne baktığı gibi güzel...

"Hoş geldiniz efendim?" dedi Naci gülümseyerek bu büyüyü bozarken. "Zalim'i görmeye gitmişsiniz. Doktoru ne zaman çıkacağını söyledi mi?"

"Haftaya çıkacak..." dedi Bulut kollarındaki ufaklığı yere koyarken. "Hoş geldiniz Bulut Bey." dedi Mahru daha iyice halde ama hâlâ çekingendi ona karşı. O konuşmadan beri, o da rahatlamış ve biraz güç almış gibi duruyordu ama sınırını ve haddini bilen bir tavrı her zamanki gibi ifadesinde saklıydı.

"Teşekkürler Mahru Hanım." dedi Bulut ve kapıdan koşarak giren ve onu görünce duran Ayrin'e bakarak, keyifle göz kırptı. "Yine neyin peşindesin?"

"Aha..." dedi şaşkınca kirpiklerini kırpıştıran kız. "Valla cin çarpmış bu adama?" Ayrin ağzı bir karış açık kalarak, "Günden güne yamuluyor tüm katılığı..." diye homurdandı.

Yağmur bu sefer azarlamak yerine gizlice gülümserken, Mahru ağzının içinde homurdanarak kıkırdamasını bastırmaya çalıştı.

Bulut kısa bir an kapının eşiğinde dururken aklından geçenlerle şok olmuş gibi donakaldı. İlk defa dışarıdan gelmiyordu, ilk defa gitmemişti hatta daha uzun gittiği zamanlar da olmuştu. Çok gelişinde karanlığa açılan evin kapısı bu gün güneşle açılmış bir yaz günü gibi sıcaktı. Oysa her gelişinde, onun kapıyı açmasıyla köşe bucak kaçan herkes, şimdi koşarak gelmiş neşe ve coşkuyla sevinerek onu karşılıyorlardı. Bir tek davullar çalmamış, mehter ekibi hazırlamamışlardı karşılamak için. Çiçek kollarına atlamış, Yağmur merdivenlerde büyülü gözlerle ona bakmış ve hepsi ayrı bir sevgi seli ile ***hoş geldin*** demişti. Bulut bunları düşünürken gözünün dolduğunu saklamaya çalıştı. Bu kapı ilk kez bir aile ve yuva kapısı gibi açılmıştı ona.

Duraklayan adama dikkatle bakan Yağmur, dudaklarını kıpırdatarak, "Hoş geldiniz." dediğinde Bulut tüm dağların yelini içine çeker gibi bir nefes alıp, gözlerine doğru yola çıkan yaşları savuşturup, "Hoş... bul-dum." dedi kısık bir sesle. *Hoş buldum, çok hoş buldum* diye tekrar etti içinden de...

Derken büyü bozuldu, Ayrin mırıldanarak mutfağa, Naci başka bir tarafa, Mahru yukarıya çıkarken, Bulut bir iki adım atıp Çiçek'i yere indirdi ve "Biraz konuşabilir miyiz?" dedi Yağmur'a bakarak.

Döndüğünde onu bulmamayı göze almıştı giderken, gittiği yerden alıp getirmeyi de...

"Tabii..." dedi Yağmur merdivenleri inerken, o her zamanki mesafeli duruşunu hemen giyindi yine. "Ne hakkında olacaktı?"

"Çalışma odama gelirseniz..." dedi Bulut, Çiçek'e bakarak eğilip ufaklığın tepesine bir buse bıraktı. "Birazdan geleceğim meleğim, çok açım bana yemek hazırlar mısınız?" diye sordu.

"Parmaklarını yiyeceksin cicim." dedi Çiçek kendinden emin bir tutumla. Bunu yumurta pişirirken Ayrin'den duymuştu ve hep söylemek istemişti.

"Yemeği beğenmezsen, seni yerim..." dedi Bulut kızın yanlarına dokunup gülmesini sağlarken.

Yağmur uzun adımlarla önünden giden adamın arkasından yürürken, herkes ortadan toz olmuştu. Odaya geldiğinde, masasının üzerindeki notlara bakan Bulut, arkasını dönmeden "Kapıyı kapat." diye buyurdu.

Yağmur yüreğinde oluşan kocaman bir boşlukla kapıyı kapatırken, onun artık yanlarında olmak istemediğinden, dertlerinden sıkıldığından korktu. Az önceki huzur yerini korkuya, sabit duruşunu huzursuzluğa bırakmıştı. Biliyordu zaten, sonbaharın sonunda bahar yoktu ama ilk defa bahar olsun diye duâ etmişti. Çiçeği bir toprakta güvenle açsın istemişti. Yüzü düşmüş, umuda yüz çevirmiş sisli gözleriyle yere bakmıştı.

"Bir şey mi oldu?" dedi arkasını dönen Bulut, onun durgun halini yanlış anlayarak.

"Yok..." dedi Yağmur sıkıntılı bir halde. Dokunsa ağlayacak, söylense hıçkıracak gibiydi. Islak gözlerini kaçırarak, "Benimle konuşacağınız mesele neydi?" diye sordu titrek sesi. Terleyen ellerini kalçasına çaktırmadan sildi.

Bulut ceketinin cebinden çıkardığı mavi dosyayı uzattı kadına. düz bakışları ifadesizdi. Kirpiklerini kırpıştıran Yağmur titreyen elleriyle dosyaya uzanırken, gözleri "Ne bu?" diye soruyordu ürkekçe.

"Bunlar yeni düzenlemeler, eğer sen de kararından hâlâ dönmediysen, işlem sonlanacak."

Ne işlemi? Ne kararıydı? Yağmur savunmasız bir halde dosyayı açıp dikkatle okumaya başladıkça, bacaklarındaki derman çekildi.

kalbi atmayı yavaşlattı, duruşu hissizleşti. Kalçasını masaya dayamasaydı eğer, güçsüz kalan bacakları yüzünden yere kapaklanabilirdi. Kaygıları yeniden uyanırken, adamın saplantıları onu ürkütüyor, yeniden başladığı hayatta yeni kaygılar yeni facialar istemiyordu.

"İmkânsız?" dedi şaşkınca. "Kabul etmez."

Kadının soluk soluğa haline sakince bakan adam, "Edecek. Eğer sen imzalarsan, o da imzalayacak." diye güvence verdi. Başını geriye atarak "Ve son dosyayı kabul edersen, istediğin olacak." diye son noktayı koydu.

Elleri titreyen Yağmur, dosyayı aralarında usulca sallayarak, "Bu bir tehdit... Bir beladan diğerine geçmek bu..." diye nefes nefese kaygıyla çıkıştı. "Özgürlüğümün bedeli esir düşmek mi?" Yüzündeki renk çekilmişti ama alev alan yanakları hâlâ kırmızıydı.

"Bela?" dedi adam tek kaşını kaldırıp, elini ceplerine koyup yumruk yaparak. Onu bela olarak mı görüyordu?

"Size güvenmek istiyorum ama..." diye sesine ayar verdi kadın, çaresizce başını önüne eğdi.

"Güveneceksin. Zamanla. Yanımda kalırsan!"

Bu çok kaba bir teklifti. Arsız ya da edepsiz değildi ama değişikti işte. Neden direk sormak yerine böyle sert ve emredici olmak zorundaydı ki? Peki, Yağmur bunu neden kafasına takıyordu? Romantik bir teklif mi bekliyordu? Peki, yapsa hemen kabul mü edecekti?

"Ya yanımda kalırsın, ya da yanında kalacak adam senin felaketin olur." Ve kadına yaklaşarak, narin bir tutuşla eğilen başını kaldırdı. Yağmur onun temasıyla gözle görülür bir şekilde sendeledi. Islak mavi gözleri toprak kokan gözlerine değdiğinde, "Yanımda kal Yağmur..." diyen tok ses, kadının içine ateşler düşürdü. "Bırak destek olayım sana. Bırak acılarını sarayım. Bırak Çiçek mutlu olsun... Bırak düşünmeyi bir kere de, senin yerine iyi olanı ben düşüneyim. Çünkü sen düşündükçe hasta oluyorsun, hata üstüne hata yapıyorsun." Kadın yutkununca, iç gerdi. "Ya şimdi, ya da hiçbir zaman! Sen karar ver, benimle kalacak mısın?"

"Ne?"

Yağmur şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu adamın ciddi yüzüne. Bu çok fazlaydı, dosyada yazan çok ağırdı. Ona baktı. Korkuyla, ilgiyle, umutla, karmaşayla baktı. Ve onun sert du-

ruşunda, hiç istifini bozmayan yapısında dalga geçer gibi bir ifade yoktu. Bu... Bu şaka olmalıydı? Hatta bir köşede uyuya kalmış, kâbus görüyor olmalıydı...

"Duydun söylediğimi..." dedi adam umursamaz bir tutumla.

"Ciddi olamazsınız!" diye hırladı Yağmur, bu kadarı da eşek şakasıydı.

Onun düşkünlüğünden, çaresizliğinden yararlanmaktı. Küstah kaşları, yarı kapalı gözlerin üzerinden kalktı, ağız hoşnutsuzluğunu belli edercesine düz bir çizgi halini aldı.

"Gayet ciddiyim. Tabiî, son kararı sana bırakıyorum."

"Beni mecbur bırakarak mı?"

"Dilersen size yeni bir kimlik sağlayabilirim... Fakat tek şartım bu, kabul edersen ne istersen yaparız..."

Yağmur bir robotun gözbebekleri gibi ileri geri gidip gelen bakışlarını kontrol edemiyordu. Ellerini ovuşturuyor, dertli dertli sonuca dalmış, düşünüyordu. Bir süre sonra adamın varlığını hatırlayarak yana döndü, hayatını bir anda yıkıp harabeye çevirecek gücü ellerinde tutan adamın karanlık, vicdansız ve aynı anda merhamet barındıran gözlerine, şaşkınca baktı. Fakat sert duruşunda ve istifini bozmayan yapısında ufak bir yumuşama belirtisi görmedi. Zalim miydi? Yoksa melek mi? Anlayamadı!

Besbelli, söylediğini yapmaya kararlıydı.

Bulut masanın kıyısına yasladı kalçasını ve kollarını geniş göğsünde bağlayarak ona bakmaya ve düşündüğü şey için zaman vermeye devam etti. Yağmur yutkunarak adamın yüzüne baktı. Henüz uzamaya başlayan siyah saçları iyice geriye taranmış, geniş alnını ortaya çıkarmıştı, yüzündeki yanık daha belirgin olmuştu ama bugün o yanıktan korkmak aklına bile gelmiyordu. Galiba alışmıştı, ya da başından beri onu korkutan yanık değil, adamın kaba ve ürkütücü tavrıydı, karar veremedi. Yüzüne bakarken onun kibirli dudaklarının kıvrıldığını, burun deliklerinin küstahça açılıp kapandığını fark etti. Kızını bu haşin, bu acımasız aynı anda şefkat timsali adama nasıl emanet edebilirdi? Ona göstermediği daha kaç yüzü vardı? Çiçek, onun için bu kadar önemli miydi? Onu gerçekten korumak için istediğine hiç kuşku yoktu. Kurumuş dudaklarını güçlükle yalayarak, kendini konuşmaya zorladı.

"Böyle bir şey yapmayı neden istiyorsunuz ki?"

Gömleğinin yakasını düzelten Bulut, "Neden yapmayacakmışım? Benim Çiçek'ten başka kimsem zaten yok. Yarın ölsem mirasım ortada kalacak, ya da bana bir şey olsa bu ev bile devlete kalacak. Neden her şeyimin sahibi Çiçek olmasın?" diye yalandan bir bahane üretti.

"Siz cidden iyi misiniz? Çiçek sizin kızınız değil ki?" diye çıkıştı kadın, şaşkınlığını üzerinden atamıyor, titreyen elindeki dosyada yazanları kavrayamıyordu.

"Eğer kabul edersen olacak. Bunu sakın yanlış anlama, bunu sırf onun geleceği için düşünüyorum, başka hiçbir art niyetim yok. Daha ne kadar kaçarak yaşayabilirsiniz ki? Onun okula, eğitime ve düzenli bir hayata ihtiyacı var. Seninse kaygıdan arınmış bir geleceğe..."

"Ama ben..."

"Başkasının karısına sahip çıkacak kadar tıynetsiz değilim. Eğer dilersen kocana dönebilirsin... Ama Çiçek o adamın yanına gitmeyecek. Babası bile olsa."

Adamın bu sözleri kadının kalbinde bir yere dokundu, kızını annesinden bile koruyacak kadar çok seviyordu. Ve bu hali yapmacık değildi.

"Siz ne biliyorsunuz ki?" dedi Yağmur dişlerini sıkarak.

"Seni sürekli dövdüğünü, Çiçek'i kullanarak tehdit ettiğini... Sonra Ayrin'e yapmaya çalıştığı iğrençliği... Daha sayayım mı?"

Ellerini kulaklarına kapatıp "Sus." diye bağırmamak için kendini kasan kadının bacaklarındaki güç çekilince, bir adım geriledi. "Bu..." dedi nefes alamayan Yağmur. "Bunları nereden biliyorsunuz?"

Kalbi öyle hızlı atıyordu ki bir an bu sesten sağır olacaktı. Bulut dişlerini sıkarak kadının tepesinden bakarken, "Onun hafızasında sandığınızdan daha derin yaralar açmışsınız. Çiçek'in tanık olduklarından haberiniz bile yok. Daha geçen gün benden sizi korumam için yemin etmemi istedi. Babası denen adamdan ölesiye korkuyor. Siz ondan kaçıyorsunuz. Ve ben salak değilim, geçmişinizi araştırıyorum."

Onu kızdırmak istediği besbelliydi, kızımış görünüp onu memnun etmemek için, Yağmur bu hakareti de sineye çekmiş göründü. Şimdi umursamaz bir tavır takınmıştı. Hiç tanımadığı, ömründe karşılaşmadığı biri tüm özelini öğrenmişti.

Kadının durgunluğunu yanlış anlayan adam, sert ve tek seferde,

"Kocanı hâlâ seviyor musun?" diye sordu, bu soruyu sorarken gözleri karardı, koyu karanlık bir renk aldı.

Yağmur onun küstah ses tonunun karşısında, öfkesini yenemedi. "Bu sizi ilgilendirmez."

"O zaman yerinizi haber vereyim."

"Hayır..." diye atıldı yalvarırcasına. Bu tehdit bile olsa kadın ölüyormuşçasına can çekişti. Yanağına iri bir damla süzülürken, "Lütfen, bunu yapmayın." diye yalvardı. Ne yapacağına karar veremiyordu, ya Hakan ya bu tanımadığı adam olacaktı hayatında ve kadın, geleceği olmayan hayatını kurtarmak için başka bir masumun canını yakmak istemiyordu. Hakan için Bulut'a zarar vermekten korkuyordu. O iyi biriydi, ne olursa olsun, ne düşünürse düşünsün, o iyi bir adamdı.

"Para için mi evlendin onunla?"

Bu sözleri öylesine küçümseyerek söylemişti ki adam, Yağmur daldığı kuyudan istemeyerek irkildi.

"Babamın mirasını yönetmesi için yetkili tek kişi o'ydu. Her şeyi avucuna almıştı, benden daha bilgiliydi, cömertti, iyi hissettirmesini beceriyordu... Ben sandım ki..."

"Kardeşinin ve kızının hakkını koruyabileceğini sandın. Ablanın kocasıyla evlendin!"

Bu sözler hakaretti! "Ablam öldü..." dedi kadın kendini açıklamak isteyerek. Başkalarına kendini açıklamak durumunda kaldığı için bir kez daha nefret etti Hakan'dan ve başkalarının değil ama ilk defa Bulut'un ön yargısından korktu.

Ölü ablasının kocasıyla, sene-i devriyesi gelmeden evlenen kadın görüntüsü, içini ilk defa bu kadar acıttı. Hatası ilk defa bu kadar canını yaktı. Bir şeyler söylemek isteyerek durdu ve tekrar sustu.

Bu ayrıntıdan sebep Bulut'un canı sıkılmış gibiydi. Yağmur odanın içinde huzursuz huzursuz dolaşmaya başladı. Sonra bir anda durarak adama baktı, tartarcasına gözlerini kıstı. Gergin, acı verici sessizlik içinde nefes almak için çabalarken çıkardığı sesleri dinleyerek beklediler. Birkaç dakikanın ardından hırıltılı solukları daha nazik sese dönüştü ve yanaklarına hafifçe bir pembelik geldi.

"Düşüneceğim."

"Zaman yok."

Utancı çok netti kadının. Bulut gerçeği bildiği halde açıklama-

ya kalmayarak bu utangaç halinin keyfini sürdü. Daha sonra ne gibi azarlar işiteceğini umursamayarak orada pembe renginin favori rengi olduğuna karar verdi!

Yağmur yavaş, üzücü bir bakışla etrafına bakarken Bulut onu izledi. "Tut ki kabul ettim istediğini... Ama bu, sandığınız kadar kolay değil ki."

"Benim için zor olan hiçbir şey yok." Adamın ifadesi güven vericiydi, bu kadının midesinde bir şeyleri harekete geçirdi.

Kalçasını yasladığı masadan desteğini çekti adam, kapıya yürüdü. Vazgeçtiğini sanan Yağmur umutsuzca onun önüne geçti. Panikle lafa atıldı. "Ya bu sahtekârlığı ortaya çıkarırlarsa..."

"Çıkaramazlar."

İçindeki korkuları erirken, vicdanı onu dürtüp durdu. Bulut'un meraklı bakışının delici etkisini biliyordu. Sakin kalmaya uğraştı. "DNA testi devlet destekli oluyor ve noter huzurunda yapılıyor. Bu iş kolay değil."

Bulut küçümseyen bakışlarla ona baktı. "Kolay."

Yağmur öfkeden kudurarak ona dik dik baktı, sonra da öfkesini dizginlemeye çalıştı. Ne inat, ne cesur bir deliydi bu adam! Öyle öfkeli bakıyordu ki, adamın içinde bir şeyler kırılıyordu. Doğal olarak alınganlık edecek durumda değildi. Fakat bu kadar zora koştuğu için bir an ondan nefret etmekten kendini alamadı.

"Senden duymak istediğim şey, eğer kocana karşı bir şey..."

"Ondan nefret ediyorum." diye sözünü kesti Yağmur, cesur yüzü ciddiydi. Ve adamı şaşkına çevirircesine bir anda lafını ağzına tıkayarak devam etti. "Ama o Çiçek'in babası."

"O adam Çiçek'in sadece kâğıt üstünde babası. Babası olmayı hiçbir zaman hak etmedi, etmeyecek de. Kan bağından daha kuvvetlidir can bağı..." dedi öfkesini kusarak.

"Bundan emin misin?" diye sordu adama umutla ve sonunda. "Eğer kızımı onun pençelerinden kurtarabileceksem, şeytanla bile anlaşmaya yapmaya razıyım. Peki, senin beni yarı yolda bırakmayacağımı nereden bileceğim!"

Genç kadının boğazından bir kızarıklık yükseldi. Adamın ifadesi değişmedi ama gözleri parladı kısa bir an. "O zaman kabul ediyorsun?"

"Sizden söz almadan, olmaz. Sizin için sözleşmelerin ve bazı kâğıtların hükmü olmadığını anladım. Madem öyle, siz de bana bir söz vereceksiniz?"

Genç kadının alaycı dudakları hafifçe kıvrıldı.

Adamın kalbini anında sekteye uğratan, ufak bir çarpık gülümsemeydi. "Çiçek büyük bir kanıt!" Sonra gülücük soldu ve ona arkasını dönerek cama yaklaştı. Uzaktaki dağlara baktı. Omurgası dümdüzdü; omuzları cesurca dikti.

Fakat korkusu oradaydı; başını yana yatırışı ve alt dudağındaki ufak titremede, omzunun zarif kıvrımında diken diken olan tüylerde korkusunun kanıtıydı. Olanlardan kendini sorumlu tutuyor ve korkuyordu.

Bulut onun böyle hissetmesine izin veremezdi. Onun sorunlarını kendi sorunları yapmak için bu mükemmel bir fırsattı ve asla elinden kaçırmayacaktı. Bu onurlu sebebe sahipken olmazdı. Çiçek'in resmi babası olmak için, Yağmur'u kendine ait yapmak için son şansıydı. Hemen şimdi, şu dakika bir cevap almalıydı. Olasılık üzerinde bütün gece düşünmüştü ama kararını şimdi vermişti. Sanki bir silahın tetiği çekildiği an, namluya sürülen merminin yerinden fırlaması gibi hızlı ve tek seferde.

"Sözümü tutacağıma ne kadar eminsin?" Panik genç kadının göğsünü sıkıştırdı, bocalarcasına "Yanılmak istemiyorum. Şartım var." dedi.

"Ne?" dedi Bulut merakla. "Neymiş şartın?"

Adam gerçekten kafayı sıyırmıştı, başkaları için kendi hayatını mahvetmeyi göze alıyordu. Yağmur'un acilen bu adamın yüzüne vurup aklını başına getirmesi gerekiyordu. Yana döndü, elini yakasına soktu ve uzandı, göğsünün içinden bir kâğıt çıkarıp ona gösterdi. "Siz de bana bu adamı bulacaksınız?"

Bulut kadının elindeki sıcak fotoğrafı aldı. Göğsünde saklanmaktan yıpranmıştı ve tıpkı onun gibi güzel kokuyordu. Eski, çok dokunulmaktan yıpranmış ve yarısı yırtılmış fotoğrafa ilk defa görüyormuş gibi bakarak, "Kim bu adam?" diye sordu. Aslında zihninde canlanıyordu o kareyi çektirdikleri gün. Dün gibi hatırlıyordu, fotoğraftaki adam kendisiydi ama bunu kadın bilmiyordu!

"Bilmiyorum." dedi Yağmur yüzünü düşürerek.

"Bilmediğin bir adamı mı arıyorsun?" diye sordu Bulut, Yağmur dudağının kıyısını dişledi. "Peki neden arıyorsun?"

"Bir söz verdim..."

"Sadece verdiğin... bir söz için mi arıyorsun onu?"

"Bu sizi ilgilendirmez. Siz sözünüzü tutun, ben de tutayım."

Adam gülümseyen bir sesle, "Anlaştık." dedi kadına elini uzatırken. Yağmur kısa bir an iri eline baktı. "Anlaştık." Ve elini tuttu ama garip olan, o etkiyi yine hissetmesiydi. Yüreğine uzanan karıncalanma. "Siz bizi bu beladan kurtarın, ben de sizinle evleneyim." Bulut kibirli bir gülüşle, onun sözünü tamamladı. "Üstelik de nefret ettiğiniz biriyle, öyle değil mi?"

"Öyle."

Kadının gözlerinin artık nefretle bakmadığını, ne zaman kabul edecekti?

"Çok önemli bir söz olmalı bu."

"Hiç kuşkunuz olmasın." dedi Yağmur elini geriye çekerek.

Adam onun teninc bıraktığı o güzel sıcaklıkla yetindi, şimdilik!

"Kocasını böyle gözden çıkaran bir kadını daha önce hiç görmemiştim." diye damarına basmaya devam etti. "Ne yaparsa yapsın, o senin kızınızın babası. Yarın beni de böyle gözden çıkarmayacağını nereden bileceğim?" Kadın ona alayla bakınca iyice sertleşen Bulut, bir tehdit edasıyla fısıldadı.

"Buna müsaade etmeyeceğimi de bilmen gerekir. Benim karım olduğun gün, ömrün boyunca öyle kalırsın. Son nefesine kadar..." Bu saplantılı ama aslında yüreğinde güzel bir yerlere dokunan sözlerle, Yağmur yutkundu. Gözleri irice açıldı, kirpikleri korkuyla kırpıştı, onun korkmasından ürken Bulut hızla ekledi. "Ve sen bana Allah'ın emaneti olduğun gün, gözümden bile sakınırım."

Yağmur tuttuğu nefesini usulca dışarı saldı. İçine sıcak, bal kadar tatlı, su kadar berrak bir şeyler aktı. Bulut bir an ona daha sert çıkmayı düşündü, ama nasıl olsa gerçeği ağzından alacaktı.

"Size muhtaç olmam, kendimi vereceğim anlamına gelmez." diye diretti son kozunu oynayan Yağmur. Bir umut, Nasrettin Hoca misali ya tutarsa dedi blöfü. "Bana dokunmaya çalıştığınız an, kocamdan kaçtığım gibi sizden de kaçarım ve bizi asla bulamazsınız."

Adam eğildi, kadının çenesini iki parmağının arasına nezaket-

ten uzak bir hareketle sıkıştırıp tehditle sıktı. Parmak uçlarının basit bir temasıyla içinde gizlenen bir özlemin dışa vurmasını sağlamıştı. "Dene..." İçgüdüsel yanıtıyla genç kadının bütün bedeni karıncalandı. Gözlerine iki kor halde bakarken, "Ben kocan değilim deli Yağmur! Kocan olduğum gün, bu sadece isimde kalmaz. Saygına da, hürmetine de ve bedenine de sahip olurum. Ve kaçarsan, seni elimle koymuşum gibi bulurum. Çünkü ben, benim olanı paylaşmayı sevmem. Çünkü ben, benim olana zarar gelmesine müsaade etmem." diye gerçeği dile vurdu.

Yağmur bayılacak gibi hissetti. Önce inme inip oracığa yığılmazsa tabii.

"O zaman cesedimizi bulursun ve paylaşmak zorunda kalmazsın." dedi Yağmur kendinden emin bir şekilde başını dikleştirip elini silkeleyerek. Bu deli kadın istediğinde nasıl da gözü kara olabiliyordu, şaşıyordu. Cesurdu, deliydi ve dediği dedikti. Şu ana kadar alacağı evlilik teklifleriyle ilgili hayal kurmasının üzerinden uzun zaman geçmişti fakat bu tekliflerin hiçbirinin böyle olmadığından emindi. Bulut ona yaklaştı. Fazla yakındı. Sıcaklığı teninden evvel esir aldı kadını ve titretti. Kalp atışlarını sekteye uğrattı.

Sesi alçak, tahrik edici bir boğukluktaydı. "Ya sen bana yaklaşırsan..."

Elini genç kadının bacağına bilinçli olarak sürttü ve arzu kadının içinde şimşek gibi çakıverdi. Dudaklarından uzun, cansız bir soluk kaçtı. Sadece bu bile baştan aşağı sıcacık ve pembe olmasını sağlamıştı. Ama direnerek, "Bunun olmayacağını ikimiz de biliyoruz, değil mi?" diye bu gerçekten kaçtı. Direnmek onun en iyi yaptığı savaşıydı.

Ama direncini kıran ses balyoz oldu. Kulağına değen sözler ateş gibiydi.

"Dokunduğum zaman..." Bilinçli olarak duraksadı adam ve eserini izledi keyifle. Kız soluksuz kalmıştı. "Nefesini tutuyorsun."

"Korkudan..." dedi Yağmur hemen gerekçeli bir açıklama bularak.

"Hah yüzüm yanıktı, unutuyorum bazen. Tiksindirici öyle ya." diye sertçe söylendi adam, resmen tükürür gibiydi sesi.

Kalbi göğsünde çırpındı fakat sesini canlı tuttu. "Öyle." diye yalan söyledi Yağmur, böyle yaparsa uzak duracağını sanmak gibi bir yanılgıya kapıldı. Daha ileri gidip, zalimleşti. "Dünya batsa ve ikimiz

kalsak, sizinle yine de ilgilenmezdim."

Büyük konuşması öfkelenen ve içi bir kez daha acıyan adamın dişlerinin birbirini sıkmasını sağladı. "Umarım bir gün bu sözlerini sana hatırlatmak zorunda kalmam."

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Ona garip bir şekilde bakan adamın gözlerindeki acı, kadının yüreğini öyle acıttı ki, kalp atışıyla geçen saniyeleri sekteye uğradı. Yavaşlayan kalp ritmini sayacaktı fakat sersem kalbi güvenilmez kronometre gibi aceleyle peş peşe üç defa atıyor, sonraysa birden duruyordu.

Bir ***siz,*** bir ***sen*** olan konuşma artık iyice gerildi. Karşılıklı meydan okuyan ve eğlenen bakışlar paylaştılar. Bu konuşma bir sürü risk taşımasına rağmen, bundan o kadar çok keyif almaları kadar yanlıştı.

"Asla... sizden kocalık gibi bir beklentim olmayacak."

Duyarlılığına kıymet veriyor ve bir şekilde bunu göstermek istiyordu. "Yazık..." dedi Bulut, boğazındaki âdemelması ağır ağır hareket ederken. "Âşık olduğun gün, buz sözleri sana hatırlatacağım."

"Aşk mı?" dedi şaşkınca kadın. Gözleri onu esir aldı. Boğuk kahkahasıyla katlanılmaz bir şekilde alay etti. "Size mi? Aynaya hiç bakmadınız sanırım?" Baştan savarcasına bir ses çıkardı. Uzun ve gergin geçen dakikalar boyunca bakıştılar. Önce birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Ardından dudaklarına. Yağmur'un aslında söylemek istediği bu değildi ama adam kendinden o kadar emin durunca, canını yakmak istiyor, hatta hayalarını tekmelemek istiyordu.

"Şimdi de öyle bir durumda kaldın ki..." O kadar yakındı ki, yanağında onun nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu kadın. "Ya nefret ettiğin biriyle evlenecek, ya da sevdiğin tek şeyi kaybedeceksin. Ya da kendi kaderini kendin çizeceksin. Yani lafın kısası Yağmur, romantik hayaller kurma... Kitaplarda, dizilerde olduğu gibi kâğıttan koca olmam... Ya gerçekten evli oluruz... Ya da bu iş hiç olmaz. Şundan emin olmalısın, kendi hayatını yaşamakta tamamen özgürsün. Size asla istemediğiniz bir şey dikte edilmeyecek. Tabiî bana saygı duyup fikrimi sorduğun sürece."

Yağmur başını kaldırıp ona öyle kocaman açılmış ve korunaksız gözlerle baktı ki Bulut, onun her duygusunu açık bir kitap gibi okuyabildi. Endişe, korku, dehşet gördü. Fakat aynı zamanda güven de vardı ve korkusunu ezip geçiyordu. İşte bunu biliyordu. Altı aydır ona istemediği hiçbir şeyi yaptırmamıştı.

Kabaydı, huysuzdu, kızgındı hatta deliydi ama garip bir nezaketi ve anlayışı vardı. Manyak herif onun aklını karıştırmayı sonunda başarmıştı. Adamın sesi korkularını okşamaya devam ettikçe, kalbinin diğer gizli odalarına da yaklaştı. Yüreğinin kullanılmayan, örümcek ağı kaplamış sır odalarına. Oysa pas tutmuş kilitlerini açıp geçmesi için gerçek güce ve yüreğe sahip olması gerekirdi. İçinde, her bir tuşlasıyla sevmek için inşa edilmiş saray, keşfedilmemiş yerler vardı ve kendisi bile onları keşfetmeye korkarken, neden bu adam giderayak, hem de cesurca içine dalmak istiyordu?

Gerçekten ne kadar büyük ve nasıl acı verecek kadar boş olduklarını öğrenmekten korkmuyor muydu? Ve çok zamandır sızlayan, boş yer sadece kalbi değildi. Bacaklarının arasında da aynı şeyleri hissediyordu. Ne zaman yanına yaklaşsa o sızı daha da şiddetli kendini belli etmeye devam ediyordu. Kendi duyularına inkârcı olan Yağmur, kalbi rahatlayarak heyecanla atıldı.

"Benim hayatım kardeşim ve kızım üzerine kuruldu. Onlar iyi olduğu sürece size asla zorluk çıkarmam, üstelik bu iyiliğinizin karşılığını mutlaka ödeyeceğimden emin olabilirsiniz."

"Karı-koca arasında borç olmaz." Ve bu sözlerin anlamını kavradığından keyifle gülümsedi adam, "O zaman bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Herkes sınırını bildiği sürece..." dedi ve çekingen bir sesle, "Evet. Ediyorum." diye fısıldadı.

İstemsizce bir sızlanma gibiydi sesi. Belki de bir inlemeydi. Geldiği yer boğazı değil, göğsünün derinlikleriydi. Kalbinin olduğu bir yerden gelmişti.

Adamın kalbi heyecanla teklerken boğazını temizledi. O gürleyen ses, bir iç çekişten daha fazlasıydı.

"Evet mi diyorsun?" dedi teyit bekleyerek.

"Evet dedik ya..."

Gözlerini ayaklarına dikti Yağmur ve o anda kapının açılıp kapandığını duydu. Gitmişti. O gidince oda birdenbire bomboş kalıvermiş, sanki erkeksi kokusu her yana sinmiş fakat yüreğindeki tekleme hâlâ yerindeydi ama en azından korkunun izleri silinmişti. Teselli aramak zor gelirken, paramparça olan ruhu darmadağınık yüreğinin her yerine saçılmıştı.

Kapanan kapının ardından boş gözlerle baktı bir süre. Önceden umutsuz gibi görünen işler, şimdi büsbütün karışmıştı. Artık korkması gerekmeyecekti, kızının bir çevresi, arkadaşları olacaktı, ancak hayalinde yaşatabileceği türden bir eğitim sağlayabilir, onu çok iyi yetiştirebilirdi. Orası kesindi ama bunun gerçekleşmesi için de, bir ömür boyu yabancı bir adamla yaşamak zorunda kalacaktı. Onu tanımayan, ince mi kaba mı olduğunu belli etmeyen, küstah ve bencil bir adamla evlilik oyunu oynamak... Her anlamda evli olmak, kadını olmak...

Nefesi gırtlağına kaçınca dili ağzında dolandı. Midesi kabardı. Bedeni isyan ederek yandı.

Ve sonra gerçekler yüzüne tokat gibi vurdu. Yarım bir hayata, olmayacak bir umuda esir etmişti adamı. Onun karısı olarak kaç gece geçirecekti, kaç gün yanında kalabilecekti? Yağmur ona hüzünden başka bir şey veremeyecekti, oysa o bilmeden ona dünyaları vermişti. Hem de giderek, hayal kurmaya bile korkarken.

Yarın saat sonra öğle uykusuna yatan kızının yatağına yaklaştığında, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Ona sokularak, usulca, "Bir gün beni affedebilecek misin meleğim?" diye hıçkırdı. "Seni emin ellere bırakmadan nasıl rahat edecekti içim? Özür dilerim, çok özür dilerim."

Şu ana kadar fare gibi kapana kısılıp yaşamışlardı, birileri aracılığıyla izi bulunabilir diye çekinmiş, bu tehlikeyi göze alamamıştı ama şimdi... Şimdi herkes özgür olacak, Yağmur ruhunu huzura teslim edecekti.

Ölüm bir başlangıç olacaktı geridekiler için, bunu sadece Yağmur göremeyecekti.

Çok ürküyordu gerçekten, daha doğrusu dehşet içindeydi. Ömrünün geri kalanını ya kaçarak -ki bu çok uzun sürmeyecekti biliyordu- ya da az olan yıllarını o buz gibi soğuk, küstah adamla evli olarak geçirecekti.

"Gülüşüme katık ettiğim dostlarım...
Gözyaşıma görgü tanıdığı ettiğim gecelerim var benim..."

Müjde Aklanoğlu

KAKTÜS TEAM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Senden başka kim yüreğimdeki suça iltica edip,
sevdanın tutsaklığına yataklık eder.

2 gün evvel...

Karanlığın içine çekilirken zifiri gecenin yuttuğu sadece bedenleriydi. Gözlerinden firar eden ateş ne onların varlığını saklıyor, ne de öfkelerinin seyrini değiştiriyordu. Eski yapının çökmeye meyilli merdivenlerinden sert adımlarla inerken, boş alanda ikilinin haşin ayak seslerinden başka inleyen bir ses duyulmuyordu. Soluk sesleri ölü gibi cansız, bedenleri ruh gibi acımasızdı. Sonunda istedikleri yere yöneldiler. Cansız bir ışığın kapının altından süzüldüğü yere geldiklerinde, Bulut elinin ucuyla kapıyı ittirerek, gıcırdama sesiyle açtı. Onu girişte gören Recep derhal saygıyla öne çıkarak, gözlerine baktı. Bulut adamına teşekkür edercesine başını sallayarak, sandalyede oturan adama döndü.

"Açın başını ve ayağa kaldırın."

Tok sesi perde perde yankılanınca sessizlikte, adam ürkerek "Ne oluyor? Kim var orada?" diye korkuyla sordu.

Odada tek değillerdi, dört koruma daha loş ışığın altında duruyordu. İkisi öne çıktı.

Hakan, kollarını tutan adamlarla irkildi ve huysuzluk ederek ona dokunmalarını istemediğini belli etti. Korkuyordu, terliyordu, başına gelebileceklerin hayali ile çok tedirgin olduğu anlaşılıyordu. Biraz itiş kakıştan sonra korumalar adamın başındaki bez çuvalını açtıklarında, ne zamandır karanlıkta kalan gözleri ışığa alışmak için biraz kısıldı. "Sıkıysa tek tek gelin lan!" diye bağırdı.

"Geldik koçum, teke tek istersen de buradayım." dedi tok sesli bir adam.

Hakan yere baktı, bakışları iki uzun, çocuk mezarı kadar büyük ayakkabılardan kalın, kaslı bacaklara taşındı ve orada her biri diğerinden daha geniş ve kuvvetli duran göğüsleri arşınladı. Yukarı çıktığında ise, korku ve hayretle derin bir nefes aldı.

"Rüzgâr Bey..."

Rüzgâr tek kaşını kaldırarak o siyah bakışlarını adamın gözbebeklerini delercesine yüzüne odakladı. Öylesine ürkütücü ve acımasız duruyorlardı ki, Hakan'ın yutkunduğu an çıkan ses odanın içinde yankılanıyordu. Bunlar gibi karanlık adamların onu neden kaçırdığını merak eden Hakan, korkulu bir solukla, "Neden beni kaçırdınız?" diye sakin olmaya çalışarak sordu. "Size ne gibi bir hata yaptım?"

Zekiydi puşt, fazla zeki!

Rüzgâr iç çekerek omzunu sarstı. "Kaçırmadık, sana açık adres verdik sen kendi ayaklarınla geldin. Ve hatayı bana değil, kardeşime yaptın."

"Ka... kardeşin mi?" Bakışları yanındaki adama kaydı, ama bu adam Cem denen o Deli Fişek değildi ki... Kısa bir an baktı, şaşkınca soluk verdi. Bu da onlar kadar manyak duruyordu, gözü kara ve duruşu cellat gibi korkusuzdu.

"Bana mesaj çeken siz miydiniz?"

Kafası şimdi şimdi aydınlanıyordu. Yağmur'un numarasından mesaj gelince, yine onun gel git aklının devreye girdiğini ve geçmişi unutup aradığını sanarak hevesle gelmişti buraya. Onu yakalayacağı için mutluydu. Bu sefer öldürüp, tüm mal varlığına konacağından çok emindi.

"Ama neden?" dedi masum bir sesle. Gören de bu adam haksız-

lığa uğramış, ona hata yapılmış sanırdı, duruşu, bakışı o kadar acıklıydı ki, başka biri olsa buna kanardı. Neyse ki onlar başkası değildi! Bu adam felaket bir psikolojik vakaydı, kiminle nasıl oynayacağını iyi biliyordu. Ve Rüzgâr'ın yanındaki adama bakarak gözlerini kıstı, alnından süzülen iri bir damla ter kirpiklerine dokunurken, öfkeyle soluklandı. Bu o adamdı! Karısını ve kızını elinden alan, gizleyen ve kollayan adam… Ayrin'i ondan ayıran buydu!

"Şerefsiz…" dedi dişlerini sıkarak, asıl şerefsiz kendisi olan sapık adam.

Bulut'un burnunun yanındaki kasları seğirdiğinde, Recep tam adama sert bir tane geçirecekken, tek kaşını kaldırarak onu durdurdu. Hâlâ ağzından köpükler saçarak "Karımı ve kızımı geri alacağım. Onları benden alamayacaksın." diye kükrüyordu sapık insan bozması.

Bulut yumruklamak için kaşınan avuçlarına tırnaklarını batırdı. "Bana ait olanları istiyorsun…"

"Onlar sana ait değil. Onlar benim! Benim kızım, benim karım, benim baldızım." Sonra aklına kötü bir şey gelmiş gibi soluk soluğa "Çiçek ölmedi değil mi? İyi o…" diye sordu. Çiçek ölürse Yağmur ona kuruş vermezdi. Gözleri gerçek bir endişe barındırıyordu.

Bu nasıl bir şerefsizdi, nasıl bir babaydı?

Ve Bulut için bardağı taşıran son damla buydu. Çiçek! Adını ağzına aldığı an gırtlağını sıkmamak için kendiyle savaştı. Ve adam tekrar "Çiçek..." dediğinde ip koptu.

Yumruğunu adamın burnuna sertçe gömerken "Onu öldü sanarak bırakıp kaçtın, değil mi? Adi şerefsiz! Hastaneye götürmek yerine onu orada kurda kuşa bıraktın. Ölüme terk ettin." diye bir daha vurdu. Hakan kollarını tutan korumalara rağmen, dengesini kaybedip yere yıkıldı ve ağzı burnu kan içinde deli gibi sırıtırken, "Sen bulmuşsun işte, demek ki iyi." diye kesik kesin konuştu.

Bulut'un içinde bir ateş kaynıyordu. İlk defa ayaklarıyla ezerek birini öldürmek istedi, ilk defa canını aldığı kişiden pişmanlık duymayacağını keşfetti. Nasıl hastalıklı bir insan, evladını ölüme terk eder, korkutup, canının yanmasına izin verirdi? Oysa Çiçek melek kadar saf, korunmaya muhtaç bir karınca kadar minikti. Korumalar Hakan'ı kollarından tutarak doğrulttu. Adamın burnundan çeşme gibi akan kana rağmen, pis pis sırıtması kesilmemişti. Bakışlarını Bulut'a çevirdi, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Boşanma kâğıtlarını imzalamanı..."

"Asla imzalamayacağım. Hem imzalasam bile, Çiçek benim kızım, onu sana vermem. Hiçbir mahkeme de buna onay vermez. O ve Yağmur bana ait... Hatta Ayrin de..."

Bulut iç gererek Rüzgâr'a baktı. "Usta, Derviş'e ne sormuşlar bilir misin?" dedi sıkılganca.

"Yok üstat ne sormuşlar?" dedi Rüzgâr.

"Derviş'e sormuşlar, 'En zor olan nedir?' diye."

"Ne demiş?"

"'Sözdür' demiş, 'anlaması da zor, anlatması da...'"

"Anlatırız koçum, biz de söz çok." dedi Rüzgâr tek kaşını kaldırarak. Bulut cebinden bir kâğıt çıkardı. Recep, Bulut'un elinden kâğıdı alıp adamın gözüne sokarcasına yaklaştırdı. Kâğıda bakan Hakan ateş püskürür gibi kan tükürerek, "Bu yalan. Çiçek benim kızım." diye haykırdı. Öne doğru atıldı ama ne yazık ki korumalar onu tuttu, keşke tutmasaydı da Bulut onun tek bir tane sağlam kemiği kalmayana kadar kırsaydı.

"Babası olduğun için... Önceden olsa bir ihtimal onunla görüşmene izin verebilirdim. O da Çiçek için ama o gün onu ormanda kanlar içinde tek başına bırakıp kaçtın ya, bu gün hem Çiçek için hem de bizim için öldün. Bundan sonra onun tek babası var, o da benim. Bırak çevresinde, soluk aldığı gökyüzünün altında bile seni görürsem, acımam gebertirim. İkazsız, düşünmeksizin gebertirim."

"DNA raporları benim kızım olduğunu ortaya çıkaracak, bu sahte raporlar mahkemede işe yaramayacak. O benim kızım, benim kanımdan, benim genetiğimden. Onu ben yaptım... Hiçbir şey bunu inkâr etmeyecek." dedi kıvranarak.

"Ama bu rapor onun, benim kızım olduğuna onları ikna edecek..."

"Sahte bu..."

"Bunu sen söylüyorsun sadece..."

Bulut umursamazca korumasına işaret verdi, Recep korumalardan birinden aldığı dosyayı masaya bıraktı, üzerine de bir kalem koyup geriye çekildi. "İmzalayıp boşanarak yaşamak da senin elinde, ölüp dul bırakarak kökünü kazıtmak da... Hangisi olacağına sen karar ver."

Hakan pis pis gülerek konuşmaya başladığında, Bulut dişlerini sıktı. "Ne diyeceksin yarın Çiçek'e, annene göz koyduğum için babanı öldürdüm mü?"

"Hiçbir şey." dedi Bulut buz gibi bir ifadeyle. "Babası trafik kazasında ölmüş bir kıza ne denir ki? Allah rahmet eylesinden başka..."

"Seni adi piç..."

Ve ağzına yediği yumrukla, geriye savruldu. "Küfretti." dedi Rüzgâr omzunu silkerek, "Elimde değildi."

Artık adamın burnundan daha çok kanlar fışkırıyordu. Ve sonra birkaç yumrukta Zalim'e yaptıkları için, birkaç tane de Ayrin için attığında, adamın elmacık kemiğinde bir kırık, burnunda telafi olmaz bir yamukluk ve üç beş kaburgasında elle tutulur yer kalmamıştı. "Çiçek sorarsa Rüzgâr amcanın hediyesi dersin." dedi sadist bir bakışla. Biliyordu Bulut, ileride Çiçek üzülmesin diye gebertmiyordu şimdi bu pisliği.

İşi bittiğinde acıdan inleyen adamın kısa saçlarına elini geçirdi Bulut ve kanayan gözlerine bakarak, "Ölmen, benim için kurtuluş olur... Bence biz bu işi boşa konuşuyoruz." derken adamın başını bıraktı ve geldiği gibi sessizce kapıya yanaşmaya başladı. Hakan arkasından korkuyla bakarken, "Tamam imzalayacağım. Rüzgâr Bey yardım edin ne olur, yemin ederim bir daha karşılarına çıkmayacağım, söz veriyorum imzalayacağım. Allah belamı versin isimlerini, varlıklarını bile unutacağım." derken Recep'in sesi duyuldu. "Artık çok geç aslanım, gel seninle biraz kemik kırmaca oynayalım. Malum aracın içinde bulunduğunda, senin kaza geçirdiğine herkesin inanması lazım."

Akşamın meltemi ikilinin sert yüzlerini yaladığında, Rüzgâr sırıtıyor, hâlâ hırsını alamayan Bulut kanlı eline bakıp küfrediyordu.

"Hani elini sürmeyecektin?"

"Canım çekti." dedi Bulut burnunun kenarı seğirirken.

"Bence onu gerçekten öldürmeliydin. Sonra başına bela olabilir. Garantiye almak varken işini, neden riske ettin?"

"Tek istediğim bu inan... Fakat yarın bir gün Çiçek gerçeği bilmeden karşıma geçip, 'babamı sen mi öldürdün' derse, o zaman yıkılırım."

"Nereden bilecek?"

Bulut ona buruk bir gülüşle baktı. "Hiçbir sır sonsuza kadar saklı kalmaz, bunu en iyi sen bilirsin." Ve ikili karanlığa doğru yürümeye başlarken, ormanı Hakan'ın acı içinde attığı çığlıkları ve kırılan kemiklerinin sesi inletiyordu.

Bulut eve gelip Yağmur'la o malum konuşmayı yaptıktan sonra sanıyordu ki her şey yoluna girecek, ama onun için en çıkmaza giren hiç beklemediği şey olmuştu. Yağmur ablasına ve kardeşine aldıkları kararı haber verirken, bu kararı Çiçek'le konuşmak ona düşmüştü. Daha doğrusu bunu kendisi özellikle istemişti.

Bulut meleğinin elini bu sefer tedirgin bir halde tuttu ve onunla biraz gezintiye çıkmak istediğini söylediğinde, yanında hoplaya zıplaya yürüyen kıza konuyu nasıl açacağını bilemedi. Bir piknik mi planlasaydı keşke? Zamanı da yoktu! Bir yere mi götürseydi? Şu anda riske atamazdı! Düşünce yığınıyla savaşarak bahçenin sonundaki tomruk yığının yanına geldiklerinde, Bulut eğildi ve ufaklığı kavrayarak büyük tomruklardan birinin üzerine oturttu. Her ayağı yerden kesildiğinde kıkırdamayı huy edinen Çiçek, yine aynı keyifli gösterisinden onu mahrum etmemişti.

Çocuk etrafına bakınırken, "Çiçek... Seninle bir şey konuşmak istiyorum." diye başladı sözlerine Bulut. Sanki karşısında büyük bir kız vardı ve ciddi bir çekişmeye gireceklerini belirtiyordu. Çiçek ona tatlıca bakınca gülümsedi. "Sen artık büyüdün, o yüzden senden izin almak istediğim bir konu var."

"Ne oldu ki?" diye sordu Çiçek ve aklına gelen şeyle dehşete kapılıp hemen sislenen gözleriyle ellerini Bulut'un omzuna koyarak, kendini korumaya almaya çalıştı. Minnacık kalbi panikten patlayacaktı.

Sesi titrerken "Hakan mı geldi yine?" diye sordu. Bir yandan da korkuyla etrafına bakınıyordu. Minik aklından ne geçiyorsa, dudakları ağlamak için büzülmüştü bile. Kızın dehşetli tepkisiyle öfkelenen Bulut, onun yüzünü ellerinin arasına alırken, panik halini silmek için "Yok yok, korkma!" diye yatıştırmaya çalıştı. "Ben varken bir daha sana yaklaşamaz o adam."

O hayvan herifin minik kızın üstünde bıraktığı iz telafi edilemez boyuttaydı. Çiçek o günden beri uykularından sıçrayarak uyanıyor, bahçeye tek başına çıkmaya korkuyor ve ne zaman ani bir ses duysa çığlık atarak yerinde sıçrıyordu. Üstelik hiç âdeti değilken korktuğu an ağlamaya başlıyor ve onu sakinleştirmek zaman alıyordu.

"Ben seninle özel bir konu konuşacaktım." dedi Bulut, kız biraz

yatışınca. Alnını alnına yaslayarak burunlarını birbirine sürttü. Çiçek gözlerine bakınca, "Hani Pepe'nin bir annesi, bir babası ve bir yuvası var ya..." diye sözlerine başladı.

"Köpüş ve kardeşi de var. Bacaya yuva kurdular..."

"Tamam, dedesi bile var işte. Sana sormak istediğim..." derin bir nefes aldı ve konuya nereden başlayacağını bilemeden, "Biz annenle evlensek, sen bizim kızımız olsan... Tıpkı Pepe'ler gibi..." pat diye söyledi.

Çiçek'in gülen yüzü soldu, dudakları büküldü ve gözleri doldu. Beklediği tepki bu değildi, yoksa meleği onu istemiyor muydu? Daha evvel hiç sormamıştı, belki de sormaya korkmuştu.

Ama Çiçek kendi korkuları için endişelenecek yaşa gelmişti artık. Onun aksine. "Artık beni sevmeyecek misin?" diye sordu.

"Seni çok seviyorum, bunu da nereden çıkardın?"

"Artık annemi daha çok seveceksin. O senin sevgilin mi olacak, filmlerdeki gibi?"

"Ama sen de benim sevgilim olacaksın. İlk sevgilim, en çok sevdiğim. Aşkım olacaksın."

"Onu benden çok mu seveceksin Bulut? Canıımm diyecek misin?" diye sordu çocukça bir kaygıyla. Mavi gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Kimseyi senden daha çok sevemem meleğim. Senden başkasına canım demem, kabul edersen." dedi Bulut minik ellerini eline alıp dudaklarına götürdü. Usulca öperek hissettirdi sevgisini. "Ama eğer annenle evlenirsem, senin baban olabilirim."

Çiçek kirpiklerini kırpıştırdı. Açık kahve kaşlarının altından çekinerek baktı. "Gerçekten mi?"

"Evet, istediğin zaman bana baba diyebilirsin. İstemezsen Bulut da diyebilirsin. Seni kimse alamaz benden, hep yanında olurum. Baba kız gibi, aynı evde yaşarız ve hep birlikte oluruz. Sana sarılabilirim, oynayabiliriz, hatta birlikte büyürüz..."

"Hakan gibi kızmazsın bana, değil mi? Ona baba demiyorum diye bana kızıyor, popoma vuruyordu. Kaşlarını böyle çatıyor. Gözleri de korkunç." Kaşları çatılmış, ıslak minik dudakları bükülmüştü.

Bulut dişlerini bir kez daha sıktı, gözleri karardı. Minnacık çocuğa neyin eziyetiydi şizofren herifin ettiği?

"Hayır, kızmam." dedi kollarına alıp saçlarını koklayıp öperken. "Sen ne istersen onu diyebilirsin bana." Bir kez daha öptü ellerini. "İzin veriyor musun?"

"Annemi sevecek misin?"

"Seveceğim."

"Hakan'dan onu koruyacak mısın? Bir daha dövmesin annemi, ağlamasın annem. Ona canım demene kızmam ki. Annem ağlamasın Bulut, çok ağladı. Her gece ağladı." dedi Çiçek üzgünce. "Ben o zaman kıskanmam, onu Hakan'dan korursan olur. Valla kıskanmam. Sevgilin olabilir."

Bulut, Çiçek'i kucağına alıp öpücüklere boğarken, Çiçek onun boynuna sımsıkı sarıldı. "Ama sana Bulut desem kızmazsın, değil mi?" diye sordu. *'Baba'* sözcüğü onun içinde çok ağır yaralar taşıyordu! Hakan ne zaman baba demese, onun canını yakardı. Şimdi de baba sözcüğü onun minik canını yakıyordu. O yüzden baba kelimesini artık sevmiyordu, benimsemiyordu, kabullenmiyordu.

"Kızmam meleğim, sen yanımda ol, istediğini söyle bana."

Bulut ona sarılırken, yüreği titriyordu. O baba demese bile, Çiçek onun kızıydı. Kan bağı olmasa bile, can bağından bağlıydı. Onun kanından değildi ama canından gelmişti sanki. Sevgi bağını, kimsenin koparmaya gücü yetmezdi. Onun saf sevgisinden şüphe etmesine dayanamazdı. Canı ne istiyorsa onu diyebilirdi. Bulut. Sadece Arkadaşım Bulut ya da aşkım veya sevgilim... Ne dilerse, ne söylerse ona razıydı, yeter ki üzülmesindi...

DÜĞÜN GÜNÜ

Tuvalet aynasının önüne oturmuş, aynanın aksine yansıyan ekru, dantelden, uzun kolları olan kuyruklu balık elbiseye dalgınca kendine bakıyordu. Dün paketinden çıkardığı zamandan beri baktığı gibi garipti gözlerindeki ışık. Bunu da o seçmemişti, her şey gibi, müstakbel kocası onun adına halletmişti. Ayakkabısını, eline alacağı çiçeğini, başına takacağı minik taşlarla süslü papatya şeklindeki pırlanta tacını da seçtiği gibi... Fakat ne denemiş, ne de heves edip dokunmuştu. Mahru ablası ve Ayrin'in hayranlıkla duvara astığı gibi duruyordu.

İsteksiz miydi? Yoksa korkak mı? Hakan'la olanların tekrarlanmasından ödü kopuyordu. Cahil bir yeni yetme değildi artık, aklı bir karış havada yeni gelin de, üstelik savaşacak kadar gücü de kalmamıştı. Bir kez daha hataya yer yoktu.

Öte yandan Bulut onları Hakan denen iblisin elinden kurtarmış, hayatlarını karanlığın ellerinden çekip almıştı. Hiçbir zaman umurunda olmayan ve tüm her şeyin müsebbibi olan şirket bile, artık onundu ama nedense içi huzurlu değildi. Hakan bu işten böyle kolay vazgeçmezdi, onu tanıyordu! Ya başlarına bela olursa? Bulut garantisini vermişti, bir daha karşılarına çıkmayacaktı, ama ya çıkarsa?

Ufacık bir şüphe bile hayatını karartmaya yetiyordu. Körü körüne umuda sarılma zamanını çoktan geçmişti. Seneler geçse bile bu şüphe hep içinde barınacaktı. Her köşe başında, her kapı tıkırtısında ve her araba kornasında bir korku yaşayacağı kesindi. Fakat bunu kimseye yansıtamıyordu. Mahru ablası aldığı karardan dolayı mutluluktan adeta havalarda uçuyordu. Onun adına mutlu olduğunu belirtmekten bıkmamıştı. Sürekli *'ne kadar doğru bir karar verdiğini'* belirtip duruyordu. Kadına bir haller olmuştu, sanki kendisi evleniyor gibi heyecanlıydı. Daha dün tanıdığı adama sonsuz güveniyor, şaşkına çeviren evlenme kararlarını hiç itirazsız destekliyordu. Neden, nasıl diye sormamıştı bile, sadece hayırlı olsun demişti.

Ya Ayrin, ona ne demeli? Duyduğu an mutlulukla boynuna atlamış, "Sen mutlu olmayı hak ediyorsun ve seni ondan başkası mutlu edemezdi abla, çok güzel bir karar verdin." diye onu resmen dumur etmişti. Bu karara neden kimse şaşkınca bakmıyordu? Naci Bey bile "En doğru karar." demişti. Herkes mi aralarında bir şey olduğunu düşünüyordu, ya da yakıştırıyordu? Tek şüpheli Yağmur muydu? İkisi de birbirini yanlış anlamaktan başka bir halt etmiyorlardı, birinin ak dediğine diğeri illa kara diyordu. Nasıl bir evlilik olacaktı onlarınki, Allah bilirdi. Sürekli kavga edeceklerdi kesindi. Bulut öfkelenecekti ona, Yağmur kırılıp küsecekti.

Üstelik ona evet dediği andan beri tüm sırları omuzlarına bir dağ gibi çökmüştü. Bir yanı ona ***'açıl'*** derken, diğer yanı ***'sabret, bekle bakalım, zaman ne gösteriyor'*** diyordu. Aklıyla kalbi, mantığıyla düşünceleri çatışıyordu ve ne yazık ki kazanan olmuyordu. Zamana mı bırakmalıydı gerçekten? Ama zaman yoktu ki, zaman aleyhine işliyordu.

Uykusuzluktan gözlerinin önü çökmüş, sakladığı gerçeklerin hu-

zursuzluğundan sebep aklı çorbaya dönmüştü. Henüz sabahın nurun da kalkan olmamıştı, ama Yağmur diğer günler gibi uyanıktı ve b türlü de uyuyamıyordu. Ellerini yorgun yüzüne kapattı, derin derin solurken, kapının girişinde hissettiği hareketlilikle bakışlarını o tarafa çevirdi. Sonra kapı usulca tıklatıldı. Yağmur hızla yerinden kalkıp kapıya yanaşırken, Naci Bey'in kısık ve otoriter sesi duyuldu.

"Yağmur Hanım, Bulut Bey sizi aşağıda bekliyor."

Yağmur üzerine sabahlığını geçirirken saate baktı, henüz yedi bile olmamıştı. Bu adam bu saatte ondan ne istiyordu ki, üstelik nikâh öğlen olacağına göre, o zamana kadar onu görmesine gerek de yoktu.

Kapıyı açtığında, Naci Bey yerinde yoktu. Merdivenlere yönelediğinde ise bir an donup kaldı. Tanımadığı adamlar ellerinde kutularla, dikkatle ve sessizce eve girip çıkıyorlardı. Birkaç basamak indi şaşkınca ve salondan çıkan adama baktı. Sabahlığının yakasını sıkıca kapatarak boğazını temizledi.

Dinç bir şekilde duran Bulut ona doğal bir biçimde elini uzattı. Yağmur bir an o ele baktı, sanki her zaman böyle elini tutarmış gibiydi.

Bu adam yorulmaz mıydı? Pire gibiydi, kıçı yer görmüyor deyim ona mı yazılmıştı? Yağmur ilk önce tuhafça o ele baktı, hâlâ uzanmaktaydı. Birileri daha dışarıdan ellerinde kutularla içeri girince, elini müstakbel kocasının iri eline bıraktı ve onun nazik tutuşuyla son basamakları da inip, yönlendirmesiyle çalışma odasına doğru ilerledi.

"Neler oluyor, bunlar da kim?" dedi arkasına hayretle bakarak. Taze çiçekler ve ekstra masalar içeri taşınıyordu. Bu kadar abartıya gerek yoktu. Bulut çalışma odasının kapısını açtı, Yağmur bir an önüne bakmayınca, karşısında dikilen adama sertçe çarptı ve derhal bir adım gerileyerek kendini toparladı. Onun sıcaklığını hissedip soluksuz kalırken, "Af edersin..." dedi mahcup olarak.

Çalışma odasının ortasına ilerlerken tedirgince önünde bağladığı elleriyle oynuyordu. Hâlâ bu anın geldiğine inanamıyordu. Bir yabancıyla, hakkında ne hissettiğini bilmediği, gizli bir öpücükten ileri gitmediği bir adamla nikâh masasına oturuyordu. Bir hafta içinde boşanmış, tekrar evlenmek için gün almış ve bugün evleniyordu. Allah'ım, resmen her şey ışık hızıyla gerçekleşirken başı dönüyor, adamın gücü, elinin ulaştığı yerler onu dehşete kapılmaya itiyordu. Hakan nasıl razı olmuştu bunca şeye, Çiçek'i nasıl vermişti Bulut'un velayetine? Artık

tüm evraklarda, onun babası Bulut gözüküyordu. Çiçek, devlet ve tüm dünya gözünde Bulut'un resmi kızıydı. DNA raporunu bile değiştirtmişti hastanede, kızı olduğunu resmileştirmişti.

Bulut kapıyı kapattı. Karşısında sessizce duran ve dalgın dalgın ellerine bakan kadına baktı. Üzerindeki eski sabahlıkla, gergin bedeni, yorgun yüzüyle, huzursuz duruyordu.

"Bir sıkıntın mı var?"

Yağmur başını kaldırınca adamla göz göze geldi. Bulut dikkatle bakmayı sürdürüyordu. "Yok..." dedi önce, sonra "Bulut Bey o..."

"Bulut..." dedi adam sert bir tonda. "Ya da Toprak ama Bey yok."

Dudağının kenarını dişledi kadın utançla, Bey derken nasıl bir anda Bulut olacaktı ki? Parmağıyla sanki kapının dışı görünüyormuş gibi "Şey, onlar kim?" diye sordu.

"Nikâh için ufak bir hazırlık." diye açıklama yaparak onu kendine getirdi adam.

"Buna gerek var mıydı? Nasılsa biz bize olacaktık." diye itiraz etti.

"Biz bize olması, özensiz olması anlamına gelmez. Sonuçta insan kaç defa evlenir ki?"

"İki..." dedi adamın gafını ağzına tıkayan kadın, boğazını temizleyerek. Kızaran yanaklarıyla gözlerini kaçırdı. Onun ilk evliliği değildi, bunu unutmasa iyi ederdi.

Adamın bakışları kadının kızaran yüzüne kaydı. "Benim için her ikisi de ilk defa olarak kalacak. Benden öncesi yok... sana da... bana da..."

"Ama var..."

"Artık yok." dedi Bulut kadının itirazına rest çekerek, yüzüne şefkatle baktı. Aslında ima ettiği şey, -benden öncesini unutacaksın-dı fakat sert konuşunca, anlamının ucu başka yöne kaydı. Ondan öncesini düşünmesine katlanamazdı. Bulut sahipleniciydi. Ya da Yağmur gelene kadar öyle olduğunu kendisi bile bilmiyordu. Daha evvel hiç birini sahiplenmemişti, ilk Çiçek girmişti hayatına can gibi, sonra Yağmur girmişti ruh gibi, şimdi ikisi olmazsa yaşayamazmış gibiydi. Onlar olmadan nefes alabileceğini sanmıyordu. Oysa ne çok isterdi geçmişte güzel bir hata yapıp bu şirin ailenin ezelden kendisine ait olmasını!

"Beni neden çağırdınız?" diye sordu Yağmur tedirgin duruşunu

düzeltmeye çalışarak. Aklına gelen şeyle, "Hazırlıklara yardım etmem içinse, üstümü değiştir..."

"Bunun için." dedi Bulut lafını yarıda kesip, masanın etrafını dolanarak çekmeceden çıkardığı birkaç kâğıdı masaya bırakıp. Kadına tepeden bakarak, usulca hareket etmesini izledi. Yağmur masaya yaklaşıp kâğıtları eline aldığında, gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"EVLİLİK SÖZLEŞMESİ."

Yok artık!

"Evlenmeden önce herkesin açık olmasını istiyorum." dedi Bulut tok sesi kendinden emin bir tonda. "Şartlarımızın sözde kalmasını istemeyen sendin, senin şartlarına benimki de eklenecek."

Sarsılarak elini kontrol altına almaya çalışan tedirgin kadın, "Senin şartın ne?" diye sordu kısık bir sesle. Malını mülkünü alacağını mı sanıyordu? Gözü yoktu ki dünyalıkta. Dudakları kurumuştu, kalbi yerinden sökülürcesine atarken, dilinin ucunu kurumuş dudaklarında gezdirdi.

"Benimkiler orada belirtildi." dedi adam sakin ve mesafeli sesiyle. Sanki evlilik değil de iş anlaşmasından bahsediyordu, yüzündeki ciddi ve otoriter duruş onu resmiyete itiyordu. Soğuk, mesafeli ve kurnaz... "Seninki de eklenince, nikâh defterini imzalarken bunları da imzalamış olacağız."

Yağmur şartları okurken bir an soluk alamadı. "Sadakat mi?" dedi başını kaldırıp adamın gözlerine kör olmuş gibi bomboş bakarken. Bulut'un şartları besbelli onu şaşkına uğratmıştı. Bir an anlamsız ve içi boş gelmişti tüm bu uğraşlar ona, inancı yoksa neden ille de evlilik diye diretiyordu?

"Sana sadık olmayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Mecbur kaldığın için evleniyorsun değil mi Yağmur? Gerçekçi ol, âşık olduğun için değil bu anlaşma. O zaman şartlarımız tartışmaya açık değil. Herkes kendini korumaya alacak."

"Bu bir iş anlaşması değil, biz hayatlarımızı birleştireceğiz, geleceğimizi, ömrümüzü birleştireceğiz." Yağmur dişlerini sıkarak tüm şartlarını okudu ve öfkeyle hiç tereddüt etmeden masanın köşesinde bulunan kaleme uzanıp, bir kere bile düşünmeden altına imzasını attı.

Adam onun bu tereddütsüz haline şaşırarak baktı. "Kafana takılanları sormayacak mısın?"

"Hayır. Hepsini kabul ediyorum. Siz bana güvenmeseniz bile, en azından ben size güveniyorum."

Bu sözler adamın telaşlanmaya başlayan yüreğini yumuşatır gibi oldu. Sahiden ona güveniyor muydu? Yağmur bir sır bulutuydu ve gerçekleri yağmadığı sürece adam ona olan inancını yeşertemiyordu.

"Peki senin şartın?" diye sordu Bulut tek kaşını merakla kaldırarak. Onun mal ya da daha farklı bir şey istemeyeceğini biliyordu. Yağmur kendi tek şartını da kâğıda yazıp adama uzattı tedirgince. Bulut kâğıdı eline aldı.

"İstediğim an, sebep sormadan, zorluk çıkarmadan, boşanacaksın."

Öfkesi bir barut misali alev alan Bulut, kaşlarını çatarak gözlerini kıstı. Dişlerini sıkarak elindeki kâğıdı masaya fırlattı. "Bunu asla yapmayacağım." Kalbi karnında atıyordu, sanki gözleri iki derin ateş yuvası, solukları bir ejderha gibi duman kusuyordu.

"Ben senin tüm şartlarını -okumadan- kabul ettim. Hem de sorgulamadan, güvenerek ve inanarak. Sadakat sözü verdim, şartların her neyse onayladım. Ne olursa olsun, Çiçek'i senden koparmayacağımı da kabul ettim. Ben çok fazla söz verdim Bulut Bey, senden istediğim tek bir söz ve sen onu bana vermeye korkuyorsun."

"Korkmam için sebepler verdin bana..."

"Vermedim, sana hiç yalan söylemedim. İhanet etmedim."

"İçini de açmadın. Hâlâ kapalı bir kutu gibisin. Kilitli bir sandık gibi, bakıyor ama içini göremiyorum. Ne zaman seni çözmeye başladığımı düşünsem, denklemleri kayıp bir bilmece gibisin... Seni çözemiyorum. Ne zaman puzzle'n eksik bir parçasını yerine koysam, başka bir parçanın kayıp olduğunu görüyorum. Söylesene, sana nasıl güvenebilirim? Açık oynamıyorsun."

Kadın başını gururla dikleştirdi. "Daha önce yaptığım hataların ders niteliği taşıdığını herkes bilir. Ben hata yaptım, bir adama güvenerek hayatımın hatasını yaptım. Bir daha asla... Asla bir başkasının inisiyatifine bırakmayacağım hayatımı... Körü körüne kimseye bağlanmayacak ya da inanamayacağım. İnan bana, yaşadıklarımla taş olsa erir, dağ olsa çökerdi... Ben yaralanmadım, masumluğumu öldürdüm. Kararlarımı hep kendi ellerimde bırakacağım. Şimdi tek şartım bu, kabul edersen de sen bilirsin, kabul etmezsen de..."

"Daha şimdiden boşanmayı düşünüyorsun, o zaman neden evlenmeyoruz?"

"Boşanmayı düşünmüyorum. Bunu düşünseydim evlenmezdim. Hakan'da yaptığım hatayı seninle tekrarlamayı istemiyorum." Adama yaklaştı. Cesurca gözlerinin içine baktı. Kendinden emin ve kararlıydı. "Nereden bileyim senin de bir süre sonra değişmeyeceğini? Nereden bileyim onun gibi kafayı sıyırmadığını? İki yıl... Tam iki yıl onun değiştiğini sandım ben, inandırdı, öyle ustaca oynadı ki pembe bulutlarda dolaştığımı fark edemedim. İki yıl boyunca bebek gibi uyudum ve sonra canavar beni ölüm uykumdan uyandırdı. Buna kendini garantiye almak deniyor... Güvensizlik etme. Eğer şu anda hakkımda bir şüphen varsa, bu iş başlamadan bitsin..."

"Tek amacın bu mu gerçekten?"

"Kuşku etmen bile başlamaması gerektiğine dair bir işaret. Başka ne olabilir ki? Aşk evliliği değil bu, mantık evliliği. Romantik hayaller kurma diyen sendin, ben de sana diyorum, sadakat dışında romantik hayaller kurma. İkimizin de amaçları farklı. Ben sorunsuz bir hayat, kardeşim ve kızım için güzel bir gelecek istiyorum. Sen huzur ve sakin bir yuva istiyorsun. Senin yanında korkmuyorum. Güvendiğim bir tek kendimdi, şimdi bir de sen varsın. Ben sadece yanımda olduğunu bilmek istiyorum." dedi kadın gerçeği itiraf ederek. "Kızımın ve kardeşimin hayatı tehlikede değil, hiçbir şey için endişelenmiyorum. Geleceklerini düşünüp dehşete kapılmıyorum. Neden tüm bu lüksler den uzaklaşayım?"

Hele de zamanım kısıtlıyken!

Onun saydıkları hep menfaat gözetiyordu, içinde huzurlu bir yuvaya ya da mutluluğa dair hiçbir söz yoktu. Aşk, sevgi, gönül bağı... Beklentisi bunlar değil ama sanki... Sanki Bulut çoktan başka yola sapmıştı! Bu huzursuz edici bir tutumdu. Sadık olacak ama sevgi olmayacak, kendini verecek ama asla ona tam anlamıyla teslim olmayacaktı... İstediği bu değildi. Hayal ettiği bu değildi. İlk defa birini istemişti; bedeniyle, yüreğiyle, hayatıyla, aklıyla, aşkıyla, ruhuyla...

Bulut karnında kocaman bir ağrı hissetti, yüreğinde derin bir acı. Fakat daha fazla direnmeden de kâğıdı imzaladı. Deneyecekti, onu kazanmaya çalışacaktı. Kalbini açmasına, yaralarına merhem olmasına izin verene kadar, şefkatini eksik etmeyecekti. Güvenini kazanacaktı. Ondan vazgeçmeyecekti, ölse vazgeçemeyecekti. Eğer sevgi

özveri ve çaba gerektiriyorsa, Bulut sonuna kadar savaşacak ve onu kazanacaktı. Yaralarını saracak, geçmişi unutturacak, geleceğine sahip olacaktı. Yağmur, adamın elinden aldığı kâğıdı katlayarak gözlerinin içine baktı. Buz gibiydi bakışları, sanki evlenecek bir kadına ait değil de, idam sehpasına çıkacak bir zanlıya aitti hali ve hareketi. İçinde hayat yoktu, korku, endişe ve daha fazlası vardı ama umut yoktu.

"Bu bende dursa daha iyi olur." Bulut ona sert sert bakarken "Başka bir şey yoksa odama çıkabilir miyim?" diye sordu. Uzaklık inşa etmişti yine aralarına, kalın perdeler çekmişti kalbinin saflığına ve dikenler döşemişti varlığına. Ne zaman yaklaşsalar derhal kaplumbağa gibi kabuğuna çekiliyordu bu kadın. Bir sıkıntısı vardı, bir derdi, kimseye açmadığı bir sırrı ve Bulut bunu hissediyordu. Sakladıkları bu kadarla sınırlı değildi! O sandıkları açacaktı, içi naftalin kokan, küf kokan, acı ve korku olan ne varsa yürek sandığından tek tek attıracaktı.

Bulut, içi parçalanarak baktı kadının bu tutumuna. "Birazdan kuaför gelecek, saçların..."

"Tamam." dedi Yağmur çalışma odasından çıkıp, adamı öfkeden tükenirken tek başına bırakarak. Gururlu omuzları dimdikti. Merdivenleri çıkarken çenesi dikti, boynu gergin, yutkunamıyordu bile. Ama ne zaman odasının kapısına geldi, işte o zaman gözyaşları yanaklarını yıkamaya başladı. Eli kapının tokmağından güç alarak durakladı. Solukları titremeye, göğsü hıçkırıklarıyla boğulmaya başladı.

Adamın beklentilerini hiçe sayarken, ona zalim zalim konuşurken, buz gibi olurken, hayallerini yıkarken ne kadar içi acıdığından haberi bile yoktu. Neden onun üzülmesi Yağmur'u mahveder olmuştu ki, neden onun yüzüne vuran en ufak keder, gözlerine vuran hüzün kadının ölüme dokunması kadar nefesini kesiyordu? Oysa hep uzak kalmayı seçmişti, hep savaşmıştı içinde yeşeren acıları sökmek için. Umut beslemeye başladığı an zalimce söküp atmıştı sevgi yemişlerini. Şimdi neden gözleri mıh olup çakılmıştı aklına?

Bakışlarındaki acı hançer değilse, içinde kanayan yüreğin faili kimdi? Uzaklığı ölüm değilse, neden nefes alamıyordu?

Doğrusu buydu belki de, bu yalan aşk oyununda kazanan olmayacaktı.

Şu ömür hanesinde, kaç koca günü vardı sırada bekleyen! Solmadan yaşayacağı şöyle güzel birkaç hatırası kalmıştı sadece geride.

Bir günle bahar gelmeyecekti, kandırmayacaktı kendini de onu da... Başkasının kanmasına da izin vermeyecekti. Ağlamayacaktı. Belki zor gelecekti ama ağlamayacaktı.

Yanaklarını kurulayarak kapıyı açtı ve derin bir soluk alıp, "Uyanma vakti, bugün atlatmamız gereken bir nikâh var." diyerek ellerini birbirine vurarak çırptı ve oda sakinlerini tatlı uykularından men etti.

Saatler geçti ama adamın ne öfkesi, ne de heyecanı geçmedi. Üzerini giydi, tıraşını oldu, Duru Su bile iki küçük meleğini alıp geldi ama hâlâ ondan haber yoktu. Kızıl kuzularıyla zamanı telafi ederken, aklı hep olanlardaydı. Abisini beklemiyordu ama gözlerinin yolda kaldığını da inkâr etmiyordu. Ateş karısını ve kızını yollamıştı, gururlu aptal kendisi yine ortalıklarda yoktu.

Çalışma odasında geçen konuşmadan sonra yukarı çıkmaya çok da niyeti de yoktu.

Naci Bey merdivenlerden inerek onun bu endişeli haline keyifle gülümsedi.

"Hazır değiller mi?" diye sordu Bulut kolundaki saate sabırsızlanarak bakarken. O sırada merdivenlerden inen kuaför "Birazdan inerler efendim." diye Naci'den evvel adamı yanıtlayarak araya girdi. Üzerindeki kusursuz takımıyla bu profilden bakılınca karizmatik bir prens gibiydi. Ama sıkıntılı bir prens, çünkü kasılan elleri durmaksızın kravatını çekiştirip duruyordu.

Sabırsızlıktan patlayan bir hali yoktu ama tedirgin olduğu her halinden belliydi. Sanki Yağmur son anda "Vazgeçtim." diyecek gibi soluksuz kalıyordu. Merdivenlerden paldır küldür inen Çiçek "Bulut... Aşkım saçlarıma bak... Eskisi gibi oldu gördün mü?" diye heyecanla kuş gibi şakırken, onu düşmeden son birkaç basamakta yakalayan Bulut, endişeyle göğsüne sımsıkı bastırarak "Koşarak inmek tehlikeli demiştik Çiçek, unuttun mu?" diye uyardı.

"Unuttum Bulut, özür dilerim." derken heyecanı biraz sönse de, sonra tekrar saçlarına dokunarak keyfi yerine geldi hemencecik. "Ama saçlarıma bak. Özge abla saçlarıma ne yaptı gördün mü?" diye coşkuyla olanları tek tek anlattı. Bulut kızın sarı saçlarına, meleksi yüzünü aydınlatan mavi gözlerine baktı keyifle. Kıvır kıvır yapılan saçının yanına beyaz bir çiçek demeti takılmıştı. Adı gibi olmuştu, Çiçek açmıştı. Papatya olmuştu. Şu anı izlemek bir ömre bedeldi. Koruyucu, kollayıcı, esirgeyici baba yanı devreye girmişti. Meleği mut-

luydu ya, bugün suratsız Yağmur bile keyfini kaçıramazdı. Üzerinde beyaz bir elbise vardı, sarı saçları ve saf duruşuyla işte şimdi tam bir melek olmuştu Çiçek. Bir tek kanatları eksikti.

"Gördüm prenses, çok güzel olmuşsun. Üstelik elbisenle tam bir peri kızına benzemişsin." dedi kızın gülen gözlerine keyifle bakarken. Başından beri tek istediği onun saçlarına yakışmayan o kara boyanın çıkmasıydı. Sarı saçlarına kavuşmak en çok onu mutlu etmişti, bu o kadar belliydi ki.

"Gelin hâlâ inmedi mi?" diye sordu arkadan gelen tok ses.

"Sanırım vazgeçti." dedi Bulut huzursuz bir gülüşle tanıdık sese homurdanarak.

"Sanmam... O zaman akli dengesini kontrol için hastaneye götürmek zorunda kalırız, böylesi bir yiğidi kaybedenin aklından şüphe edilir..." dedi diğer bir naif ses ve "Bu şirine de kim?" diye ekledi ardından.

Bulut arkasını dönerek kapıdan giren Rüzgâr ve güzel eşi Esme'ye baktı. "O benim meleğim. Tanıştırayım adı Çiçek, Toprak'ın yaşam sebebi Çiçek..."

"Ondan bir tane de bizde var..." demeye kalmadan babasının bacakları arasından çıkan minik Pelin "Anne şaçlayına bak, dördün mü? Çisgi filmleydeki çocuklay dibi..." dedi zeytin gözlerini iri iri açıp peltek sesini tatlıca yayarak. Kırmızı dudakları merakla kıvrılmıştı. Esme şişkin karnına dokunarak bacaklarının arasına giren kızına gülümsedi.

Bulut, Çiçeği yere indirdi. Çiçek kendi yaşlarında olan saçları kıvır kıvır, gözleri koyu kahve kıza baktı heyecanla. "Senin saçların da çok güzel, nasıl böyle siyah ve şekilli oluyor?" dedi kıvırcık demeyi bilmediğinden.

"Allah veygisi akıllım, seninkisi yeden böyle sayı oldu?" dedi Pelin merakla. Uzandı ve usulca kızın sarı saçlarına dokundu.

Çiçek sanki dünyanın sırrını ona teslim edecekmiş gibi titiz bir edayla sesini kısıp kulağına yaklaştı "Özge abla saçlarımı tuhaf şeylerle yıkadı." diye itiraf etti.

Gözlerini irice açan Pelin "Yani büyü mü yaptı?" diye sordu. "Biliyoy musun benim teysem biy cadı... Cem amcam ona büyü yaptığını söylüyoydu ama bu ayamısda sıy. Belki teysem bana da büyü yapay."

"İksir yaptı bence saçlarıma... Şirinlerdeki Gargamel gibi. Önc sürdü, sonra yıkadı ve eski saçım gibi oldu." Ve Pelin denen kıza eli uzatarak, büyüklerin gülen gözlerinin altında koşarak salona girdile Birbirlerine anlatacak çok fazla sırları var gibiydi.

"Sanırım iyi anlaşacaklar..." dedi Rüzgâr, kızının arkasından b karken.

"Benim Çiçeğim uysaldır." dedi Bulut gururla, elini uzattı tok laşmak için.

"Asıl Pelin sıcakkanlıdır..." diye homurdandı Rüzgâr elini kav rarken.

"Ne yazık ki babasına çekmediğine sevindim." dedi Bulut bu se fer de Esme'ye uzanarak. "Hoş geldin, hâlâ bu kaba herife katlandığ na göre, seni de bir doktora götürüp kontrol ettirmeli miyiz?"

"Kocama sataşma Bulut, bu sefer yumruk yediğinde dudağına buz koyan birini bulamazsın."

"Sana gerek kalmadı, neyse ki bunun için evleniyorum. Yağmur koyar buzu dudağıma..." dedi Bulut çapkınca gülerek.

"Bence Yağmur sana bir tane de kendisi çakar, onda potansiyel bir Esme gördüm." diye itiraf etti Rüzgar; Esme'den böğrüne dirsek yerken.

"Sanırım bizi kendinizle karıştırdınız." diye kıkırdayan Esme merdivenden usulca inen kadına hayranlıkla baktı. Nefes kesici kadın eğer gelinin kardeşi değilse... Allah'ım hayal gibiydi.

"Aman Allah'ım..." dedi hayranlığını gizlemeden. "Sanırım yanlış geldik Rüzgâr." Kocasının kolunu çekiştirerek, "Bu dünya güzeli, bu dağ kaçkınının karısı olamaz değil mi?" diye ciddiyetle hayıflandı.

"Ne demişler..." dedi Rüzgâr karısının omzuna kolunu atarak. "Allah çirkin talihi versin..."

Ve Bulut'un donup kalan omzuna dokunarak, ikiliyi yalnız bırakmak için salona geçti.

Merdivenlerden hızla inen Ayrin ve Mahru Hanım da, taş gibi kalan adama kıkırdayarak bakıp, "Biz içeri baksak iyi olur abla, buralar parçalı bulutlu. Ha yağdı, ha yağacak..." diye toz olurken, Yağmur tedirgin bir halde sap gibi merdivenin başında öylece kaldı.

Bulut nefes alamıyordu. Sanki yüzlerce kat binanın merdivenini tek başına, koşarak çıkmış gibi boğazı yanıyordu. Merdivenin tepesin-

de durmuş, beyaz tenine düşen o asil pembeleriyle, utançtan parlayan mavişleriyle mahcupça ona bakıyordu. İnce, dal gibi olan bedenini ekru, Fransız dantelleriyle kaplı balık elbisesi sarıyordu. Bunu alırken hayal etmişti ama bu kadarını hayal dahi edememişti.

Kadınsı hatları insanın hafızasına yer bırakmıyor, Bulut'un onu herkesten saklamasına sebep olacak bir kıskançlığı içine dolduruyordu. Oysa bu elbisenin içinde onu hayal edip gülümsemişti dün gece, şimdi de kendine sövmekten ileri gitmiyordu. Kuaför işinin ehliydi. Yağmur o tenine tezat olan siyah saçlarından kurtulmuştu. Bukle bukle maşa yapılarak omuzlarına dökülen dalgalı iri teller... beyaz teninde eşsiz bir pırlanta gibi duran mavi gözler ve kusursuz fiziğiyle gökten yere düşmüş melek imajı çizen yüzle, bu kadın ona fazlaydı. Saçının üstünde, hare gibi parlayan pırlanta bir taç vardı. Kraliçe zarafeti bu olsa gerekti, doğanın perisine benziyordu. Altın ve gümüş karışımı papatya ona ne kadar yakışmıştı. Hafif makyajı çıkık elmacık kemiklerine seksi bir hava vermiş, gül goncasını andıran dudakları öpülmek için yaratılmış hale gelmişti.

"Beğenmediysen değiştirebilirim." dedi Yağmur adamın uzun ve çatık kaşlarla olan bakışlarından rahatsız olarak. Neden ona bu kadar garip baktığına emin olamıyordu.

Üzerindeki şaşkınlığını atan Bulut boğazını temizledi. Birkaç basamak çıkarak elini uzattı. Yağmur biraz ürkekçe elini onun iri avuçlarına bıraktı ve adamın başını eğip, eline dudaklarını kondurmasını nefesini tutarak izledi. Sanki dudaklarından tenine bir elektrik yayıldı. Kurumuş dudakları tenine değdiği an, bedeni akordeonun kopmaya hazır teli gibi gerildi.

"Çok güzel olmuşsun, hayal gibi. Sadece..." dedi biraz duraklayarak. "Sadece yanına yakışmayacak kadar çirkin olduğumu fark ettim."

Şaşkınca gözlerini kırpıştıran Yağmur nefes alamadı. Merdivenleri inip onu kollarına alarak, yanık yanağından şefkatle öpüp, onun için *dünyanın en yakışıklı damadına sahip olduğunu* haykırmak isteğini bastırdı. En merhametlisine, yüreği eşsizine ve en güzeline...

Ama sonra vazgeçti. Eğer ona böyle yaklaşmaya devam ederse, umut vereceğini fark etti, unutmaması gereken tek şey vardı, o da asla sınırını geçmemesiydi. Bu duyguları söküp atacaktı bittiği an gönlünden. Kısacık bir zaman için, adamın kocaman hayatını mahvetmeyecek, aşk denen, sevgi, şehvet denen o duygular için bu yüreği güzel

adamı heba etmeyecekti. Yağmur dirayetli durdu. Sevmeyecekti. Âşık olmasına da müsaade etmeyecekti. Bulut da tanıdığı diğer adamlar gibi güzelliğine kapılacaktı, ona âşık olmaya meyilli gibi duruyordu, buna müsaade etmeyecekti. Lanetini ona bulaştırmayacaktı. Kısacık ömründe ona iyi bir eş olacaktı, aşığı değil. Hepsi o kadardı.

Onun soğuk duruşu, ifadesi mermer olan yüzü kan dondurucuydu. Bulut burnundan soludu. Elinde sıkıca tuttuğu yüzüğü kutusundan çıkardı ve tam olarak ait olduğu yere, onun parmağına biraz kabaca taktı. Yüzüğün parmağındaki görünüşünü sevdi; tam uymuş ve ışıl ışıl parıldıyordu.

"Bunun çıkmasına izin verme..."

"Duş alırken bile mi?" diye gülümsedi Yağmur aradaki gerginliği en azından salona girmeden önce azaltmak için.

"Her ne yaparsan yap, çıkarma..." diye buyurdu adam, buz gibi sesiyle.

Derin bir soluk alan Bulut kolunu uzatınca, Yağmur tereddütsüz girdi kanatlarının arasına. Topuklu ayakkabılarla yanında, öyle ufak tefek kırılgan bir dal gibi durmuyordu şükür, onunla dışarı çıkarken en azından topuklu ayakkabı giymeyi aklının bir kenarına yazdı. Dışarı çıkmak mı? Başını sarsarak derin bir nefes aldı. Ondan evvel hayallere kapılması, salaklık değil de neydi?

İçeri girdiklerinde küçük kalabalıktan alkış tufanı koptu. Çiçek en önde, teyzesinin yanında durmuş annesine hayranlıkla bakarak mutlulukla gülümsüyordu. Yağmur sonradan yengesi olduğunu öğrendiği kızıl saçlı güzel kadına gülümserken, onun yanında duran kocaman göbekli esmer kadının, Rüzgâr Karalı denen adamın eşi olduğunu fotoğraflardan biliyordu. Hamilelik bir kadına bu kadar mı yakışırdı, çok farklı bir albenisi vardı. Çiçek ve yanındaki birkaç ufak çocuk, onlar salona girince koşturmayı kesmiş ve dikkatle gelin ve damadı bakmaya başlamıştı. Kızıl saçlı iki çocuk kıkırdadı. "Amcama bak, prens gibi olmuş." diye tezahürat yaptı. Bulut onlara şefkatle gülümsediğinde, minik elleriyle öpücük attılar.

Çiçek bu sevgi gösterisini az biraz kıskanmış gibi omzunu sarsarak, kızıl saçlı çocuklara sırtını döndü. Bulut'u kimseyle paylaşamazdı. Annesi dışında. Kendisine dikkatle bakan Çiçek'ten utanan Yağmur ise, gözlerini kaçırdı.

Kocasının kulağının dibine sokularak, "Yalnız olacağımızı sanı-

yordum." dedi garip bir çekingenlikle. Başı dik, duruşu heybetli olan adam, "Zaten yalnızız, onlar benim ailem..." diye dik dik karşıya bakmaya devam ediyordu.

Yağmur sustu, Bulut dik bakışlarını nikâh memuruna odakladı. Geçen onca seneler boyunca Bulut hep evliliklerin başkalarına göre olduğunu düşünmüştü. Bir gün evlenmeyi düşündüğü zamanlar da, sadece dağda üşüyüp aç kaldığı zamanlarda olurdu. Hiç tatmadığı yuvanın özlemini sadece o zamanlar hisseder ve arkasından hemen unuturdu. Ateş bile evlenmişti Kızıl Kuş'la ama Bulut, evliliğin kendisine göre olmadığına net olarak karar vermişti.

Şu ana kadar çok kadınla çıkmıştı hatta birlikte olduğu kadınlarla da kendini buna çok uzak hissetmişti. Oysa şimdi nikâh memurunun önünde kendi isteğiyle otururken heyecandan solukları tekliyor, saniyeler sonra karısı olacak kadının varlığıyla kaskatı kesiliyordu. Ve dünyanın en güzel kadını onun yanında sessizce kaderine boyun eğiyor ve bu sefer zorladığı için bir saniye bile pişman olmuyordu. Bu eşsiz, pırlanta kadar değerli, istiridyenin içindeki inci kadar mütevazı, bir okyanus kadar engin ve özverili kadınla evlenmek üzereydi. Buna inanamıyordu. Düğünleri şaşaadan uzaktı. Yağmur ikinci evliliği olduğunu öne sürerek, sadece bir nikâh, aile arasında olan küçük bir kutlamayı tercih etmişti.

Düğün hazırlıklarıyla geçen bir hafta içinde, onunla arasına soğuk duvarlar ören Yağmur, son derece resmiydi. Ne zaman ona fikrini sorsa ya da bir şey danışsa, onun ne olursa olsun cevabı 'evet'ti. Eşyaları değiştirmek istediğinde, düzenlerini bozmak istemediğini öne sürmüş, yenilik yapmasına izin verdiğinde, tek yaptığı yenilik kızına ve kardeşine hazırladığı oda olmuştu. Oysa ona eşya bakmasını önerdiğinde, bunu da reddetmişti. Kadın sanki her an kalkıp gidecek gibi davranırken Bulut ona güvenmeyi nasıl başarabilirdi?

Bulut da üstüne gitmemek için susmuş ve kabullenmişi oynamıştı. Nasılsa nikâhtan sonra istediklerini yapacaktı! O'ysa bu anı iple çekmişti. Önceden umursamadığı ince detaylar adamın aklından geçerken, yüzü gülümsüyordu. İyi olsun istiyordu, her şey eksiksiz, mutlu olsunlar...

Yağmur kollarını kaplayan dantelden biraz rahatsız olarak kaşınma dürtüsünü geri iterken, bu yolu basitçe geçeceğini ummuştu. Şimdi ise sanki evlenmeye değil de idam sehpasına çıkıyor gibi gergin yürümüş, yerine titreyerek oturmuştu. Fakat ne kadar isteksiz olsa da

Yağmur, ***'Evet'*** derken duraksamamıştı. Tabiî çok istekli görünmü yordu. Onu kim suçlayabilirdi ki? Normalde böyle dünya güzelle onun gibi çirkinlerle evlenmek zorunda kalmazdı. Onun gerginliğini teninde hissettikçe, Bulut'un kaşları çatılmış, suratı buzdan bir maske takınmıştı.

Nasıl yaklaşacağını, ya da nasıl kendini ona kabul ettireceğini kestiremiyordu. Fakat her şeye rağmen onu mutlu etmeliydi. Onu yatakta ve her anlamda mutlu etmeliydi, çirkinliği aklına gelmemeli, onu terk etmeyi düşünmemeliydi. Yağmur onu kalbiyle sevmeyi öğrenmeliydi!

Ailesinin gittiği yoldan gitmemeye yemin etmişti. Bu yemini her saniye kadının yanında olma pahasına dahi olsa, tutacaktı. Nikâh memuru onları karı koca ilan edip, evlenme cüzdanını esprili bir dille geline teslim ettiğinde, Yağmur soğuk bir tavırla bir an gözlerini kapattı. Bulut dişlerini sıktı. Bu kadar zor muydu onun karısı olmak? Daha şimdiden onu istemediğini belli ediyordu. Oysa adam sadece sadakat istiyordu, bunun için evlilik sözleşmesine ilk not olarak bunu düşmüştü. Onu terk etmeyecek, aldatmayacak ve asla ihanet etmeyecekti, annesi dahi olsa Çiçek'in üstündeki tüm haklarını kaybedecekti.

Herkes alkışlayarak ayaklanınca gelinle damat da ayaklandı. Yağmur artık kocası olan adama mekanik bir hareketle döndü. Bulut herkesin beklediği gibi kadının yanaklarını avuçlarının arasına alarak alnının üstüne ufak bir buse kondurdu. Soğuk, mesafeli ve gerektiği kadar kısa. Ve Yağmur ateşte yanmış gibi derhal geriye çekildi. Evlilikleri bile garipti, iki âşık ya da sevgili gibi değil, arkadaş gibi bile değillerdi. Görücü usulü evlilikler bile onlarınkinden daha sıcak ve samimi olmalıydı ama onlarınki... garipti.

"Dans başlasın..." dedi Ayrin derhal öne fırlayarak.

"Ne dansı?" dedi Yağmur kardeşine kaşlarını sinirle çatıp bakarken.

"İlk dans abla, bir de erkeklere odun derler ne kadar özürlü romantiksin. Danssız düğün mü olur?"

Herkes alkış tutup tempoyla onları ortaya beklerken Yağmur ağzının içinde homurdanıyor, Bulut henüz duyulmaya başlayan müzikle onu elinden tutmuş nazikçe çekiştiriyordu. Yağmur buz kesen ellerini kocasının omzuna koyarken, duyduğu müzikle kaskatı kesildi.

"Şapşal şey, seçtiği şarkıya bak..." diye homurdandı.

"Biliyor musun bu şarkıyı?" diye sordu Bulut.

Yağmur bakışlarını kaçırdı. "Ayrin işte, tam bir şapşal..." dedi gözlerini eline odaklayarak.

"Çok zeki bir kız... Ve nerede ne yapılacağını bazen tutturuyor."

Yağmur onun niyetini hatırladı. Eğer bir gün hayatına biri girerse, bu şarkıda dans edeceği gibi yeminler ediyordu Ayrin ama bunu ablasına yapmıştı.

"Sözleri çok güzelmiş..." dedi Bulut gözlerini yüzüne dikerek. Yağmur dudağının kıyısını dişleyerek kalbi kulaklarında ileri geri usulca hareketlendi kollarında ve sonra... sonra gözleri kenetlendiği an tüm dünya durdu sanki. Şarkının sözleri miras kaldı kulaklarına ve yüreğine ve kendini onun kollarına bıraktığında, kanadı çıkmış da uçuyor gibi hissetti.

(Erkek): Her zaman; karşına çıkmıyor doğru insan.

(Erkek): Ben seni bulduğuma çok sevindim.

(Kadın): Yıllarca yalancı sevdalar şansıma,

(Kadın): Gerçeğim olduğuna çok sevindim.

(Erkek): Bekledik ama değdi.

(Kadın): Hatırla ne günlerdi.

(Erkek): Sen tutunca şu ellerimi...

(Erkek-Kadın): Kader bize boyun eğdi.

(Erkek): Deme öyle senin de, parmağın var bu işte

(Erkek): Yüzüme vurur güneş, aklıma gelişinde

(Erkek): Ben seni başıma taç ömrüme eş

(Erkek): Sensiz alamıyorken ah bir nefes

(Erkek): Sanma sakın bu geçici bir heves

(Erkek): Sen en güzel hediye

(Kadın): Kimse vermedi bana bu değeri

(Kadın): Bilseler ne güzel yüreği var.

(Kadın): HOŞ GELDİN EVİMİN DİREĞİ, KURUL HADİ BAŞ-KÖŞEYE

Uğur Çakır/ Gerçeğim

Dans bitti ama birbirinin kollarından ayrılmak istemeyen ikili bu büyünün bozulmasını istemiyor gibiydi ama bitmiş, büyü onları terk

etmişti. Şimdilik! Onlara mutluluk dileyen az sayıdaki insana buz gibi gülümsediler. Kendilerinden kaçırdıkları gerçekler hâlâ içlerindeydi nereye giderlerse gitsinler onlar hep içlerinde onlarla birlikte gelecekti.

Zoraki bir tebessümle gülümsediler birbirlerine. Bu gülümseme buram buram tedirginlik kokuyordu. Ve onları tebrik eden aile üyelerinin arasına karıştıkları andan itibaren de, baş başa kalabilecekleri tek bir saniyeleri bile olmadı. Ufak bir düğün için bile çok şık düzenlemeler yapılmıştı. İkramlar, minik nikâh şekerlerini temsil eden çeyiz sandıkları, bugünün anısına yaraşır minik bir kitapçık...

Herkes tek tek tebriklerini etti. Duru Su uyuklamaya başlayan kızlarını alıp ayrıldığında, Yağmur artık bu işkencenin bittiğini düşünmüştü ama asıl sürpriz o zaman gelmişti. Naci Bey yanlarına gelip İmam efendinin geldiğini söylediğinde, Yağmur şaşıp kalmıştı. Bulut karısına bakarak, "Abdest almamız lazım." dedi gülümserken, cidden diydi.

Yağmur yanakları al al, gözleri iri iri halde adamın gülümseyen ifadesine bakarken, "İmam nikâhı mı?" diye sordu şaşırarak.

"Dinimize göre, önce resmi sonra dini nikâh..." diye açıkladı Bulut kısık sesiyle. Esme kıkırdadı, kocasına sataşarak "Bunu sen neden akıl edemedin?" diye hınzırca sordu. "Sonuçta ilki aceleye, ikincisi isteğe bağlıydı." Rüzgâr kaşlarını çatarak, "Hiç iyi örnek olmuyorsun Bulut, bence sen kötü yollara saptın." diye gıpta eden bir sesle konuştu.

"Sen ona bakma, bizim imam nikâhımız düğünden aylar sonra kıyıldı." dedi Esme kocasına kızarak.

Yağmur sessizce sokulup, fısıltı ile "Ben, bunu senin düşüneceğini sanmıyordum o yüzden..." diye açıkladı. Aslında dini nikâhı nasıl dile getireceğini düşünüp kıvrandığını ondan sakladı.

Bunu hissedince biraz gerilen Bulut, "Ben Müslümanım Yağmur her ne kadar diğer dini vecibelerimi hakkıyla yerine getirmesem bile Cuma namazlarını kaçırmam ve bazı hususlara dikkat ederim." diye açıkladı.

Birbirlerini o kadar az tanıyorlardı ki, Yağmur bunu bir kez daha anladı. Evdeyken neden Cuma günleri öğleye doğru ortadan kaybolduğunu şimdi daha iyi anlamıştı.

Yağmur şaşkınlık içinde odasına çıkıp makyajını silip ojesini

çıkarırken, hâlâ gülümsüyordu. İki seneye yakındır namazını aksatmadan kılıyordu çok şükür, diğer vecibelerini yerine getiremese de Kuran-ı Kerimi bile mealle okuyordu. Ama Bulut'u böyle düşünmek garip gelmişti. Hep onu uçarı, Allah korkusunu sadece diline almış bir adam olarak düşünmüştü. Ne kadar düz mantık, ne kadar ön yargılıydı. Tıpkı başı açıkların namaz kılmasına at gözlüğüyle bakanlar gibi... Tıpkı namazı, Kur'an-ı Kerimi bir tek kapalıya yakıştıranlar gibi... Oysa ibadet yürekle, niyetle yapılandı.

Abdest aldığında, Mahru ablası tarafından başı kapatılıp duâ edildiğinde biraz garipti içi. Sanki asıl şimdi gerçekten evlendiğini kabulleniyor gibiydi. Tedirgin halde hoca efendinin karşısına geçtiklerinde, Mahru ablası mutluluktan ağlıyordu. Onun sağdıcı Naci Bey, Bulut'unki ise Rüzgâr olmuştu. Mihir olarak da Bulut ona sarsıcı bir miktara eş değer arazi vermişti. Bu ev artık onundu! Cömertliği ve ince düşüncesi karşısında şaşkınlıktan put gibi donup kaldı kadın. Onları bir araya getiren ev, artık onundu. Bu ona verdiği değeri simgeliyordu. En çok değer verdiği, halasının mirası, geçmişinin huzurlu sığınağını, gözünü kırpmadan bir yabancı olan ona veriyordu.

Nikâhtan sonra Rüzgâr eşini ve kızını alıp, tebrik ederek oradan ayrılmadan evvel, kocasına istediği zarfı teslim ettiğini belirtmişti. Yağmur bir kez daha heyecanlandı. Sonunda aradığı adamı bulacak ve verdiği sözü tutacaktı. Hevesle kocasına baktı.

"Sende mi?" diye sordu. Gözleri parlıyordu, nikâh kıyılırken bile bu kadar heyecanlanmaması adamı kızdırıyordu.

"Ben de..." dedi soğuk sesiyle.

"O zaman verir misin?"

"Olmaz..."

Tüm sevinci hain bir celladın tek hamlelik kılıcıyla kesilmiş gibi durdu. "Ne demek olmaz, o bana ait."

"Bir ay sonra vereceğim."

"Neden şimdi değil, hem bu haksızlık... Ben altı aydır onu bekliyorum." Öfkeden kuduruyordu. Onca eziyete o fotoğrafın kime ait olduğunu bulmak için katlanmıştı. Bulut işaret parmağıyla karısının burnuna dokundu ve itirazını görmezden geldi. "O zaman bir ay daha bekleyebilirsin değil mi?"

"Bekleyemem."

Bulut kulağının dibine sokuldu. "O zaman beni ikna etmek zorundasın..." Yağmur, titredi, bu sözde arsızlık diz boyuydu. Kocasının yüzüne bakmadan kısık sesle fısıldadı.

"Ne için?"

"Bilmem, herhangi bir konuda olmadığı kesin. Onu benden almanın bazı yolları var, bunu da sen bulacaksın." Adamın içi de dışı da daha şimdiden tutuşmaya hazır barut gibiydi.

Kulaklarına kadar kızarırken, dişlerini sıktı kadın. "Sen... sen tam bir..."

Elleri yanında yumruk olmuştu.

"Ben senin artık tam anlamıyla kocanım. Bunu mu diyecektin?"

"Odun... Uyuz... Bu bir tehdit!"

"Hiç değil. Bana yalvarabilirsin. İzin veriyorum."

"Asla, rüyanda görürsün." Dişlerini sıkarak elbisesinin eteğini kavradı. "Senden nefret ediyorum. Uyuz..."

"Aşk cıvıltıların gözlerimi yaşarttı Yağmur..."

Bulut iç gererek arkasını döndü ve birkaç şey konuşmak için Mahru Hanım'ın yanına yöneldi. Onu umursamamasına iyice öfkelen Yağmur sinirden kudururken, yanına gelen Ayrin'le biraz olsun sakinleşmişti.

Bulut yanına geldiğinde, ona tepeden bakarak "Hazır mısın?" diye sordu.

"Çok uzun kalacak mıyız?" diye sordu Yağmur, sesi sakin ve üzüntülüydü. Bakışları ailesinin üzerinde dolaşıyordu.

"Bir süre..." Ve kadının isteksiz gözlerine döndü. "Bir süre bana katlanabilirsin sanırım. Nefret ettiğin adama..." Bu konuşma ağzında acı bir tat bırakmıştı.

Yağmur bunu söylerken ciddi değildi ama bazı huylarından cidden nefret etmeye başlamıştı. Dişlerini sıkarak dudaklarını öfkeyle büktü.

Oysa Yağmur onunla yalnız kalmaktan değil, kardeşini ve Mahru ablasını burada tek bırakmaktan dolayı üzüntü duyuyordu. Fakat Bulut bunu yanlış anladı, kadının gitmemek için diretmesini başka bir şeye yordu. Ondan bir şeyler gizliyordu. Bunu hissetmişti, fakat ne olduğunu anlayamamıştı. Aralarındaki tatsızlık, minik parti sona erip de, misafirlerini yolcu edene kadar sürmüştü ki bu hiç hayra alamet değildi.

Kapının girişine gelen valizlere bakan Yağmur utangaç bir şekilde yanına sokularak, "Kıyafetimi değiştirebilir miyim?" diye sordu çekinerek.

"Hayır." dedi Bulut keskin bir tonda. Mahru'nun kucağında uyuklamaya başlayan Çiçek'i kucağına alırken başını çevirip ona bakmadı. Bu kıyafeti kendisi çıkarmak istiyordu. Alırken öyle demişti zaten, *çabuk çıkacak bir elbise istiyorum.* Bunu Yağmur duysa, onu parçalar ve asla giymezdi. Sinsice sırıttı. Hızla kapıdan çıkıp Çiçek'i aracın arka koltuğundaki çocuk koltuğuna oturtup, emniyet kemerini takarak uykusuna kaldığı yerden devam etmesi için başını düzeltti.

"Gidiyor muyuz?" dedi Çiçek uyku mahmuru sesiyle gözlerini ovalayarak.

"Gidiyoruz aşkım, sen uyumana devam et."

Bulut miniğinin yanağına dokunarak şefkatle okşadı. Arkasını döndüğünde Yağmur ablasına sarılmış, kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Sonra Ayrin'e sarılırken, çaktırmadan sildiği gözyaşlarını sakladı ve gözlerine bakarak gülümsedi. Ona ablasını üzmemesi için uyarıda bulunup, yanaklarını öperek çok geçmeden geri geleceğinin garantisini verdi. Fakat Ayrin onun tersine "Biz iyi olacağız, sen bizi sakın kafana takma. Keyfine bak ve aklına getirme. Hem nasılsa bu hafta sınavlarım bitiyor, biraz aylaklık etmeyi düşünüyorum. Senin olmaman benim açımdan çok büyük avantaj olacak, akşama kadar film izleyip uyuyacağım." diye nemli gözlerle kıkırdadı.

"Şaşkın." dedi Yağmur bir daha sarılırken.

"Mutlu ol ablam, çok mutlu ol olur mu?" dedi Ayrin gözleri dolarak. "Çünkü bunu en çok sen hak ettin."

Bazen kader istenmeyen yollara sokardı kişiyi; hayalleri başka olurdu, yaşadıkları bambaşka. Evlenmek istediği başka olurdu, evlendiği adam başka... Gülen yüzü başka olurdu, ağlayan yüreği çok başka... O yüzden kadere direnmemeyi öğrenmişti Yağmur, ama bu sefer az da olsa huzur istiyordu. Bu kadarını, kader bile ona borçluydu.

O yüzden hayata bakışı şimdi bambaşkaydı...

Onun içini rahatlatmak isteyen genç kıza gülümsedi Yağmur ve bir daha sımsıkı sarılıp el sallayarak ev ahalisine "Allaha emanet olun." diyerek araca yaklaştı. Yanında duran Naci Bey'e bakarak "Onlar sana emanet Naci Bey, lütfen bir sıkıntı çıkınca bana haber verin." diye direktif verdi. Yaşlı adam gülümseyerek, "Olur, Yağmur

Hanım." dediğinde şaşkına çevirdiği kıza saygıyla bakmıştı. Bulut aracına binerek kapıyı sertçe kapattı. Bu bir ikazdı, gitme vakti gelmişti. Yağmur yerine oturup kemerini takarken, araba hareket etti. Bulut direksiyonunu sağa kırarken, Yağmur camdan dışarı baktı. Mahmut ablası arkasından su döküyor, Ayrin nemli gözlerle el sallıyordu.

"Aklın onlarda kalmasın, güvenlikleri için tüm önlemler alındı."

"Teşekkür ederim."

Bu kadar mıydı? Evlilikleri böyle mi olacaktı, mesafeli, resmi ve özel? Bunu nasıl değiştirebilirdi? Rahatsız edici bir sükünetle bir müddet yol aldılar. Yağmur tedirgin bir halde oturuyordu yerinde, gelinlik olarak giydiği uzun elbise üzerine yapışan zift gibi yakıyordu tenini. Bu gecenin kutsallığı, önemi, beklentileri aklına geldikçe nefes alamıyordu üstelik. Bir yanıyor, bir donuyordu teni.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bu bir sürpriz!"

Daha dünden bu evliliğe hazırmış gibi doğal ve samimi davranıyordu adam ve bu kadını ürkütüyordu. Bu kadar istekli olması onu şaşkına uğratıyordu. Karanlık yola bakarken yutkundu. Zaten bu gece onun için işkence gibiyken bir de sürprizlerle uğraşacak havada değildi. "Çok uzağa gitmiyoruz değil mi?"

"Aslında uzağa gidiyoruz. Bir süre baş başa kalmamıza olanak sağlayacak bir yer kiraladım."

Baş başa... Yağmur hayali ile bile soğuk terler döktüğünü fark edince oturduğu yerde kıpırdandı. Kucağında duran eli resmen titriyordu. Nefes alamıyor gibiydi. Sesini bulmak için biraz zamana ihtiyacı oldu. Endişelenecek ne vardı? O bir erkekti ve lanet olsun... Kalbi karnında atıyordu.

"Ne kadar süreyle?"

"Ne kadar istersek!"

"Ben... Ben fazla kalmak istemiyorum. Kardeşim..." Soluk soluğa söylendi. İtirazlarıyla adamı sıkmak istemedi ama... Çok uzun süre onunla tek kalmak demek, ona bağlanmak, onu tanımak ve hatta... Hatta içinde gizlediği sırlara sarılmak demekti.

Adam kadının tedirgin ve huysuz haline kaş çatarak kaba bir tutumla, "Henüz gitmedik bile Yağmur..." diye uyardı.

Kadın nefesini tutarak ellerine baktı. "Çok uzaklara gitmiyoruz öyle değil mi? İçimi rahatlatmak için söylemiyorsun bunu."

Adam bu soru üzerine rahatının iyice kaçtığını fark edince kaşları refleksle çatıldı. "Benimle yalnız kalmaya korkuyor musun cidden?"

Buna kocaman bir "Evet." diye cevap vermek istiyordu ama korktuğu o değil kendi kaçtığı duyguları olduğunu kendinden bile saklıyordu. "Elbette ki hayır! Seninle evlendim değil mi?"

"Zorla..." Bu söz adamın ağzından mutsuz bir oflama gibi çıkmıştı.

"İstemeseydim evlenmezdim. Buna zaman vardı."

"Seni mecbur bıraktım..." dedi Bulut dürüstçe.

"Öyle ama yine de evlendim."

"Öyleyse sorun ne? Daha evvel yanımda rahattın."

"O zaman evli değildik."

Evet, evlenmeden önce sınırları vardı, adam evli olduğu için mertçe hareket edip yaklaşmıyor, Yağmur erdemli bir kadın olarak ondan uzak duruyordu. Ama artık kocasıydı, en uzak mesafesi bir nefes kadardı.

"Yani seni rahatsız eden, evlenmemiz mi?"

Bu fikir adamın canını sıkmış gibi gelince, "Hayır," diye itiraz etti Yağmur.

"Yani benden hâlâ nefret ediyorsun?"

"Seni nezaketsiz odun... Etmiyorum." diye kaşlarını çatarak, içinden de söverek yola baktı.

"Bana daha bu akşam öyle dedin."

"Beni kızdırdığın için... Bazı huylarından nefret ediyorum."

"Bazı huylarımdan değil, benden nefret ettiğini söyledin. Bu ikisi aynı!"

"Bozuk plak gibisin, takıldığın yerden devam ediyorsun. Bu huyundan da nefret ediyorum."

"Dökülüyoruz demek... Harika..."

Somurtarak yana döndü, gıcık ediyordu onu, bazen cidden çileden çıkarıyordu. Öfkeden kuduruyordu. Sonra cama vuran kocasının yansımasına baktı şaşkınca, gülümsüyor muydu? Onunla bilinçli olarak mı çatışıyordu! Adi herif, neden damarına basıyordu? Pusuda bekleyen yılan gibi sokmaktan vazgeçmiyordu.

"Çok... Çok..."

Adam kaşlarını kaldırınca dişlerini sıkarak hırladı ve adamın enfes kahkahası aracın içini doldurdu. O güldükçe Yağmur kudurdu. Sesini duydukça yüzüne yumruk atarak, gülüşünü yüzünde dondurmak istedi ama ne zaman ona baktı, büyülenmiş gibi donup kaldı. Kocaman omuzları kıpırdanarak, güzel dudakları gerilerek, sesi içine dokunarak ilk defa onun mutlulukla güldüğüne şahit oluyordu. O güldükçe içinde bir şeyler yer değiştiriyor, nefesi sıklaşıyor, kalbi hızlanıyor ve bacaklarının arasında nabız atışı hızlanıyordu. Bir gülüşün bu kadar çok ince detaya dokunması haksızlık değil miydi?

Gidecekleri yere birkaç saat içerisinde varacaklardı ama bunu Yağmur bilmiyordu. Bulut karısına keyifle baktı, onunla uğraşmak iyice hoşuna gitmişti. Kızdığında çakmak çakmak yanan gözleri, öfkelendiği zaman tutamadığı patavatsız diliyle onu kendine bağlıyordu. Ne zaman canını yakarak konuşmaya başlasa o yılan dili, o tatlı ağzı dudaklarıyla kapatmamak için kendisini zor tutuyordu. Ne zaman kızarsa, o kızılları okşamamak için elleri yumruk oluyordu. Çekici bir zalimlik vardı duruşunda ve mesafeli bir tutum daha şimdiden yeni maskesi olmuştu. Bulut buna daha fazla dayanamadı.

"Gidene kadar böyle suratını asacak mısın?" Adamın sesi ile daldığı derin okyanuslardan irkilerek an'a döndü.

"Asmıyorum!"

"O zaman üzgün bir prensesin oynadığı bir piyese katılıyorsun? Rol yani!"

Kadının dudakları okkalı bir küfürle hafifçe kıpırdanınca, adam gülümsedi. "Bir an o somurtuk ifadenin yüzüne yapışacağını sandım."

Kadın tek kaşını kaldırdı. "Kahkaha atıp şarkı söylememi istermisin?"

"O zamanlar da gelecek tatlım, şu anda sadece gülümsemeni izlemek istiyorum..."

"Sanmıyorum." Sırtını çocukça bir küslükle koltuğa yaslayıp kollarını göğsünün altında bağladı.

"Öyleyse kocanı çok iyi tanıdığını söyleyemeyeceğim..."

Yağmur ona yan bir bakış attı. *Kocası?* Bu terim kulağına tuhaf gelmişti. Ama hoşuna da gitmişti. Yağmur kıyafetin huzursuzluğuyla kıpırdandı.

"Çok yakışmış sana." dedi adam içtenlikle. "Bu şekilde durduğunda seni günlerce gözümü kırpmadan izleyebilirim. Gözlerim öyle sekreter gibi dolaşmana alışmıştı ama bu halin daha güzel. Şu andan itibaren kıyafetlerini seçerken sana yardımcı olmaya karar verdim."

"Sanmıyorum." diye yine aynı kelime ile homurdandı kadın. Papağan gibi hep aynı şeyi tekrar ediyordu. Birden aklına bedeni gelince buz kesti her yanı. Bu gece onu çıplak görecekti, sakladığı tüm sırrı ona ifşa edecekti. "Ne giyeceğime ben karar verebilirim. Sonuçta daha evvel çıplak gezmiyordum."

"Daha önce ne yaptığın beni ilgilendirmiyor... Arkadaşların, giydiklerin hatta gittiğin yerleri bana bildirirsen sevinirim. Karımdan haberdar olmak isterim, yabancısı olmak üzücü olur."

Kadın ona sert sert baktı. "Sana sadık olacağıma dair yemin ettim hatta sözleşme bile imzaladım. Hâlâ sadakatimden şüphen mi var?"

Bulut sert bakışlarıyla onu karşıladı. Kadının yüreği acıyla ezildi. "Kocamı boşayıp seninle evlendiğim için bir ömür hep bana böyle suçlayıcı mı davranacaksın? Hatamı yüzüme mi vuracaksın? Şartlarımı ve sebeplerimi biliyordun, ben kimseye ihanet etmedim. Bizimki zaten bitmiş bir evlilikti." derken neredeyse nefesi kesilmişti. Kalbini acıttığını, gururunu kırdığını fark etmiyor muydu, yoksa bilinçli olarak mı yapıyordu? Bu kadar onursuz, gururuz hatta düşüncesiz biri olarak görünmek kadını mahvediyordu. Tam ona öfkeyle haykıracaktı ki bunu anlayan adam ona sertçe bakarak uyardı.

"Sakin ol, Çiçek uyuyor."

"Bana güvendiğini söylemiştin." dedi öfkesi gözlerinde çağlarken. Şimdi mavileri hem ağlamaklı hem de ateş püskürtmeliydi. Tam bir karmaşaydı bu kadın.

"Güvenmediğim sen değilsin. Diğer adamlar!"

"Ben diğer adamlarla evlenmedim..."

Sürekli söylediği gibi çirkindi ve güzel karısının yarın bunu bahane ederek başka birine gönül düşürmesini, hatta ***âşık oldum*** demesini istemiyordu. Kuşkularından birini dile getirmişti sadece, onu kırmak değil, durumu netleştirmek istiyordu aslında.

"Öyle bir şansın olsaydı, değerlendirmeyeceğini sanmıyorum. Malum, isteksizce benimle evlenmek zorunda kaldın. Mecbur oldun."

"Ben yaptığım seçimden memnunum. Kendime veremeyeceğim hesabım yok."

Bir an direksiyondaki elleri işlevini yitiren Bulut şaşkın bir halde kadına bakarak, "Gerçekten mi?" diye sordu. Kalbi hızlanmış, nabzı kulaklarında atmaya başlamış, ciddi derecede heyecanlanmıştı. Bir an yanlış duyduğunu bile sanmıştı. Kocası olduğuna memnun olduğunu mu dile getirmişti?

Yağmur kızgınca camdan dışarı baktı. "Şu anda senin yanında oturuyorum."

"Seni başkasıyla paylaşamam."

"Ben de öyle."

Hiç beklemediği cevapla adamın kalbi ikinci kez teklerken, şaşkınlıkla kadına bakmayı sürdürdü. Nefes alırken zorlanınca sesi de kabardı.

"Düşüncelerini de..."

"Her anlamda tek olmayı severim ve paylaşmak ne gururuma ne de onuruma yakışmaz. Ben tek olmak, tek kalmak isterim." dedi kadın dürüstçe.

"Bunu söylerken ciddi miydin?"

Yağmur ona öfkeyle bakarak, "Sence şaka mı yapıyorum?" diye çıkıştı.

"Yapmıyorsun." diye mırıldandı adam keyifle, bu düşüncesi hoşuna gitmişti. Onun en azından erdemli bir kadın olduğundan başından beri hiç şüphe etmemişti ki, sadece korkusu onu terk etmesiydi. Onu paylaşamaya niyeti yoktu, aldatmaya da... Asla üzmeyecekti. Yani bazen... Dik kafalı olduğu zamanlar hariç...

Uyku mahmuru gözlerini açarak esner şekilde dışarı baktığında, tek görebildiği ağaçlardı. Karanlık, yol, ağaçlar... Saatlerdir ağaçları izliyorlardı. Aracın içinde kısık bir şekilde radyo çalıyordu, elbise artık işkence gibi üzerinde duruyorken rahatı hiç de yerinde değildi. Ve sonra gözkapakları kayarak kapandı, ne kadar ya da ne zamandır uyuduğunu bilmiyordu. Uyandığında sanki hâlâ aynı yoldaymışlar gibi geldi. Her yer hâlâ karanlıktı. Bulut gözleri yolda dikkatle arabayı sürmeye devam ediyordu. Esnemesi bitince kocasına dönüp, "Burası neresi? Çok uzun uyudum mu?" diye sordu, her geçen saniye merakı daha da artıyordu.

"Yarım saat kadar."

"Sanki saatlerdir uyumuş gibiyim ve saatlerce daha uyuyabilirim."

Bulut onun yorgun yüzüne gülümseyen bir bakış attı. "Tüm hafta uyumadığına eminim, sonuçta benimle evleniyordun. Uykuların kaçmıştır."

Yağmur dişlerini sıkarak cama baktı. "İçimden bir ses, hata yapmışım gibi bağırıyor."

Direksiyondaki elleri sıklaşan ve dişleri gıcırdayan adam, "Pişmanlıkların diline mi vuruyor?" diye tısladı huysuzca.

"Hayır..." diye haykırdı Yağmur. "Uyumadığıma... Ya ben ***ateş*** desem sen ***su*** anlıyorsun, ben ***gel*** desem sen *git* anlıyorsun. Yoruyorsun beni Bulut. Neden illa ki damarıma basıp yanlış anlama kabiliyetini üstümde kullanıyorsun? İnadıma mı yapıyorsun be adam, benimle kavga etmekten zevk mi alıyorsun?" Kızın sitemleri adamın gözlerini yüzünde irice açarak büyüttü. Kusar gibi, oflar gibi içinde ne varsa saymıştı bir bir... Bulut geri adım atması gerektiğini o an için anladı.

"Bence de kavga etmeyelim, bugün nasıl başlarsak bir ömür öyle geçer..."

"O zaman sus, sen sus ben de çıldırmayayım. Bir ömür çekilmez olmaz böylece..."

Bir ömür...

Bu fikri sevmişti. Şimdi ve bundan kırk yıl sonra da onunla böyle olmak istiyordu, yan yana ve birlikte...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ah be sevdiğim ne güzel duâ ettin sen öyle.
"Allah gönlüne göre versin."
Diyorum işte verdi, sen benimsin.

"Susup seyretmeli insan,
bazılarının gerçek niyetini görmek için.
Durup durup düşünmeli insan,
kim dost kim düşman seçmek için."

Müjde Aklanoğlu

Eteklerini toplayan gelin, adamın açtığı kapıdan çoktan aşağı atlamıştı bile. Serin akşam havası tenini yalarken, gözlerine inanamadı. Eğer gerçeği bilmeseydi, kocasının onu uyurken uçağa koyup gizlice Miami kumsallarına getirdiğini sanırdı. Nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece saatlerdir yol aldıklarını biliyordu. Ve şimdi bir tepenin başında durmuşlar, kartpostal gibi bir manzaraya bakarken hayranlık duruyordu Yağmur. Hemen sahilin kenarında duran şirin eve bakarken içi kıpırdandı. Minik, hayalsi, kumsala camları baktığı gibi diğer yanı da ormana bakan, kusursuz bir tablo gibiydi. Dağ kulübesi desen değil, bir masal evi gibi şirince. Gecenin karanlığına rağmen, ay öyle çok aydınlatıyordu ki etrafı, manzarayı seçebiliyordu Yağmur. Gecesi böyle ise gündüzü kim bilir nasıldı!

"Allah'ım..." diye heyecanla haykırdı. "Burası masal evi gibi..."

Masal perisine bakar gibi hayranlıkla bakan adam üzerindeki ceketi çıkarıp karısının omuzlarına kapattı, onun şaşkınlığına ve hoş-

KAKTÜS TEAM
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mutluğuna sevinerek gülümsedi. Yağmur kocasının sıcaklığını teninde hissedince şaşkınca yüzüne baktı, buram buram hafif ten kokusunun sindiği parfümü genzini dolduruyordu. Üstelik gecenin deniz ve orman kokusu nefesine sinmişti. Her zaman bu kadar güzel mi kokuyordu bu adam, yoksa bu ona mı özeldi?

"En azından beni yine ayılıkla suçlamadığına sevindim. Malum seni dağ başına kaçırdım." diye işaret parmağıyla şaşkın kadının burnuna dokundu. Gıdıklandı Yağmur.

Onun ceketinin içine iyice çekilirken, kocasına kaçamak bir bakış attı. Sıcaklığı ona kendini iyi hissettiriyordu. Sanki korkunç bir kâbustan uyandığında, babasının ona şefkatle sarılması gibiydi, kocasının sıcaklığı, ona tanıdık bir huzur veriyordu.

"Demek ayı..." dedi Bulut sitemle.

Yağmur şaşkınca karşısındaki adama boş boş baktı. Ona *Ayı* dediğini, ne zaman duymuştu ki?

Dudaklarını bükerek, "Yani burada evinde gibi hissedeceğini itiraf etmen harika bir şey..." dedi kadın alaylı bir sesle.

Kaşlarını çatan adam, "Sen bana az evvel ayı mı dedin yine?" diye sordu tok sesindeki sataşmayı ele vermeden. "Kızın da sana çekmiş." diye mırıldandı sonra. Çiçek de geçen gün onu, şirin ayısına benzeterek sevmişti. Bu anne-kız adamı deli edebilirlerdi.

"Haşa..." dedi kıkırdamasını bastıran Yağmur. "Bunu bizzat kocam söyledi, onun ağzını burnunu kırmakta serbestsiniz, izin verdim."

Kocam!

Tatlı tatlı gülümsedi. Garipti, bir anda neden kaygısız olmuştu; Adamın kulağına dünyanın en güzel şiiri, semanın en güzel duâsı okunmuştu sanki ne güzel bir sözdü bu böyle, ya da onun ağzından dökülünce başka bir anlam bulmuştu. İçi ballı suyla dolmuş gibi tatlı bahar yeliyle yıkanmış gibi ılık olmuştu. Gülüyordu, Bulut ilk defa onu kaygısız bir halde gülerken görüyordu. Yağmur içi giderek koyun kıyısındaki eve baktı, hava çok serin değildi ama onun ceketine sımsıkı sarılmak kadını rahatlatmıştı.

"23 Nisan..." dedi sanki bu günü unutmamak için. Bugün, onun için önemli bir gündü. Onun evlilik tarihlerini sayıkladığını duyumsayan Bulut; dudaklarına yapışan tuhaf bir gülüşle, aracın bagajını açmış eşyalarını patikadan inerek eve taşıyordu. Yağmur gözlerini

merakla etrafta gezdirdi. Bunu yaparken kocasının parmağına taktığı iri taşlı yüzükle oynadığının farkında değildi. Yakınlarında bir hayat belirtisi yoktu, varsa da seçemiyordu. Karanlık orman ve deniz en yakın komşuları olmuştu.

"Şehre çok uzak mı?" diye sordu Yağmur, Bulut geri döndüğünde.

"İki saat kadar uzak." diye yanıtladı adam arabaya yaklaşırken.

"Nerede olduğumuzu söylemeyecek misin hâlâ?" derken yönünü merakla kocasına döndü.

"Sonu mutlu biten bir masalda..." diye geçiştirdi adam keyifle ve bagajı kapatıp arka kapıyı açarak Çiçek'in emniyet kemerini usulca çözdü.

Onun keyifli hali gözünden kaçmayan Yağmur usulca yaklaştı yanına. "Hep böyle romantik miydin? Sonradan satın mı aldın?"

Bulut kapının arkasında duran karısına, çatık kaşlı bir bakış attı. "Sen hep böyle geveze miydin? Evlenince çenenin bağını mı gevşettin?"

Yağmur suratını asarak rüzgârın yüzüne savurduğu saçlarını kulağının arkasına kıstırdı. "Başını şişirdiğimi bilmiyordum. Özür dilerim."

"Ben de senin alıngan olabileceğini tahmin etmiyordum. Ne kadar çok tanıyoruz birbirimizi değil mi? Şaşılacak iş!"

Adamın keyifli sözleri kadının az da olsa üzerindeki baskının azalmasına, stresinin dağılmasına sebep olmuştu. Evet, henüz tanımıyorlardı birbirlerini ama aralarında garip bir çekim vardı, sanki bunu inkâr etmeyi ikisi de bırakmıştı. Onun konuşması yatıştırıcı hava gibiydi. Ya da uyuşturucu bir ilaç gibi, hafif hissettiriyordu kadına kendini.

Tatlıca uyuklayan kızı dikkatle kucağına alırken de başına öpücük kondurmayı ihmal etmedi. Minik meleği gün boyu koşuşturmaktan yorgun düşmüştü. Yol boyu uyumuştu üstelik. Üzerindeki beyaz kat kat elbisesini ne çok sevmişti, önüne gelene "Bak bunu bana Sadece Arkadaşım Bulut aldı, gördün mü?" diye an az beş kere göstermişti. Hele saçlarına yeniden kavuşmasının mutluluğu paha biçilemezdi. Gün boyu keyifle oradan oraya koşturup durmuştu. Bu adam babasının yapmadığını yapıyordu ona. Kan bağı yoktu, akrabalığı yoktu ama canı gibi koruyor, babası gibi kolluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Babası olsa, bu kadarını yapamazdı, hakkını nasıl öder, nasıl karşılardı? Bulut mutlu olmayı hak ediyordu. Evlenmişlerdi. İstemese de, artık onun karısıydı. Bu gece de kadını olacaktı. *'Kâğıttan koca olmam'* demişti beyzade, belki de haklıydı. Onun yaptıklarına karşın Yağmur da en azından onu bir kadın olarak memnun edebilirdi. Bir eşin tüm vazifesini yerine getirir, huzurunu bozmazdı. Yatağını sıcak tutar, evini temizler, huzurunu daim ederdi.

Yağmur derhal koltukta duran minik battaniyeyi kızının üzerine örterek, yanında sarkan elini öpüp kucağına bıraktı. Bulut'la kısacık bir an göz göze geldiler, aracın içindeki minik sırt çantasını alarak kapısını kapattı ve onların peşlerinden patikaya yöneldi.

Bulut evin girişinde duruyordu ve Yağmur hayal içinde eve bakıyordu. Bulut ona bakarak muzırca, "Biliyorum, şu anda senin ayaklarını yerden kesmem lazım ama çok meşgulüm, bunun için gerekçesi kabul görür bir açıklamam var. Öncelik prensesimin, kıskanmazsın değil mi?" diye şakalaştı.

Kıskanmak mı? Aksine onur duyar, hayran kalırdı. Gülümseyen Yağmur'un ilk defa gözlerinin içi mutluluktan parlıyordu. Adam bir an donup, hayranlıkla baktı menekşe gözlerine, bacaklarının dermanını keser miydi bir gülüş insanın, kesmişti işte. Bugün ikinci defa ona böyle keyifle gülümsemişti. Buna alışabilir, sürekli talep edebilirdi. Ne ileri ne geri, bir adım kıpırdayamıyordu. Yağmur gülüyor, o nefes almadan onu izliyordu. Sonra yutkunarak arkasını döndü ve kapıyı ayağının ucuyla açtı.

Yağmur ise gözlerinden gelen ıslaklığı sildi, en son ne zaman gözleri yaşarana kadar gülmüştü, hatırlamıyordu. Bu kadar keyifleneceğini, ilk araca bindiği gerginlikten kurtulmaya başlayacağını hiç sanmıyordu. Oysa bu gün sopa yutmuş gibi gezince, yarın sabaha kadar hatta bir hafta, bir ay o şekilde gezeceğini sanıyordu. Mutsuz, huysuz ve suçlu...

Bulut onunla şakalaştıkça gülümsüyor, tedirgin hallerinden uzaklaşıyor ve bu halini gören adam bir kez daha doğru bir seçim yaptığına şükrediyordu. Biliyordu Bulut, Yağmur onun en doğru seçimiydi. Evvelinde ve ahirinde yanında olacak tek kadındı. Öyle masallar yazılacak kadar büyük bir aşk değildi onların başlangıcı, zaten her evlilik aşk evliliği olmuyordu. Görücü usulü evlilikler vardı, hiç birbirini görmeden evlenen ve bir ömür mutlu olanlar... Onlar daha şanslıydılar bu konuda, en azından aylardır birlikte yaşayarak tanıma

şansına erişmişlerdi. Belki sırları vardı, belki biraz da fazlaca gururları ve yanlış anlamaları ama olsun, onlar iyi olacaklardı. Bulut buna inanıyordu. Kusursuz evlilik yoktu, acısıyla, tatlısıyla bir ömür demişlerdi, gökkuşağı gibi olacaklardı. Sürpriz, gelişigüzel... Yaşayarak keşfedeceklerdi içlerinde renkleri, biraz kızıp, biraz küsüp, biraz da gülerek... Tek yastıkta, ölene dek!

Bulut, Çiçek için hazırlanan odaya yöneldiğinde, evin arkasında duyduğu tanıdık sesle Yağmur arkasını döndü ve gördüğü boncuk gibi gözlerle sevinç çığlığı attı. Bu şahaneydi, Zalim buradaydı. Daha evvel ona sarıldığını hiç hatırlamıyordu, dahası daha evvel bir hayvana böyle sarılmamıştı. Ama nemli gözlerle dev köpeğin boynuna sarıldığında, tek yaptığı teşekkür etmek ve minnetini belirtircesine dua etmekti. Öpüyordu, bir annenin bebeğini öptüğü gibi saf sevgiyle.

Köpek bu ani ilgiden şaşkına dönse de, Yağmur durmuyordu. Önceden bir köpeği öptüğünü düşünse, midesi bulurdu ama şimdi onu defalarca gözyaşları içinde öperken, içinden gelerek de boynuna sarılıyordu.

"Sanırım hoş geldin partisi Çiçek'siz başladı."

Yağmur arkadan gelen tok sesle köpeği bırakıp doğruldu ve kocasına dönerek, sarılmayla geri durma arasında kaldı. Omuzlarında asılı kalan kocasının paltosu düşmüştü. Heyecandan yerinde duramıyordu. Zalim iyiydi, kızı iyiydi ve hepsi bu güzel yürekli adam sayesindeydi.

Yanağındaki mutluluk yaşlarını kurularken, "Çiçek buna çok sevinecek." diye yarı güler, yarı ağlar bir halde mırıldandı.

"Ağlamayı huy haline mi getirdin?" dedi adam karısının ıslak yanaklarına bakarak. O ne zaman ıslak ıslak baksa, adamın otomatikman kaşları çatılıyordu. Ve bunu fark etmiyordu. Uzandı ve elinin tersiyle, şefkatle dokunarak sildi ıslaklıkları. Fakat arada bir kol boyu mesafe vardı, ne Yağmur ne de Bulut o mesafeyi aşmadı. Aşamadı...

Yağmur elinin içiyle yanaklarını silerken gülümsedi. "Onu beklemiyordum, bir an görünce... Çiçek delirecek..."

"Burada sıkılsın istemedim, Zalim'i de eve göndermek yerine buraya getirdim." dediğinde Yağmur utangaç bir tutumla yanına yaklaşıp, gözlerinin içine baktı. Eğer cesaret edebilseydi, ayaklarının ucunda yükselir ve yanaklarından öperek teşekkür ederdi. Minneti iyice fazlalaşmıştı. Ellerini önünde bağlayarak bocaladı. Adam ona tepeden bakarken, kadın kıvrandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkür ederim..." dedi içtenlikle.

Gözlerinin içi gülüyordu, en büyük teşekkür buydu aslında, kadın bilemiyordu.

"Neden, seni kızdırdığım için mi?" diye sordu adam damarına basarak yeniden, en iyi anlaştıkları zaman kavga ettikleri zamandı çünkü o zaman Yağmur, içinde ne varsa döküyordu ortaya, yalın oluyordu ve adam bunu keşfedeli çok olmamıştı.

"Arabada sana sesimi yükselttiğim için özür dilerim. Ve kızıma iyi bir baba olduğun için minnettarım." Sesi buğulanmıştı. Bu sözler o kadar zor çıkmıştı ki dudaklarından, Çiçek'in artık bir babası vardı. Kabul etmesi güzeldi. Neye niyet, neye kısmetti. Oysa planları, projeleri bambaşkaydı kadının, fakat şimdi kaderin ona kurduğu plan en iyisinden bile daha iyiydi. Arasa, kızına böyle yüreği kocaman, berrak su gibi temiz, gökyüzü gibi geniş ve güzel bir baba bulamazdı.

"O benim kızım." dedi Bulut boğuklaşan sesiyle. Gözlerinde gurur tütüyordu. Sanki kendi kanından, canından geliyor gibi tek bir an bile pişman olmaksızın söylüyordu bu kelimeyi. İfadesinde ciddi bir kabullenmeden ve şefkatten ileri bir şey yoktu. "İki cihanda da bu böyle, o benim canımdan. Çiçek, Toprak'ın kızı..."

Yağmur, Bulut'un evine ayak bastığından beri, Toprak, Çiçek kokuyordu. Bunu hiçbir güç değiştiremezdi, Toprak, Çiçek'i candan evlat olarak kabul ediyordu.

"Keşke senin kanından olsaydı. Keşke daha evvel çıksaydın karşımıza." dedi kısılan sesi ile. Bu bir itirafın ilk cümleleri miydi yoksa?

Bu sözler öyle değerliydi ki, adam bir an nefessiz kaldı. "Daha önce çıksaydım da fena olmazdı ama Allah'a şükür ki daha geç çıkmamışım. Ölüm bizi ayırana kadar, hatta sonrasında da, o artık benim kızım. Bunu herkes böyle bilecek."

İşte son sözü buydu. Ve hep bu olacaktı.

Sustu Yağmur. Önceden planladığı her şey kâğıttan kuleler gibi yıkıldı kaldı. Çok başka yerdeydi şimdi hayatı, tahmin edemeyeceği, düşünemeyeceği kadar güzel bir yerde. Asla kaderinde olmayan bir şey için üzülmemişti, biliyordu ki kısmetinde varsa, o gelip bulacaktı kendisini ve bulmuştu da. Ne kadar hesap yaparsa yapsın, hesapta olan değil de, nasipte olan oluyordu. Hiçbir şey kafasında kurduğu gibi ilerlemiyordu mesela.

O bir senaryo yazmıştı hayatına, kader kendi yazgısını ona direttmeye devam etmişti. Yağmur kaçmıştı, o kovalamaktan vazgeçmemişti. Nereye giderse, kaçtıklarını beraberinde çekmişti. Başka hayaller kurmuştu, hayat ona başka hayalleri dikte etmişti. Artık belki de valizi açma zamanıydı, bir yere kök salma, yerleşme, o toprağın üstünde ıslanma ve büyüme vaktiydi. Vazgeçme zamanıydı. Belki de Mahru ablasının dediği gibi, "Aklında planladığınla, kaderin planladığı arasında kalırsın, işte bu yüzden Allah'a şükredersin. O yüzden yaşadıklarımızı iki kelimeyle özetleriz... Hayırlısı, böyleymiş. Sen ne kadar başka istesen de, Rabbim sana hayırlısını versin. Çünkü senin iyi bildiğin aslında değildir, seni senden daha iyi bilen bunu bilir ve önüne engeller sürer. Çünkü o, hayırsızı, hayırlıya çevirendir."

Belki de, hayırlısı böyleydi. Şimdilik elinden sadece duâ etmek geliyordu. En azından kaderin onlar için yazdığı yazgının güzel olması için... Belki açık olmalıydı artık bu yüreği güzel adama... Belki sırlarını dökmeliydi, ama şimdi sanki zamanı değil gibiydi daha. Aynı yatağı paylaşıp, evliklerinin daimi olduğunu kabul edene kadar da olmazdı. Yağmur kabullenmişti sonunda, bir şans verecekti, belki Allah da ona şans verirdi.

Umudunu kesmeyecekti. Ama ya hasarlı beyni ona yolun başındayken evlilikten vazgeçmesi için geçerli bir sebep olursa, eğer aradığı adamı bulamazsa omuzlarına yıkacağı ağırlık onu korkutursa, ne olacaktı? Bulut, beyninde silgisiyle gezen bir kadını ister miydi? Ne kadar yazarsa yazsın zihnine gerçeği, biliyordu; bir gün ne varsa her şey silinecekti.

Yağmur, çok düşünmüştü, ya aradığı adamı bulamazsa diye, o zaman ne olacaktı? İşte o zaman kader gücünü göstermişti ona, Allah "Yürü ya kulum." demişti. O aradığı adamı bulamasa bile, Çiçek ve Ayrin emin ellerde olacaktı. Eğer tahmin ettiği zaman içinde ölürse, en azından gözleri açık gitmeyecekti. Şimdi geriye kalan tek şey, bunu Bulut'a anlatacak kadar cesarete sahip olmaktı. Bunun için de az bir zamana ihtiyacı vardı. Öncelikle karısı olmalıydı, hayatının yarısı olmalıydı, içinde bir zerre kadar bile şüphe kalmamalıydı, ona istediğini vermeliydi ve sonra... Sonra da hayatının yarısı iken yarası mı olacaktı ebediyen?

Sonrası Allah Kerim'di.

Şimdi bunları düşünmemeliydi, düşünecek daha vahim konuları vardı. Zifaf gecesinin sonrasına kadar bekleyebilirdi bu konu. Ondan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra bunu kendisine söylediği için onu cezalandırmak isterse, eli mahkûm razı olacaktı. Tüm varlığıyla bu evliliğinin düşündüğü kadar kolay olması için duâ edecekti Yağmur. Çünkü adam gerçeği öğrendiğinde, zaten kendisini eş olarak kabul ettiği için kaderine lanetler okuyacaktı. Kim isterdi yanında kısa dönemlik bir eş, yarım bir hayat arkadaşı?

Bugün onun en mutlu günüydü, bunu bozmamalıydı. Ona kadınlık görevini kusursuzca yapacaktı. Başını dikleştirdi, biraz cesaretle gözlerine baktı. Zalim'le sohbet etmesini izledi. Adamı daha fazla üzmemek için kendini zorlayarak da olsa, gülümsemeyi başardı.

"Evi beğenmedin mi yoksa... Neden içeri girmiyorsun?" diye sordu hâlâ kapının girişinde duran kadına bakarken Bulut.

Yağmur etrafına bakındı. Kapının önünde ne yapıyordu ki?

"Evi gezdirir misin?" diye öneride bulundu.

Onun bu değişken tavrından kuşkulanan adamın köpeğini okşayan eli, bir an durdu. Sonra yarı şaka yarı ciddi, "Şu an bir değişik bakıyorsun, bu gece beni boğarak öldürme teorilerini gerçekleştirmek için fırsat kollamıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Bunun için bir sebep var mı?"

"Senin sebebe ihtiyacın var mı?"

"Elbette, sebepsiz çiçek açar mı?"

"Allah isterse, taşın gövdesinde bile açar, meleğim gibi."

"Bu sebep yeterli mi?"

"Seninle zorla evlendim. Bu iyi bir sebep değil mi?" dedi adam doğrulurken. Zalim dizlerinin dibine geldi ve sürtündü. Bulut parmak uçlarıyla kulaklarının dibini okşadı.

"Beni ikna ettin evet ama zorlamadın." dedi Yağmur dürüstçe, ona yaklaşarak, gözlerinin içine baktı. "İsteyerek evet dedim sana." Adam bir an, uzun bir an boyunca gözlerine baktı. Kadın gülümsedi. "Şimdi de sen, içeri almıyorsun beni."

Bulut kıpırdamadı, girişi iri bedeniyle kapatmaya devam etti.

"Önce söz vermelisin."

"Ne için?"

"En azından burada olduğumuz sürece, normal bir çift olmamız için. Bir aile."

"Ama biz normal değiliz ki?" dedi Yağmur kirpiklerini kırpıştırarak. "Henüz birbirimizi tanımıyoruz bile."

"Yeteri kadar tanıyoruz... Söz ver."

"Başka bir izlenim mi verdim sana?" Kuşkulu sesi kısık ve meraklıydı.

"Sanırım." dedi adam, ikisi de dürüstlerdi. "Bugün, sözleşmeyi imzalarken, ileride terk etmek ister gibi konuştun. Bunu yapacaksan, şimdi ayrılalım." Bu sözlerinde cesur, düşüncesinde korkaktı adam.

"Ya ben değil de, Hak ayırırsa bizi?"

"O da Hak'tan gelen, buna engel olunmaz ki?" Bir adım daha yaklaştı karısına. "Şimdi Hak yazdı maden seni kaderime, bırak tadını çıkaralım. Ben Çiçek'i ve seni mutlu görmek istiyorum. Mutlu etmek istiyorum."

"Sen hayır kurumu musun?"

"Ben sıradan bir yurdum erkeğiyim." İç geren Bulut gözlerini alamadığı güzel saçlarına dokundu. "Belki doğru bir başlangıç yapmadık. Flört etmedik, zaman geçirmedik, ya da nişanlılık devresi olmadı ama en azından birbirimizi yeteri kadar tanıyacak zamanı yakaladık. Aynı evde yaşadık, acı ve tatlı birlikte vakit geçirdik."

Yağmur gülümsedi. "O zaman tüm şartların yerine gelmesi lazım." Adamın dibine yaklaştı. "Hadi." Adam şaşırarak baktı gözlerine, menekşe gözleri utangaç ama cesurdu. Kadın gülümseyerek kaşlarını kaldırdı, hâlâ anlamamıştı. Adam "Ne?" der gibi bakınca, "Eşikten geçmem lazım... Ama uçarak." diye şaka yapmaya çalıştı.

Adam anlamayınca Yağmur şakacı bir kızgınlıkla kaşlarını çattı, Bulut anladığı şeyle gülümsedi. İşaret parmağını burnunun üzerinde gezdirerek sırıttı. Ama sonra biraz durdu.

Yağmur yüzünü asarak, "Korkma fıtık olmazsın, henüz o kadar kilolu değilim a..." ve kadının sözleri ağzından firar eden ufak bir çığlıkla yarıda kaldı. Onu kollarının arasına alarak ayaklarını yerden kesen Bulut, çapkın bir bakış atarak, "Bu sesi sevdim." dediğinde, yanakları kızaran Yağmur dudaklarını dişleyerek bakışlarını kaçırdı. Titreyen ellerini kocasının boynuna doladı. Kolları gerginken, kalbi dörtnala giden bir at gibi hızlanmıştı. Tüm bedeni neredeyse dalında yaprak gibi sallanıyordu. Konuşmak biraz cesaret, dokunmak duble cesaret gerektiriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Belin ağrımasın. İstersen bırakabilirsin. Şaka yapmıştım, ciddi değildim ben." dedi anlayışla adama acıyarak.

"Sonra bunun için beni suçlayasın diye mi bırakayım, hayatta olmaz." dedi Bulut, muzır bir tavırla gülerek. Aksine kollarına almak için bahane bulmuştu, hiç durur muydu? O bir adım atmıştı sonunda, bunun peşini bırakır mıydı Bulut? İnadını kırmıştı, duvarlarına sert bir darbe indirmişti. Henüz kırmamıştı kabuğunu ama çatlatmıştı, o da yakında olacaktı İnşallah, Bulut onun kalbine girmenin bir yolunu bulacaktı.

"Nereye gidiyoruz önce?" diye sordu Yağmur etrafına bakarak.

"İlk önce yatak odasını göstermek isterdim..." dedi adam edepsizce gözlerini parlatarak.

Şaşkınca gözleri irileşen Yağmur, "Şi... şimdi mi?" diye sordu panikle. Bir an nefes almaktan vazgeçmişti. Bu kadar açık olması da, ayrıca tüm cüretini tüketmişti.

"Aman Allah'ım..." dedi Bulut tok bir kahkaha atarak, neşesi sesinden belli oluyordu. "Gören de seni kesmek için mezbahaya götürüyorum sanır. Nefes al Yağmur, sadece şakaydı. Bayılmayacaksın değil mi?"

Nasıl şakaysa, kadın bir an kollarında son nefesini verecekti. Ona bir adım atmıştı, adam freni patlayan kamyonet gibi onu ezmiş geçmişti. Cesaretine çelme takan Yağmur, konuşma cüretini kaybetti. Konuşmayınca da ilk korkuları yeniden kalbinde buz olmaya başladı.

Bulut ona kartpostallardan fırlayan muhteşem evi gezdirirken, yanında sessizce dikilip kör gözlerle etrafa bakan ve sorduğu sorulara görmeden cevap veren kadının aklı o gece olacaklardaydı. Zalim bile yanlarında durmuş, kadına şaşkınca bakmaya devam ediyordu.

"Burası da banyo..." dedi Bulut, mutfağı göstererek, Yağmur "Hım..." deyince hâlâ görmeyen gözlerle aklındakileri düşünerek, köpek patilerini gözlerine kapatarak inledi. Adam biraz daha sokuldu yanına. "Biraz köşede duşa kabin var..."

"Harika..." dedi iç çeken Yağmur ellerine bakarak.

"Burada yiyip, burada yatabiliriz..."

Apansız başını kaldıran Yağmur kirpiklerini kırpıştırarak kocasına salak salak baktı. Anlamadığı her halinden belliydi. Bulut eğildi, gülen bir ifadeyle yanağındaki kızıllığa dokundu. "Sen tanıdığım hiç-

bir kadına benzemiyorsun, masum musun şeytan mı? Uzak mısın yakın mı kavrayamıyorum. Yağmur sen nasıl bir insansın?" diye sordu ciddi bir merakla.

"İnsanım ki ben..." dedi panik dolu bir sesle saf saf. Ve Bulut keyifli bir kahkaha attı. Mutfağı dolduran ve kadının yüreğini yerinden oynatan bir sesti bu. Yağmur masumca kirpiklerini kırpıştırmaya devam etti. "Melek olduğunu kanıtlamaya kalkmamıştım daha... İnsan olduğunu fark ettim." dedi gülen sesinin içinden. Karısına döndü ve yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Gök gürültülü sağanak derken, güneş açıyorsun. Şimşek şimşek çakacak derken, bahar oluyorsun. Parçalı bulutlu derken, gök gürültüsüyle yağıyorsun. Yağmur sen nasıl bir kişiliğe sahipsin, açıklayamıyorum."

"Kötü mü bu?" dedi hâlâ gözleri saf bir merakla bakarken. Adam başını iki yana salladı. Gözleri ne güzel parlıyordu, bakışları kadının kalbini susturdu, aklını başından aldı. "İnsanım ki ben, öyle sıradan işte..." dedi yine aynı saflıkla iç gererek.

"İnsansın, uzaylı değilsin anladım." Gülümseyen Bulut dayanamadı, eğildi ve kurumuş dudaklarına ufak bir buse koydu. Sonra onu kollarına çekerek başını göğsüne yasladı. "Değişme olur mu? Beni hiç yanıltma!" İçten bir sesle fısıldadı. "Hep böyle kal."

Yağmur kocasının kolları arasında kasılıp kalırken, içinden bir ses sarıl diyor, diğeri ise cesaretsizlik veriyordu. Tedirgindi, titriyor mu terliyor mu belli değildi. Uzun eteğinin kumaşına terleyen ellerini sildi, kocası sarıldığı sürece kalbi kaburgalarını acıtarak sessizce bekledi. Bulut geriye çekildi nihayetinde, biraz daha çekilmeseydi Yağmur soluksuz kalmaktan bayılacaktı. Yanaklarındaki kızarıklık elbisenin kayık yakasından boynunu aşmış göğsüne doğru iniyordu. Bulut onun kaçırdığı gözlerine bakmak istedi ama Yağmur gözlerine bakmayınca gülümsemekle yetindi.

"Aç mısın?" diye sordu elinden tutup mutfağın içine çekerken.

"Yok..." dedi çekingen bir sesle.

"Sabah kahvaltı yapmadın, akşam da pek bir şey yemedin. Bence biraz atıştırmalıyız..."

Onu mu takip etmişti? İşte buna şaşırmıştı, oysa yanında dolaşırken pek dikkat etmiyor gibiydi. Mutfağa alıcı bir gözle bakarken, "Sen acıktın mı?" diye sordu ve kocasına döndü.

"Açım..." dedi Bulut net olarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adamla gözleri kesiştiği an, sesindeki ima, gözlerindeki edepsiz parlaklık çok başka bir açlığın habercisiydi. Kalbi tekleyen ve ensesi ürperen Yağmur daha fazla kızararak gözlerini kaçırdı. Elini bırakan Bulut nezaketen sandalyesini çekti. Yağmur oturunca dolaptan çıkardığı tabakları mikrodalga fırına koydu. O iş yaparken oturamayan Yağmur yerinden kalkıp dolapları kurcalayarak, tabakları bulmaya çalıştı ama ilk birkaç denemede başarısız oldu.

"Solda, ikinci dolap." dedi Bulut ona keyifle bakarak. Kalçasını tezgâha yaslamış, bir kolu karnının üzerinde dururken, diğer eliyle çenesine dokunuyordu. Karısı çekmeceden çatal bıçak aldı ve şaşkınca etrafına bakındı.

"Ekmekler köşedeki üst çekmecede."

"Daha önce geldin mi buraya?" dedi sonunda merak eden kadın dayanamayarak. Çekmeceden ekmekleri çıkardı. Dilimlenmişti.

"Çiçek için uygun olup olmadığına baktım, birde Zalim'i bırakmam."

"Uygun mu peki?" dedi Yağmur yerine geçerken.

"Yanından ayrılmadığımız sürece harika... Bıçakları dolabın içindeki tabağın içine koydum, kesici aletleri de diğer dolabın içindeki tencereye sakladım. Lazım olursa alır tekrar oraya koyarsın."

Bu adam nasıl biriydi? Kaba mıydı? Zalim miydi? Kusursuz muydu? Ya da polyanna? Önce oynadı yemeğiyle, sonra bir çatal aldı ve bir tane daha, tabaktaki son çatalı da ağzına aldığında, neredeyse patlayacaktı.

"Kaç gündür açsın?" diye sordu ona dikkatle bakan Bulut. O sadece çorba içmişti, ama Yağmur payına düşen tüm yemeği silip süpürmüştü.

"Bir?" dedi gülerek Bulut, "Yoksa iki mi?"

Bir an utanan ve görgüsüz göründüğü için içerleyen Yağmur, "İştahım kaçmıştı bir süredir..." diye kendini açıklamaya çalıştı.

"Sebebi malum." dedi adam huysuzca.

"Bir anlaşma yapmıştık..." dedi kız, kısık sesle.

"Hatırlıyor musun?" dedi adam geçmişe dönmeyeceklerini hatırlatarak. "Sanki o anda ben sana ne sorsam, ***evet*** diyor gibiydin."

"Öyle mi?" dedi şaşkınca açtığı menekşelerini kocasına çeviren kadın. Kucağındaki ellerini çekiştirip durmaya devam etti.

"Mutfağı banyo gibi anlattım." diye açıkladı Bulut, sırtını geriye yaslayıp suyundan bir yudum aldı.

"Çok utanç verici..." dedi Yağmur gülerken. Oysa hiç de utanmış bir hali yoktu, gayet keyifliydi. Yanaklarını yine o keyif verici kızıl renk ısırmıştı ama bu sefer mahcupluğunun sebebi kocasının derin bakışlarından ileri gitmemekteydi. Ama gülüyordu. Yerinden kalkan Bulut hızla sudan geçirdiği tabakları makinaya attı, Yağmur yardım teklifi edince de kaşlarını çatarak reddetti.

"Ama sakın alışma, her zaman yapmam." diye uyarmayı da ihmal etmedi.

"Tamam." dedi Yağmur gülümseyerek. "Zaten bu işlere alıştım." Konu aranmak için kocasının hızla işini icra eden ellerine bakarken, "Sen nereden öğrendin?" diye saçma bir soru sordu, adam ona ***dağ başında yalnız yaşıyordum*** bakışları atınca sustu.

Merdivenlerden yukarı çıkarken, bacakları titreyen kadının yüreği ağzında atıyordu. Sonunda o ana gelmişler miydi? Âşık olarak evlenenlerde olmuyordur mutlaka böyle bir tıkanma ya da korku ama onlar gibi mecburi evliliklerde böyle tedirginlikleri duyumsamıştı. *Yatak odası.* Adı bile kalp atışlarının seyrini değiştiriyordu. Ama bir kere olduğu zaman gerisi kolay geliyordu. Ya gördüklerinden memnun kalmazsa, ya dilediğini bulamazsa fikri ise kadını boğuyordu.

"Çiçek'in odasını görmek istersin sanırım?"

Kızının odası? Ah şu anda odaklandığı tek şey kendi odasının azap kapısıydı. En azından adam mantıklı ve sağduyuluydu, ondaki gerginliği hissetmiş olmalıydı ki onu yatıştırmak için emin adımlar atıyordu. Bu kadarı bile cesaretini arttırmıştı. Kızının odasının kapısı açıktı, komedindeki abajur kısık bir ışıkla yanıyordu, oda loş ve rahatsız etmeyecek kadar sıcaktı. Zalim çoktan yerini almış, kızının yatağının dibine kurulmuştu. Çiçek sabah onu gördüğünde, kesin sevinçten çıldıracaktı. Ama Bulut köpeği dışarı çıkardı, sanki büyük adam gibi aşağıya inmesini ve yerinde uyumasını emretti. Henüz tam iyileşmediği için, tedbirli olmaları lazımdı. Çiçek bilmeden üzerine basabilir, sımsıkı sarılabilir, ya da hırpalayarak henüz iyileşen yaralarını açabilirdi.

Yağmur odadan çıkan üzgün köpeğe bakarken, Bulut kızına yaklaşmıştı bile. Tek yataklı, iki kapılı dolabı bir komedini olan ferah bir odaydı. Ne dardı ne de geniş, yatağın ucunda denizi gören Fransız bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cam ve balkon vardı. Bulut ona da önlem almış, camı çocuk kilidi taktırmıştı. Bu adamın düşünmediği bir şey var mıydı acaba?

Çiçek üzerini açıp, yanına yaklaştı. Bulut onun pijama takımını ne ara giydirmişti ki, üzerini katlayıp açık valizinin üzerine koymuştu. Bu adam onlara hediye miydi? Kızını öpüp odasından çıktığında, kalbi artık kulaklarında atıyordu. Karnında bir kasılma, midesinde bir ağrı vardı.

Ya ona yetmezse korkusu, ya tatmin olmazsa, beklediğini bulamazsa... Ya ten uyumu denen şeyi yakalayamazlarsa... Bazen kalp severdi ama ten uymazdı, bunu bilmeyecek kadar salak değildi.

Bir an durakladı. Ansızın aklına gelenlerle cesareti kırılmıştı. Bunu anlayan adam elini nazikçe kavradı, peşinden usulca çekiştirerek, şöminesinde ateşler yanan yatak odasından içeri soktu. Odaya göz gezdirdiğinde, duvardaki narin desenli kâğıt kaplamalardan ve yerde duran altın rengi işlemeli tüylü halıdan başka dikkat çeken bir şey yoktu. Sade döşenmiş, kalabalıktan ve karmaşadan uzaktı. Dört kapılı bir dolap, bir boy aynası ve iki komedin bulunuyordu. Ferah ve iç açıcı görünüyordu. Ve yatağın yanında denizi gören kocaman bir Fransız camı vardı. Kızınınkisinden daha geniş bir balkon da cabası. Köşedeki şöminede usulca yanan ateş, içerinin serinliğini kırmıştı. Camı üstten açıktı, bu odanın ne sıcak ne de soğuk olmasını sağlamıştı. Kış bitmişti ama böyle dağlık alanlarda geceler serin olurdu, fakat ateş ne zaman yanmıştı ki? Bu adam sihirbaz değilse, kızını yatırdıktan sonra aşağıya inmeden kibriti çakmayı da akıl etmişti. Yağmur bütün bunlardan çok etkilenmişti.

Yatağın üzerindeki paketi görünce, içgüdüsel olarak "Bu benim için mi?" diye sordu saf bir merakla.

"Açsana." dedi Bulut, onun daha sakin olmaya başladığına sevinerek.

Kadının neşesi dudaklarında tütüyordu şimdi, kendini bayram sabahı uyanan bir çocuk gibi hissederek, kutuyu eline aldı. En son ne zaman hediye aldığını hatırlamıyordu. Gözleri sislendi. Büyük ihtimalle Nisan ablası, üniversiteyi kazandığında almıştı böyle bir hediye Bunu hatırlayınca burnunun direği sızladı. Titreyen elleri paketi okşadı, sonra da usulca açtı. İçinden tüllerle süslenmiş bir kavanoz çıktı İçi doluydu. Bakışlarını merakla ve soran gözlerle kocasına çevirdi.

"Özel bir şey mi?"

"Hepsini tek tek Çiçek, Ayrin ve Mahru Hanım hazırladı." dedi Bulut ve içine kendisinin de ekleme yaptığını söyleyemedi. Yağmur gözleri sislenerek "Çok güzeller." dedi. İçinde, rengârenk boyanmış makarnaların içine konmuş ufak renkli kâğıtlar vardı. Mutluluk kâğıtları. Bundan daha güzel hediye olamazdı, ona iyi dilek kavanozu hediye etmişlerdi. Yağmur kapağını açıp bir tanesini eline aldı. Hediyesini komedinin üzerine koyup, yuvarlanmış kâğıdı heyecanla açtı.

"Yerine koyamayacağın tek şey hayat... Elindeyken kıymetini bil, keyfini çıkar: Mahru."

Bir tane daha açtı. ***"Her şey vaktinde güzeldir. Zamanı geçince çorak toprağa yağmur yağsa, çiçek açmaz: Bulut."***

"Şekerlerimi yastığın altına sakladım anne, isteyince yiyebilirsin: Çiçek."

Yağmur gülümsedi. Kızı dışında kimin ne yazdığını bilmiyordu ama sevmişti. Bu adam onu mutluluktan ağlatan adamdı. Yanağına süzülen yaşı silerken Bulut yanına geldi, "Beğendin mi?" diye sordu.

"Bu muhteşem!" dedi Yağmur ve arkasını döndü. Öyle deli bir cesaretle kollarını beline dolayıp, yüzünü göğsüne gömdü ki adam donup kaldı. İlk defa sokuluyordu ona kedi gibi, ilk defa kokusunu içine çekiyordu uyuşturucu müptelası gibi. "Teşekkürler." dedi defalarca. "Teşekkürler. Onları mutlu ettin." Adam karısının yüzünü kibarca kaldırdı, gözlerinin içine bakarak yanaklarını kurularken, dudaklarına minik buseler koydu.

"Seni de mutlu edebilecek miyim bir gün?"

"Eğer mutluluktan ağlatıyorsan, olmuşum demektir."

"Oldun mu?"

"Oldum. Hem de çok."

Mutluluk geçiciydi, ya şimdi sevdiği ileride hoşuna gitmezse? Dertli düşünceler gelip yüreğine kızgın mil gibi işledi. Bulut onun rengi çekilen yüzüne bakarken "Yağmur, benden sakladığın bir şey var mı?" diye sordu. "Bilmem gereken bir şey." diye diretti.

O anda sırrını adama açıklamakla, gerdeğe girmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydı, gerdek yatağını tercih ederdi. Bunu ona söylemeyecekti. Zamanı gelene kadar, adamı sürekli kösnük düşüncelere itmeyecekti. Acımasına, her an ölecekmiş gibi davranmasına izin vermeyecekti. Biraz mutlu olacaktı, biraz da mutlu edecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerini kaçırdı. Adamın gülümsemesi soldu. Duruşundan bile canının acıdığı belli oluyordu. Adamın çenesinde bir kasın seğirdiğini gördü.

"Bunu söyleyemem..." dedi dudaklarından kaçan hıçkırığı saklarken. "Lütfen... Özür dilerim. Şimdi olmaz."

"Özür dileyecek bir şey yok." dedi adam, bir yandan hızla düşünürken, diğer yandan kadını teselli etmeye çalışıyordu. Yatağın kıyısına oturdu ve karısını kollarına aldı. "Tamam..." diye mırıldandı, kafasını göğsüne bastırırken. "Geçti artık. Ne zaman istersen o zaman söylersin." Saçlarını şefkatle okşuyordu ve bu sefer çekinmeden dizlerinde oturan kadın ona sokuluyordu.

"Henüz birbirimiz hakkında bilmediğimiz çok şey var, zamanla güvenmesini ve inanmasını öğreneceğiz. Ama ne olursa olsun, sırlar olmasın, yalanlar girmesin evliliğimizin içine. Hatalarımız var, olacak da, kusursuz değiliz, bağışlamak bize düşmez, biz sadece hoşgörülü olmasını öğreneceğiz. Bu evlilik de sesler yükselmesin, saygı aradan çekilmesin, huzur bozulmasın istiyorum. Korkmadan bana her şeyi anlatabilirsin, seni yargılamam, kınamam, sıkmam... Eğer sen yara olursan, ilaç olurum. Dert olursan, derman bulurum. Aşk olursan, maşuk olurum. Sen bana nasıl gelirsen, sana öyle gelirim."

Yağmur kollarını beline daha sıkı sardı, onu kazanmak için nasıl bir duâya denk geldiğini düşündü. "Allah'ım..." dedi inlercesine. "Sen hangi iyiliğin karşılığısın?" Asıl onlar hangi iyiliğinin karşılıklarıydı? Hayattan soğuduğu bir zamanda karşısına çıkmışlardı, yeniden yaşamayı, umut için mücadele etmeyi, sevmek için zaman olduğunu hatırlatmışlardı.

Kadının gözyaşları adamı paramparça etti. Onu daha evvel böyle çaresizce ağlarken hiç görmemişti ve onu bu hale kendi düşüncesizliğinin getirdiğini düşünmek, bir felaketti.

"Seni mutlu edemeyeceğim." diye fısıldadı üzgünce, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü ona çevirirken. Kocası ona kaşlarını çatarak baktı ama durmadı. "Eğer olmazsan söyle... Üzülmem, gerçekten."

"Manyak mısın?" diye inledi adam, kadına sıkı sıkı sarılırken. "Henüz başlamadık bile, nereden biliyorsun mutlu olmayacağımı?"

Adam sadece baktı ona; sanki onu anlamaya çalışıyormuş, sonraki sözleri özenle seçiyormuş gibi "Hişt." dedi en sonunda. Yağmur biraz sakinleşince gözlerini kırpıştırdı. "Af edersin."

Bulut saçlarını büyük bir sevgi ile okşadı. Onun her şeyi anlatmadığını biliyordu. Orada bir dakikalığına, kendisine tüm kalbiyle açılmış gibiydi. Ama sonra birden, tek söz bile etmez olmuştu. Susmuş ve kollarında ürkekçe durmaya başlamıştı. Yağmur sadece bir soluk aldı. İşte, son zamanlarda, üstesinden gelmeye çalıştığı acısını o zaman ele verdi.

"İyi misin?" dedi adam bu sefer sebep sormadan. Her şeyin bir zamanı vardı.

"İyiyim." dedi kadın yüreğindeki koru söndürerek, bu sefer umutsuzluğa kapılmayacaktı.

Adam sadece meydan okuyan bir bakış attı; "Öyle mi?" Yüz ifadesini tam olarak anlayamadı Yağmur ama keskin bir üzüntü gördü yüzündeki kırışan çizgilerde. Onu üzmüştü, en mutlu olması gereken günde hem de. Hayır, hayal ettiği bu değildi, gelininin kollarında hıçkırarak ağlaması olmamalıydı. Toparlanmalıydı.

"Bana anlat Yağmur, yükünü hafifleteyim." diye fısıldadı.

"Yapamam." diye yanıtladı Yağmur, başını sallayarak sessizce bekledi. Bu kez sesinde üzüntü vardı. "Yapamam, henüz değil."

"Peki ne zaman?"

Kadının bedeninin sıcaklığı tenini karıncalandırıp, midesini harekete geçirdi. Kucağındaki varlığı çok güzeldi, narindi, ama ufak tefek değildi. Kadınsıydı. Etkileyici ve baş döndürücüydü. Ama kadın aynı zamanda hüzünlüydü! Ne olabilirdi ki? Bu kadar korkunç ne olabilirdi?

Yağmur derin bir soluk alıp gözlerini onun gözlerinden uzaklaştırdı. Yüzündeki ifadeyi anlamaya çalışırken adamın kalbi sıkıştı. Ama anlamasına gerek yoktu, hissedebiliyordu. İçini acıtan bir sırrı vardı. Birbirinden çok farklı durumdalardı ama olasılıkla bunun bir önemi yoktu. Kocasının kollarının arasında gerilmişti, bundan daha önemli bir sorun şu anda önemini yitiriyordu.

Bulut eğildi, gülümseyerek elini tutup kaldırdı. "İçecek bir şeyler ister misin?" diye sordu tüm kibarlığıyla. Üzerindeki ceketi çıkarıp dolaba astı ve kadının cevabını beklemeden odadan çıktı. Yağmur içindeki sıkıntıyla camın önüne geçti. Camdan dışarıya baktı, güzel manzaraya. Dalgaların karanlığına, kumsalın yalnızlığına, camdan sızan serinliğe teslim etti biraz tenini... Ve arkasında bir hareketlilik hissedince irkildi. Daldığı diplerden çıkması gerekliydi şimdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bulut aşağıdan her ne getirdiyse, tepsiyi komedinin üzerine bıraktı. Usulca arkasına sokuldu. Omuzları kasıldı, sırtından aşağıya soğuk ürpertiler yayıldı, adamın iri bedeni nefesini tıkadı. Sonra kocasının kıpırdandığını hissetti. Bulut kollarını uzattığında, dokunacağını sanıp titredi. O anın geldiğini sanıp korkuya kapıldı ama boynuna değen soğuk metalle irkilerek, elini şaşkınca sinesine kaldırdı. Düz gibiydi. Yağmur bakışlarını kolyesine çevirirken, Bulut klipsini takmış ve karısının omuzlarından tutarak nazikçe kendisine çevirmişti. Yüz görümlüğü mü almıştı ona, yaptıkları zaten fazlaydı. Daha ne kadar şımartacaktı?

Yağmur kolyesine bakarken, Bulut yüzünü avuçlarının arasına alarak dudaklarını şakağına dokundurdu. "Hoş geldin hayatıma." dedi buğulu ve içten sesiyle.

"Hoş geldin hayatıma." dedi kadın ağlamaklı, tutuk bir fısıltıyla.

"Hoş buldum." dedi adam gözlerini kendisine çevirene kadar sabırla bekleyerek. Şimdi yüzü ciddi, her ne söyleyecekse sonuna kadar arkasında olduğunu belli ediyordu.

"Yağmur, sana büyük palavralar sıkmam. Romantik hayaller kurduramam.

Büyük hayallerim yok, kuru ekmeğin ziyafetini çekmesini bilirim.

Düştüğümde destek beklemem, kendi irademle kalkarım.

Çok zaman önce başladım susup sessiz çığlıklarını dinlemeye, her acını konuşmadan sezerim.

Hiçbir zaman tutamayacağım sözler vermedim, sana da vermem, yemin ederim.

Dik kafalı değilim ama kendi bildiğimi okurum, *'Kim ne der'* diye düşünmem, *'Ne doğru'* diye kafa yorarım.

İhaneti asla affetmem...

Basit kişilerle söz düellosuna girmem.

Acıyı tanıdığım için belki, isteyerek can yakmam.

Sızlayan yerinden severim insanı, sevgi değil mi zaten acının en büyük ilacı?

Dobralıkla küstahlık arasında ince bir çizgi vardır, gururuma yenilip bu çizgiyi geçmem.

Yalan ve riyayla işim olmaz... Öleceğimi bilsem, doğru yoldan dönmem.

Dostlarıma laf ettirmem.

Helalime göz süzdürtmem.

Emanete hıyanet etmem.

Her erkek gibi tutkularım var, vazgeçemem!

Terk edersen, çok özlesem bile ***dön*** demem.

Şuram ağrımadıkça, sevmem.

Benden öyle afişlik sözler, filmsel romantiklikler bekleme...

Çok sevsem de, söyleyemem! Ben seni başıma taç, ömrüme eş aldım... Hoş geldin. Belki geç kaldım, kalıcıysan yüreğimin kapılarını sana açarım, gidiciysen kapıları açmaman için elimden gelen ne varsa yaparım. "

Kalp çırpıntısı diye bir şey vardı. Hani anlatılırdı ya hep masallarda; zamanı geldiğinde, melekler iki insan seçer, gökyüzünden sevgi tohumları atarlarmış kalbe ve biri umut, diğeri inat engeline takılıp da düşermiş yere.

İşte böyle zamanlarda apansız yürek kapısı çalınırmış kulaklara, çıkarırmış eşi benzeri bulunmaz adamın sözleri sevda yolculuğuna hazırlıksız. Gökyüzü umut kokan bir ülkeye kaçarmış kalp o zaman, Yağmur, Bulut'ları kuşatırmış dört bir koldan, sonra damla olarak yağarmış aşk kokan topraklara. O zaman mutlaka benzersiz bir tutku çakılırmış mıh gibi yüreklere.

Bulut şimdi Yağmur kuşanmıştı ya, Yağmur damla damla dökülmek istiyordu topraklarına. Tutkuyla yanan gözleri vuslatın rehavetiyle titrerken; soluklar tutuk, bedenleri ürkek hale geldi. Kadının gözleri kapandı; şu anda yaşadığı düşler gerçek olsun diye, duâlar edilmeye başlandı yeniden semaya. Bu sefer her kelime umut kokuyordu.

Zaman durmuştu, sanki adamın ses tonu dans ederken kulağında ve elleri yanaklarını okşarken, bir masal yaşanırmış gibi hiç ayak basılmamış umudun sahillerine girdi Yağmur. Özgür martıların sevinç çığlıklarına kaçırılmış kanat çırpınışına benziyordu kalbi. Sanki bir yerlerde çalan aşk şarkısına eşlik ediyordu sıklaşan nefesi.

Aşk sıcacıkmış meğer. Ertelenmiş düşlere inat hayal değilmiş. Kalbinde filizlenen şey, yeni doğan bir bebeğin gelişi kadar saf ve temizmiş.

O yüzden bu gece adamın bakışları şiir kokuyordu, sözleri en güzel türkü. Hüzün sarılı hücreleri canlandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zamandan çaldıkları anı sımsıkı sahip çıktılar. Hiç konuşmadan durdular ve hiç susmayacakmış gibi dudakları kısa bir an kasıldı. Onlar sustukça çoğaldı yüreklerinin sesi... Sanki yılların birikimi bir volkan gibi patlamıştı duygularında, sancılı bekleyişler son bulmuştu tek bir dokunuşuyla.

"Sev! " dedi adam usulca kulağına. "Bir tek sen sev, olmaz mı?"

"Korkuyorum!" dedi Yağmur ilk defa cesurca. "Sevenler mutlu olmazmış."

Yüreklendirip, cesaretlendirmek istedi Bulut. "Biliyor musun Yağmur? Bir adam yatağına tüm dünyayı almak isterken, bir kadın yanında sadece tek bir adam ister. Ve o kadın milyonlarca erkeğin içinden seçerse bir adamı, dünyadaki erkek sayısı bir ömür, bire düşer. Bir'in olmak istiyorum, yüreğindeki boşluğa oturan ağırlık ben olayım istiyorum."

Yağmur soluksuzca aralanmış dudakları, şaşkınca açılmış gözleriyle bakıyordu yüzüne. İlk defa şeffaftı Bulut ona, ilk defa açık bir kapı gibi davetkârdı. Korkmasın diye açmıştı yüreğini yüreğine, içi rahat olsun diye anlatmıştı kendini gelinine. İlk nasıl başlarsa, öyle giderdi hayat. Bulut dürüst olmak istedi, ıslaklığı kurumaya başlayan yanağını okşayarak, alnından öptü.

"Her zaman yaşadıklarınla değil, yaşattıklarınla anılırsın. Ve unutma yağmur gözlüm, ne yaşatırsan, onu yaşarsın."

Yağmur ne diyeceğini bilemiyordu, ya da ne söylemesi gerekiyorsa artık aklında yoktu. Yağmur gözlüm demişti, çok mu ağlak bulmuştu? Güldü, kafayı taktığı sorun bu kadar ufak olunca, yüreği ferahladı. Bir insan kendini ancak bu kadar açık ve kısa özetlerdi yarenine. Ona hem sevdiklerini, hem de nefret ettiklerini ve olmazsa olmaz olan gururunu bir çırpıda, ne güzel anlatmıştı.

Bulut eğildi, hak talep ettiği baldudaklarına sokulduğunda, Yağmur huzurla gözlerini kapattı. Solukları hızlandı, ama kocası ona dokunmadı. Elleri kocasının ellerinin üzerine ne zaman çıkmıştı bilmiyordu ama adamın elleri kasılınca, bedeni ürperdi. Usulca açtı gözlerini. Hâlâ yüzü kocasının avuçlarının arasındaydı. Bulut'un güler gözleri cennetine kavuşurken, teni erdi muradına. Dudakları, dudaklarına kapaklandı. Öyle nazik, öyle şefkatle...

Elleri omuzlarından kayarak sırtına sürtündü. Yağmur titreyerek sokuldu ona, dudakları onun tüm kaygılarını emiyordu. İlk öpücük

güçle dolu olsa da, ardından gelenler şaşırtıcı bir şekilde sakin, şefkatli, kontrollü ve yetenekliydi. Yarasına merhem gibiydi bu adam, tüm derdine deva etmişti sevgisini.

Adam kesinlikle bir kadınla nasıl başa çıkabileceğini, nasıl seveceğini, nasıl öpeceğini biliyordu. Bir eli vücut kıvrımlarında nazikçe, ilgiyle gezinirken, diğeri kışkırtıcı bir şekilde göğüslerine doğru milim milim gidiyordu. Parmakları istekliydi, araştırmacı ve hür, özgürlüğünü mühürlemek istiyordu. Az önce gerdek gecesi hakkında müthiş sıkıntılar duyarken, şimdi adamın kusursuz konuşmalarından ve nazik davranışlarından büyük bir haz alıyordu. Vücudu adamın sıcak dilinin dokunuşları altında gevşiyor, ihtiraslı dudakları altında eriyordu.

Yağmur soluksuz kalıyordu her dokunuşunda. Bir sonraki hamleyi merakla bekliyordu. Sıradan, doğaldı hareketleri ama içine işleyen bu zevk karşısında dizleri titriyordu. İlk gecelerini düşünüp korkmuştu hep. Kaba davranmasından, ya da ilgisiz, görgüsüz olmasından çekinmişti. Ama şu ana kadar kimsenin ona vermediği değeri verirken ilgiden de fazlasıydı. Tam bir sevgili... İlk defa bir erkeğin yumuşaklığını, şefkatini, sevgisini hissediyordu. Öyle nazikti ki, ona dalından kopunca uçacak karahindiba gibi nazik davranıyordu.

Öpüşlerinde acele etmeyişi, onu hazırlarken yatıştırıcı sözleri, ehlileştirici telkinleri ve bunu kendinden emin bir şekilde yapışı, daha iyi bir sona ulaşmak için telaşlanmadığını gösteriyordu. Sabırlıydı, özveriliydi, ne istediğini biliyordu. Kusursuzdu her zarif hamlesi. Düşünceli, nazik, romantikti oyunu. O andan bütünüyle tat aldığını ve kendisi kadar onun da aralarındaki tutkudan keyif almasını istediğini belli ediyordu kocası, ne istediğini ve ne yapmaya çalıştığını iyi biliyordu.

Yağmur vücudunun yönetimini ele alırken, sabırsızdı. Özellikle onun vücudunun karşısında hareket ederken, bedeninin ne kadar rahat olduğuna inanamıyordu. Her şey inanılmaz bir şekilde, oldukça doğal gelişiyordu. Korku, saklanma, utanma yoktu bu oyunda.

Göğüsleri, kocasının geniş göğüslerinin üzerinde istekle kıpırdıyor, geriliyor, başkaldırıyordu. Parmakları onun kalın ve dağınık saçlarında zevkle dolaşıyordu. Onu okşuyordu, Bulut nasıl seviyorsa onun tenini, o da aynısı gibi onu sevmek istiyordu.

Bulut heyecanla ağzının içinden minik inlemeler kaçırırken, iri elleri, şimdi de kalçasında yavaşça hareket ediyordu. Sabırsızdı ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tedbirle bunu alt etmeyi başarıyordu. Sertliğini ona hissettirirken nazikti. Tedirgin olması gerekirdi Yağmur'un ama aksine kapıldığı haz havuzunda çırpınırken, tam da sert ve kalın olduğu yere sürtünüyordu. Cesurdu, ne istediğini biliyordu.

Söyledikleri yüzünden miydi? Bunların hepsinden bu mu sorumluydu? Ona böyle açlık duyması, aşkla ona karşılık vermesi bu gece yüreğinde kurduğu güzel sözleri için miydi? Kafası karıştı Yağmur'un, ona böyle istekle sokulacağını kırk yıl düşüne akıl edemezdi. Kocası onu sözleriyle, dokunuşlarıyla büyülemişti.

Yağmur inledi, adam sabırsızlaştı ama yine de nezaketini korudu.

"İstersen yavaşlayabilirim?" diye öneride bulundu Bulut, sanki zihnini okumuş gibi ama aslında yavaşlamayı bırak biran evvel hızlanmaktı tek gailesi. Adamın aç bakışları altında kadının aldığı haz, ürpertisini arttırmıştı. Şöminede yanan ateşin bronz yüzünde dans eden yansımasına baktı hayranlıkla, yanık yüzü ona artık hiçbir şey ifade etmiyordu. Onun kocası gözünde bu gece kusursuzdu. Onundu. Tıpkı bir tablo gibiydi ilk defa. Yutkundu. Eğer geriye çekilirse, kendisinde bu gücü bir daha bulamayacaktı, biliyordu.

"Seni nasıl rahatlatabilirim?" diye sordu adam ondaki tedirginliği görünce. Çatlayan sesindeki açlık hissedilebiliyordu. Bu kadının ona olan ihtiyacını körüklemeye yetmişti. Omuzlarını sarstı bilmiyormuşçasına. Gülümsedi.

Ve bu tavrı adamın, bir davetten fazlasıydı.

Soluk almak için öpüşmeye ara vermeleri, aralarında birkaç santimetrelik bir boşluk yarattı.

"Yavaşlayabiliriz." dedi adam yeniden.

Yağmur arzudan dönen başını kaldırıp çekinerek onun gözlerine baktı, bir elini kaldırıp başparmağı ve işaret parmağıyla, "Çok az." işaretini yaptı. Bulut gülümsedi. Son zamanlarda ne kadar gülümser olmuştu, farkında değildi. Bunu sevmişti kadın. Onun gülüşünü sevmişti. İlk gülüşüyle yenilmişti yüreği farkında olmadan, şimdi sözleriyle de diz çöktürmüştü inadına bilmeden.

Adamın erkeksi misk kokusunu alabiliyor, yeniden onu öpmek istiyordu. Dokunuşları hoşuna gitmişti, keyif veriyordu. Dünyada tek istediği buydu şu anda... Onun tarafından sahiplenilmek, sevilmek, okşanmak, öpülmek... Öpmeyi ve öpülmeyi sürdürmek... Ve yaptı da, Bulut eğildiği an o da istekle parmak uçlarında yükselerek dudaklarına uzandı. Düşünmeyi bir yana bırakıp, ilk dokunduğu anki gibi, unutulmaya yüz tutmuş duygularının öne çıkmasına izin verdi. Adam hiçbir şey söylemeden geri çekilince, heyecanlandı. Ellerinden tuttu, sessizce yatağa çekti. Yağmur boğazını temizleyerek "La... lamba..." diye konuşmaya çalışarak bakışlarını kaçırdı. Gözleri dalgınca lambadaydı.

Kocası kıpırdamayınca ona baktı. Gözleri iki kor gibi yanıyordu, eriyor ve tüketiyordu onu. İtiraz etti. Usulca başını iki yana sallayarak onu reddetti. Ellerini kaldırıp öperken, kızarmış yanaklarının üzerinde birer gökyüzü gibi duran dünya gözlerine baktı. Onun dünyasıydı artık onlar, evveli ve ahiri... Yağmur soluksuz kaldı. Parmaklarına konan her busede soluğu yavaşladı. Dudakları kurudu, kalbi hızlandı.

Bu arada şöminede harlanan ateş parladı. Korlar yanlarında uğuldayıp bedenlerini—ve belki de çoktan başka heveslerle yanan bambaşka yerlerini— ısıtarak çoğaldı. Usulca eğildi adamın başı. Kadının başı istekle ona uzanınca, öpmeyi sürdürdüler.

Sonunda ikisi de tümüyle yatağın üzerine uzanana dek, kocasının onu yatırmasına izin verdi. Oyun sabırla devam etti, saklananlar ortaya döküldü. Elleri onun vücudunda yeniden gezinirken, titreyen parmakları bilinçsizce adamın göğsüne kaydı. İnce kumaşın altında sıcak ve sertti teni, onu büyülüyordu. Sırtındaki ve omuzlarındaki kasları keşfetmek için gezindi parmakları.

Sesini, gözlerini, dudaklarını ve ellerini kullanmayı bilen güçlü bir erkeğin, gücünü hissetti. Kendi üzerinde bu büyüyü yaptığını düşünmek, kadını tüketti. İlk sevgilisinden beri böyle nazik, kibar öpülmenin ve dokunulmanın keyfini sürmemişti. Hırçın değildi, almaktan çok vermeyi diliyordu.

Adamın elleri göğüslerine dokunurken bile öpmeyi bırakmıyordu. Onun, dudaklarının arasından soluklar alınasına ve baldırlarının arasında bir şeylerin tutuşmasına neden oluyordu. Sonra kışkırtıcı bir şekilde elleri titreyen ve kasılan göbeğinin üzerinden kayıp, güçsüzce yatağa uzanan bacaklarına temas etti. Yağmur titrediğinde bütün tüyleri vücudunda diken diken olarak ayaklandılar. Maharetli parmaklar uzun eteğini çekiştirdi sakince ve okşayarak dizinin kıvrımlarını kavradı, başparmağını tam da olması gereken yere sürtmeden hemen önce, dudaklarından bir inleme firar etti. Kalbi kulaklarında gümbürderken bir kez daha, zorlukla soluk aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adam, yavaşça geri çekildi... Bu anı seyretmek istedi. Utançtan kızaran ama cesurca ona sokulan Yağmur; parlayan gözlerle ona bakarken, dudaklarında hâlâ onun dokunuşlarının tadı vardı. Elleri adamın yüzünü buldu, gözleri kahveden siyaha dönen tutkulu gözlerini. Adamın aç bakışları, dudaklarına indi. Öpülmekten şişmiş, hırpalanmış ve ıslak olan gül goncalarına. Gül yaprağı gibi istekle açılmıştı. Tek eliyle onun göğsünü okşarken, diğer elinin parmak uçlarıyla dudaklarına dokundu.

"Annecee..."

Ve tüm büyü bozuldu. Çiçek'in ağlamaklı sesiyle irkilen ikilinin gözleri kapıya kaydı. Panikle toparlanmaya çalıştılar. Çiçek hıçkırarak ağlıyordu. Bulut yatağın üzerinden fırladığı gibi kızın odasına giderken, Yağmur uzun eteği bacaklarına dolandığı için toparlanması biraz zaman aldı. Soluk soluğa kendisine çekidüzen verirken, kızının sesi kesilmişti. Çiçek'in odasına girdiğinde, Bulut'u onun yatağının kıyısında otururken buldu. Çiçek bacaklarını beline dolamış, yanağını omzuna yaslamış, hıçkırarak kendine gelmeye çalışıyordu. Bulut elini sırtında ve saçlarında dolaştırarak onu yatıştıracak sözlerini kulağına fısıldıyordu. Sonunda sakinleşen Çiçek, tekrar yatağına yatırıldı. Bulut ayıcığını yanını verirken, hâlâ usulca hıçkıran çocuk gözlerini kapatmaya başlamıştı bile. Neyse ki uyuması kısa sürmüştü. Bulut lambayı kapatıp kapıya yanaşırken, Yağmur buğulu gözlerle onları izliyor, sesini bile çıkarmıyordu.

Bulut yanına gelince gözlerine baktı. "Sen hediye misin, yoksa seçimim mi? Kavrayamadım." dedi fısıltı gibi.

Bulut gülümsedi. İşret parmağını dudağına götürüp susması için uyarırken, bir elinden tutup sabırsızca odasına çekti. Daha odaya girdiği an karısının omuzlarından tutup, hızla arkasını çevirdi ve fermuarına uzanarak, elbisesinden kurtulması için aşağıya indirdiğinde... kızının kapının ağzından gelen sesiyle irkildi.

"Siz ikiniz bir mi uyuyorsunuz? Ne yapıyorsunuz burada?"

Yağmur panikle arkasını dönerken, elbisesi omuzlarından düşmesin diye kolunu göğsüne kapattı. Şaşkınca bakan Bulut karısının önüne geçerek, toparlanmasına yardımcı oldu. Ama onun bazı yerlerinin toparlanması için, bir kova buza oturmaya ihtiyacı vardı.

Kapının kolunu tutan Çiçek "Anne Bulut neden üstünü çıkarıyor senin?" İkisi de kızardılar. "Ayıp değil mi? Başkasının sana dokunmasına neden izin verdin? Hani kimse bize dokunmayacaktı?"

Gel de açıkla şimdi! Bu işin içinden ikisi de çıkamayacaktı.

"Kapıya vurman gerekirdi prenses..." diye uyardı Bulut. Sesi onun değilmiş gibi kaba ve heyecanlıydı.

"Vurdum ama ses gelmedi. Anne, sen Bulut'la mı yatacaksın?"

"*Yatacaksın*" yanlış bir sözcük değildi ama onlara çağrıştırdığı anlam çok yanlış yerdeydi. Kızına nasıl cevap vereceğini bilemedi Yağmur, Bulut ise ilk defa kulaklarına kadar kızardı. Kıvır kıvır sarı saçları yüzüne dağılmış, pijamasının bir bacağı yukarı toplanmış, uyku mahmuru gözlerini ovalayarak onlara şaşkın şaşkın bakıyor ve bir cevap bekliyordu Çiçek.

Boğazını temizleyen Yağmur "Şey..." diye lafı ağzının içinde geveleyerek, Çiçek teklifsiz yatağa ulaştı ve çıkarak yorganın arasına girdi. "Ben de sizinle uyuyacağım, olur mu?" dedi hevesle. "Bugün bir yanımda annem, diğer yanımda Bulut olacak."

Bulut elini saçlarının arasında kaşır gibi sıkıntıyla gezdirirken, Yağmur dudağının kıyısını dişleyerek yalvaran gözlerle ona bakıyordu. Kalsın diyemiyordu, götür diyemiyordu. Kocası yanında istemezse boynu kıldan inceydi ama kızı şimdi giderse, yüreğinde kapanmayan bir yara açılacaktı, o da belliydi.

Bocalıyordu ve sadece kocasının merhametine sığınıyordu.

Her şey ona kalınca, Bulut dolaba yaklaştı, boğazını temizleyerek kapağını açtı. "Siz yatın, ben biraz yüzeceğim." diyerek havluyu kaptığı gibi odadan ayrıldı.

Yakasını tuttuğu elbisesiyle Yağmur, odanın ortasında öylece kalakaldı. Çiçek annesine, o da şaşkınca kocasının çıktığı kapıya bakarken, odada çıt çıkmıyordu. Çiçek boncuk gözlerini açmış annesini izliyor, Bulut'un neden onu soyduğunu kavramaya çalışıyordu.

İç gererek üzerini değiştirip yatağa çıktı Yağmur, ipek pijama takımıyla kızını kollarının arasına alarak, lambayı kapattı. Kısa bir süre sonra Çiçek uyudu, ama Bulut geri dönmedi. Yağmur yorgundu, kaç gecedir bu gecenin çekinikliğinden uyuyamıyordu. Bulut gelene kadar bekleyecekti. Kızını odasına götürüp, üzerini örttü, iyice dalana kadar başında bekledi ve kendi yatağına geçtiğinde, saatin artık epey geç olduğunu fark etti. Zaman geçtikçe direnci kırıldı, elleriyle oynadı, tavandaki gölgeleri saydı, sönmeye başlayan ateşe baktı... ve son gördüğü köze dönen ateşin sönük kızılıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sabah keyif çığlıkları arasında gözlerini dehşetle açana kadar, uyuduğunu, hatta kocasının kollarına pustuğunu bile fark edememişti kadın.

İkili Çiçek'in çığlığıyla panik içinde yataklarından fırlarken, ne ara sarmaş dolaş olduklarına kafa yormayacak halde korkmuşlardı. Merdivenleri paldır küldür bir panikle inip salona geldiklerinde, Çiçek'in Zalim'e sarılıp sevinç çığlıkları attığını görene kadar da, yüreklerindeki panik normale dönmedi. Yağmur'un sarı saçları tatlı bir dağınıklıkla yüzüne düşmüş ve aynı anda esnerken, Bulut kolunu karısının omzuna atarak yanına çekti. Yağmur ona baktı uyku mahmuru gözleriyle. "Günaydın." dedi yeniden esnerken. Aklına onunla uyuduğu gelince ve bunu hissetmediği üşüşünce, utançla kızardı.

Bulut işin girgirindaydı ama gerçeğin de farkındaydı. "Sanırım bu gece korkmayacak." diye homurdandı. Yağmur ona afallayarak baktı. Kocasının aklı sabahın köründe bile neredeydi! Utanç içinde kızararak kocasını dirseğiyle uyarırken, bakışlarını bir süre arkadaşına kavuşan kızına çevirdi.

Bulut karısına günaydın demediğini hatırlayarak saçlarına buse kondurdu.

"Hayırlı sabahlar güzelim." dedi keyifle.

Yağmur tepesindeki adama baktı gülümseyerek, "Kahvaltı?" dedi çekingen bir sesle.

"Odaya çıkma ihtimalimiz yok mu?" diye sordu adam cevabı bildiği halde. Yağmur kızarsa da kaşlarını kaldırarak, "Cık." diye yanıtladı.

Adam iç gererek "O zaman hazırlayınca çağırırsın." diyerek, umursamadan merdivenlere yöneldi.

Yağmur şaşkınca kocasının arkasından bakakaldı. Bu adam... Bu adamı odundu. Ona kahvaltıyı hazırlamasını resmen emretmişti. Yok yani nezaketen "Birlikte hazırlayalım, yardım edeyim" falan filan hiç mevzu bahis bile olmamıştı. Yalandan, dilinin ucuyla bile söylememişti. Lanet olsun, tam bir Türk odunuyla evlenmişti. Anlamıştı ki, onun romantik olması için belirli alanlar vardı ve ilki Yatak odasından geçiyordu. Her Türk erkeği gibi, sadece yatakta romantik ve anlayışlıydı onun kocası da, buna alışması gerekiyordu.

Türk odunu!

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yaşamadığın hiçbir şeyden korkma...
Çünkü hayat; korkaklara zindanı yaşarken verir.

"Kahvaltı hazır."

Tişörtünün yanlarını pantolonunun üzerine indiren adam, sanki onu görecekmiş gibi kapıya baktı. Henüz duştan çıktığı için saçları nemli, teni gergindi. Değil soğuk suyla banyo yapmak, buz kümesinin içine de girse, karısının varlığını etrafında hissettiği sürece hiçbir şey değişmeyecekti. Yanıyordu.

"Çiçek, Zalim hâlâ iyileşmedi, o kadar sarılma."

Doğal, alelade bir ses... Adam için çok başka keşifler içeriyordu.

Karısının sesini böyle duymaya alışması gerekiyordu. Hep etrafında olacaktı, kızıyla konuşacak, onunla sohbet edecekti. Bazen kalem kaşlarını çatacak, bazen menekşe gözlerini çekinikçe gözlerine odaklayacaktı. Aylardır evindeydi ama onunla oturup özel bir sohbet yapmamışlar, kendilerinden isteyerek bahsetmemişlerdi. Ne severdi, en çok neyden nefret ederdi? En sevdiği renk neydi mesela? En sevdiği şarkı? Film? Konu? Çok kitap okuduğunu biliyordu. En büyük keyfi çay içmek, kitap okumaktı. Hiç kötü alışkanlığına rastlamamış-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tı. Ama hiç ortak sohbetleri de yoktu. Konuşacak hiçbir ortak özellik. leri yok muydu? Yanında sessizce oturmasını bile diler olmuştu Bulut Yeter ki o olsundu.

Garip hissediyordu. Sahiplenici, esirgeyici, koruyucu... Sanki ona bir emanettiler ve onların elime diken batsa, adamın sadece ciğeri değil, tüm bedeni yanıyordu.

Merdivenlerden inerken Çiçek'in orman hakkında yüksek sesle yaptığı yorumları duyabiliyordu. Meleği itirazsız onu kabullenmişti. "Bulut beni gezdirdiğinde, sen de gelebilirsin Zalim. Korkma ben izin alırım. Bulut bana izin verir."

Bu ses dudaklarının yukarı doğru kıvrılmasına sebep oldu. Ne tuhaftı, aylar önce onu çok rahatsız eden bu düşünceler şimdi gülümsemesine sebep oluyordu.

Gerçekten bu kadar değişmiş miydi?

Salona indiğinde onların masadaki yerlerine oturmuş olduklarını gördü. Yağmur kızını yine yanına çekmiş, zorla ağzına bir şeyler tıkıştırıyor, Çiçek, Zalim'le sohbet ederek ağzındakileri yutmaya çalışıyordu.

"Afiyet olsun." dedi Bulut yerine otururken.

Yağmur huzursuzca irkildi. Anlaşılmaz bir şekilde ondan en uzak noktaya -masanın diğer ucuna- oturmuştu. "Size de." dedi kısık sesle. Ona bakmıyordu ve yanakları kızarmıştı. Üzerine açık mavi bir elbise giyinmişti. Bu renk onu ne kadar genç ve yaşından ufak göstermişti. Saçları yine tepesinde sımsıkı topuz olmuştu. Oysa dün onları açık gördüğünde, sanki adamın ciğerlerine bağlanan ip çözülmüş gibi hissetmişti. Yağmur çekinerek ona bakıp gülümsedi. Şimdi sadece yanakları değil tüm yüzü kızıla boyanmıştı.

O kızıllar ona dün geceki başlangıcı hatırlatınca, onu elinden tutup kucağına çekerek doyasıya öpme isteğiyle doldu içi. Az evvel duş almıştı, fakat onu gördüğü an bunun hiçbir işe yaramadığını anladı.

"Bu kadar şeyi ne ara hazırladın?" diye sordu masadaki minik ziyafete bakarken.

"Alışveriş yapılmış." dedi Yağmur kızının ağzına yumurta lokmasını ittirmeye çalışırken.

"Akşama balık yapabiliriz..." dedi karısına bakan adam. "Dipfrizde olduğunu söylemişlerdi."

Çok uzun zamandır barbekü yapmadığını hatırladı. En son Duru ve miniklerine yapmıştı. Çiçek'in meyve suyu boşalmıştı bile. Uzandı ve kızın bardağını tazeledi.

"Bak bulut." dedi Çiçek hevesle aldığı bardağını ona göstererek. "Annemle birlikte sıktık. Sana da sıktık, vitamin denen minik şeyler varmış içinde. Ama her şey sıktık, tüm meyvelerden. Şimdi bunu içmek zorundasın."

Bulut'un kaşları hayretle havalandı. Kim, kime yemek yedirmeye, ya da içirmeye çalışıyordu anlayamadı. Masadaki minik ve diktatör profesör ağırlığını koymuştu. Bulut ortamı rahatlatmak için muzipçe güldü. "Peki ya içmek istemezsem?" dedi dudaklarını ısırıp gülerken. "O zaman da annem üzülür." dedi Çiçek, kendisi kocaman bir yudumu içerken. Adam da itirazını bırakıp meyve suyunun yarısını midesine indirip içerek, bardağı masaya bırakırken *oldu mu* der gibi bakış attı. *Evet* der gibi onay verdi çokbilmiş melek. Yağmur onları gülümseyerek ve bir eli çenesinde izliyordu.

Bulut tabağını doldururken hangisinden tadacağına şaşırdı, o kadar çok şey hazırlanmıştı ki, bir an bocaladı. "Teşekkür ederim." diye minnetini sundu. "Ama buna gerek yoktu, normal bir kahvaltı yeterliydi."

Yağmur sanki bir şey diyecekmiş gibi omzunu sarsarak önünü döndü ve kendi tabağını çekinerek doldurmaya başladı. Çiçek ise artık doyduğu için tabağına bakınca, o küçük çenesi iyice gögsüne yapıştı. Yüzü asılarak, "Anne artık yemek istemiyorum." diye huysuzlandı.

"Yumurtaların bitseydi."

"Ama çok yedim."

"Tabağımızı bitiriyorduk Çiçek, aç olan çocukları ve bizim ne kadar şanslı olduğumuzu unuttun mu?" Yağmur tabağında yemeğini bırakması konusunda her zamanki gibi katıydı.

Bulut kaşlarını kaldırarak kızına baktı. Bundan pek memnun görünmüyordu, üstelik ona destek çıkacağını umuş gözlerine yalvararak bakıyordu.

"Annen haklı prenses, tabağını bitirmelisin ki güçlü olmalısın." diye kayırmadığını belli etti. "O zaman seninle gezmeye çıktığımda yorulmazsın."

"Gezmeye mi çıkacağız?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İstemez misin?"

"En büyük Bulut." diyen Çiçek sevinçle tabağına saldırdı. "Sadece Arkadaşım Bulut, ormanda tavşan var mı?"

"Vardır ama görür müyüz bilmiyorum."

Annesi sabahtan beri kızıyla iki lokma daha fazla yesin diye savaşırken, Bulut bunu tek sözüyle nasıl başarmıştı?

Yağmur kahvaltıları toparlarken Bulut ve Çiçek bahçeye çıkmış çok geçmeden kızının keyifli kahkahaları sakin bölgeyi kuşatmıştı. Evlenmeyi kabul ettiğinde balayını kızı olmadan geçireceğini sanarak, kaç gece uykusuz kalmıştı. Ama Bulut ona valiz hazırlamasını söylediğindeki yaşadığı rahatlık, hâlâ gözlerinde tütüyordu.

Öğleye doğru ormanda ailecek ufak bir yürüyüşe çıktılar, sonra da Çiçek sahilde oynasın diye evin önündeki minik kumsala geçtiler. Önceden taşlık olduğu için kumsal sonradan doldurulmuştu bu belliydi. Denizin içi taşlıktı ve hırçın kayalar ara ara kafasını gösteriyordu. Yağmur parmak arası terlikleriyle denize doğru yürüdü. Ayağına taş batsın istemiyordu. İç gererek ayaklarına dokunan suyun keyfini çıkarırken, yanında beliren adamın gölgesi üzerine düştü.

"Sıkıldın mı?" diye sordu kadının dalgın yüzüne bakan adam dikkatle.

Yağmur başını sallayarak eteğinin ucunu kaldırdı ıslanmasın diye. "Çok sessiz, sanki yok gibi. Sanki böyle bir yer hayal gibi."

"Sevmedin mi burayı?"

"Hayır. Bilakis. Huzur buldum. Çok uzun zamandır istediğim ve hayal ettiğim şeydi bu. Biraz sessizlik ve sakinlik... Bana bunu verdin."

"Huzuru mu?"

"Huzuru." dedi kadın kocasının yüzüne bakarak keyifle. "Kaçmaktan yorulmuştum, yakalanma korkusundan da. Birinin başına bir şey gelmesinden ölesiye korkuyordum."

"Şimdi korkmuyor musun?"

Kadın başını salladı iki yana. "Sen varsın." Bakışlarını denize çevirdi. Ve eline dokunan temasla bir an irkildi. Hâlâ alışamamıştı, bakışlarını önce eline sonra denize çevirdi. Kocası onu izlerken yüzüne bakması zordu. Bulut yanağına şefkatle dokundu. "Ben hep yanında olacağım, artık korkmanı istemiyorum. Ben olduğum sürece, hatta olmasam bile korkmanıza gerek olmayacak."

Bir süre ikisi de sessizce ayaklarına vuran dalgaları izlediler.

"Film izlemeyi sever misin?" diye sordu bakışlarını kocasına çevirirken Yağmur.

"Uzun zamandır izlemedim. En son Pepe serisi izlemiştik, o da Çiçek içindi."

"Yani sevmez misin?"

"Ona ayıracak vaktim olmadı ki hiç." dedi Bulut dürüstçe. Aslında Yağmur evine gelene kadar, nefes alacak zaman bile bulamazdı ama sonra, ne olduğunu anlayamadan dağ evine kapanıp, kendine vakit ayırırken bulmuştu değersiz varlığını. Şimdi düşününce, bu tuhaftı. "Sen sever misin?"

"Bayılırım." diye gülümsedi Yağmur çocukça bir sevinçle. Sonra onun sevdiği türü kocasının sevmeyeceğini düşünerek yüzü biraz asıldı. Huzursuz bir halde, "Ama sen benimle film izlemeyi sevmezsin." diye söylendi.

"Neden?"

"Saçma bulabilirsin."

"Romantik Komedi mi izliyorsun?"

"Hayır, bilim kurgu, fantastik... Yani en sevdiğim tür bunlar." Sonra düşündüklerine gülümsedi. "Biliyor musun artık çocuk olmamama rağmen, ne zaman başımı yastığa koysam, hep özel güçlerimin olmasını hayal ederim. Böyle beni sıkıntılarımdan kurtaracak, istemediklerimi düzeltecek yetenekler."

Bulut onu hep olgun bir kadın olarak görmüştü şu ana kadar ama ilk defa karısının yirmi beş yaşında genç bir kadın olduğunu fark etmişti.

"O zaman ben yok olurdum sanırım." dedi uzaklara bakarak.

Kocasının eli arasında duran eli, onun kasılan tenini hissetmişti. Yağmur ona kaşlarını çatarak baktı. "Seni istemediğimi nereden çıkardın?"

Bu ucu açık cümlenin nereye çekersen oraya döneceğini fark edince kızardı ve dudağının kıyısını dişledi. Bulut durunca, o da otomatik olarak durmuştu. Bu kadar açık konuştuğuna inanamıyordu. Sırtından aşağıya bir yel yayılırken adam yüzünü ellerinin içine aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir keresinde bir film izlemiştim. Romantik bir film... Oradaki adam çok tuhafıma gitmişti." Yağmur gözlerini kocasının keyifle parlayan gözlerine çevirdiğinde, Bulut devam etti. "Şimdi o saçmalıkların neredeyse aynılarını ben yapıyorum." Eğildi, karısının aralanmış dudaklarından bir buse çaldı.

"Siz ne yapıyorsunuz?"

Bulut irkilerek geriye çekilirken, Yağmur kızararak bir adım gerileledi. Onları dikkatle inceleyen Çiçek başını kaldırmış, şaşkın gözlerle ikiliyi göz hapsine almıştı. Başındaki hasır şapkasını biraz geriye itti ve başını kaldırarak dev adama baktı. "Ben de dudaktan öpücük istiyorum Sadece Arkadaşım Bulut." dedi masum bir şekilde. Bu kıskanç tepkisine gülümsemeden edemeyen Bulut meleğini kucağını alırken, Yağmur ağzını açtı ama adam ondan önce davranarak, "Ama babalar ve kızlar dudaktan öpüşmez." dedi ciddi bir sesle.

"Kimler öpüşür peki?" Meraklı mavileri şimdi annesi ve Bulut'un üzerinde gidip geliyordu.

"Anneler ve babalar." dedi Bulut açıklayıcı olduğunu düşünerek. "Fakat onlar da her yerde öpüşmezler." Yağmur utancından yerin dibine giriyor ama müdahale edemiyordu. "Yani bu bizim aile sırrımız olur. Çocuklar bunu gördüklerinde, arkalarını dönerler ve görmezler."

"Ama biz Ayrin teyzemle film izledik. Orada âşıklar öpüşüyordu. Teyzem elini gözüme kapattı ama ben aralıktan gördüm. O zaman siz âşık mı oldunuz?"

"Ayrin teyzenin kulaklarını çekme vakti gelmiş o zaman." dedi Yağmur huysuzca homurdanarak. Sonra da utanç verici sorulardan kaçmak için "Hadi sana kale yapalım." diye öneride bulundu.

"Anne kale yapamayız." diye itiraz etti Çiçek dikkatini babasına vererek.

"Neden?"

"Çünkü burası kumsal değil, taşlık."

Kadın şaşkınca taşlık denize baktı, kumsal ilerideydi.

"Biz Bulut'la hamakta müzik dinleyeceğiz. Bulut bana Şirinler'in yeni şarkısını indirdi. İstersen sen de yanımıza gelebilirsin ama hamak sadece bize kadar. Üçümüz sığamayız." derken genç adama bakıp, henüz çıkmaya başlayan sakallarıyla oynayarak "Değil mi Arkadaşım Bulut? Hamak sadece bize kadar, anneler oraya binemez." diye sordu

hevesle. Çiçek onları biraz kıskanmıştı, önceden sürekli birleştirmek isterken yoksa şimdi ayırmaya mı çalışıyordu? Bulut bunu o anda anlamış ve gülmüştü. İki kadının paylaşılamaz erkeği olmak, hem de biri kızı diğeri karısı... Bu hayatta bir erkek başka ne dilerdi ki? Gururu kabardı, mutluluğu katlandı.

"Belki biraz sıkışabiliriz." diye öneride bulundu Bulut.

"Hayır sıkışmayalım." dedi Çiçek biraz kıskanç bir tonda. Sonra eğildi ve kulağına "Annem gelirse Zalim tek kalır Bulut, hamağa dördümüz sığamayız ki. Annem üzülmesin diye öyle dedim ben, o Zalim'e baksın biz yatalım olur mu?" diye sordu. "Zalim uyuduğu zaman üçümüz bineriz."

Yağmur bunu duyduğu halde yüzündeki gülüşünü belli etmedi. Hiç bozuntuya vermeden "Ben zaten yemek yapacaktım." diyerek kızının yanağından öptü. "Size iyi eğlenceler." Çiçek istediğini almıştı, adamsa kalçaları kıvrılarak eve doğru yürüyen karısının arkasından masumca bakarken, Çiçek elini tutan koca elini çekiştirip kendisine bakmasını sağlayıp cin bir şekilde de gülümsedi. Bunun olacağını hayal bile edemeyen adam, başını gülerek iki yana sallarken, Çiçek onları birbirine yaklaştırmamaya ant içmiş gibiydi.

Yağmur iki saate yakın bir zaman evden hiç çıkamadı. Mutfakta işini bitirdikten sonra dün açmaya fırsat bulamadıkları valizleri açıp yerleştirdi. İkiliyi merak edip dışarı çıktığında, onların sessizce hamakta, Zalim'in ise hamağın altında uyuyakaldığını gördü. İçeri girip elinde battaniyeyle geri döndü. Çiçek'in başı Bulut'un göğsünde, bacağının biri de karnına sarılmış, ikisi de kulaklığın bir tarafını kulağına takmış uyukluyordu. Usulca üzerlerini örterken Bulut gözlerini açtı. Yağmur gülümseyerek üzerlerini örttü. Adamın üzerinden eğildi, Bulut onun cennet kokusuyla bir an gözlerini kapatırken, Yağmur kızının şakağını öptü, sonra da şaşırtarak kocasının saçlarını alnından geriye çekip, kaşına dudağını kondurdu.

"Teşekkürler." dedi minnettar bir sesle. Şaşkınca gözlerini kısan Bulut onun kokusuna doyamadan, sıcaklığıyla mayışmadan da geriye çekilip, hızla eve girdi Yağmur. Bulut'un uykusunu da yanına alarak... Adam emziği ağzından çekilen bebek gibi tüm gücü ile bağırarak ağlamak istedi.

Bütün planlarının sonu değil miydi zaten bu güzel kadın? Belki de bizzat onun sonuydu. Eğer durum buysa, yasaklı bir öpücük için dü-

şüncesizce bütün geleceği üzerine kumar oynamış ve kazanmıştı. Onu kazanmıştı. Artık bu güzel kadın onundu. Belki işleri ağırdan alıp, göz boyayan bir flört, harika bir nişanlılık devresi olarak doğru düzgün yapsa daha iyi olabilirdi şimdi hayatları ama gözleri onun gidecek korkusuyla öyle bir kör olmuştu ki, düşüncesizce attığı her hamle onu kaybetmemek içindi.

İçeri girdiğinde onu da biraz kestirirken bulacağını sanıyordu ama mutfaktan ufak tıkırtılar gelince, uyumadığını anlayıp keyiflendi. Mutfağa girdiğinde neşeli bir şarkı mırıldandığını duyumsayınca, en azından mutlu olduğuna sevindi. Usulca arkasından sokulup çenesini narin omzuna yasladı. Pastanın kremasını düzeltmekte olan Yağmur korkuyla olduğu yerde sıçradı ama bu sefer çığlık atmadı. Sadece susttu.

"Sende ilerleme var güzelim, artık küçük sesin evin temelini sarsmıyor." diye alay etti Bulut keyifle.

"Ama sen yine de yaklaşırken sinyal ver, kazaya kurban gitme." dediğinde kıkırdayan Yağmur, kocasının kollarının ince beline dolanmasını ve kendisine sabırsızca çekiştirmesini soluksuz halde izledi. Bulut başını eğerek ılık nefesiyle saçlarını havalandırırken, dudaklarını kulağına dokundurdu.

"Kimin doğum günü?"

Yağmur eli titrerken hızlanan soluğuyla pastaya baktı. "Kim.. Kimsenin değil. Öyle..."

Bulut parmağını kremaya daldırıp, bir parçasını ağzına attı. Yağmur dikkatini pastaya vererek düzenlemesini yapmaya devam ediyordu. "Çiçek uyuyor mu?"

"Evet. Zalim yanında, merak etme. Aslında odaya çıkarmaktı amacım ama o kadar keyifli uyuyordu ki, kıyamadım. İçeri alsa mıydım? Hasta olmaz değil mi?"

"Olmaz. Hava çok güzel... Birazdan uyanır zaten."

"Hemen mi?" dedi Bulut hayalleri suya düşmüş bir sesle. Karısının elinden bıçağı alıp tezgâha koyarken, "Bu çok tehlikeli şu anda." diyerek omuzlarından kavrayıp, usulca kendine çevirdi. Onunla olmak o kadar güzeldi ki, varlığıyla benliğini kuşattığı gibi kokusu da sarıyordu dört köşesini. Perçemlerini şakağından kenara çekerken, "Bunları açık bırakman, daha çok hoşuma gidiyor." diye mırıldandı.

"O zaman işimi rahat yapamıyorum." dedi Yağmur onun dokunuşlarıyla kesik kesik solurken. Aslında erkeklerden uzak dururken huy haline getirdiğini sakladı.

"Ben böyle rahat dokunamıyorum. En azından ben yanındayken bağlama, olmaz mı?" diye sordu nazikçe. Eli arkasına uzandı, tokasının klipsini açarak tepesindeki sımsıkı topuzu serbest bırakıp, omuzlarının üzerine dökülmesini gözlerini kırpmadan izledi. Sonra dil parmaklarıyla dağıttı. Yumuşaklığını, kokusunu hissetmek güzeldi. Yağmur onun bedeniyle tezgâh arasına sıkıştı, kalçalarını iyice tezgâha yaslayınca Bulut da ağır bedenini ona yasladı. Şimdi hem sıcaklığını, hem de ne kadar çok istediğini fark edebiliyordu.

"Heyecanlanıyorsun." diye fısıldadı tok sesi. Ne zaman sesi böyle kısılsa, kadının karnında kelebekler dans ediyordu.

Yanakları kızaran Yağmur derin bir soluk çekti içine ve vermeyi unuttu. Adam parmaklarını güzel yanaklarında gezdirdi.

"Nefes alabilirsin."

Konuşamıyordu. Nefes alamıyordu. Ellerini arkasına uzatıp tezgâhı sıkıca kavradı. Tutunmasaydı bacakları onu taşımaz, yere kapaklanırdı. Bulut eğildi, saçlarının kokusunu derin derin içine soludu. "Bu koku uyuşturucu gibi bağımlılık yapabilir. Çok tehlikelisin Yağmur, pimi çekilmiş bomba gibi..."

Yağmur'un kırpışan kirpikleri arasına saklanan gözleri kısıldı. İyi bir söz müydü yoksa kötü bir şey mi bilemedi! Ve adam yanağını avucunun içine alırken, dudaklarını dudaklarına dokundurdu, aralanmıştı. Seslice içine çektiği soluğunu onunla paylaştı. Bulut nefesini içerken, kalbi hızlandı. Solukları birbirine karışırken, ağzının teninin üzerinde oyalanmasına izin verdi.

Titredi Yağmur. Hemen karşılık veremedi. Evli bir kadın için çok tedirgin ve masum tepkiler veriyordu. İlk sevgilisi kocası olan bir kadın için normal tepkilerdi belki bunlar ama Yağmur daha evvel birlikte olduğu hiçbir kadına benzemiyordu. Tamam, utanma duygusu olanlar da olmuştu ama o çok... Çok başkaydı. Masumdu tepkileri. Konuşması, bakışları, dokunuşları masumdu. El değmemiş çiçek gibi. Aşk oyunları oynamamış, romantik öpüşlerde bulunmamış gibiydi.

Kaba mı davranmıştı kocası ona, ya da hoyrat? En azından düzgün biçimde yaklaşabiliyordu. Soluksuz kalan Yağmur karşılık vermek için utangaç çırpınışlarıyla bocaladı. Eğitimsizdi ancak mükem-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mel bir yetenek sergiliyordu. Onun ayaklarını yerden kesmek isterken, onun ilk temasıyla adamın ayakları yerden kesiliyordu. Sabırsız hareketinden dolayı dişleri birbirine çarpınca, Yağmur ürkekçe geriye çekilmeye kalktı. Utandı. Buna izin vermeyen Bulut'un saçlarından kayan tek eli, kadının boynunu tuttu.

"Daha yumuşak güzelim. İzin ver de sana göstereyim."

Yağmur mahcup olmuştu, ilk kez öpüşmüyordu ama kocası ona ne zaman dokunsa, sanki ilk defa bir erkek tarafından dokunuluyormuş gibi acemi ve beceriksiz hissediyor, kendini dengeleyemiyordu. Tutkulu bir dansın fitilini ateşleyen Bulut, dudaklarını onunkilerin üzerinde yaramazca oyaladı. Sabırsız ama kıpırdanmadan duraklayan dudaklarını aralamak için, aşağıdan yukarı doğru sürttü dudaklarını. Sonra tekrar. Ve bu tatlı eziyete daha fazla kayıtsız kalamayan Yağmur'u, dudaklarını aralamaya razı etti. Dilinin dudaklarına temasıyla keyifle inledi. Dilini onunkine dolayarak yavaş, tatlı bir şekilde kaydırırken, kadın kollarında titriyor ama istekle karşılık veriyordu. Bu da adamı sabırsız ediyor, tatminle hırlıyordu.

İlk karşılaşmalarından beri onun tek bir dokunuşuyla bile baştan çıkarıyordu. Dilini onunkine arzuyla sürttüğü her çekingen darbeyle, adamın tüm dengesi bozuluyordu.

Onun utangaçlığı ve çekiniklikle cesurluk arası her dokunuşunun ardından, arzularına açtığı bir kapı daha, sadece bu durumu daha tatlı hâle getiriyordu.

Titreyen elleri adamın gömleğine tutunmuş, ağzına sataşan dili tutkuyla ısınmıştı. Buz gibi olan parmağını onun tıraşsız çenesi boyunca kaydırdı, tıpkı Çiçek gibi şefkatle yanağındaki yeni çıkan sakallarla ve yanığıyla oynadı... Onun dokunuşlarıyla bedeni kaskatı kesilen Bulut, öpücüğü derinleştirdi, ritmini emin ve dengeli tuttu.

Her seferinde biraz daha fazlasını alıyor, sadece çok az daha derine iniyordu. Tıpkı onunla sevişse yapacağı gibi...

Henüz akşam olmamıştı ama Bulut şimdi onu odaya götürmeye ve gereksiz elbise kalabalığını ortadan kaldırmaya felaket bir şekilde hazırdı. Hazır, istekli ve yetenekliydi. Ve farkında olmadan içgüdüsel bir hareketle genç kadının kuytularını, sızlayan kasığına doğru çekti. Yağmur onun soluklarının havaya karıştığı derin bir soluk aldı içine. Adamın uyarılmasını hissettiği halde uzaklaşmadı. Aksine cesurca yaslandı üstüne. Yumuşak, göğüsleri adamın sert göğsüne sıcaklık ya-

yıyordu ve öpmek için eğilirken onun sertleşen göğüs uçlarını teninde hissedip soluksuz kalıyordu.

Elleri yanağını kavrarken, dudakları usulca yana kaydı, yanağını, boynunu, kulağını öptü. Kulağında dilini dolaştırırken saçlarını kokladı, kendini onun kokusunda kaybediyordu. Teni şifa gibi kokuyordu ve tadı... daha evvel hiç tatmadığı cennet balı gibiydi.

Kadının bedeni tenini yakarken yüzü elleri arasında şekil aldı. Sıcak soluğa kadının kulağına doğru, "Yağmur." diye fısıldadı.

Yutkunamayan Yağmur içini çekti, sesi sonsuz güzel baharların habercisi, mutluluğun müjdecisi gibi içine işliyordu. Onun dudaklarından adını duymaktan hoşlanıyordu ve bunu adam hissediyordu. "Yağmur..." Kadın keyifle inleyince, kamı kasıldı. "Allah'ım, daha önce neredeydin?"

Her zaman karşısına çıkmıyordu doğru insan, Yağmur onu bulduğuna bir kez daha sevindi. Gerçeğini görmek için usulca gözlerini araladı. ***İşte şimdi buradayım*** derecesine cüretle bakarken. Elleri daha sıkı kavramıştı adamın yakasını. Kendine doğru çekiyor, ayrı kalmaya dayanamıyor gibiydi.

"Sana muhtacım." dedi adam inleyerek. Kulak memesine burnunu sürttü, sonra dudaklarının arasına alıp zarif inci küpesini emdi. Genç kadının aralıklı solukları adamın arzusunu canlandırdı.

"Vücuduna milim milim dokunmak istiyorum."

Bu sırada ateşten bir kamçı gibi tenine dokunan parmaklarını yavaşça yüz hatlarında dolaştırdı. Dudakları yanağına minik ve ıslak öpücükler kondurdu. Yağmur'un gözleri kısa ve derin bir inlemeyle kapandı. "Milim milim tüm bedenini öpmek istiyorum..." İçine ateş topları gibi yağan her kelimeden sonra, onu öpüyor, eriterek yok ediyordu. "Ta ki içinde kaybolup, o muhteşem yolculuğa çıkana kadar..."

Artık gücü tükenmiş olan Yağmur kollarında titrerken, adamın ellerinde hamur gibi şekillenen yüzü yukarı kalktı ve gözlerini açması için bekledi. Tutkuyla koyulaşan menekşe gözlerine bakarak arzulu tok sesiyle, "Benimle bu yolculuğa çıkar mısın hayatım?" diye sordu. "Şimdi... odaya götürmeme izin verir misin?"

O henüz çiçeği burnunda bir damattı, bunu hatırlayan Yağmur bunukça gülümsedi. Bu suskun bakış, kabullenen gülüş adamın onu o kadar çok istemesine sebep oldu ki, neredeyse nefes alamıyordu. Ve derin bir nefes aldığında şişen göğüsleri sebebiyle, adamın istekle yapıp tutuşması kaçınılmazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dudaklarına sokulduğunda kadının boğazının gerisinden miyavlarcasına bir ses çıktı. Tutkulu, erotik bir talep, bir sızlanmaydı. Kabullenme, varlığını hissetmeydi. Adam biraz geri çekilince boşlukta asılıyormuş gibi hissetti kendini kadın ve öne atıldı. Şimdi öpücüğünde çekingen ama aceleci, tatlı ama hüsrana uğramış bir tutum vardı. Bu istekli haline yenilen Bulut iyice kendini kaybetti, mutfakta olduklarını ve her an kızlarının gelebileceğini unuttu. İradesini yitirdi. Tek elini sabırsızca kadının sırtında ilerletti, başparmağının bir hareketiyle elbisenin en üstteki düğmesini gevşetti.

Yağmur boğuk sesle, "Bulut Bey... Burası..." dedi yine eskisi gibi ürkerek.

"Bulut aşkım." diye düzeltti kadının nefesini keserken adam, "Sadece Bulut." Bir titreme sardı Yağmur'un bedenini, nefes alması an itibariyle çok zordu. Adam ne dediğinin farkında değil miydi? Bunu duymak? Bu kadar erken duymak ya da belki de hiçbir zaman duyamayacağı bir kelimeyi duymak, onu mahvetmişti. Kalbi kulaklarında uğulduyordu. Şaşkınca adama baktı. Ona *aşkım* demişti. Âşık değildi ki.

"Bi... Bir daha..." dedi titrek sesiyle. "Sevmediğin bir kadına, aş... aşkım deme."

Bulut derin derin solurken dudaklarının arasında sıkışan cümleler onun arzuyla inleyen tek soluğunda eridi. Sanki doğal bir şey söylemiş gibi, bir düğme daha açtı. "Biz evliyiz. Ve ben senin kocanım. Bana Bey diyemezsin." Zeki adamın hızlı hamlesi olurdu! Aşkım dememesine sevinmeliydi ama neden içi burulmuş beklenti içinde olduğunu idrak edememişti.

Yağmur yutkunurken, kırpışan gözleriyle "Ama beyimsin." dedi nazlıca.

"O ayrı." dedi adam keyifle sırıtırken. Hâlâ ne dediğinin farkında değil gibiydi. *Aşkım?* Ya da geçiştirmekteydi. Alelade bir sözcük müydü? Kadın ona bakmaya devam edince, "Beyinim." diye iç gerdi. "Ama kocan olarak..." Kadının dudaklarını tekrar öptü, parmaklarını düğmeleri çözülmüş kumaşın altına kaydırdı.

"Anne siz yine ne yapıyorsunuz?"

Panikleyen Yağmur ellerini kocasının göğsüne koydu ve sertçe itti.

"Çiçek..."

Dudaklarında kocasının tadı, teninde sıcaklığı tüterken bacakları kısa bir an titredi. Bulut yine kaskatı halde gerilerken, Yağmur aşağı doğru baktığında, adam onun baktışlarını takip etti ve onun pantolonuna şaşkınca bakan yüzünden dolayı rahatsız bir ifadeyle inledi. Kadın gözlerini kapatırken, alt dudağı titremeye başladı. Şimdi gözleri yere bakıyordu.

Yağmur kaçarcasına kızının yanına yöneldi. "Hamaktan düşebilirdin, nasıl indin sen?" Elbisesinin arkası hâlâ açıktı. "Bize seslenmeliydin."

"Atladım anne. Çok yüksek değildi."

Yağmur kızıyla ilgilenirken kızarmış yüzünü ve parlayan menekşe gözlerini kocasından kaçırdı. Bulut keyifle ona bakarken, kendini o gözleri özlerken buldu. Ve kokusunu... Ve tadını... Ve öpücüklerini... Usulca yanlarına yaklaştı, Çiçek'le konuşurken ellerini karısının gerilmiş omuzlarına koydu. Yağmur elleri altında titrerken, parmakları ensesine sürtünerek aşağıya indi. Kadın sesli bir solukla kısa bir an gözlerini kapattı ve dudağını kanatasıya dişledi. Bulut maharetli elleriyle elbisesinin düğmesini kapatıp yarıya kadar açtığı fermuarını çekerken, "Bugün akşam olamayacak gibi." diye fısıldadı, kadını derin üşpertilerin içine iterek kızı kucağına aldı ve keyifle sohbet ederek dışarı çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ALTINCI BÖLÜM

Bazen her şeyi anlatmaya kelimeler yetmez.
Ben bakayım sana, sen anla işte...

"Herkse 'Nasılsın?' diye soruyorum da,
'Nasılsın?' diye soracak dostu bulamıyorum.
Demem o ki, siz de güçlü insanlara arada "Nasılsın?" diye sorun
bakarsınız döküleceği tutar."

Müjde Aklanoğlu

İki gündür Çiçek aralarında uyuyordu.

Hayır, Zalim falan hak getire, adam ne zaman işe girişiyor, kız o zaman radarları varmış gibi odada bitip, uyuyana kadar da susmuyordu. Bulut iyice huysuz olmaya başlamıştı, onun sitemi kızına değil, makûs kaderineydi. Karısı vardı ama dokunamıyor, ufacık öpüşlerini nihayetine çeviremiyordu. Yazık ki, sesini de çıkaramıyordu kırılmasınlar diye.

Gündüzleri ne zaman yanına sokulsa Çiçek birden işini gücünü bırakıp "Siz ne yapıyorsunuz? Ben de sizinle geleceğim? Bulut anneme niye öyle bakıyorsun, yaramazlık mı yaptı? Anne Bulut'la küs müsün, neden konuşmuyorsun? Bulut, anne babalar neden birlikte uyuyor? Bulut sen neden anneme sarılıyorsun, ben de sarılacağım. Aranızda oturmak istiyorum Pepe gibi." diye sürekli gözleri ve sözleri üzerlerinde dolaşıyordu. Yağmur sonunda kocasından uzak durmaya, Bulut ise pimi çekilmiş el bombası gibi ortalarda tıslayarak dolanmaya başlamıştı.

KAKTÜS TEAM
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu gecede yine havlusunu alarak "Ben yüzeceğim." deyip çıkmıştı odadan ama bu sefer Yağmur onu beklemeyecekti. O da kızını uyuttuğu anda peşinden çıkmıştı dışarı fakat kocası görünürde yoktu. Bugün hava da ılıktı, yaz gününden kalma gibi. Bir çılgınlık yaptı, madem o yoktu bu fırsatı değerlendirebilirdi. O gelmeden birazcık kendiyle ilgilenebilirdi. Geldiği günden beri denize hasretle bakmaktan sıkılmıştı. Bilse üzerine mayo alır, keyfini sürerdi. Hızla üzerindeki pijamasını çıkarıp iç çamaşırlarıyla denize yöneldi. Nasılsa kimse yoktu, Bulut da ortalıklarda yoktu, bir girip çıkarım diye düşündü.

Ayaklarını suya soktuğu ilk anda ürperdi. Hâlâ ılık olsa da hava, su buz gibiydi. Ama zamanla alıştı bedeni suyun serinliğine, bir süre sonra dizlerine kadar suya girmişti. Su soğuk olmasına rağmen deniz sakindi. Dalgalanma yoktu, keyfi yerindeydi.

Yağmur serin suyun içinde titreyen bacaklarını hareket ettirirken, etrafa bakınıyordu. Sonra saçlarını geriye çekti. Şaşkınca aralanan gözlerini kısmaya çalıştı. Şaka yapıyor olmalıydı, hayır cidden onun kalp atışlarıyla oynamak, ona ders vermek için bunu yapıyordu. Kocasının çıplak ayaklarıyla uçurumun kenarına adım adım yaklaşmasını, kalbi durarak izledi. Çok yüksek bir uçurum değildi ama suyun sertliği ve kayalar işin içine girince... Nefes almayı bıraktığı an, ay bulutları deldi ve kocasının yüzünün bir kısmı aydınlandı.

Çok kararlı, sert ve ciddi görünüyordu. Hatta kızgın gibiydi. Ona mı öfkelenmişti? Aslında her zaman bu şekilde görünüyordu, son iki gündür ama şu andaki duruşu, kızı soluksuz bırakıyordu. Hızla bacaklarını hareket ettirdi. "Lanet olsun." dedi korkuyla cıyaklayan Yağmur. Su onun hızlanmasına izin vermeyince, bir kez daha lanet okudu.

"Bulut." diye bağırdı. Yankılanan sesi panikleyince o kadar kısık ve güçsüz çıkmıştı ki, kendisi bile zor duyuyordu. Sanki birden gece daha karanlık, deniz daha derin ve hırçın göründü gözüne. Yağmur tam kıyıya yönelmişken, Bulut parmak uçlarında yükseldi ve kollarını dalış pozisyonuna getirerek, o devasa tepenin başından aşağıya atladı. Yani Yağmur'un korku dolu çığlıkları eşliğinde...

Ve kadın korkuyla gözlerini kapattığında, karanlık adamın bronz bir inci gibi parlayan bedenini yuttu. Kız o saniyede donup kalmıştı. Kalbi atmayı kesmiş, beyninin içi uyuşmuştu. Ödü patlayan ve yaşam belirtisi vermeyen Yağmur, adamın tehlikeli bir şekilde denize dalışını çaresiz gözlerle izlemiş ve bir şey yapamamıştı. Bakışları karanlığa daldığında, hâlâ kulaklarında onun suya sıçrarken ki çıkardığı güçlü

çarpma sesi uğulduyordu.

Öyle sert bir çarpışma sesiydi ki bu, kaya ya da başka bir şeye çarpmamış olması için yalnızca duâ edebilirdi çünkü ses bir taşın taşa vurma sesiyle aynıydı. Titreyen bacakları onu daha fazla tutamayıp suyun içine bir balon gibi bırakırken, aklından sadece "Neden?" sorusu geçiyordu. Niye yapmıştı bunu?

Etrafına bakınarak saf saf suyun yüzüne çıkması için duâ ediyordu. Bölge hatta bütün koy kayalıktı. Ayaklarının altında bile kum değil taşlıklar vardı. Allah'ım ölmesin!

Adamın başının bir kayaya saplanıp kaldığını düşündükçe, gözleri sulandı. Ya sert su boynunu kırdıysa, bir daha yüzeye çıkmama ihtimali çok yüksekti. Suya sert çarptığı an tüm organları yaşamsal fonksiyonlarını kaybetmiş bile olabilirdi.

Korkuyla bir sağa gidiyordu, bir sola ama bir şey göremiyordu. Karanlıkta bir hareket yoktu, hâlâ su yüzüne çıkmamıştı. Yoksa korkuları gerçekleşiyor muydu? Tutmayan bacaklarıyla suyun içinde hareketlendi, adamın inmiş olabileceği yere doğru hızla yüzmeye başladı. Ama kulaçları zayıf, paniklediği için gücü tükenmiş gibiydi. Onun orada boğulduğu fikri, nefes almasını bile engelliyordu. Hızlı, kendinden emin kulaçlarla dalgaları yarsın istiyordu ama nafile, gözyaşları suya karışırken ağladığının farkına bile varmıyordu. Yardım istese dağ başında kimi, nereden bulacaktı, hem telefon açsa bile onlar geldiğinde geç olacaktı.

"Bulut." dedi hıçkırarak haykırırken. Suya batınca ağzının içine tuzlu su doldu ve genzi acıyarak tükürdü.

Uçurumun kıyısına yaklaştığında, "Bulut..." diye seslendi acı acı tekrar. Kolları ve ayakları sürekli su yüzeyinde kalmak için hareket halindeydi ama ağlayıp paniklediğce gücü tükeniyor, dibe çekiliyordu.

Kendini yukarı çekti, sağa döndü, sola baktı ama hiçbir yerde yoktu. Korkuyla hızlı kulaçlar atıp, bir o yana, bir bu yana gidip geliyordu. Burası aşırı kayalıktı, uçuruma çok yaklaştığında, ayaklarına değen sert kayalıklar canını acıttı ama yılmadı. Oldukça fazla sayıda kayalık gördü yakınlarda, hepsine yaklaşıp tek tek baktı, ancak hiçbirinde adamın bedenini taşıyan bir iz yoktu.

"Bulut ne olur cevap ver!"

Cevap yoktu. Kolları yorulmaya başladığında, zaten kuvveti tü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendiğinden çırpındı ve ayağı sert bir kayanın ucuna çarpınca, acı içinde kıvranarak suya daldı. Suyun dibine çekilirken kollarını çırptı fakat ayağına giren kramp onu su yüzüne hasret bıraktı. Ciğerleri patlayacak gibi oldu, beynine oksijen gitmeyince kafasının içindeki basınç arttı ve beyni patlayacakmış gibi hissetti. Ağzından baloncuklar kaçırırken, karanlık suyun içine bakıyor ama kör gibi göremiyordu. Ve bir şey beline dokundu. Öyle hızlı ve şiddetle dokunup, itti onu yukarı. Başı sudan çıktığı an ağız dolu hava boğazını yırtarcasına ciğerlerine erişti. Bir ağız dolusu deniz suyu yutarak yukarı kulaç attı.

"Allah'ım... Allah'ım..." diye dehşet bir korkuyla inledi. Hâlâ inanamıyordu, öleceğini sanmıştı. Öyle kimse bilmeden, sessizce öleceğini... Yüzeye çıktığında ağzından su püskürtüyor ve öksürüyordu. Hızla nefes aldığı için hırlıyor, ağladığı için etrafı sisli görüyordu. Zaten her yer karanlıktı, bir de gözyaşları görüşüne engel oluyordu.

"Şiiştt..." dedi onu suyun yüzünde tutan şey. "Korkma, buradayım."

"Ölme ne olur..." diye bağırdı hıçkırarak Yağmur. Ve gözlerini açıp etrafa bakındığında, kimsenin olmadığını gördü. Onu kim çekmişti su yüzüne, hayal miydi? Bulut'tu o, hissetmişti.

"Bulut..." Etrafına dönerken suyu dövdü kulaçları. Ses gelmedikçe, gittikçe umutsuzluğa kapılmaya başladı. Hayal mi etmişti?

Arkasında bir ses duyuldu. Bir şeyin suya çarpma sesi. Ve bir anda adamın kara başı suyun yüzeyine çıkıp kayboldu. Yanına bir şey geldi. Kız korkuyla çığlık atarken, onun şaşkın yüzü bir kulaç bile ötesinde değildi. Yüzüne ay vuruyor, şaşkın gözleri yüzüne dikilmiş merakla bakıyordu.

"İyi misin?" dedi Bulut korkuyla. Yaklaşmak isteyince Yağmur bir kulaç gerileyerek ondan uzaklaştı. Bulut ağzının içinde küfrederek durdu. "İyi misin?" diye tekrarladı sonra. Yağmur kasıklarına panikle tekme attığı için suyun dibine çekilmişti adam ve o acıyla ufak bir girdaba kapılmış, kurtulması zaman almıştı. Ve onun için ölesiye korkmuştu. Manyak mıydı bu kadın? Gecenin bir yarısı denizde ne arıyordu?

Yüzündeki suyu sildi, ayın vurduğu kara saçları sırılsıklam, bronz teni bir heykel gibi parlaktı. Önce sessizce bakıştılar, sonra aklında her ne kurduysa, ona öfkeyle bakan karanlık gözlerinde tehlikeli bir bakış belirdi. Yaşıyordu.

Öte yandan onun için dehşete kapılan Yağmur suya yumruk attı, "Manyak..." diye bağırdı ağız dolusu bir öfkeyle. Hıçkırarak seslice ağlıyordu. Ne hakkı vardı ona kabir azabı çektirmeye?

"Seni sersem adam, vurdumduymaz öküz..."

Adam kadına şaşkınca bakarken, o sesini yükselterek ağlıyordu. Onu kurtardığı için çok müteşekkir davranıyordu doğrusu. Aslında Bulut'un onu azarlaması gerekti, onu suyun içine çekilirken görünce ömründen ömür gitmişti.

Arada da suya yumruk vurmayı eksik etmeyen Yağmur hıçkırdı. Yaşadığı rahatlama öyle içgüdüsel, öyle süratliydi ki, ne dediğini ya da ne söylemeye çalıştığını kestiremiyordu. Panik içinde bu hisle dolup taşıyordu.

"Yağmur." dedi Bulut şaşkınca karısına bakarken. Yanına kulaç atınca, Yağmur uzaklaştı.

"Seni kafasız, gövdenin üzerinde beyin yerine taş mı taşıyorsun? Nasıl yaparsın bunu? Aklın yok mu senin?"

Başından aşağıya kaynar sular dökülmüş gibi irkilen Bulut başını sallayarak derin bir soluk aldı ve kadının şaşkın bakışları altında suyun altında yok oldu. Yağmur bir an hayal kurduğunu düşündü. O kadar çok istemişti ki suyun yüzeyine çıkmasını, bir an halüsinasyon gördüğünü düşünmüştü. Ağzı açık kalan Yağmur tamamen şaşkın bir halde suyun içinde hareket ederken, panikle yeniden etrafına bakmaya başladı. Birkaç saniye geçmişti ama sanki yeniden yüzeye çıkması sonsuzluk gibi geldi. Adamdaki ciğer ya balinanınki gibiydi ya da denizin altında hava tüpü saklıyordu da haberi yoktu.

En sonunda kalbini kırmamak ve soluklanmak için dışarı çıktığında, onun tekrar derine dalmasına engel olmak için, kendini adamın üzerine attı. Bulut öfkesini yenmek için dalıyordu, ancak bu hamle, bir anda onu öfkesinden silkeleyip almıştı. Kadın öfkeyle soluyarak kollarını omuzlarına doladı, buz kesen ince bacaklarını belinin etrafına sardı. Göğüsleri adamın geniş göğsüne yapışarak varlığını kanıtladı. Bulut şaşkınca kollarını karısının beline sararken, o öfkeyle soluyordu.

"Sana diyorum pis serseri..." diye bağırdı onun kulağına doğru hıçkırarak. "Beni korkutmaya ne hakkın var? Duymuyor musun beni?"

"Yağmur kafayı mı yedin? Niye bağırıp duruyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir de soruyor musun? Manyak mısın be adam, ölümüne mi susadın?" diye haykırdı. "Niye yaptın?"

"Niye bağırıyorsun?"

"Neden bağırmayacakmışım?"

"Sesin kısılır bir tanem, bağırmadan da konuşabilirsin."

"Öldüm öldüm dırıldım sayende..."

Adam şaşkınca kollarında duran kadına bakıyordu. Seslice ağlarken ne dediği anlaşılmıyordu. Bulut bir an karısının kafayı üşüttüğünü sandı. Ne demeye denizin içinde bağırıp ağlıyordu ki! Bir süre konuşmadılar. Kadın ağladı, adam onu kollarında tutup yatıştırmak için sımsıkı sarıldı. Soluğunu toplamaya çalışırken, genç kadın suyun içinde yükselip alçalıyor, minik ellerini yumruk yapmış arada bir omzuna kızgınca vuruyordu.

"Seni adi pislik..."

"Bana hakaret etmekten vazgeç... Ne diye kızıyorsun?"

"Kafayı mı yedin?" diye bağırdı Yağmur gözyaşları içinde. "Manyak mısın sen?" Minik yumruklarını adamın omzuna savurdu bir daha. "Aklımı kaçırdım oradan düşüp boynunu kırdın diye. Öldün sandım. Suyun yüzüne çıkmayınca aklımı kaçırıyordum. Sen... sen nasıl yaparsın bunu bana?"

"Tamam... Sakin ol, iyiyim ben." derken birden kendi korkusu geldi aklına. "Asıl sen ne demeye suya girdin, madem yüzemiyorsun niye derine geldin? Ya görmeseydim seni, ya suyun içinde fark etmeseydim?"

"Bir daha yapma... Bunu sakın yapma!" diye üstünlük sağlayan kadın oldu. Kimin kime kızdığı iyice karışmıştı çünkü ikisi de paniklemiş ve korkmuştu.

"Bunu sık sık yapıyorum ben, sıkıntı yok. Korkacak bir şey yok." diye homurdandı adam sonunda sakinliğe kavuşarak.

Allah'ım sık sık yapıyorum diyordu! Demek kaç gecedir her gün buradan atlıyordu. Adama sert bir tokat atmak istedi. Aklı başına gelene kadar, dişleri dilini kesene kadar sarsmak istedi. Kaşıklarını tekmelemek istedi. Elini kaldırdı yumruklamak için ama Bulut bu hamlenin önünü keserek onun bileğini tutunca, Yağmur hıçkırarak "Öldün sandım." diye kısık sesle söylendi. "Nefes alamadım. Ölüyorum sandım. Kim... Kimse yoktu... Sana bir şey olsa yardım edecek kimse yok-

tu... Öldün sandım."

Bulut şaşkınca karısına bakıyor, onun sözleriyle şaşkına uğruyordu. Onun bu kadar korkması garipti, değer mi veriyordu? Onun için endişeleniyor muydu? Birkaç hızlı soluklanmanın ardından, kadının kolunu kendine çekerek, beline kolunu dolayıp bedenini kendine yasladı.

"Ben de sana bir şey olacak sandım." dedi daha sakin bir sesle. O da nefes alamamıştı, o da öldü sanarak aklını kaçırmıştı.

Yağmur hâlâ kekeleyerek konuşmaya devam ediyordu. Üstelik titriyordu, bu titreme suyun serinliğinden ya da hızla yanına gelmesinden kaynaklı değildi. O... Cidden ona bir şey olduğunu sanarak korkudan mı titriyordu? Yağmur adamı şaşkına uğratarak kollarını boynuna dolayıp, bacaklarını beline daha sıkı sararak, yüzünü boyun kökünе gömdü. Dudaklarını boynuna dokundurdu ufak ufak, sanki varlığını öpücükleriyle hissetmek ister gibi. Adam kaskatı kesildi. Buna alışık değildi, beklenmeyene bedeni kaskatı tepkiliydi. Sıcak gözyaşlarını boynuna akıtırken hıçkırdı. Bulut taş kesti. Bu kadarını beklemediğinden, ne yapacağını bilemedi, resmen afalladı. Telkin etmeliydi karısını, güvende olduğuna ikna etmeliydi ama akıl edemiyordu.

"Bir... Bir daha bunu yapma... Sakın. Sakın yapma. Ne olur." diye buyurdu hıçkırıkla kesilen sesiyle. "Bo-boynunu kırabilirdin."

"Bitti mi?" dedi adam kollarını onun beline keyifle dolarken. İşte o zaman, Yağmur öfkeli sarsmaları sırasında adamın bir defa bile hareket etmemiş, konuşmamış ve onu azarlamamış olduğunu fark etti. Biraz geriye çekildi, burnunu çekerek omzunun üzerinden bir bakış attı. Su kocasının göğsünün ortasına kadar geliyordu. Bronz bir mermer gibi parlayan göğsündeki koyu renk tüylere tutunan su damlaları, ay ışığında parlıyordu. Gözleri iki derin kuyuya vuran yakamoz gibiydi. Parlak ve ürkütücü... Kabarmış ve sertleşmiş olan koyu renk, erkeksi meme uçları kendi göğüslerine sürtünüyor, her dalgada tenlerini sular yalıyordu.

Yağmur beline sımsıkı yapışmış bacaklarıyla onu her yönden sarmıştı. Tıpkı avına odaklanan bir ahtapot gibi, kolları ve bacaklarıyla ablukaya almıştı. Biraz sakinleşince, utanarak adamın bedeninden aşağı saldı bacaklarını. Yere ayak basamadı hemen, yeni doğmuş tay gibi güçsüzdü. Ayaklarını suyun içinde esnetti. Parmakları sert zemini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

buldu. En sonunda başını kaldırıp adamın şaşkın yüzüne baktığında, Bulut sanki denizin dibinde keşfettiği hazineye bakar gibi heyecanla ona bakıyordu.

"Çok mu korktun?" diye sordu sonunda.

Yağmur burnunu çekerek yanağını kurularken, çocuk gibi başını salladı.

"Kayalığın altı derin, bir şey olmaz."

"Olsun, bir daha atlama olmaz mı?"

Bulut gülse mi kızsa mı bilemedi şu çocuksu haline. Üzerinde iç çamaşırı vardı, onu görünce suya atlamış gibi durmuyordu. O da suyun tadına bakmak istemiş olmalıydı.

"Mayon yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Deniz olduğunu bilmiyordum, getirmedim."

Bulut ateşli bakışlarını onun önce yüzünde, ıslak saçlarında, sonra narin omuzlarında dolaştırdı. Saten iç çamaşırını ileri iten ürpermiş meme uçlarına baktı. Yağmur burada durmuş onun ölmesinden endişelenmişti ve adam durmuş arsızca onu süzüyordu. Kızardı ve yüzünü iyice eğdi.

"Bakmayı kes..."

"Karım değil misin? İnsan hazinelerini arada kontrol etmeli."

"Ben hazinen değilim."

Adamın eli belinde yatıştırıcı halde hareketlendi. "Sen bu dünyada keşfettiğim en değerli hazinenin yarısısın."

İçi titredi kadının, bu kadar değerli olmadığını biliyordu ama sözleri ona kendini eşsiz bir mücevher gibi hissettirmişti. Yüzünü yana eğdi, hâlâ arada içli içli hıçkırıyordu. Bulut ne diyeceğini, onu nasıl teselli edeceğini ya da azarlayacağını kestiremiyordu. Kızsa uzaklaşmasından, dokunsa ürküp geri çekilmesinden endişeleniyordu.

Yağmur'un bakışları kocasının kaslı kollarına kaydı, beline dolanan ve dalgaların lezzetine boyun eğip yaladığı koluna. Sonra geniş göğsüne baktı. İki gündür bu göğüs olmuştu onun yastığı, başını koyduğu anları hatırlamıyordu ama sabah bu sinede uyanıyordu. Huzurla. İri elleri sırtında hareketlendi. Deniz karanlıktı, ay vuruyordu ama çok net görüş alanı sağlamıyordu.

Ona dokunuyordu. Erkeksi, güçlü ve istekli, neyi talep ettiğini belli ediyordu.

Solukları sıklaştı, kaç gündür engel olamadığı bir gariplik vardı içinde. Genzinden yükselen çok fazla duygu seli vardı ve yutamıyordu artık.

"Aklından zorun mu vardı? Oradan atlarken ne düşünüyordun? Artık evli bir adamsın, dikkat etmek aklına gelmiyor mu? Senin için endişelenebileceğim aklına gelmedi mi? Normal dalsan olmaz mıydı? Üstelik sudan dakikalarca çıkmadın."

Adamın çenesi titredi. "Bitti mi?" demek istemedi. O saydıkça onun için artık bir yabancıdan farklı olduğunu hissetmek iyi gelmişti. Onu umursamaya başlamıştı Yağmur, onun için kaygılanmıştı. Ve biraz mazoşist bir tepki olsa da, bu hali hoşuna gitmişti.

Yanağından iri bir damla süzülen ve dudağına değdiği an o tuzlu damlayı yalayan Yağmur, başını yana çevirdi. Bulut tutuşunu hafifletince dengesini kaybetti. Kısacık bir an batıp çıktı. Kocası yine onu belinden yakalayıp bedenine yasladığında, bir ağız dolusu deniz suyunu yüzüne püskürttü. Eliyle yüzündeki suyu silen adam gülüyordu.

Yağmur soluk soluğa kocasının kollarına tırmaklarını geçirerek soluklandı. O anda suyun altından hareket eden bir şey karnına sürtünce, panikledi. Böyle hafif bir sürtünmeydi, ama kaya, çöp, ya da dal parçası değildi. Canlı bir şeydi, hissetmişti. Birden ürperdi ve aklına gelen şeyle panikledi. Bir balık olabilir miydi? Ya da denizanası? Ya da başka bir şey... Yağmur korkuyla suya baktı ve nefessiz kaldı. Kocası hâlâ ona bakıyordu sessizce, ne yapmaya çalıştığını anlamıyor gibiydi.

O şey bu sefer göbeğinin üst kısmını sıyırıp geçti.

Soluk soluğa titreyen Yağmur, "Sanırım suyun içinde bir şey var, görüyor musun?" diye sordu endişeyle.

Adamın gırtlağının gerisinden çıkan boğuk ses, "Ya... Nasıl bir şey?" diye sordu.

"Bı-bilmiyorum. Ba-balık... Ya da bir pi-pirana... Burası çok tehlikeli gibi." diye kekeledi. Ürpermişti. O ürperince memeleri gerilmiş ve uçları başkalaşmış, adam yeniden canlanmıştı.

Onun masum ve panik haliyle keyiflenen Bulut kahkahalarını göğsünde boğarken, ona çaktırmadan biraz daha yaklaştı. Aynı minik

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

temas tekrar karnına sürtününce, korkuyla çığlık atan Yağmur, "Yine geldi. Burada bak işte." diycrek tırnaklarını kollarına geçirip korkuyla adama yaslandı ve hissettiği şeyle, gerçeği anladı! An itibariyle nefesi genzine dolandı.

Tam bir ahmaktı. Lanet olsun, bu kadar saf bir ahmak olduğuna iki kere lanet olsundu. Cahilliğin daniskasını yapmıştı. Onun balık olabileceğini nasıl düşünebilirdi? Az önce üşüyordu, şimdi ise yanıyordu.

"O balık seni ısırmaz..." dedi adamın boğuk ve yakıcı sesi alayla kıvrılırken. Kulağından süzülen ses içini ateşe verdi. O balık kadını ısırmazdı ama kanını ateşlerdi. Yanakları kızardı, onun gerçekte ne olduğunu dile vuramayınca, utançla başını eğdi. Adamın kolu beline daha sıkı dolandı ve onu tamamen yakınına çekti. Şimdi bedenleri tamdı. Hiçbir sır yoktu, ya da hiçbir mesafe ve Yağmur o balığı şimdi tüm azametiyle göbeğinin üzerinde net bir şekilde hissediyordu.

"Ne... ne yapıyorsun?"

"Karıma sarılıyorum."

"Ama... Şey... Su..." diye saçmaladı önce. Panikledi. "Bırakırsan..."

"Beni kurtarmaya gelmedin mi?" dedi adam ona tepeden bakan keyifle.

"Evet, ama..."Dudağının kenarını ısırmaktan kanatınca, derhal bıraktı. Ağlamaklı duruyordu.

"O zaman suni teneffüs diye bir şey olduğunu duymuşsundur..."

"Boğulsaydın be-belki ama..."

"Boğulan ben değilim karıcığım... Soluksuz kalan sensin. Sarıldığımda." dedi asıl şimdi soluklarını keserek. Ona karıcım demişti. Öyle bal gibi akmıştı dilinden sözcükler. Yağmur şaşkınca kaldırdı başını ve dünya güzeli menekşeleriyle baktı kocasına. Bulut ıslak saçlarının arasından elini geçirdi. "Buraya neden geldiğimi biliyor musun?"

"Çatlak kafanı dörde bölmeye olduğunu anlayacak kadar zekâm var." diye homurdandı, hâlâ olayın korkusunu üzerinden atamamıştı ve aklına getirdiği an öfkesi taptaze yenilenmişti.

"Beni çıldırtmak için özellikle mi böyle masum masum konuşuyorsun?" Bulut eğildi, şimdi yüzlerinin arasındaki mesafe birkuç santimdi.

Yağmur soluğunu tuttu, bu kadar yakınken nefes alması imkânsızdı. Üstelik imasını anlamayan Yağmur, ona gözlerini dikip saflıkla bakınca yine, adam kaşlarını sertçe çattı. "Cidden safça konuşuyorsun." dedi inanamayarak. İnanamıyordu. Kadın kirpiklerini berrak bir durulukla kırpıştırdı.

Onunla dalga geçiyordu. Yağmur buna bozuldu. Kendini bu durumdan ve adamın kalın kollarından, iri, adaleli gövdesinden kurtarmalıydı. Tutuşundan kurtulmak için kıpırdandı, yana doğru hamle yaptı fakat Bulut yalnızca onu daha sıkı sardı ve bedenlerinin arasındaki hava boşluklarını kapattı. Ve kadın yutkundu, hissettiği şey bacaklarının arasında bir yerlerin alarm düğmesine basmıştı.

"Bir yere gitmiyorsun. Daha beni uzun zamandır mahkûm ettiğin sıkıntıdan kurtarmadın bile..."

"Senin gibi ileri zekâ insanları, bir dahaki sefere sahil güvenlik kurtarsın. Bırak, Çiçek uyanmadan gideyim. Yokluğumu hissedebilir."

Adamın tenine vuran derin sesi karnının içindeki minik suda küçük dalgacıklar oluşturdu.

"İç çamaşırıyla yüzmek yasak."

"Mayom yok, neyle yüzseydim?" dediğinde adamın arsız imasını anlayınca soluğunu seslice yuttu. "Oha..." diye çıkıştı. "Bulut..." Yağmur karnındaki o sertliği hissedip paniklerken, "Bu... Bu şey nasıl yok olur? Çok..." diye inlercesine sordu.

"Çok ne?"

"Şey... Bu... Bunu nasıl yok ediyorsun?"

"Bunu biliyor olmalısın?"

"Bilmiyorum. Yani böyle durumlarda kalmadım. Ne yapabilirim?"

"Yağmur bakireler gibi tepki veriyorsun?"

Kız, kızarıp bozararak bakışlarını kaçırdı. "Ne alaka?"

"Cidden dinlemek istiyor musun? Ama sanırım anlatmayacağım, eğer aklımda olan vahşi, erotik, ahlaksız düşüncelerimi sana gösterecek olursam... Bu geceden sonra sen korkup benden kaçacaksın ve önümüzdeki seneler boyunca yatak odasının kapısını kilitleyerek uzaklaşırsın. Ben de ölkeden kafayı yiyip, bir köşede nalları dikerim."

"Harika, hemen yapalım, sen konuş ben de ka..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok beklersin."

"Beklememe gerek yok Bulut, hadi başla... Bana senden uzaklaşmam için sebep ver."

"Yani benden isteyerek uzaklaşmıyorsun?"

Bocalayan ve panikledikçe saçmalayan kadın, başını yana çevirerek, gözlerini kaçırınca, Bulut bir elini belinden çekip çenesine dokunarak gözlerini kendisine çevirmesini bekledi. Mahcuptu. Ürkekti.

"Neden duruyorsun?" diye sordu.

Kadın susunca adam onu kendine daha fazla çekti. Bu cinsel farkındalık telaşı çok tehlikeliydi. Kolları sıcak bir kundak gibi onu sardıkça, soğuk su önemini yitirdi. Gözleri gözlerine baktıkça, karanlık yetkisini kaybetti. Bundan keyif almak istemiyordu. Aslında içi öyle söylemiyor, şimdiden keyif alıyordu. İşte bu bir numaralı hataydı. Böylesi güzel hislere hasret duymaya başlayabilirdi ve önünde zor, yalnız zamanlar olmasına sebep olurdu. Bir erkeği tatmin etmek kolaydı, ya içindeki boşluğu nasıl tatmin edecekti?

"Allah'ım..." diye inledi adam. "Tuhaf değil mi, aklım hep sende kalıyor." *'Tıpkı kalbim gibi.'*

Kadın kızardı mest eden sözleriyle, kaçmak için hamle yaptı ama boşunaydı. "Karımı istiyorum. Yanımda, yatağımda, hayatımda..." dedi doğrudan, "Seni istiyorum, şimdi istiyorum. Çırılçıplak kollarımda istiyorum."

Titredi kollarında, zaten çıplak sayılırdı. Kontrolünü kaybettirircesine soluksuz kaldı.

"Artık hayal kurmak istemiyorum, gerçeği varken hayalleriyle zaman tüketmek istemiyorum. Karımı kollarımda istiyorum." derken genç kadının omurgasına ılık bir ürperti yayılıyordu. "Sana dokunmamak çok zor... Bakmamak, öpmemek..." Bulut ellerini karnına sürttü, sonra bacak arasına kaydırdı. "Burada olmak istiyorum."

Yağmur nefes alamadı. Bu kadar açık olmak zorunda mıydı? Herkes onun kadar utanmaz olamıyordu. Dudaklarını birbirine bastırdı ve inlemesini engelledi. Adamın elleri, kollarında ve sırtında dolaştı, her teması tüylerini havalandırdı, soluklarını bozdu.

Genç kadının soluk alıp verişi hızlıydı. Adamın ellerinden biri genç kadının parmaklarını kavramak için aşağı kaydı.

Yağmur zorlukla yutkundu.

Bulut ellerini öpmek istiyordu. Göğsünde duran ve tırnaklarını bilinçsiz olarak tenine batıran o incecik parmakları, bükülen narin bilekleri öpmek, o uzun, zarif parmakların her birini emmek istiyordu. Ve tüm bunların sadece başlangıç olmasını, geri kalanların da onları takip etmesini istiyordu. Ve yaptı da.

Gözlerinin içine bakarak elini kaldırıp parmaklarını usulca öpüşünü, dudaklarının arasına alıp sıcak ağzına kaydırmasını ve lezzetli bir dondurma gibi keyifle emmesini nefessiz izledi. Islak ve sıcak dili iğnelenen parmaklarına dolandığında, gözlerini sımsıkı yummaktan başka bir şey yapamadı Yağmur. Ve adam parmak uçlarını usul usul ısırınca, gözlerini tekrar açtı. Büyülü gözleri onu esir aldı. Artık öldürse nefes alamazdı.

"Bir saat daha uzak kalırsam, ölürüm."

Adamın dudakları şakağına çarptı, oradan yanağına sürtünerek geçince, içi titredi. Sızlayan meme uçları çıkıntı yaparak sert ve ıslak göğsüne yapıştı. Bu kadar gergin olması iyi değildi, ağrıyordu ve bu tatlı ağrının sebebini biliyordu Yağmur. Adamın ateş gibi yanan ve yakan dudakları kulağının soğuk dokusuna tutundu. Kadın gözlerini inleyerek kapadı ve tam kendinden geçerken geri çekildi Bulut, karısına ahlaksız bir bakış attı. Kadının soluğu kesildi.

"Bu çok... Çok cüretkâr bir tepki güzelim, frenleri patlatır."

"Ev... eve gidelim. Duş... ben..." diye kaçmak istedi.

"Eşlerin arasında olduğu bir çekim bu, kaçma. Beni, en az benim seni istediğim kadar istiyorsun. "

Uzun, gergin birkaç dakika boyunca bakıştılar. Kadın ikna edilmeye, adam istekli bir tepki görmeye çalışıyordu. İkisinin de gözleri yanıyor, ikisinin de teni ne istediğini dile vuruyordu. Önce birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Ardından dudaklarına. Bulut gittikçe yaklaşırken, "Hakkım olanı talep ediyorum kadın ve ben hakkıma her zaman sahip çıkarım." dedi. O kadar yakındı ki, kadın yanağında onun nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. "Kocalık haklarımı talep ediyorum. Kadınlık görevlerini yerine getirmeni istiyorum."

Boyun mu eğmeliydi -ki zaten ona boyun eğecek zamanı vermemişti.

Ve bu defa öpüştüklerinde, ikisi de o sesi çıkardı. Şu derin, inildeyen, özlem duyan, ürperten, hasret bırakan sesi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve en sonunda kabullenilen isteğin nemesi kulaklarına hırıltı olup çalındı. Yağmur, adamın kaslarındaki gerilimi ve tatlı baskısını hissedebiliyordu. Ancak aceleci değildi, adamın öpücüğü başlı başına sabırdan bir kozaydı. Ağzı onunkine sürtünüyor, dudaklarının ayrılması için satışıyor, amacına giden yolda her şeyi mubah kılıyordu. Adam diliyle ilk kışkırtıcı geçişi yaptığında, genç kadının nabzı bir anda hızlandı. İçinde birikmiş olan tutkunun fitili ateşlendi. Bulut ona *barut fıçısı* demişti ama bu az kalırdı, kadın bombanın kendisiydi. Elinde patlamaktan korkuyordu.

Patlayıcı gereçlerin olduğu, muazzam büyüklükte bir depoydu onun teni. Asla paylaşılmamış öpücükler, buradaki gizli hazinesinde saklıydı. Tenindeki cfsun koklanmak için özenle saklanmıştı. Tatlı tatlı okşanmalar ve inlemeler, çok uzun zamandır içinde mühürlenmişti. Dikkatle saklanmış ve kapıları sıkıca kilitlenmiş soluk soluğa tutkuları, iç çekişleri, hazine sandığına kaldırılmıştı çok zaman evvel ve kocalık hakkı olarak tüm kapıları, sandıkları ve sır odalarını açmak için zorladı.

Bulut kadının tüm sırlarını sömürürken, zekice bir diz darbesiyle bacaklarının arasına dokunarak, saklı kapılardan birini ufak bir inlemeyle açtı. Ve sarılarak tutku sandığından yeni aşk oyunlarını çıkardı. Başparmağını genç kadının çenesinin kenarına bastırarak, başının bükülmesini ve daha fazla arzuya gömülmesini sağladı. Onu yavaş ve derinden öperken, ağzının derinliklerini keşfetmek için oyalandı.

Başı geriye düşen Yağmur, "Burası..." diye fısıldadı. Elleri adamın kesilmiş, parlak saçlarına dalmış, parmakları onları çoktan sahiplenmişti. Bacakları hâlâ belinde sımsıkı duruyordu. Sustu. Adam okşamaya devam ettikçe, diğer saklı sırlarına yaklaştı. Öpüşmeye devam ederken ellerini kolunun altından kaburgalarına sürttü ve arkasına kaydırdı. Hiç beklemediği anda kadını kaldırıp kasıklarını ona bastırdı. Adamın uyarışının dikkat çeken çıkıntısı, ürkek kadını sert bir dokunuşla sahiplendi. Bir an irkilse de haz duygusuna kapıldı. Yağmur, öpüşürken ağzının içine inledi. İşte tüm kapılar açılmıştı ve bu, sözsüz bir yalvarıştı. Adam sonunda tüm hazinelerin sahibi olmuştu.

Şehvet kanının başka tarafa akmasını sağladı ve adam karısının öpüşleriyle, kendinden geçti. Ki geçmişte bir kadının onu çırılçıplak olarak tahrik ettiğinden, daha fazla tahrik etmesi şaşırtıcıydı. Ya da karısını, daha önce istediği herhangi bir kadından çok daha fazla istediğinin bir kanıtı da, ona olan muhtaçlığıydı. Bunu artık saklamıyordu.

Birbirlerini sözlerle, gözlerle, hareketlerle defalarca yaralamışlardı ama şimdi... Her şey değişmiş gibiydi. O değişmişti. Çirkin olduğunu çığlıklarıyla defalarca yüzüne vurmuştu ama şimdi, genç adama yuvasız bir kuş misali sokuluyor, sanki dünyanın en güzel adamıyla birlikteymiş gibi istekle dokunuyordu.

Yağmur ellerini adamın karnına kaydırdığında merakla, kasları gerilen Bulut geriledi. Bir adamı bu şekilde ayartmanın nasıl tehlikeli olduğunu bilmiyor muydu? Karısına durmasını söylemeye niyetlendi. Elleri göğsünü turlayıp omuzlarına tırnaklarını batıran Yağmur, keyifle dilini emince, yapamadı. Onun dokunuşu ve tadı her itirazı unutturdu...

Kollarını sıkıca sarıp ağzını genişçe açtı. Yağmur biraz daha sokuldu. Tam da ihtiyacı olan şey buydu. Karısı üzerindeki ürkekliğini attığı zamanlarda, kesinlikle akıl kaçıracak kadar yetenekliydi. Yağmur onu okşarken, parmağını baldırındaki kurşun yarasının üzerinde şefkatle gezdirdi. Sırtındaki yanığını okşadı merhametle. Sanki elinde bir sihir vardı ve dokunduğu yerin hem acısını, hem de izini silip atıyordu. Bir tane yaraya daha dokundu. Bu hem daha büyük, hem de pütürlü bir izdi. Şarapnel parçasının izi gibi... Bulut irkildi.

"Korkuyor musun?" dedi kocasının gözlerinin içine tutkuyla bakarak. "Yaralarına dokunmamdan korkuyor musun?"

Adam başını salladı çocuk gibi. Yağmur huysuz, kuşkulu bir ses çıkardı. "Yalancı. Çok acı çekiyorsun." Biraz daha sokuldu. "Bırak ilaç olayım o zaman yarana."

Bulut ona uzandı, aniden agresif kimliğine bürünmeye meyilli gibi... Yağmur eline vurarak onu uzaklaştırdı kendinden, bu kaba dokunuşu kabullenmedi.

"Şefkat olmadığı zaman dokunulan yer acır."

Eli havada kalan adam şaşkınca, soluksuzca karısına baktı.

"Bana sertçe dokunmana izin vermem, savunmasız olmam, kabulleneceğim anlamına gelmez." Adam ona soluksuz bakarken, usulca sokuldu. "Sertlik taslama. Çünkü sen öyle biri değilsin."

Adam elinin tersini yanağına dokundurdu. Nazik ve şefkatliydi. Ne kadar yaralıydı yüreği, ne kadar çok acıya şahitlik etmişti teni ki, ona kabalaşması, kadının yaralarının kanamasına sebep olmuştu. Onun acıyan dokunuşu, o sınırlayıcı sözleriyle Bulut'un içinde bir şeyler koptu. Kadının bileğini öyle sıkı bir şekilde yakaladı ki, düşme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yeceğini, bırakmayacağını tasdikler gibi. İkisinin de soluğunu kesti. Bileğini nazikçe çekerek onu suyun üzerine aldı. Diğer kolunu sıkıca beline doladı. Genç kadının gözleri parladı, adamın üzerine kıvrandı ve kısa, hızlı solukları tenine vurdu.

"Şefkat önemli." O hızla soludukça, göğüsleri leziz bir manzara sundu adama. Kadının hazla kıvrandığını, kıvrak, ince bacaklarından birini baldırlarının arasına soktuğunu hissetti.

Kıpırdaması kötüydü, bu aşk oyununu sona götürürdü. Bacaklarını kadınınkilerin üzerinde makaslayarak durdurdu ve onu kollan arasında kapana kıstırdı. "Şimdi..." diye fısıldadı. "Her şeye baştan başlıyoruz."

İçine titrek bir nefes çeken Yağmur ne ara kıyıya çıktıklarını anlayamadan, sırtı sert zemine yaslanmış, kumların ufak dokusu tenine bulanmıştı. Üstelik sırtı daha yere değmeden, Bulut da üzerine çoktan yükselmişti. Tek elini kadının başının üzerine yerleştirdi, gözlerini ona dikip hasretle, baktı. Gariptı. Bütün yetişkinlik hayatını romantik bağlanmalardan kaçınarak geçirmişti. Ama işte buradaydı, bu kadına –karısına- tamamen dolanmıştı, hem yüreğiyle, hem ruhuyla ve onunla evlenmişti. Artık onun karısı, bir tek onun kadınıydı ve adam korkmak yerine huzurluydu.

Eğer kendine bir ömür boyu gecelerini zarif bir şekilde döşenmiş yatak odasında, göğsüne yayılmış ipek saçları eşliğinde yumuşak ve temiz örtüleri üzerinde, genzini dolduran kokusuyla ve sıcak bedeninin altında kıvranışıyla geçirmesine izin verirse, Bulut gözlerini bu dünyaya mutlulukla kapayan bir erkek olacaktı...

Yalnızlıktan yorgun düşen bedeni onun varlığına karışıyordu. Bu en garip, en şaşılacak, en uçrak, en yabancı ve en alışılmadık bir istekti. Onu her anında istiyordu. Ancak garip bir şekilde, Bulut bu sefer arzusundan nefret etmek yerine, mutlu oluyordu.

Dokundu. Yağmur altında hazla kıvrandı. Gözleri kapanmış, gür, ıslak, kahve kirpikleri beyaz yanaklarına düşmüştü. Öpülmekten şişen kurumuş dudaklarını diliyle nemlendiriyordu. Bulut kısık sesle güler ken, içinden yükselen bir şefkatle kadının alnını öptü.

"Ömrüm boyunca sahip olduğum en güzel şeysin."

Yağmur gözlerini açtı. "Peki Çiçek?"

"O ömrüm boyunca kazanamayacağım tek hazineydi, şimdi benim. En değerlim." Gülümsedi kadın, elleri adamın ıslak omuzlarına dokundu.

"Bana izin veriyor musun?" diye sordu adam kibarca.

"Bunun için her zaman izin istiyor musun?"

Bunu isteksiz, mecburu bir iş olarak görmesine katlanamazdı. Onun acımasındansa, öfkesini tercih ederdi. Ölüm bile daha iyiydi. Acıma, adama kendini âciz hissettiriyordu. Öfkelenmesi onu denk, canlı, tutkulu hissettiriyordu. Ve kadının onu kışkırtması öyle kolaydı ki, ya da adamın onun damarına basması, ikisi de anında ateş sıçramış barut gibi alev alabiliyordu.

Tutku bu muydu? Yakıcı ve kahredici, aynı anda çekici...

"Bunu hep hayal etmiştim." Eğildi, itiraz edecek olan dudaklarından öptü. " Seni istekli görmeyi, bana dokunuşundaki arzuyu... Beni her anlamda, deliye çeviriyorsun."

Kadının bileğindeki tutuşunu gevşetti, kolunu onunkinin üzerine koyarak yerine sabitledi. Başparmağını çene çizgisinde gezdirip, hızlanan nabzını buldu. Yağmur gözlerini kapatıp yanağını onun dokunuşuna eğdi. Sonra daha aşağı kaydırarak boğazının hassas eğimini okşadı. Kadın yutkununca, yutaklıktaki boşluk parmağının altında şekil aldı. Kadının teni öyle yumuşaktı ki, öyle büyüleyici ve efsunlu. Elini çevirerek parmaklarının tersini diri, dolgun ama çok iri olmayan göğüslerine kadar kaydırdı. Sutyeninin kenarında gezen parmakları memnundu halinden. Şeffaf, saten ve dantel olan ıslak kumaş genç kadının ritmik soluklarıyla yükselip alçalıyordu, tıpkı dalgaların üzerinde hareket eden yakamoz gibi.

Bulut ağırlığını tek dirseğine vermiş, keyifle onu izliyordu. Tepkileri hayal gibiydi. Yavaşça, hak iddia edercesine avucunu göğsünün üzerinde açtı. Bir iç çekişi parmaklarını sardı ve tenini soğuk kumaşa bastırdı. Kendi zevk dolu inleyişini engellemeye çalıştı. Yumuşak, yuvarlak şişkinlik eline mükemmel şekilde uyuyor, dokunuşunun altında ısınıyordu. Yağmur gözlerini açmaya korkuyordu, cesaretini kaybetmekten, arzusunun sönmesinden korkuyordu.

"Bana bak... Kiminle olduğunu görmeni istiyorum." dedi adam sanki içine bir bıçak saplanmış gibi kesik kesik sesiyle emrederek.

"Kocamlayım." dedi Yağmur kısık, tutuk sesiyle.

"O zaman kocana bak." diye buyurdu adam. "Beni gör."

Onun başkasını hayal etmesinden korkuyordu, ya da aklına başkasını getirmesinden. Kocası o'ydu, kiminle olduğunu görmeliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yağmur gözlerini araladı, kocasının yanık yüzü ay ışığında pütürlü bir şekilde parlıyordu. Kirpiklerini kırpıştırarak avucunu şefkatle yanağına dokundurdu.

"Bulut..." dedi sisli sesiyle. "Sadece sen varsın, sadece sen olacaksın. Bana güvenmek zorundasın. Aklımda ve tenimde, sadece kocam olacak."

Nefes alamayan adam onu tutarken, genç kadının göğüsleri kabardı ve meme ucu bir düğüm gibi sıkılaşarak avucunun ortasına dayandı. Sesli ve titrek bir nefes verdi. Sadece ufak, çok yoğun bir nokta gibiydi fakat dile getirilemeyecek kadar tahrik ediciydi. Alnını alnına yasladı. Soluklarını içerken Yağmur elini kocasının omzuna yasladı. Bedeni onunkine yanıt veriyor, onunkine sesleniyordu.

Kadın kıpırdanınca kasıkları acı verecek şekilde gerilerek titredi. Başını eğdi ve dudaklarını onun çıplak boğazına bastırdı, bir vampir gibi soluksuz kalana kadar emdi. Onu kendi mührüyle damgalamıştı. Beyaz teninde kızıl bir mühür. Buna dokunduğunda, kime ait olduğunu unutmayacaktı.

Usul usul, kanını değil ruhunu tattı. Aşağıya doğru öpücüklerden yumuşak bir rota çizerken, göğsünün sert ucunu yoğuruyordu. Tuzlu deniz ve baharın enfes tadı onu mest ediyordu. Dilinin ıslak yapısı kıvrımlı bir yol izleyerek yavaşça köprücük kemiğinin üzerinde dans etti. Sonra daha aşağıya inerek sutyenin sınırda gezindi. Kumaşın çevresinde parmağının ucunu dolaştırdı. Ona dokunması, tatması gerekiyordu, göğüs ucunun o sert yumrusunun parmak uçlarına baskı yaptığını hissetmek istiyordu. Ufak daireler çizerek dokunuşunu daha aşağıda gezdirdi, derisinin satensi sıcaklığını keşfediyordu. Görkemli dağların enginlerini ve tepelerini keşfediyordu. En sonunda başparmağı iç çamaşırının sınırlarında gezindi ve zafer kazanmış savaşçı tutkusunu hissetti. Yağmur sırtını bükerek kaldırdı, göğsünü ona sundu. Adam gururlandı. Yeni bir bölgeyi keşfeden bir istilacı gibi, hak talep etti galibiyetinde. Yerini işaretleyen bir katil gibi, dilinin ıslaklığıyla tenini damgaladı. Akıl çelici, kabaran tepecikleriyle zirvesi ünlü dağ gibiydi göğüsleri.

Bulut zevkin zirvesine tırmanıyor, nefes almak için soluyordu.

Ağzı o ufak tomurcuğu yuttu, genç kadın şaşkın, soluk soluğa bir çığlık koyuverdi ve tüm bedeni onunkine doğru kıvrıldı. Kadının tutkulu cevabı onu tüketiyordu. Düşünemez, nazik olamaz hale geldi.

tek bir şeye odaklanabiliyordu o da dokunmaya.

Daha fazlasına... Doruk noktasına, bitiş çizgisine, kazanma tutkusuna...

Tek düşünebildiği, anlayabildiği buydu, onu kazanmak.

Yağmur'a, tutkusuna, ruhuna, kalbine ihtiyacı vardı. Yatağında olmasına, kollarına pusmasına, geleceğine sinmesine, hayatına kenetlenmesine ihtiyacı vardı. Onu daha fazla okşayabilir, daha fazla öpebilir, daha fazla dokunabilir, hayatını... nefesini içerek zevkle geçirebilirdi?

Ona teslim olmasını sağlayacaktı. Her anlamda. Yana eğildi dudakları ve soluksuz kalan Bulut bir anda donakaldı. Yağmur içgüdüsel olarak kasıldı, onun neye baktığını kavramıştı. Beyaz ve zarif sırtı yara izleriyle kaplıydı.

Titredi ve gerildi. Kendini toparlamaya çalışarak, vücudunu yöneten uyarılmayı dizginledi. Adam dudağını kaburgasının üzerindeki derin ize değdirdi. Kadın acı çekiyormuş gibi inledi. Elleri kumlara dadandı ve tırnakları arasına dolandı.

Bulut iyi etmek istedi acıyan ruhunu. O da bir şeyler saklıyordu. Onun da silinmeyen yaraları ruhundan taşıp, teninde can buluyordu. Bulut yüzünde, o bedeninde taşıyordu acının mührünü. Kendini kapatmak için kollarını kullanan Yağmur gözleri dolu dolu halde ona bakarken, adam öfkeyle parlayan gözlerini onun kaçırmaya çalıştığı menekşe gözlerine mıhladı. Sırtı kamçı, bedeni ise kesik izleriyle doluydu. Hakan ona zarar verirken yüzüne dokunmaz, kimsenin görmediği yerlerde kanıtlardı öfke terapisini. Sigara söndürür, öldüresiye döverdi.

"Bir daha acımana izin vermeyeceğim."

Parmağının ucunu sigara yanığının üstünde dolaştırdı şefkatle.

Gözlerinden coşan yağmurları taşırmamak adına, dudağına sıkışan hıçkırıkları saklamaya çalıştı kadın. Adamın narin dokunuşuyla irkildi. Midesi kasıldı. Bu izleri sonsuza kadar saklayamayacağını bilmesi gerekirdi, bir anlık zevkle her şeyi unutmuştu. Bulut parmak ucuyla bacağına inen, ince, iyileşmiş bir çizgiyi daha takip ederken, yanağına süzülen yaşı elinin tersiyle hemen silen kadın, "Önemli değiller." dedi baştan savarcasına.

"Sana kaba davranmayacağım, acıtmayacağım, üzmeyeceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diye fısıldadı adam ve eğilip göğsünün hemen altındaki izi şefkatle öptü. Neden ona kaba davranmasından korktuğunu, şimdi öğrenmişti.

Kaskatı kesilen ve nefes alamayan Yağmur ona bakarken, adam yükseldi ve ıslak gözlerine dudaklarını yasladı. Tuzlu gözyaşlarıyla kaplanmış tenini öperken "Ağlama yağmur gözlüm." dedi içten bir feryatla. "Buna katlanamıyorum."

Geriye çekildiğinde içi sımsıcak olan ve arzunun yerini huzura bırakan Yağmur, titreyen elini kocasının yanağına dokundurdu.

"Çok yaramazsın." diye geçiştirmeye çalıştı konuyu.

Adam avucunun içine çevirdi dudağını ve burnunu sürterek gıdıkladıktan sonra öptü. "Evet, küçükken **yaram**azdım. Senin gibi. Çünkü küçükken, hepimizin yarası az'dı, büyüdükçe yaralarımız azdı, hırçınlaştık, bu da bizi öfkeli yapan şey oldu.

Gözlerinden taşan yağmur adamın yürceğini boğarken, "İzleri geçmeyen yaralar, hep içeride kanamaya mahkûmlar, değil mi?" diye fısıldadı Yağmur.

"Teninde kalan izlerin için bir şey yapamam ama ruhundaki izlerin acısını dinleyebilirim. Anlasana Yağmur, iyi insanların gözleri hep yaşla dolar. Geçmişini silmeyi çok isterdim ancak buna gücüm yetmez. Fakat acıdığın yerlere merhem olabilirim. Tıpkı senin yarama şefkatle dokunduğunda, tüm geçmişime merhem olduğun gibi."

Sırtını yay gibi gererek göğüslerini onun göğsüne yasladı Yağmur. Adamın dokunuşu öyle iyi hissettirmişti ki, onun da iyi hissetmesini istedi. Kollarını boynuna dolarken, "Büyü bozuldu." dedi adam.

Çok doğruydu. Tüm büyü bozulmuştu ama şimdi gerçek olan daha güzel bir efsundu. Bu büyünün etkisiyle değil, gerçeğin ta kendisiyleydi.

Her dokunuşu konuşuyordu Bulut'un artık. Ve her dokunuşuna içini döküyordu kadın. Artık altında istekle kıvranan kadını yerinde tutmak için, ağırlığını ve gücünü kullanmak zorunda kalıyordu adam. Ne zaman elleri sırtına kaysa, huysuzlanıyordu. Onun sahip olacağı için değil de, endişeden duramıyor gibi görünüyordu.

"O mu yaptı?"

Bakışlarını kaçıran Yağmur tereddüt etti. Sonra derin bir nefes aldı ve sadece dürüst olmaya karar verdi. Gerçekle ne yapacağına

kendisi karar verebilirdi. "Ona boyun eğmediğim her zaman, cezalandırılırdım."

Bulut sessizce küfretti, parmak uçlarını, izleri mühürlü teninin üzerinde gezdiriyordu. Yağmur utandı ve ürkekçe bakışlarını kaçırdı. Vahşileşen nabız atışı tıpkı bir uyarı gibi kulaklarında gümbürdüyordu.

Dokunduğu büyük izi hatırladı. "Kemer." dedi kısık sesle. "Bazen kemer, bazen ucuna broş takılmış kravat. Ama geçti, bitti değil mi?"

"Bitti."

Alnına dudaklarını bastıran Bulut dişlerini sıkarak, ellerini yumruk yapıp kadının başının üstüne koydu. Yemin etti, Hakan bunun bedelini ödemeden son nefesini veremeyecekti.

Yağmur yanağına dokunarak dikkatini kendine çevirdi. "Yaran? Nasıl oldu?"

Bulut gözlerini onun menekşe gözlerine çevirdi. Eğildi ve burnunun üzerinden öptü.

"Görevde oldu..."

"Görev mi?" dedi kadın şaşırarak. Bir mafya çatışması olarak düşününce, tüyleri ürperdi.

"Üç askerim kayıptı..."

Tokat yemiş gibi irkilen Yağmur şaşkınca gözlerini kırpıştırırken, onun şaşkınlığını izlemek adamı az da olsa yatıştırdı. Ama sonra gözleri karardı ve sanki karısıyla değil de, kendi karanlığıyla konuşur gibi zihnen ondan çok uzaklara gitti.

İlmek ilmek örerken acıları, "İlk başta birlik olup kaçtıklarını sandım, uzun süredir sıkıntılı halleri vardı." dedi buz gibi bir sesle. "Sonradan öğendim ki, aslında içimize sızan asker kılıklı terörist, onları tehdit ediyormuş. İstediğini yaptırmak için, elindeki kozları kullanıp, mecbur bırakıyormuş. Bakışları... Bana anlamam için attıkları, yalvaran bakışları gitmiyor gözlerimin önünden. Anlayamadım. Oysa okumalıydım gözlerini... Sonra bir gün kayboldular, iz bırakmadan yok oldular. Öfkelendim, askerlik yapmamak için kaçtıklarını, doğunun çetin şartlarına dayanamadıklarını zannettim. Emir aldım. Onları aramak için dağa çıktığımızda, kurulan tuzaktan haberimiz yoktu, pusuya düştük. Başlarındaki Welat Mirin (Kara ölüm) denen adam,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onları esir almış. Tertemiz, yirmisindeki çocukları, en derin sırlarıyla tehdit edip kandırmışlardı. Mirin ölüm demek, ben de onlara kusmak istedim ölümü ama elim kolum bağlandı. Önüme ateşler içinde yanan bir tel koydu ve sırf bana azap vermek için, esir aldığı aslanlarımı tek tek eziyet ederek vurdu."

Kenara kayarak ondan biraz uzaklaştı. Sanki o anı yeniden yaşıyor, gözlerinde yeniden canlanıyor gibiydi dehşeti. "Onlara atıldığım her hamlemde, yüzüm ateşten dikenlerle dağlandı, yüzümden değil ama ruhumdan hiç silinmeyecek bir iz aldım."

"Asker miydin?" dedi Yağmur şaşkınca. Buna inanmak zordu, onu hep şey olarak düşünmüştü ama asker... Allah'ım, kocası bir askerdi.

"Ateş... Yani abim ve ben, uzaktık bu işlerden. Büyük abim bizi yakın tutmazdı, Rüzgâr ve Cem de uzaklaşınca, biz düşündük ki... O yüzden ben de askerde teskere bıraktım. Sonra uzmanlık sınavlarına girip rütbemi yükselttim. Kendi inisiyatifimi kullanıp doğuda komutan olmaya karar verdim, özel bir eğitimle... Bunun için birkaç yıl neredeyse nefes bile almadan çalıştım." Derince iç gererek ona her şeyi anlattı. O adamı nasıl öldürdüğünü, bomba patlarken kalan askerlerini kurtarmak için bedenini nasıl siper ettiğini ama ölemediğini... Kendi sesi kulağına düz, uzak, soğuk geliyordu anlatırken ve kadın dehşet içinde bir elini dudaklarına, diğerini göğsüne koymuş onu dinliyordu çıt bile çıkarmadan.

"Sonra da bırakıp o dağ başına mı çekildin?"

"Affedemedim kendimi. Gazi dediler ama ben kendimi hep cani olarak suçladım. Koruyamadım. Eğer biraz daha ilgili olsaydım, ilk hissettiğimde dertlerini sormak yerine zorla konuştursaydım..."

"Bu senin suçun değil."

"Benim suçumdu, anlayamadım. Onlar bana emanetti. Aileleri önce Allah'a, sonra bize yolluyordu. Ben..."

Kocasının hüzünle koyulaşan gözlerine bakarak yanağına dokunup yüzünü kendine çevirdi. "Sen elinden geleni yaptın. Pusuya isteyerek düşmedin, değil mi?"

Bulut başını salladı hüzünle. "Asker olursam, babamın pisliğinden kurtulurum, vatana olan borcunu öderim sandım. Onun vicdan borcunu kapayamam ama yükünü hafifletirim sandım. "

Yağmur kocasının yanağını okşadı ve eğilip öptü yanığından. Bulut birazcık gülümsedi. Kadının gözlerindeki sıcaklık ona devam etmesi için güç verdi.

Acı verici hatıralar üzerine hücum etti fakat dile getirmesi, düşündüğü kadar zor değildi. Onca zamandan sonra, kelimeler öyle içinden akıyordu ki, ikisi de açık ve netti... Ah, işte bu ironik bir düşünceydi. Zorlukla yutkundu. Dikkatle kaşlarını çatarak genç kadının alnındaki saçları geriye çekti. Gözlerinde fırtınayla çalkalanan denizler gibi öfkeli bir kasırga vardı.

"Özür dilerim, bunları hatırlamana sebep oldum." dedi Yağmur hüzünle.

"Hiç unutmadım ki, her gece buradalar." dedi adam işaret parmağıyla başını dürterek ve sonra kalbine dokundu. "Buradalar."

O kadar güçlüydüler ki, hepsi *'Vatan Sağ Olsun'* diye gözlerini kapatıp Kelime-i şehâdet getirirken, o acı içinde haykırdı. Yalvarmıştı. Öldürmeleri için defalarca yalvarmıştı. Günlerce öldürsünler diye yalvardı ama onlar, Bulut'u askerleriyle aynı deliğe sokarak, naaşların kokana kadar yanında tuttular. Bulunduğunda akli dengesi yerinde kalmamıştı. Asıl gerçek bulunduğunda tek bir düşmanının hayatta kalmaması ve nasıl yaptığını, hatırlamamasıydı. Ve arkasından gelen bir yıllık tedavi süreci..."

Yağmur'un yüreği sıkıştı. Ona sımsıkı sarıldı, başını şefkatin beşiği olan göğsüne yasladı. O bir yuva istiyordu, onu anlayan bir kadın, huzur veren bir yatak ve neşe veren bir hayat... Ama Yağmur bunu ona veremezdi ki? Kısa bir an onu mutlu eder, sonra kederlerin en beterine salardı.

En mutlu olduğu anda hareketleri duracaktı, felç geçirmiş gibi ağzı gözü bir yana kayacaktı, yatağa bağımlı olduğu zaman onu bile tanımayacak, hatta altından alınacaktı. Bunu ona yapmayacaktı. Bağlanmasına, âşık olmasına, huzur bulmasına izin vermeyecekti. Ondan ayrıldığı gün, her şey daha kötü olmadan geçmişi unutulacaktı.

Bulut birkaç ay kızacak, sonra unutacak ve başka bir kadına yine aynı hisleri yöneltecekti. Ama önce geçmişteki acılarını silecek, hayata döndürecekti. Bu da onun boynunun borcuydu, Bulut yeniden yaşamayı sevecekti. Elbette ki yaşadıkları ona çok daha kötüsünü göstermişti ama bunu telafi edebilirlerdi. Gelecek için umut yeşer-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tebilirdi. Eğer hayata sımsıkı tutunursa, terk edişi geçmişte yaşadıklarından daha beter olmayacaktı. Yağmur'un gözlerindeki sır adamın yüreğine dokundu.

Sanki kadın mümkün olsa zamanda geriye gider ve o vatan düşmanlarını tırnaklarıyla deşip geri gelirdi.

O istediği her şeye sahipti. Yuvaya, huzura, sadakate... Yağmur gerçekten onu sevebilirdi. İkisi de hikâyenin aşırı duygusal olmasını önlemek için, acılarını geri planda tutan mizah bir gülümseme sürdü dudaklarına.

"Biliyor musun? Ben her zaman Yaratanın planı üzerine plan kurulmaz sözüne âşık olmuşumdur. Bizim kötü sandığımız anılar aslında iyi bir şeye vesile olabilir. Eğer yeniden tutunmasaydın hayata, babanın pisliğini temizlemek için savaş vermeyecek, kötülükten iyilik çıkarmayacaktın. Bizi kurtarmayacaktın, Çiçek'e sahip çıkmayacaktın." dedi kendi çapında yarasına üflerken.

Gözlerindeki nemli tabakayı kırpıştırarak uzaklaştırdıktan sonra, etrafa bir bakış attı.

"Eve gidelim mi?" diye sordu kısık sesle.

"Çiçek uyanır." dedi adam yarı ciddi yarı alayla.

Gülümseyen Yağmur başparmağını yara izlerinin üzerinde gezdirerek, "Sana dokunmam cidden iyi geliyor mu?" diye sordu merakla.

Elini tutup dudaklarını avucuna bastırdı. "İlaç gibisin." Soluklandı. "Yaram..." dedi yutkunarak. "Yaram seni tiksindiriyor mu?"

Yağmur cevap olarak yanık yanağına içten bir öpücük kondurdu. Sonra bir tane daha... Bulut duygulandı. Son öpücük dudaklarının hemen kıyısınaydı.

"Sen güçlü bir adamsın..." Adamın gözlerinin derinliklerine bakarken söylediklerini sindirmesini istiyordu. "Sen gördüğüm, en yürekli adamsın. En merhametlisi. Kaplumbağa gibisin."

"Sağ ol." dedi adam sitemle. "Kendimi harika hissettirdin."

"Kaplumbağa gibi sert zırhı olan, evini sırtında taşıyan ama aslında içinde savunmasız, yumuşacık bir kalp taşıyan birisin. Yürekli bir adamsın. Bulut senin neslin tükendi, sen nereden geldin?"

Yağmur kollarını onun boynunun etrafına doladı. Bulut üzerinde

sessizce uzanıyordu ve Yağmur bir anlık korku hissetti. İlk defa, kaybetme korkusunu, kocasına karşı duydu. Adamın ona vermiş olduğu rahatlığın aynısını ona vermek istedi fakat her şeyi yanlış yapmaktan korkuyordu. Titrek parmaklarını onun omurgasından aşağı doğru kaydırdı. Kıpırdanan Bulut boynuna doğru soludu.

"Kokunu seviyorum."

Gözlerini kapatan Yağmur onun her derin soluğunda titriyor, solukları titrerken artık onu iki eliyle birden okşuyor, sırtının pürüzlü ve henüz yara olan yerine parmaklarıyla şifa oluyor, ruhunu sakin okşayışlarla kaplıyordu. Dakikalar geçtikten sonra, onun boğuk sesi boynuna çarparak, tenini ürpertti. Alnını onun zonklayan nabzına bastırdı.

"Benden tiksinmiyor musun gerçekten?"

Yağmur onu öperek susturmak için döndü. Artık kalbi daha fazlasını kaldıramıyordu. Adamın dudaklarındaki deniz kokusunu içine çekti. Gözlerinden sıcak gözyaşları süzüldü. Bulut bir kolunu genç kadının etrafına korumacı bir şekilde sardı. Kucaklaması öyle iyi hissettirdi ki, sevişmekten bile daha iyiydi bu. Hep böyle kalmak istedi. Hep böyle cana yakın, sımsıcak ve huzurlu.

Bulut güçlü ve prensip sahibi bir insandı, onu korumak için kendi hayatını riske atacağından hiç şüphesi yoktu. Bedenini korumak için. Fakat kalbini de koruyacağına dair söz veremezdi. Ve Yağmur, Bulut'un kalbini çoktan ona kaptırmış olmasından korkuyordu. Eğer bu olursa ebedi yolculuğuna çıktığında, tek acı çeken Bulut olmazdı. Yağmur da kıyamet gününe kadar kabrinde azap çekerdi.

Onun, kendisinden sonra mutlu bir aşk yaşamasını istiyordu. Yağmur onu dünyaya açacak, Bulut da sonunda gerçek aşkı başkasında bulacaktı. Bu düşünce kalbine ilk defa acı bir mil gibi saplansa da, aldırmadı. Başını adamın göğsüne yasladı, şu anki yakınlıkları sevişmekten daha değerli bir tamamlanma sunuyordu bedenlerine. Kollarını geniş gövdesine sararak bacaklarını bacaklarının arasına sardı. Sırtı kumlara yaslanan Bulut, başını geriye atarak, onu kollarıyla daha sıkı, daha korunaklı sardı ve dudaklarını deniz kokan saçlarına yaslarken, Yağmur ellerini adamın göğsüne koydu. Başını boyun köküne çıkarıp, kokusunu içine çekerek gözlerini kapattı. Huzur vericiydi bu ve bir ömür buradan ayrılmak istemiyordu.

Ve uyudu. Bulut karısının kapalı gözlerine bakarak "Yağmur..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diye adını fısıldadı ama kadından gelen tek cevap, homurdanarak ona biraz daha sokulmaktı.

Allah ona da bir gün "Yürü ya kulum." diyecek miydi?

Bugün yüzmenin yanında bir de dağa mı tırmansaydı? Bulut elini şakaklarında gezdirirken, onun uykuya daldığına inanamıyordu. Şaka gibiydi. Onu kudurtmuş ve ardından uyumuştu. Adam ha patladı, ha patlayacak öylece kalakalmıştı ve karısı kedi gibi pustuğu göğsünde keyifle uyuyordu.

Şansa bak! İnşallah erken uyanırdı!

YEDİNCİ BÖLÜM

Ne kadar zordu "Allah'a emanet," dediğin kişiyi Allah'a emanet verip, alacağın günü beklemek.

Yandığında yatağına vuran keskin ışıklar gözlerini alıyordu. Yatak örtülerini iterek tek dirseğinin üzerinde doğruldu. Bakışlarını şaşkınca etrafında dolaştırdı. Üzerinde ince askılı geceliği vardı ve yatak odasında yalnızdı. Buraya nasıl geldiğini bilmiyordu, tek hatırladığı kocasının kollarında huzurla uykuya daldığıydı. Gözlerini ovarak doğrulup oturdu ve çıplak ayaklarını aşağı sarkıttı.

Yatağın yanında duran masadaki saate göz attı. Saat yedi buçuğu gösteriyordu. Erken kalmaya alışıktı, fakat her zaman yataktan kalktığında bedeninde derin bir yorgunluğun izi olurdu, ancak bu sabah senelerdir uyumuş gibi dinlenerek uyanmıştı. Hafiften ağrıyla sızlayan şakaklarına masaj yaptı. Yatağın kenarına tüneyip düşündü. Zihnine biriken hatıralar onu ani, ilkel bir güçle geceye ait izlere çekti. Karşısındaki aynaya bakarken, eli boynundaki kızarıklığa kaydı. Parmak uçları iğnelendi, karnı kasıldı. Yanakları yanıyordu dudaklarını dişlerken.

O kumsalda, genç adamın altındaydı. Göğüslerini eline almıştı ve

KAKTÜS TEAM

parmak uçları kaslı sırtında dolaşıyor, onu uyuşturarak uykuya çekiyordu. Hislerinin içinde boğulmuştu, hırçın dip akıntısına kapılmış dalgıç gibi suyun altına sürüklenmişti. Kocasının dokunuşuyla uyarılmış, içine işleyen güzel sözleriyle rahatlamış, itiraf ettiği sırlardan etkilenmişti. Her yönden kendini ona yakın hissetmişti.

Alışkanlıkla ellerini sanki bir atkuyruğu yapmak için düzeltir gibi saçlarının arasından geçirdi. Bu adam sırlarına dadanıyor, duvarlarını yıkıyor ve onu değiştiriyordu.

Hızla duşunu alıp üzerini giyinerek aşağıya indi. Kahvaltıyı hazırlamalı ve Çiçek uyanmadan biraz kafasını toparlamak için yürüyüş yapmalıydı. Mutfağa yaklaştığında duyduğu sesler, kadının adımlarının hızlanmasını sağladı. Bulut ve Çiçek önlerine mutfak önlüğü takmış, yüzleri un, ellerinde tahta kaşıklar, ocağın başında bir şeyleri karıştırıyorlardı. Yağmur usulca yaklaştı, ciddiyetle işlerini yapan ikilinin dibine gelip, "Bence biraz fazla kızarıyor, artık yumurtasını dökmek gerek." diye öneride bulundu.

"Hihh yakalandık." dedi elini ağzına koyup kıkırdayan Çiçek.

"Çok biliyorsan erken kalkıp sen hazırlasaydın." diye huysuzlandı Bulut.

"Saat henüz sekiz bile olmadı..." diye homurdandı Yağmur. "Sizin gece kuşu olduğunuzu bilmiyordum, bundan sonra sabah ezanında kalkar nöbet tutarım."

"Ben erken kalkıyorum ve kalktığımda kahvaltımı hazır isterim." dedi adam.

Ciddiydi, Türk odunu.

"Olur paşam başka arzun?"

"Yok, kahvaltıdan sonra evdeysem kahve yeterli..."

Kız kirpiklerini kırpıştırarak baktı yüzüne ve adam hiç istifini bozmadı, şaka değildi. Ciddiydi.

"Günaydın." dedi Bulut karısına uzanıp alnından usulca öperek, bakışları da beyaz boynundaki belli bir noktaya kaymış, karnı kasılmıştı. "Gece iyi uyudun mu?" Bu soruda çok başka imalar vardı.

"Bilmem, uyumuşum işte." dedi kaçamak cevapla.

"Bilmezsin tabiî... Nereden bileceksin?" derken resmen ocakla savaşıyordu, yoksa bahtsız kaderiyle mi?

Yağmur mahcupça kıkırdayan kızına uzanıp, boğazını temizledi.

"Size de günaydın Çiçek Hanım."

"Anne bak Bulut sana ne yaptı?" dedi Çiçek tezgâhtaki tabağı göstererek. Ecüş bücüş, birazı yanmış ama hâlâ ortasında sağlam yerleri olan krepler ona göz kırpıyordu."

"Bence Bulut tam bir beceriksiz." dedi Yağmur kocasına sataşıp burnunu tatlıca kırıştırarak.

"Neyi varmış?" dedi Bulut bir tane krep alıp karısına gösterirken -ki tam ortasından görünen delikten gözleri birleşince ikisi de gülümsedi.

"Bence buna yama lazım."

"Peynir koyarsın, delik kapanır."

"Çok pratiksiniz."

"Siz de sabahları çok huysuzsunuz. Ve uykucu..."

Kadın onun imasını hiçe sayarak, "Hiç de bile, gayet uysalımdır." diye karşı çıktı.

Masaya geçtiklerinde, herkesin keyfi yerindeydi. Bulut, Çiçek'le şakalaşarak ve keyifle kıkırdayarak kahvaltı yaparken, Yağmur onları izleyerek doymuştu bile.

"Beğenmedin mi?" dedi Bulut kaşlarını kaldırarak.

Yağmur önündeki tabakta duran yanık krepe bakarak "Güzel görünüyor." dediğinde alınganlık eden Bulut tabağını çekiştirdi. "Sana temiz servis açalım."

"Hayır." diye atıldı Yağmur tabağını geri alırken. "Eminin tadı nefistir, çünkü içine sevginizi kattınız." Tebessümle bala uzandı ve ne dediğini anlayınca bir an durakladı. Sonra usulca balı sürdü krepine ve adamın güzel bakışları altında minik minik ısırarak dürüm gibi sarıp yedi.

Annesi eliyle yiyince Çiçek de aynı onun gibi yapıp ısırdı. "Böyle daha güzelmiş anne, neden daha önce söylemedin ki?" dedi kocaman bir ısırık daha alırken. Yağmur gülümsedi. Bulut çayına uzanırken Yağmur kızına sataşarak yemeğini yiyor, Çiçek zeki cevaplarıyla annesini şaşkına uğratıyordu.

Kahvaltı bittikten sonra, üçü birlikte sahilde kısa bir yürüyüş yaptılar, sonra Çiçek Zalim'le biraz eğlendikten sonra, yorgun düşüp uyuyakaldı. Her zamanki gibi kanepede uyuyakalan miniğini kucaklayıp odasına taşıyan ve sevgiyle öpüp üstünü örten, Bulut oldu. Ve yine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

işkence gibi geçen bir geceyle karşı karşıya durdu keza gündüz uykusunu alan Çiçek, gece onlara masal anlatmakta hayli istekliydi. Ve onu uyutmayı düşünürken ikili uyuyakaldı ama hâlâ uykusu olamayan Çiçek de yataktan çıkıp odasına giderek Zalim'le oyuna daldı.

Madem iş tutamıyordu, bugün de Bulut ona mesafesini koruyarak yaklaşmayacaktı, o adım atmadığı sürece asla ona adım atmayacaktı. Sıradan ev arkadaşı gibi takılacak ve ne zaman karısı inadını kırıp gerçeği kabullenirse, işte o zaman işe koyulacaktı. Bu düşüncelerle kendini terbiye ederken, merdivenlerin son basamağını indi adam. Ve attığı adımın ortasında tökezledi. Görüş açısı bulanıklaştı. Bayılacağından emindi. Ve nefessiz kalacağından... Hatta yerin sert bir şekilde yanaklarına tokat atacağından. Ve baş dönmesinin uykusuz geçen gecesiyle ilgisi yoktu.

Sadece dünya güzeli karısıyla ilgiliydi.

İş kıyafetleri, muhasebe kostümleri haricinde –ve tabiî düğün günü giydiği gelinliği haricinde- hiç böyle görkemli ve cesur görmemişti onu. Gözlerine rest çeken mavi bir elbise giymişti. İp askılı, beyaz uzun, güzel kuğu boynunu ortaya çıkaran, göğüslerinin arasındaki derin vadiyi gözlerine sokan, ince belini elleri gibi sarıp sarmalayan, etek ucu uçuş uçuş olup, dizlerinin kaç santim üstünde biten, derin bir nefes alsa uçuşup adama kalp krizi geçirtecek bir kumaştandı.

Kristal avize camdan vuran gün ışığını alıyor ve aydınlık oklara dönüştürerek her yana ışıltılar saçıyordu. Sanki ilahi bir güç meleğinin üstüne nur yağdırıyordu. Lüle lüle olan sarı saçları beyaz tenine sataşarak omuzlarında raks ediyordu.

Kızının yerdeki oyuncağını almak için eğildiğinde, adam nefesini seslice yuttu. Doğal şekillendirilmiş tutamlar yüzünü çevreledi ve boynunun solgun eğimini okşadı. Ve dekoltesinden görünen görüntü, adamın duruşundaki kuvveti zayıflattı. Onun varlığını hisseden Yağmur eğildiği yerden doğrulurken, keyifli bakışları çakıştı ve kocasına utangaç bir gülümseme gönderdi.

"Yatırdın mı yerine?" diye sordu titrek ve tuhaf bir sesle. Dilini yutmuş gibi ona bakan Bulut konuşamadı. Eğer konuşsaydı, "Kızım uyudu, hadi odamıza çıkalım." diyebilirdi. *Allah'ım kalbime acı...*

"Çok..." dedi adam sesi genzine kaçarak. "Güzel." demek istedi ama "Güzel" kelimesinin bu görseli karşılayacak kadar güçlü bir ifade taşımıyor olduğunu keşfedip sustu. Baş döndürücü, nefes kesici ya da tahrip edici hatta öldürücü de denilebilirdi... Vahşi bir sıcaklık, önce tenini sonra bacaklarının arasında gerilen bölgeyi sardı.

Etkileyiciliği yalnızca genç kadının dış görünüşünden kaynaklanmıyordu. Bu sefer başkaydı. Sanki Yağmur gün be gün, sınırlarını yıkmıştı. Gece kollarına süzülerek sinesine başını koymuş, sabah onunla şakalaşmış, şimdi de asla göremeyeceği bir cömertlikle ona göz ziyafeti sunmuştu. Bu kıyafeti asla onun dışında kimse bir daha göremeyecekti. Ant içti. Sadece gülerek onu baştan çıkaran, kadının duruşunda, sesinde, güzel mavi gözlerindeki keyif davet değildi, onu baştan çıkaran onun sınırlarını aradan çekmesiydi. Sanki onun için özel hazırlanmış, bu halde onu bekliyormuş gibi görünüyordu ve Bulut bundan emindi. Yağmur onun için süslenmişti.

Yağmur ilk defa bir kadın sıfatından çıkmıştı gözünde, ona mahcupça gülümserken tıpkı bir yuva gibi görünüyordu varlığı. Hiç sahip olamadığı, asla hayalini kurmadığı yuva, şimdi karşısında duruyordu. Onun evi, artık sadece Yağmur'du. Yağmur bulutlu topraklara ev sahipliği yapıyor, yüreğinin kurak yerine cemre düşürüyor, çiçek açtırıyordu.

"Eğer bana öyle dik dik bakmaya devam edersen, gidip üzerime palto giyerim."

Boğazını temizledi adam. "O zaman gözlerimi bağlamak için bir kravat almalıyım."

"O zaman da önünü göremezsin."

"Hastalıkta sağlıkta demiştik memura, ben kör gibi gezerken sen de baston görevimi görmek için elimi tutabilirsin."

"Hım..." dedi Yağmur. "Baştan çıkarıcı bir istek ama..." Kaşlarını çattı şakacıktan. "Bana baston gibi iri bir kadın olduğumu söyledin, iltifatların yürek okşuyor."

"Allah'ım..." diye inledi adam. "Birbirini yanlış anlamak için hiç çaba sarf etmeyen başka bir çift yoktur sanırım dünyada, bence bizi Guinness Rekor Kitabına yazdırmalıyım. Böylece bu durum kanıtlanmış olur."

"Zıt kutuplar olduğumuz başından beri belliydi. Bu yeni bir şey değil ki."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Zıt kutuplar birbirini çeker..." dedi adam çapkınca göz kırparak. "Kadın ve erkek gibi..." Merdiveni indi. Etrafına bile bakmadan, "Ne planlıyorsun?" diye sordu.

"Biraz yürüyüş..."

"Bence bizim Kaylûle sünnetini yapmamızın zamanı geldi."

"O da ne?" dedi kız şaşkınca.

"Hani şu İngilizlerin Siesta, Müslümanların sünnet dediği gündüz uykusu..."

"Uf Bulut, ben de bir şey diyeceksin diye bakıyorum." dedi suratını asan Yağmur. Gündüz gözüne mi? Hayatta olmazdı. "Ben dolaşmaya gidiyorum. İstersen bana eşlik edebilirsin."

Ona tepeden bakan adam, "Bu kılıkla mı?" diye azarladı.

"Nesi var ki?"

"Doğru, hiçbir şeyi yok, seni kapatacak kumaştan yoksun kendileri."

"İyi de burada kimse yok ki. Dağ başındayız." Evet, dağ başındaydılar ve Bulut emrinde olan ayıları ormana salmayı ihmal etmemişti! Tabiî bunu ona söylemedi.

"Kurtlar kuşlar ve beşeri hayvanlar ormanda cirit atıyor."

"Çok şakacısın, hadi gidelim. Çiçek uyanmadan döneriz."

Bulut boğazını temizledi, "Çiçek uyanmadan önce yapmamız gereken çok daha önemli bir vazifemiz yok mu?"

Evet bu ses, bu bakış, bu duruş, ona tehlikeyi çağrıştırıyordu. Dudağının kıyısını dişleyen Yağmur soluksuz halde camdan dışarı baktı. "Hava çok güzel..." Çocuk gibi bir tek ellerini çırpmadığı kalmıştı.

"Evet, hava güzel... Bir avcı ya da yakınlarda evi olan bir dağcı ormanda gezintiye çıkabilir. Ya da korumalar?"

Kadın olduğu yerde donup kaldı. Birden korkuyla etrafa bakındı. "Korumalar mı?" Adam aldırmadı. "Korumalar mı?" diye cırladı dehşet içinde. Adam kaşlarını kaldırarak tasdikleyince refleks olarak elleri göğsüne kapandı, kendini sakınarak ne yapacağını şaşırdı. Dün gece olanları korumaları mı görmüştü? Adam balayına korumalarıyla mı çıkmıştı? Şaka olmalıydı.

"Neredeler?" dedi panikle etrafına bakarak. Utancından eriyecekti.

"Her yerdeler; burada, şurada, orada..." dedi adam doğal bir tutumla.

"Allah'ım ya... Allah'ım ya... Yaklaşma bana o zaman dışarı da." diye bağırdı kadın dehşet içinde.

"Zaten yaklaşamıyorum, sanki her an siyam ikizi gibi dolaşıyoruz." Ve birden kızgınca homurdandı adam. "Asıl bana Allah'ım, yakında bacaya cidden yuva yapacağım ya kısmet diye. Belki Çiçek'in dediği gibi leylek gelir hayrına." :D

Yağmur ona öfkeyle bakınca, "Kadın sen beni çıldırtmak için mahsus mu imal edildin? Korumalar bizi niye izlesin? Niye boş yere canlarına susasınlar? Hele bir baksınlar... Üstelik böyle gezme, bunu bildiğin iyi oldu." diye uyardı. Saklamanın âlemi yoktu.

"Allah'ım." diye inledi Yağmur. "Şaka yapmıyorsun." Adam başını kesin bir dille iki yana salladı. Kadın kaşlarını kaldırdı afallayarak.

"Cidden kıskanç mısın?" :o

"Senden önce değildim..." :/

"Yani bana güvenmiyorsun." :(

"Allah'ım..." diye inleyen bu sefer Bulut'tu. Cidden birbirlerini yanlış anlama alanında doktora yapıyorlardı.

"Hayır, kendime güvenmiyorum." Kız ona masum gözlerini dikerek bakınca "Yani dün gece yarım kalan bir konu vardı, ondan önceki gece de, hatta daha önceki gece de, sen böyle etrafımda gezdiğin sürece, ben bunu tamama erdirmeden durabileceğimi sanmıyorum. Bence biz odaya çıkıp bu konuyu detaylıca yatağa yatırıp, tartışalım."

Tokat yemiş gibi irkilen kadın, "Saçmalık." dedi kaşlarını çatarak. Kapıya yöneldi. "Gündüz gözüne, imkânsız!"

"Bu iş sadece gece mi oluyor?" Yağmur isyanla bakınca, "Saçmalığın daniskası cidden, gündüz neden olmuyormuş söylesene?" diye kendine küfretti Bulut. Cidden bir kıyafet yüzünden bu kadar tantana yaptığına inanamıyordu. Ne vardı yani gidip çıkarsa, çok mu zordu! :D

Tedirgin halde etrafına bakarken, kızı tişörtünün içine sokup saklama dürtüsünü yenmeye çalıştı. Böyle giderse yakında evde köşe kapmaca oynamaları an meselesiydi, ya da saklambaç!

Peşine takıldı ama hâlâ ağzının içinde homurdanarak, yakıcı gözlerle karısını süzmeye devam ediyordu. Aralarındaki bu şey her neyse

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

güçlü, ilkel bir yolla kendini ona çekiyordu. Yağmur kulaklığını kulağına takarken, yanındaki kocasına tatlı bir gülücük attı. Kızın çekimini inkâr etmek başlı başına saygısızlık gibiydi ve buna katlanamıyordu.

Bulut yakıcı bakışlarla yaklaştıkça genç kadının daha da kızarmasını izledi. Kendisinin de onu etkilediğini bilmek biraz rahatlatıcıydı. Yanına gelip sahiplenici bir tutumla eline uzandı ve kulağındaki kulaklığın birini alıp kendi kulağına taktı.

Bu hamlesiyle Yağmur şaşkınca eline bakarken, adam ağzının içinden bir küfür savurdu. Ve kulaklığın kablosu uzun boyuna ufak gelince, kadını göğsüne çekerek başını sinesine yaslayıp elini bırakmadan kolunu omzuna attı. Yağmur'un eli adamın parmaklarına kenetlenmiş halde göğsünün üzerinde duruyordu. Önce alıklaşarak ağz bir karış açıldı, sonra gülümseyerek önüne döndü.

Kulaklarını kuşatan ses kesildi ve yeni gelen şarkıyı bildiğinde değiştirmek için hamle yaptığında, adam buna engel oldu. Çünkü şarkıyı o da biliyordu.

[1]Belki de bu şarkı onların şu durumuna en uygun sözleri taşıyordu

Senin adınla uyandım bu sabah
Varlığına teşekkür ederim
İyi günde sen, kötü günde sen
Nasıl özlemiştim bir bilsen
Yokluğun anlamsız, bu dünya vefasız
Ruhuma hapsettim adını
İyi ki hayatımdasın
Sensiz kimler anlasın
Attığım her adımdasın

Sol yanımsın
İyi ki hayatımdasın
Sensiz kimler anlasın
Attığım her adımdasın
Sol yanımsın
Gönlünü gönlüme, nasip eden rabbime

1 Mustafa Ceceli/ İyi ki hayatımdasın

Şükürler olsun sevdiğim
Gönlünü gönlüme, nasip eden rabbime
Şükürler olsun sevdiğim
Teşekkürler sevdiğim

Yağmur içinden gelen gülümseme isteğini bastırmak için dudaklarını dişlerken, gözlerinde gündüz yıldızları çakıyordu. Huzur buydu; onun varlığı, onun kokusu, onun dokunuşu ve kadın buna müptela olduğunu bilmiyordu. Şarkılar konusunda kavga ederek kulaklığı paylaşırken bazen kaşlarını çattılar, bazen kahkahalar attılar ve sonunda hep birbirine sokulup ufak öpücükler çaldılar.

Onun kendisiyle çatışmasını izlemek çok keyifliydi adam için ve haklı dahi olsa sırf Yağmur üzülmesin diye kaybeden adam olmak paha biçilemezdi. Tutuşu nazik ama kıskaç kadar kuvvetliydi. Başparmağını kadının yumuşak teninde gezdirdi.

Orada oyalanırken ufak bir sonsuzluk geçti, sanki onun varlığıyla dolu olan bir sonsuzluktu. Ve Allah'a bir kez daha onun varlığı için teşekkür etti. Yağmur ona nefes gibiydi. Tıpkı şarkıdaki gibi; iyi ki hayatındaydı.

Önce konuşacak oldu, sonra *'konuşmaların canı cehenneme'* diye düşünürken, ani bir hamleyle elini kadının beline kaydırdı. Her şeyin cehenneme kadar yolu var. Romantizmin, sözlerin, anlayışın, nezaketin... Eğer birlikte yalnızca birkaç günleri varsa, boşa gitmesine izin vermeyecekti. Onu yanına çekerken teni avucuna sürtündü. Bulut hıçıltılı bir soluk aldı ve kadının eşsiz, vazgeçilmez kokusuyla bir duygu patlaması eşliğinde içine soludu. Kulaklık kulaklarından kurtularak yere düştü ama ikisinin de umurunda değildi. Gözleri birbirine kenetlenmiş, solukları hızlanmıştı.

"Bulut." diye fısıldadı Yağmur genzine tıkanan heyecanla soluyarak. "Ormandayız!"

"Biliyorum." Ve sonra başını eğip genç kadının dudaklarından hakkı olan öpücüğünü aldı. Şaşkınca aralanan ıslak dudakları onunkilerin altında şehvetli ve hoş karşılayan bir halde yumuşadı. Kadının öpücüğü hassas ve tatlıydı, istekli ve ürkek.

İkisinin de gözleri bir yarasa kadar kör oluyordu. Zaten dokunsalar patlamaya hazır bomba gibiydiler, sadece amaç sadece ulaşmak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar yakınlarındaydı. Aslında Yağmur konuşmama şansı yakaladığına memnundu. Aralarında birçok soru vardı, yüzleşmeye hazır hissetmediği bir sürü duygu, ona söylemek istedikleri ama bunları ertelemek zorunda olduğu, sızısı derin başka yaraları. Bahaneler yine onun yalancı dostu oldu.

Genç adam kadını belinden tutup çekiştirerek, asırlık ağaçların bulunduğu gölgenin altına kabaca yerleştirdi. İri gövdeli koruyucu, kuvvetli dalları bir çeşit ayrı dünya oluşturan ağaçlardan birinin gövdesine yaslanan sırtı kıvrıldı. Doğru miktarda güneşin geçmesine izin veren fakat yine de en yoğun yağmurları dışarıda tutan yeşil, taze, korunaklı bir büyünün içindeydiler. Yerde kendi halinde çalan telefonun MP3'ü, tüm duygularını dile vurarak çınlarken, Mustafa Ceceli'nin o eşsiz sözleri yüreklerine dokunuyordu.

Tıpkı onun şarkısında dediği gibi, ***Can Parçam*** diyordu her ikisinin de tüm hücresi. Her sözü okunuşlarıyla kanıtlıyorlardı bilinçsizce. Adamın gözlerindeki aç parıltı tehlikenin kendisiydi. Şarkıları, oldukları ortam, duruşları, aralarında yeşeren tutku, çok kitaba konu olacak, çok filmi kıskandıracak cinste romantiklik içeriyordu ama onlar bunun farkında bile değildi.

Konuştuğunda, adamın sesi karanlıktı.

"Beni çıldırtmak için özellikle mi yapıyorsun Yağmur?"

Bulut iri ve kuvvetli bir ağaç dalı gibi kalın olan kollarını kasarak genç kadının bedenini kendi kas ve sıcaklıktan ibaret sert duvarına çekti. Sıcaklığını, isteğini, arzusunu ve hatta tutkusunu... Hissediyordu. Sıcak, elektriği yüksek bir his ayak parmaklarının ucundan saçlarının dibine kadar tüm bedeninde cızırdadı. Uyluklarının arası bu hisle erimişti. Islandı.

Ve uzaklardan bir köpek havlayarak bu tutkulu anın bozulmasına izin verdi. Yağmur dudaklarını zorla kurtarmak istedi ondan ama inleyen ve buna itiraz eden adam izin vermedi. Yağmur ellerini sert omuzlarına koyarak başını yana çevirdi. "Çiçek..." dedi nefes nefese. "Çiçek..."

"Uyuyor." diye huysuzlandı Bulut.

"Bulut, Çiçek..." dediğinde kızının uzaktan gelen korku dolu sesiyle, Bulut derhal geriye çekildi. "Kâbus görmüş olmalı." dedi Bulut, Yağmur'dan evvel uzaklaşarak yola koyulurken. Yağmur ondaki babalık duyusuna bir kez daha hayran kaldı. Bulut iri adımlarla eve dönerken, Yağmur peşinden resmen koşuyordu. Ağaçların arasından çıktıklarında, Çiçek gözlerini ovalayarak kapının girişinde durmuş, içli içli hıçkırarak ağlıyor, Zalim onlara haber vericesine yanında durmuş havlıyordu.

"B... B... Bulut." diyordu bebeği.

Bulut meleğini kucağına alıp "Korktun mu?" diye şefkatle sorarken, sımsıkı sarılıp telkin edici sözler fısıldadı kulağına ve taç yaptı öpücükten saçlarına. Çiçek bacaklarını beline sardı, kollarını boynuna dolayıp yanağını omzuna koyarak sakinleşmeye çalışırken, Bulut bir kez daha o Hakan denen dallamanın gırtlağını sıkmadığına pişman oldu. Bu çocuğu bu hale getirdiği için bile ölmeyi hak ediyordu. Onun canının içine sakladığı ve dudağının bükülmesine bile kıyamadığı Çiçek'ini mahvetmişti.

Akşam yemeği yine keyifle geçti. Bulut, Çiçek eğlensin ve kâbusunu unutsun diye elinden gelenin fazlasını yapmıştı. Gerçi ne zaman karısına tutkuyla baksa, Yağmur kızarıp bozarıyor, artık kesin olarak gelecek olanı bildiğinden, soluksuz kalıp durduk yere geriliyordu.

Bulut ise onun tam aksine güvenini kazanayım derken, patlamaya hazır bomba misali ortalıklarda dolaşır oluyordu. Neyse ki bu gece amacına ulaşacaktı. Yağmur istesin ya da istemesin, dokunuşlarına cevap verdiği andan itibaren itiraz hakkını kaybetmişti ve bu gece onu mutlu etmeden uyumasına izin vermeyecekti. Çiçek'i bu gece kendi odasına yatırarak kadına ne istediğinin mesajını açık ve net bir şekilde verdi.

"Keşke bizimle yatsaydı..." dediğinde kolundaki saatini çözen Bulut bir an durdu ve ona ters bir bakış attı. Bu bakıştan korkan Yağmur, "Korkmasını istemiyorum." diye sözlerini devam ettirdi.

"Kapısı açık, bizimki de kilitli olmayacak. Korkunca gelir. Zalim de yanında."

Önce Bulut kullandı banyoyu, altına pijama, üzerine hiçbir şey giymeden yatağa girerken o, Yağmur utangaç bir ifadeyle banyoya girdi. Hâlâ onun yanında soyunup üzerini değiştiremiyordu ve bu adamı deli ediyordu. Zamanla o da olacaktı emindi, yine sabretmek ona düştü. Onun kadar rahat değildi, kadın olmasından kaynaklanıyor olduğundan normal karşıladı.

Bulut uzun bir süre karısının banyodan çıkmasını bekledi. Önce duş aldığına dair işaret veren su sesini, sonra saç kurutma makinası-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nın sesini duydu. Ne gerek vardı ki, birazdan yine ıslanacaktı. Zaman geçti ama o çıkmadı, huysuzlandı, sabırsızlandı, dişlerini fırçaladığını düşündü. Yarım saat sonra banyodan çıkan Yağmur utangaç bakışlarla lambayı kapattı. Adam ona lambayı kapattığı için kızacakken sustu, usulca yatağa girip pikeyi üzerine çekmesini sessizce izledi. Oda loştu, içeridekı kışkırtıcı elektrik gergindi. Bulut kıpırdandı, karısına sokulduğunda, Yağmur irkilerek dudağının kıyısını dişledi.

"Şey..." dedi utana çekine.

Artık isyan eden Bulut "Şimdi sorun ne?" diye sordu kolunda kasılan eliyle.

Yağmur ağlamaklı bir sesle inleyerek kocasına yan döndü ve huzursuz bir halde yüzüne baktı.

Adam o kadar sert çıkıştığı için pişman oldu. Yağmur yanakları kızararak bakışlarını kaçırdı. Adam şefkatle yanağındaki kızılları okşadı.

Yumuşak sesiyle, "Hadi söyle, kıvranma." diye iç gererek fısıldadı.

"Misafirim geldi."

Çivili yatağa yatmış gibi irkilen Bulut, "Bu saatte mi?" diye sordu öfkeyle.

"Bunun saati ve zamanı olduğunu bilmiyormuş kendileri..." dedi kadın huysuzlanarak.

"Balayında olduğunu söyleseydin ya..."

"Onun, bunu dinleyeceğini sanmıyorum." dedi dudağının kıyısını suçluymuş gibi dişledi.

"O zaman başından sav." diye gürledi adam sabırsızlanarak.

"Savamam, gitmez, geldi bir kere..." Kalbi hızlanırken ürktü ve kocasının öfkesi onu korkuttu.

"O zaman telefon et bana ver, ben konuşayım." Adam yatakta doğrulmuş, ondan telefonu vermesini bekliyordu. "Hadi ara?" dedi kızarak.

"Edemem..."

"Lanet olsun!" diye çıkıştı itiraz etmesine öfkelenerek. "Sen benim karımsın ve biz balayını sadece birkaç küçük öpücükle bitirdik. Söyle ona gitsin."

İyice deliren odun kafalı adama öfkelenen Yağmur, "Ya sen ne anlayışsız bir öküz çıktın. Misafirim öyle misafir değil işte... Gitmez, izin almaz, gelirken sana sormaz." dedi sonunda çaresizce bağırarak ve ona sırtını döncrek küs yüzünü astı.

Bulut sonunda anladığı gerçekle bir an afalladı. Eli saçlarında bocalarken, bu sefer de makûs kaderine küfretti. [2]Kaderini yazan yazarı bir bulursa, onu eşek sudan gelene kadar dövecekti! Gönlünü alınak ve kendini yatıştırmak isteyen Bulut, karısına arkasından sarıldı. Kolları ince beline dolandı, çenesi omzuna dayandı. "Kaç gün kalıyor bu misafir?"

İyice suçlu psikolojisine batan Yağmur sustu.

"3?" dedi adam kaba sesiyle.

Yağmur başını salladı hayır anlamında.

"5?" dedi adam dehşete kapılarak.

Kadın yine başını salladı korkuyla yatağa sinerek.

"On mu?" dedi kalp krizi geçirecek gibi bir sesle.

"Yedi." dedi Yağmur kısık, kendinin bile zor duyduğu bir sesle. Artık kaskatı kesilmişti kocasının elleri arasında. Bulut homurdanarak, biraz da ağzının içinde edepsizce küfrederek karısına sarılırken, Yağmur utancından fersah fersah yeri arşınlıyordu.

"Neyse, sarılıp yatarız... Balayı boyunca, çay içer, sohbet ederiz bolca, üzülme."

Sanki başka çaresi vardı, kahretsin! Dağ başında açlıktan ölecek bir adama kızarmış tavuk sunmuşlardı ve dokunmasına izin vermiyordu resmen çünkü yasaktı. Bulut açtı, ona karşı güçsüzdü. Yine de gülümsedi şu haline. Sevince böyle mi oluyordu insan? Resmen içine çekmişti onu, geriye garip bir adam bırakmıştı. Ona sarılmak, saçlarının gölgesinde dinlenmek, çenesindeki gamzeye gizlenmek bile yeter olmuştu. Çenesini omzuyla boynunun arasına soktu. Kokusunu içine çeke çeke "İyi geceler." derken, henüz uyumaya hazır olmadığını belli eden elleri yaramazlık yaparak karısının göğüslerine tırmanmıştı bile. Yağmur titredi.

"Dokunmama da izin vermezsen, buradan eve götüreceğin bir avuç toprak olur."

Yağmur üzerindeki gerginliği atıp adamın istekli haline kıkırdadı

2 (D Erkan da seni döver. Bulut Bey, bu biraz sıkar!)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve kadını kendine çeviren adam sertçe dudaklarını dudaklarıyla esir aldı. Homurdandı, işkence etmek hoşuna gittiği için, kendisi gibi ona da azap çektirdi. Bunun değişmesi an meselesi olacaktı ve o gün Yağmur ona böyle eziyet ettiği için kıvranacaktı.

Ama adamın karısını ilk ve son öpüşü bu oldu, çünkü Bulut bir daha dokunduğunda kendini frenlemeyeceğini keşfettiği için bırak öpüşmeyi, okşamayı bile kendine yasaklayarak, uzak kaldı. Eve döndükleri zamandan itibaren karısından yedi gün uzak durdu. Hatta daha fazlası, çünkü ona olan arzusu tükenceğine çığ olup büyümeye devam ediyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ben hiç büyük sevinçlerin karın ağrısını yaşamadım...
O kadar kanaatkâr ki ruhum,
sadece sesini duymakla bile yetiniyor.

"Uyudun mu?" yazdı adam iki saniye sonra.

"Uyudum, bu da nöbete bıraktığım ruhum, seninle hasbihal ediyor." diye cevabı yapıştırdı kadın.

"Kızım düzgünce soruyorum, niye ters ters cevap veriyorsun?" diye atar yapınca adam,

"Sorunun yamukluğundan kaynaklı kocacığım, elimde değil. Düzgün sor, valla düzgün cevap vereceğim." diye atıldı hemen kadın.

"Yağmur..." yazdı Bulut, sanki dişlerini sıktığını kulağına fısıldamış gibi.

"Efendim." dedi kadın nazlıca seslenir gibi, ürperdiğini saklayıp, kkırdayarak. Merakla, dudağını çiğneyerek cevap bekledi.

"Misafirin gitti mi?"

"Oha Bulut, çok romantiksin." dedi artık bu kadarına pes diyen

KAKTÜS TEAM

Yağmur, adamın aklı fikri nerelerde kalmıştı. Yeni evli çift olmayı geçti, iki dakika normal karı kocalar gibi takılamamışlardı.

"Cevap ver, gitti mi?"

"Gitmiş de olabilir, gitmemiş de..."

"Ne demek bu?"

"İyi geceler Bulut Bey, çivili yataklar yoldaşınız olsun."

"Sayende geceleri unutalı çok oldu, çivi de değil resmen yanardağların döşeğinde uyuyorum."

"Ben ne yaptım?" dedi kız şikâyet etmesine kızarak.

"Sen bir şey yapmadın güzelim, ne yaptıysam her şeyi ben kendi ellerimle yaptım."

Yağmur kaşlarını çatarak öfkeyle baktı telefona. Ne demekti bu? Evlendiğine pişman mıydı? Kırgın kırgın suratını astı sanki o yanındaymışçasına.

"Çiçek uyudu mu? Yanında kim var?"

"Arda Mertoğlu var?"

"Kim o şerefsiz?" Yağmur onun kükreyen sesini duymuş gibi irkildi, sonra da keyifle ekrana bakarak gülmesine mani olamadı. Yanında değildi nasılsa Bulut, biraz uğraştırsa ne sorun çıkardı!

"Hazal'ın kocası!" yazdı çarçabuk.

"Hazal'ın kocasının ne işi var yanında? Sen evde değil misin? Hani evdeydin?"

"Evdeyim. Yatağımızda uzanıyorum. Valla."

Yağmur gülmeye devam ederken telefon çalmaya başladı, bu büyünün bozulmasını istemediği için meşgule aldı.

"Benimle oynamaya utanmıyor musun? Kocaman kadınsın."

"Ama sazan mısın sen de? Müjde Aklanoğlu'nun kitabını okuyorum. Arda ve Hazal onun karakteri, hiç mi düşünce yok sen de ben dışarı çıkıyor muyum ki yanımda biri olsun? Seninki de iş." diye itirafını yazdı hemen arkasından. Yoksa delinin ne yapacağı belli olmaz, evi basar hesap falan sorardı.

Bu halleri hoşuna gitmeye başlamıştı ama garipti, sanki evli değil de henüz tanışıp flörtleşen sevgililer gibiydiler. Sonra aklına balayı geldi, o faslı geçeli çok olmuştu ama yine de güzeldi. *'Sahipleniciyim'* derken bu kadarını sanmamıştı.

"Yapma kızım bana böyle şakalar, yüreğime indiriyordun." yazdı adam, kadının gözlerinin önüne onun ufak bir çocuk gibi küs küs baktığı hali geldi ve derhal bu görüntüyü gözlerinin önünden sildi. Bu adamın küs hali çatık kaşlı olunca, hiç çekici gelmiyordu. Çocuk bile olsa.

"Yani." diye yazdı Yağmur kızgınca. Birden düşmüştü yüzü, üstelik kalbine oturan öküz de kocasından başkası değildi. "Bana bu kadar güvendiğiniz için teşekkürler Bulut Bey."

"Yağmur, Bey'i çek aradan, böyle aramızda başka bir adam varmış gibi tuhaf hissediyorum."

"Ha, o kadar güveniyorsun yani..."

"Yağmur yemin ediyorum saçlarıma aklar düşecek sayende. Zaten yüzüm ofsayt, saçlar da dişler de iki güne kalmaz gidecek." Kız mesajlarına cevap yazmayınca biraz alttan alarak devam etti adam.

"Yağmur..."

"Yağmur gözlüm..." diye yazdı birkaç kez. Sonunda yelkenleri suya indiren Yağmur gülümseyerek, cevap verdi mesajlarına. Kıyamazdı ki.

"Siz ne yapıyorsunuz Bulut Bey?"

"Sana şiir yazıyorum."

"Gerçekten mi?" dedi yayıldığı yatağında heyecanla doğrulurken, telefonun ekranına bakarak sanki onu görecekmiş gibi soluk soluğa bekledi. O ve şiir, ciddi olamazdı.

"Valla." Yazdı adam inanmadığını anlayarak.

"Bitince yollasana." dedi kıvranarak.

"Bitti, ben çok sevdim bu şiiri. Şair yazarken resmen bizi düşünüp yazmış, bayılacaksın."

Yağmur merakla şiiri beklerken, farkında olmadan tırnaklarını yiyordu. Heyecanla beklerken ekranda şiir belirdi. Ve okudukça kulaklarından duman, gözlerinden ateş çıkmaya devam etti.

[3]"Böyledir kısrağın deli çağları
Çalmadan oynuyo kıza bak hele
Ben yarattım diyo alçak dağları

3 Cemal Safi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kâfirin verdiği poza bak hele
Bilmem neyin nesi kimin sıpası
Çözüldü göynümün katmerli pası
Göğüs göğüs değil füze rampası
Şafak mı söküyo, yüze bak hele
Ten değil mübarek akrın sıcağı
Koynuna girenin söndü ocağı
Bir kalçayı seyret bir de bacağı
Tornada çekilmiş dize bak hele
Üst yanı Asyalı, alt yanı Frenk
Her adım atış bir başka ahenk
Ela mı, bela mı bilmem ki ne renk
Şu cellat bakışlı göze bak hele
Dedi ki 'Nasibim senmişsin meğer
On bin kez maşallah demeden eğer;
Koklarsan solarım, nazarın değer'
Ağzından yel alsın söze bak hele
Dedim ki; 'Ne olur tenhaya gidek,
Gidek de feleği perişan edek'
'Say' dedi 'o halde saçımı tek tek'
Haspanın ettiği naza bak hele
Görenler altını ıslatmış derler
Yatağı göl etti döktüğüm terler
Yetişin; yanıyo bastığı yerler
Giderken koyduğu ize bak hele...

"Uykusuz kal Bulut, tüm gece beni kovala ama yakalayama. Elini her uzattığında Çiçek yanıma gelsin, ne zaman yatağa girsen koşarak çıkman bir olsun. Kıçın yatak yüzü görmesin. İnşallaaaah! Âmin."

"Kızım mal mısın, insan düşmanına etmez böyle bedduâ, tövbe de. Zaten bahtsız bedevinin tekiyim, duânın kabul olacağı tutar, valla kendimi dağlara vururum."

Dağlar dediğinde kızın yüreğine ince bir sızı düştü. Asker olduğu

geldi aklına ve gizli gizli hâlâ görevlere katıldığı... Yüzü düştü.

Yağmur öfkeyle köpürürken bile birden siniri dinip, deli gibi kahkaha atmaya başladı. Adam sahiden kalpten gidecekti. Balayında olanlar aklına geldikçe zaten komedinin dibinde kalmıştı. Deliydi ya, bu adamın bu kadar manyak olacağı aklına gelmezdi.

Derhal nete girerek araştırma yaptı ve ona en uygun cevabı veren şeyi yolladı.

"Bir gün iki âşık pikniğe gitmeye karar verir ve hazırlanıp uzak bir tepeye pikniğe giderler. Tüm gün dolaşıp, konuşup eğlenirler ama adam bir türlü kıza yaklaşamaz. Eve dönüş yolunda birden fırtına başlar. Gök gürler, bulutlar yağmur döker ve rüzgâr onların gitmelerini engeller! Adam teselli eder kızı, ilerde terk edilmişe benzeyen harabe bir ev görür ve oraya giderler. Girdikleri evin yıkık dökük odasındaki yatağı gören kız, ağlamaya başlar. Adam ikna eder kızı teselli edip 'Korkma.' der.

'Aramıza yastık koyacağız ve sana dokunmayacağım.' Kız ikna olunca uyurlar ve adam sözünde durup kıza elini bile sürmez.

Sabah eve dönerken, kızın başındaki hasır şapka uçar ve geçtiği yoldaki duvarın ardına düşer. Kız üzülür ama adam kendinden emince 'Ben şimdi duvarı aşıp getireceğim şapkanı.' der. Bunu duyan kız ağzının içinden homurdanıp cevabını verir; 'Bütün gece bir yastığı aşamadın, duvarı nasıl aşacaksın?'

İyi geceler Bulut Bey, dönüşünüzü dört gözle bekleyen Çiçek sizi hasretle kucaklayacak. Geceleri sizinle uyumak için zaman kolluyor."

Adamın kalbine indirse daha iyiydi.

Saat ilerledikçe, üzerine binen rehavete yenildi kadın. Bulut'la yazışırken gözleri usul usul kapanmaya başladı, kaç saattir böyle yazışıyorlardı bilmiyordu. Ama onunla genç kızlar gibi flört etmek, yeni evli bir çift olarak bu zamanın keyfini çıkarmak hoşuna gidiyordu. Tek sorun onun uzakta olmasıydı. Neden uzaklaşmıştı ki? Tamam, hasta olması onun suçu değildi ama ne olacaktı sanki yanında kalsaydı, sadece sarılıp yatsaydılar. Balayında zaten bir süre tecrübe edinmişlerdi kardeş kardeş uyumayı, biraz daha dişini sıkabilirdi. Her ay böyle yanından mı kaçacaktı?

Yağmur kulağına gelen sesle yorgun gözlerini açtığında, odanın içi karanlıktı ama kocasının kokusunu alabiliyor, toprak kokan gözlerinin içinde o tüketici ateşi görebiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bulut." dedi uyku mahmuru sesiyle fısıldayarak. "Geldin mi?"

"Sana hayaletimi yolladım Yağmur, işini bitirip geri dönerek."

Kadın şaşkın şaşkın adama bakarken, Bulut saçı başı dağılmış güzel kadının yanağına keyifle uzandı.

"Misafir gitti mi cidden?"

Kız şaşkınca baktı kocasına, algılayamadı, afalladı, mala bağladı. İlk uykudan ayıkmayan aklıyla, "Ne misafiri?" dedi önce saf saf esneyerek ve kocasının neden bahsettiğini anlayınca, sesi gibi esnemesini de seslice yutkundu.

"Beni ilk gördüğün an soracağın şey bu mu olmalıydı?"

"Ne sorsaydım, iyisin işte uyuyorsun."

Kız adama kafa göz dalmanın hesabını kurarken, "Ne uzun kaldı bu misafir? Bir an hiç gitmeyecek sandım. Buna bir çare bulmalı." diyen adam ciddiydi. Havadan sudan sohbet edercesine çare düşünüyordu. Kadının şaşkın bakışları altında önce gömleğini çıkarıp savurdu yatağın ucuna, sonra hız kesmeden pantolonunu çıkardı, o da karıştı diğer kumaş yığınına.

Oda loştu ama ay ışığı kocasının bedeninin varlığını görsele sokuyordu ve bacaklarının arasında kabaran şeyin iç çamaşırının içinde gururla başını kaldırmış olduğunu görebiliyordu. Ateşten bir yel yaladı tenini ve soluklarına oturan ağırlık göğsünün açmasına sebep oldu. Yağmur yatakta daha toparlanamadan, adam kendinden geçmiş uyku mahmuru bedeninin üzerine tırmandı. İri elleri iki yanından yastığa basılıydı, o şokla başı geriye düştü Yağmur'un, solukları ciğerine kaçtı ve bir daha dışarı çıkmadı.

"Bismillah..." dedi panikle. Ne oluyordu arkadaş, pazardan mal mı kaçırıyordu?

Adam aceleci bir tutumla işi İnek Şaban'a bağlamıştı. Salı sallanır, Çarşamba çarşafa dolanır, Perşembe perişan olur, Cuma mübarek gündür havasına girmiş ve iyice alışmıştı buna. Yani böyle devam edebilirdi, tabii kocası azıp onca yolu tepesine çökmek için gelmeseydi.

"Bulut rüyanda beni mi gördün?"

"Görmediğim zaman yok ki; uyanıkken hayal eder oldum, uyurken ne yaptığımı hiç sorma." dedi adam nefes nefese.

Bulut sabırsızca kıpırdandı, yatak ağırlığıyla çöktü. Kadının şaşkın bakışları altında, bir bebeği soyar gibi çiçekli penyesinin düğmelerini ışık hızıyla açtı ve sabırsız bir nezaketle başından aşırarak çıkarmasını sağladı. Kadın yatağın içinde resmen bir oyana bir buyana kıpırdanıp soyuluyordu, adam ise nefes almak için bile ara vermiyordu.

Yağmur kirpiklerini kırpıştırarak ruh gibi sadece onu seyrediyordu. Uykudan ağırlaşmış afallayan göz kapakları hafifçe aralık, şoka giren ağzı bir karış açık, paniklemiş solukları henüz kendine gelmemiş halde bir kukla gibi itaat ediyordu emirlerine. Pijamasını da çıkarınca, kaykılarak onu yatağın ortasına düzgün bir şekilde çekti kocası, sonra çıplak bacaklarını birbirinden ayırdı.

Bir korku sırtından aşağıya salınırken, ilk gecelerinin böyle hızlı ve kabalıkta sınır tanımayan şekilde olması hayallerini yıktı.

"Bulut." diye inledi Yağmur ne diyeceğini bilemediğinden, şaka gibiydi. Gelmişti, bir kere öpmeden, özlem gidermeden, selam sabah vermeden işe girişmişti. Şaşkınca donup kalmış, karnı kasılmış, acı çekiyordu. Yatakta cansız bir et parçası gibi duran ellerini kıpırdatacak gücü bile bulamıyordu uyuşmuş bedeninde. Üzerine doğru eğildi adam, hasret kaldığı gözlerini gözlerine çevirdi.

Allah'ım, ne kadar çok özlemişti bu sert kahverengi gözleri, sürekli çatılı duran kaşlarını ve ne zamandır keşfettiği güzel gülüşlerini. Ilık nefesini iyice dibine sokularak yüzüne soludu. Nane esansı kokuyordu her zamanki gibi. En sevdiği kokulardan biri olmuştu son zamanlarda ve ne zaman onu öpse ağzında hep ferah bir tat bırakırdı geride. Onunla öpüşmekten çok farklı bir haz alıyordu.

"Bulut biraz ağırdan alabiliriz. Kaçmıyorum."

"Çiçek uyanmadan bitirelim." dedi adam resmen arkasından atlar kovalıyormuş gibi hızla soluyarak.

"Bu yarım kalan ve yapılması gereken bir iş değil..."

"Bu hayatın en gerekli işi..." Eğildi, çıplak göğüslerine hasretle bakarak, kurumuş dudaklarını yaladı. Sonra derince soluyarak, "Bunların hayalini kurdum." dedi adam elini çiçek gibi açıp, o çekici dokunuşlarıyla göğsünü kapayarak. Onun dokunuşuyla hafifçe irkildi, hâlâ çok hassastı ona karşı teni, ne kadar alıştım dese de her dokunuşunda ilk tepkisi hep ürpermek oluyordu.

"Seni incitmem sevgilim..." dedi adam elinin altındaki göğüslerini usul usul yoğururken.

İncineceğinden korkan kimdi, o kendini frenleyemeyeceğinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

korkuyordu. Soluk soluğa kocasının özlediği gözlerine bakan Yağmur, dudaklarını araladı ama tek kelime edemedi. Bulut gülümseyerek başını eğdi, dudakları yanağına ve kulağına sürtünerek, yanağını yanağına yasladı. Sıcacıktı teni. Henüz çıkmaya başlayan sakalları kadının tenini gıdıklarken, "Yağmur eğer şimdi hemen içinde olamazsam..." dedi nefes nefese...

Sanki sırtına bir bıçak saplanmış ve sözleri acıyla yarıda kesilmişti. "Biliyorum sevişmeden olmamalı ama içinde olmam gerekiyor. Artık dayanamıyorum. İzin ver, sonra doyasıya severim seni." Bu sırada bacaklarının arasında yerini almış, bir demir gibi olan huysuz fazlalığını yatıştırmak için sürtünmeye başlamıştı. "Gevşe..." dedi dudaklarını yanağına, şakağına ve kaşlarına sürterek. "Kapatma gözlerini. Sadece... Kendini... Bana bırak."

Zaten kendini, hayatını, ruhunu o dağ evinden beri ona bırakmıştı.

Yağmur yatağın içinde çırılçıplak titrerken, adam dudaklarını kulağına yasladı ve onun ayaklarını yerden kesen sözleriyle yüreğini mest ederken, usul usul içine itti kendini. Yağmur heyecanlandı, hızla solumaya başladı. Elinin altında tomur açan göğüslerinin hiç bu kadar hassaslaştığını hatırlamıyordu. Adam parmak uçlarını kaburgalarının üzerinden bir tüy misali geçirdi, kadın ayazda kalmış gibi ürperdi. Adam daha da içeriye kaydı inleyerek. Boğuk sesi kadının sabırsızlanmasını sağladı. Kalbi kulaklarında atarken, kasıklarında atan nabızla bedeni sırılsıklam olmuştu.

Onu özlemişti. Onu sanki sensiz geçmiş gibi izlemişti. Başını yana çevirerek dudaklarına uzandı ama adamın boyu uzun olunca, başı yukarıda kalmış, uzanmak için kıpırdanması gerekmişti. Onun hareketiyle iyice içine gömülen adam, derin bir inlemeyle kaskatı dondu.

"Kıpırdama." dedi soluk soluğa.

Yağmur içinde onu hissettikçe daha da huysuzlandı ve kıpırdanmadan, ona dokunmadan durması imkânsızdı. Elleri omuzlarını, göğüslerini okşarken, dudaklarını yanında kasılıp pazıları şişen kollarına dokundurdu. Bulut inleyince, bundan keyif alarak dudaklarını adamın boynuna bastırıp, kokusunu derince içine çekerken, bacaklarını bacaklarına doladı. Elleri beline konurken, "Yapma ..." diye inledi adam acı çekercesine, "Yapma."

Onu çıldırmak hoşuna gitmişti, bu kez dişlerini yavaşça tenine ge-

çirdi. Bulut acı içinde kıvranarak garip bir şekilde hırladı. Tırnaklarını sırtına geçirerek, aşağı doğru kaydırdı.

"Yağmur..." dedi boğuk bir sesle adam. "Aklımı kaybedeceğim. Dur artık."

"Hoş geldin." dedi Yağmur soluk soluğa yüzünü ellerinin arasına alıp, dudaklarına ufak ufak buseler koyarken.

"Hoş buldum." dedi alnını alnına yaslayan adam nefes nefese. Titredi ikisi de. Ve bu son nokta oldu. Onu tutmakta olan bütün kör düğümlü ipler koptu.

Dudakları birleşirken daha, bir anda tamamen içine girdi, hiç medeni olmayan ilkel sesler çıkarıp, kabalaşan tutuşuyla tenine artarda soluyarak bedenini bedenine yasladı. Tenleri bir olurken, hızla gidip gelmeye başladı.

Yağmur o üzerinde alçalıp yükselirken, parmak uçlarıyla okşayarak göğsüne dokundu. Bedeni karıncalanırken kollarını ona sararak, hızla kasılan yüzünü ve şehvetle koyulaşan gözlerini izledi. Merakla ve yaralı yüzünü kendine çekip, dudaklarını ona merhametle dokundurdu.

"Anne kahvaltı hazır, teyzem seni çağırdı... Anne uyan artık, karnım çok acıktı."

Ve yatağı deprem görmüş gibi sarsılan Yağmur, yerinde zıplayıp duran kızının şarkı söyleyen sesi arasında, yatağında tek bir derin nefesle uyandı. Derhal panik halde elleri göğsüne gitti ve tenine dokunan kumaşla, soluğunu dışarı seslice verirken, başını tekrar yastığına bıraktı. Bedeni karıncalanıyor, yanıyor ve aynı anda dayak yemiş gibi güçsüz düşüyordu. Şaşılacak şeydi, olanlar gerçek değil miydi?

Allah'ım. Rüyaydı. Kalbi hâlâ hızlı hızlı çarpıyor, ateşler içinde yanan ve kızaran teni içini yakıyor, bacaklarının arasındaki nabız atışı tüm bedeninin hassas noktalarında kabarıyordu. Islanmıştı. İlk defa böyle bir rüya görüyordu ve daha çok rüya mıydı yoksa gerçek mi kavrayamıyordu. Acaba Bulut cidden gelmiş miydi?

Şaşkın bakışları yatağında zıplayan kızına çevirdi. Lüle lüle sarı saçları tepesinde zıplayarak keyifle şarkı söylüyor, mavi gözleri neşeyle parlıyordu. Üzerini giymişti, bakışları saate kaydı. Sekize geliyordu.

"Bulut mu geldi?" dedi şaşkınca hâlâ rüyanın etkisinde olarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bulut mu geldi anne? Nerede? Bana neden haber vermedin, ben de sizinle uyuyacaktım. Beni niye odama götürdün gece?"

Yağmur susmak bilemeyen ve kaşlarını çatarak hesap soran kızını kollarına çekerek, kocaman öptü yanaklarından ve yataktan çıkarken "Git hadi ben duş alıp geliyorum." diyerek koşup banyoya saklandı. Bedeni hâlâ hassastı. Aynadaki aksine baktı. Kızarmıştı, gözleri buğulu, dudaklarında derin diş izleri vardı.

Ne yapmıştı böyle, neler saçmalamıştı? Bulut onun ayarlarıyla oynadığından beri, hiç kendisi gibi değildi. Ve onu çok özlemişti. Kokusunu duyumsar gibi oldu, heyecanlanan kalbinin üzerine elini koydu, nasıl da hızlı atıyordu. Adını anmak bile, onun daha güçlü atmasına sebep oluşturuyordu.

Duşunu alıp aşağıya indiğinde, herkes kahvaltı masasında onu bekliyordu. "Günaydın." dedi çayı dolduran ablasına çekinerek bakarken. Sanki gördüğü rüya alnında yazıyordu ve herkes onu okuyacakmış gibi mahcup oluyordu.

"Günaydın kuzum." dedi kadın çayları doldurup yerine otururken. Yağmur tabağını doldurdu, lokmasını ağzına atarken hâlâ deli gibi sırıtıyordu.

"Bir şey mi oldu?" dedi Ayrin merakla yüzüne bakarak. Bu aralar ne kadar çok güler olmuştu ablası.

Yağmur dalgın bakışlarını kardeşine çevirdi. "Hı?" dedi şaşkınca.

"Diyorum ki, komik bir şey mi oldu, seni günlerdir güldüren şeyi bize de anlatsan da biz de gülsek."

Yağmur kızararak bakışlarını kaçırıp peynirini böldü. "Yok bir şey."

"Var bir şey." dedi Ayrin kıkırdayarak inatla. "Eniştem gelmeyecek mi?"

"Bilmem, yakında gelir sanırım." dedi Yağmur yüzü düşürerek, birden iştahı kaçmış, gülen yüzü asılmıştı.

Ayrin pişman olup dilini ısırdı, amacı onu üzmek değil bu güzel haliyle biraz dalga geçmekti sadece. Mahru onun hasret haline bakıp başını salladı. İçinden Allah'a şükrederken Çiçek'e dönerek, ağzına ekmek dilimini sokuşturup meyve suyunu uzattı.

Azap gibi geçen yedi gün içinde illa biri diğerini rüyalarına davet etti. Taze çiçeklenmiş baharı sert poyrazlara kesti. Bulut isteksiz

bir uzaklık içindeydi. Karısı vardı ama yok gibi ondan uzak durmak zorundaydı. Artık kontrolü kaybedeceği zaman evden uzaklaşarak, İstanbul'a şirkete gitmişti. Başlarda amaç farklıydı ama sonra nc zamandır ihmal ettiği işlerinin başına geçince, zaman kısalmış ve hızla geçmeye başlamıştı. İlk başlarda iyiydi, balayında boşladığı dosyaları toparlamış, kafasını dağıtmaya kalkmıştı ama ne mümkün, onu düşünmeden tek bir saniye bile geçiremedi. Fakat elinde olmayan sebeplerden ötürü, dönüşü sandığından uzun sürdü. Hakan rahat durmuyor gibiydi, Bulut da bundan şüphelendiği için gözlerini onun üzerine dikmişti. Üstelik şirketle alakalı birkaç sorun da vardı.

Normal kararı iki günken, bir haftaya yakın işlerin peşinde koşması gerekti. Eve döndüğünde ise kontrolünü kaybetmekten korkan artık sadece Bulut değildi. Yağmur da artık kocasının kendisini istemediğini düşünerek, iliğine kadar korkuyordu. Mesajlaşıyorlardı her gece ama bu ayrıydı, belki de adam beklemekten sıkılmış ve sonunda vazgeçmişti.

Rutin işlerin içinde özlemini unutmaya çalışan Yağmur, elindeki çamaşır sepetiyle mutfağa yöneldiğinde, onu durduran Mahru "Bulut Bey geldi." diye haber verdi.

Yağmur onun geleceğini bilmiyordu, telefonda konuşmamışlardı ama her gece mesajlaşıyorlardı.

Bulut uzaklaşması gerektiğini savunarak gitmiş, Yağmur da isteksizce buna riayet etmişti. Elindeki sepeti ablasına vererek üzerine baktı. Bugün çamaşır günü olduğu için üzerinde, eski uzun jilesi vardı. Geleceğini bilseydi özenle hazırlanırdı ama hiç vakti olmamıştı.

"Beni sordu mu?" diye sordu ablasına.

Yanakları kızaran Mahru Hanım gözleri parlayarak "valla ilk olarak Çiçek'i sordu." dedi kızı kıvrandırarak.

"Beni sormadı mı?" dedi Yağmur biraz mahcup, biraz üzülerek.

"Sordu, çamaşırları makinaya attığını söyledim, tam çamaşır odasına yönelmişti ki, Çiçek'e yakalandı."

Biraz heyecan, biraz kırgınlıkla kocasının kendini kapattığı sığınağına çıkan basamakları inerken, bir taraftan da kendine çekidüzen vermeye çalışıyordu. Allah'tan ter kokmuyordu, fakat iyi durumda olduğu da söylenemezdi. Biraz makyaj mı yapsaydı? O zaman da çok hevesli görünürdü. Saçları da tepesinde yine topuzdu, üstelik adam özellikle onları açmasını belirtirken. Üstünü değiştirseydi keşke.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adam demez miydı, böyle iki dirhem bir çekirdek temizlik yapmaya ne zaman başladın? Uf, neden haber vermemişti ki?

Onu istemiyor muydu? Biraz zaman girince araya ilgisini mi kaybetmişti? Neden yeni gelinini evde bırakarak o kadar uzun kalmıştı dışarılarda? Yoksa oralarda başka güzel kadınlarla mı karşılaşmıştı? Eğer başkalarına da ona baktığı gibi bakarsa, gözlerini oyardı Yağmur. Kalbi acıdı bu düşünceyle. Ama en başından beri tek olacağına söz vermişti. Bulut söz verdiği zaman tutardı. Nereden bildiğini bilmiyordu ama ona güveniyordu işte, kocası sözünün eri, mert bir adamdı.

Anlamıyordu bazen kendini, ona açık ve net, tek olmayı istediğini belirtmişti. Ama adam daha tek olmamıştı ki, yapsa aldatmış sayılmazdı. Sabahtan beri bu düşünceler beynini kemiriyordu ve artık onlara bir cevap bulmalıydı.

Usulca kapıya vurdu. Çiçek kesin hafta boyu olanları anlatarak adamın başını şişirmeye başlamıştı bile. Ama kızının bıcır bıcır sesini duyumsayamadı.

"Gir." dedi tok ve mesafeli ses.

Usulca kapıyı arkasından kapatarak içeri girdi. İçerisi sessizdi, kızı da yoktu. Bulut her zamanki yerinde oturuyordu ve varlığının farkında değil gibiydi. Resmen önündeki laptopuyla aşk yaşıyordu Uzun, güzel parmakları klavyede bir enstrümanı çalar gibi hızlı ve işinin ehli bir şekilde kayıyordu. Delirmiş gibi bir bilgisayarı kıskandığına inanamıyordu. Orada durup birkaç saniye hasedinden çatlayarak onu seyretti. Bir şey izliyordu.

Hali yorgun duruyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Uykusuz mu kalmıştı? Çok mu çalışmıştı cidden? Ona bakmak bile içinin şefkatle sızlamasına sebep olmuştu, o varlığını hissetmeyince içindeki tüm heyecan çekilmiş, cesareti sönmüş balona dönmüştü. Ve hafta boyu ona sıralayacağı tüm kızgınlığını unutmuştu.

"Ne var Naci?"

Adam varlığını hissetsin diye yürümeye başladığı sırada, başını kaldırıp ateş püsküren gözleriyle ona baktı. Ve onun Yağmur olduğunu görünce, birden şaşkınca bakakaldı.

"Geleceğini haber vermemiştin." dedi Yağmur çekinen bir sesle. Kahverengi gözler yüzünü, boynunu, sonra göğüslerini ve en son düz göbeğini arşınlayınca kız ürperdi.

Onun yüzünü ve bedenini alev alan gözleriyle süzen adam geriye yaslandı, başını koltuğuna yaslayarak biraz onu seyretti. Garipti, gözleri çok başka bakıyordu. Daha önce hiç denk gelmediği bir bakışla...

"Ani bir karardı." diye doğruyu söyledi adam. "Bir saat önce geldim, biraz Çiçek'le vakit geçirdik, ama oynarken kucağımda uyudu. Yorulmuş sanırım, o uyuyunca sana bakmaya geldim ama çok meşguldün Ben de işimin başına döndüm."

"Haber verebilirdin İşimi bırakıp..."

Adam onu umursamayarak tekrar bilgisayarına dönünce, kadın susmak durumunda kaldı. Neden soğuk davranıyordu? Neden mesajlaştığı adam sanki o değilmiş gibi geliyordu? Neden bir kuru hoş geldin sözü onu tatmin etmıyor, sarılmasını, öpmesini bekliyordu? Ellerı önünde kenetlendi, ağlamaklı bir tutumla parmaklarını çekiştirmeye başladı çekinerek. İçi dolmuştu sebepsiz, dokunsa, ağlayacaktı. Yanakları al al olsa da, gözleri sisli bir perdeyle çoktan pusa kesmişti. İstemiyordu artık geriye dönmek, onca mesafeyi yıktıktan sonra yeniden uzaklaşmayı kaldıramazdı. Yağmur içini çekerek uzandı ve bilgesayarın kapağını kapattı. Adam şaşkınca önüne bakarken, uzandı ve kocasının çenesini yavaşça avuçlarının arasına alarak, onun şaşkınlıkla susmasına sebep oldu. Yüzüne hasretle bakarken, içini bir hüzün kapladı.

"Uykusuzluktan bayılacak gibisin, biraz ara vermelisin."

Bulut boğazındaki yumruyu yutmaya çalışarak boğuk bir sesle, "Ben iyiyim." diyebildi. Nefes alamıyormuş gibi boğazını temizledi Onca gece uykusuz kalmıştı ve kırısı zaafı olmaya başladığından biraz mesafe koyacağına dair kendine söz vermişti. Üstelik dağ kaçkını gibi üzerine atlamayı da istemiyordu. Her şeyin özel, güzel ve keyifli olmasını istiyordu. Geceye kadar bekleyebilirdi. Ama içinde kabaran şeyler bırak geceyi, üç dakika sonrasını bile göremezdi. Ona kapılmıştı ve bu hiç iyi değildi, mutluluk geçiciydi. Kendini bu kadar kaptırması saçmalıktı, ilk defa bir kadın girmiyordu hayatına, ilk defa bir kadına dokunacak gibi bu kadar saçmalaması hoş değildi. Ama saçmalıyordu işte.

Derin bir nefes alarak biraz geriye çekildi. Kokusu aklını karıştırmamalıydı.

"Ne vardı?"

Yağmur mavilerini devirerek ters ters bakınca, yaptığı gafı fark etmeden geri adım atmadı Bulut.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kaç gündür uykusuzsun?" diye ısrar etti kadın. O işin başka bir boyutundaydı. Manevi...

Çenesini elinden çekmeye çalıştı adam. Yağmur bırakmadı. Bulut'u şaşırtarak arkasına geçti, koltuğunu düzeltip karnına yasladı ve göğüslerini tepesine bastırarak sabit kıldı. Sertçe omuzlarından tutarak sırtını koltuğuna yasladı adamın. Karısının -ondan beklenmeyen- kuvvetli baskısıyla gözlerini kapatıp, başını geriye atan Bulut, "Ne yapıyorsun?" diye homurdandı, sesi boğazının çok gerisinden geliyordu.

Yağmur eğildi, kocasının alnına dudaklarını dokundurarak, "Bir eşin görevi neyi gerektiriyorsa onu." dedi nefesi tenine iğne olup batarken.

Adam bu ironik kelimeye gülmek istedi, daha en önemli görevi yerine getirmemişlerdi bile. Kahretsin, uykusuz kalmasına sebep olan şey, yine aklının en umulmaz yerine gelmiş, onun dokunuşlarıyla artık sertliği acıyan organı, yine şaha kalkmıştı. Ellerini kaldırıp kadının yüzünü bulurken, gözlerini açtı ve başını kendine çekerek, dudaklarını ağzının içine alarak, ateş içinde yanan ıslak diliyle okşayarak sordu.

Yağmur beklenmeyen hamleyle soluksuz kalırken, bir an durakladı. Boynu kırılacak gibi eğilmişti aşağıya ve adamın tutuşu sabırsız ve çok kabaydı ama bu umurunda değildi. Biraz geriye çekilerek, soluk soluğa kocasının gözlerine baktı. Mavi gözleri benzin dökülmüş toprak gibi yanıyordu. Adam gözlerini kapatarak, bir tutam saçı eline alıp, derin derin kokusunu içine soludu.

Kadın şakaklarına usulca dokundu, sihirli parmaklarıyla masaj yapmaya başladı. Sıkıca bastırıyor, tüm ağrıyı boynuna doğru çekiyordu. Eli sıcak, teni yumuşaktı. Parmak diplerinde yaptığı işten dolayı nasırlar oluşmuştu. Bulut elini yakaladı ve gözlerini açarak görüş alanına çekti. Artık elleri o ilk geldiği zamandaki gibi narin ve bakımlı değildi. Parmaklarında ve eklem yerlerinde gözle görülür nasırlar oluşmuştu. Yağmur onun nereye baktığını görünce, utanıp elini çekti. Hızla arkasına sakladı. Onların ne halde olduklarını gayet iyi biliyordu.

Adam birden başını kaldırdı, öfkelenmişti.

Kadın alaycı bir tavırla ona baktı. Gülümsüyordu. "Önemli değil, bir kremin halletmeyeceği kadar kötü durumda değiller."

Öfkesi kendisineydi adamın. Lanet olsun, onun pamuk ellerini

mahvetmişti. Onca zaman sırf gururundan ona eziyet etmişti.

"İstersen işine dönebilirsin, ben de işimi..."

"Yukarı çıkıp uyumalısın bence, çok yorgun görünüyorsun."

Uyumalıydılar ama birlikte. Yukarı... Artık onun odasına taşınan kadının kokusunun sindiği yatağa tek başına nasıl girecekti?

Bu tepeden bakan cevap sinirlenmesine neden olsa da, uysalca fikrini söylemişti kadın. Oysa onun eve geldiğinde ilk yapacağı şey, kendisini görmek olacağını sanmıştı. Sımsıkı sarılacak ve ne kadar çok özlediğini hissettirirken, kulağına balayında oldukları anki gibi güzel şeyler fısıldayacaktı. Hayal işte, bu hayale tutunmak değil miydi onca zamanın çabuk geçmesini sağlayan ama olmadı. Bal ayı, ayının balı ziyan etmesiyle geçip gitmiş, bal bitmiş, geriye sadece ayısı kalmıştı. Koca ayı!

Yağmur yüzünü astı. "Oda temiz ve hazır, biraz dinlen..." Ne diyeceğini bilemeyince dudaklarını dişledi ve sustu. Ağladı ağlayacaktı. Üstündeki bu duygusallık da nereden çıkmıştı? Lanet olsun, amma da kendini kaptırmıştı.

Uyumak mı, lanet kadın nikâh defterini imzalayıp tüm gününü ve gecesini başka şekilde işgal ettiğinden beri, uyumak mümkün müydü?

Ona sert sert bakmaya devam etti Bulut ve birden bileğinden yakalayarak kendine çekip eğilmesini sağladı.

"Hoş geldin demek bu kadar mı zor?"

"Eve gelmek bu kadar mı zor?" dedi sonunda ağlamaklı sesiyle Yağmur.

Ve Bulut kadının yüzünü avuçları arasına alarak, "Bekliyorum." diye emretti.

"Çok beklersin o zaman." dedi kadın küs küs.

Ve ona hoş geldin demeyen kadını cezalandırmak ister gibi dudaklarını öptü adam, sert, ıslak ve ısırırcasına.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sosyal medyaya level atar yüreğim...
Gireni çıkanı çok
ama kalıcı olmaya niyetli olan yok."

Müjde Aklanoğlu

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bazen sadece yorulduğumu hissediyorum...
Ne küsecek kadar sitemim,
ne de kızacak kadar gücüm oluyor...

Yürekteki mesafe aşılamayan en büyük yoldu. Ve Yağmur bu mesafeleri koşarcasına aştığını bilemedi. Yüreğinde, kimsenin bilmediği bir ritmin adı olmuştu Bulut, bugün ise ten yangını. Onun her hasret dokunuşuna özlemle yelken açıyordu. Hasretle kavrulan ama biraz çekingen biraz utangaçça sataşan dudakları haşince sömürülürken, kocasının yüzünü avuçlarının arasına aldı. Soluk almak için sabit tuttu, yanık tenindeki yumruları eline geliyordu, sağ tarafı ise düzgün, pürüzsüz ve sıcacıktı.

Sakal tıraşına dikkat ediyordu konu Çiçek olunca, o yüzden teni pamuk gibiydi. Yumuşacıktı. Bulut öpüyor ama bir hamlede bulunmuyordu. Buna kızan Yağmur adamın başını kabaca kendine çekti, hevesle biraz daha sokuldu bedenine. İsteyerek... Usulca... Tüm özlemini ve tüm yalnızlığını göstererek...

Onu özlemişti. Kısacık bir zamanda, kocaman özlemleri içine ekmişti. Evde baktığı yerde onu hayal etmiş, ara sıra sesini duyarcasına

KAKTÜS TEAM
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kapıya koşmuştu. Ne zaman odaya girse kokusu içine işleyen yatak, yüreğini acıtmıştı. O yatakta hiç birlikte uyumamışlardı, odasına taşınmıştı karısı olarak ama kocası yoktu. Özlediğini dile vuramadıkça kokusunun sındığı yastıklar en gizli yoldaşı olmuştu.

Yağmur farkında değildı ama ne zamandır onun gibi gülüyor, onun gibi bakıyor, onun gibi seviyordu.

Şimdi ise ellerinin arasındaydı. Onu yavaşça öpüyordu, bitmesini istemediği en sevdiği şeker gibi, milim milim. Ama o başını bir anda yana kırınca, tüm nezaket kuralları bozuldu. Beline vahşi bir pençe gibi kurulan eller sımsıkı çekiştirdi ve kadını kucağına çektiği gibi, ağzını genişçe açtı. Dili artık gizli sırlarını ifşa ederek ağzının içinde geziniyordu.

Bir ıtırazı yoktu. İtme, uzaklaşma, bahane de yoktu. Dokunuşları ilaç, sevişleri eşi bulunmaz maden gibiydi. Bunu günlerdir bekliyordu ve gerçekleşmesi tüm uzuvlarının rahatlamayla titremeye başlamasına sebep olmuştu. O bir kadındı, tüm yetişkinlik ve neredeyse çocuk denecek zamanı bu şekilde geçmişti ama hâlâ ürkek hâlâ çekingendi.

Adam ateşlenmiş barut misali diliyle ağzını araştırırken, kızın içinde patlayan havai fişeklerin haddi hesabı yoktu. Çekinikçe parmakları ceketinin yakasına yapışmış, titriyordu. Adam hazinelerini sahiplendikçe, daha fazlasını talep ediyordu. Tatlı, yoğun, erotik ve özlem içiriyordu tutkusu. Sadece dudaklarını hissederek doruğa ulaşmaktan korkmaya başlamıştı. Kalbi kaburgalarını döverken, yanıp kül olmaktan korkarak soluklandı.

İnleyerek başını geri çekti. "Bulut..."

Sabırsızlanan ve solukları hızlanan adam itiraf ederek bu hareketine, "Beni durdurma. Lanet olsun artık sus." diye huysuzca mırıldandı. Bu adama ne olmuştu? Kaba ve sabırsız, coşkulu ve durdurulamazdı. Sanki biri ellerinden kapacakmış gibi sımsıkı kenetlenmişti bedenine, hırsla ve tutkuyla evirip çeviriyordu. Elleri elbisesinin düğmesindeydi, sabırsızca onları açmaya çalışıyor, açılmadıkça ağzının içinde küfrediyordu.

Bir an şok geçiren Yağmur donup kaldı ve aklı başına geldiğinde, ona söylemek zorunda olduğu gerçekle nefes alamadı. Sonra geç olacaktı. Titreyen ve buz kesen parmakları kocasının ellerine dokundu "Bulut..." diye inledi ağzının içine.

"Yağmur sus artık, aklımı kaçıracağım. Uykusuzluğumun sebebini sormuştun, uyuyamıyorum. Her an gözlerimin önündesin, aklımdasın, hayalimdesin. İşlere bile odaklanamıyorum. Lütfen, sus."

Bir an mahcup olan ve onun sabrına bayran kalan Yağmur susu ama içindeki kasırga durmuyordu ki. Kaygılı gözlerini devirerek kocasının düğmesini açmaya çalışan ellerini izledi. Konuşmak için ağzını araladı ama hayır... İmkânsız, adam düşüncelerini fethetmek zorundaydı. Ona öyle özlemle dokunuyordu ki, üzerindeki kumaş yanıp kül oluyordu sanki.

Genç adam onu öyle vahşi ve boyun eğmez bir öpücüğe çekti ki teslim olmaktan başka şansı yoktu.

"Çiçek... Çiçek..." dedi Yağmur kuşkulu bir tonda ama adamın dudakları çenesine dokununca yutkunarak sustu. "Bilerek mi uyuttun?"

"Bilinçli değildi. Oynarken uyudu."

"İn... inanayım mı?" dedi kadın kocasına tepeden bakıp gülerken.

"Uyutmaya kalksam, kesin çakardı yanına geleceğimi ve günlerce uyumazdı. Seni benden kıskanıyor." dedi soluk soluğa.

"Bence seni benden kıskanıyor, bana dün kafa tuttu. Bulut gelince onunla ben uyuyacağım diyor."

"Bak sen." dedi adam bir düğmeyi daha açarken. "Uyusun." Yağmur kaşlarını kaldırdı. "Ama uyuyunca odasına götüreceğiz."

Yağmur eğildi, kocasının saçlarına parmaklarını daldırarak dudaklarını yanağına dokundurdu. Ve Bulut tek hamleyle hedefine ulaştı. Islanan dudakları yumuşadı ve adamın dili dudaklarının arasından geçerek, yeni hazların yoluna ilerledi. Genç kadın meydan okumayı kabul ederek adamın darbelerine kendininkiyle karşılık veriyor, onu kollamak yerine eşit şekilde dalaşmalarından keyif alıyordu.

Solukları bir, dokunuşları bir, en önemlisi de tutkuları bir ritimdeydi. Ellerı tenine dokunduğu an Bulut inledi. İnce ve çekingen parmakları kravatına asıldı istekle. Bu tüketici karşılık adamı çıldırttı ve memnuniyet duyarak onu kendine çekti. Yağmur onun bu kadar istekli olmasına memnun oldu, dilini dudaklarına bastırırken, adam seslice soluyordu, edepsizce gülümsedi. Bu adamın içindeki yeni güçleri açığa çıkarmasını seviyordu. Ona karşı olan dirayetsiz yanını, tutkulu yanını ve aşırı arzusunu sevdiği gibi. Sahip olduğundan haberinin olmadığı yeteneklerini ona ve kendine keşfettiriyordu. O büyüleyici bir devdi, tüm hayatını efsunuyla yenilemişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bulut dudaklarından çenesine ve oradan boynuna kaydırdı öpücüklerini. Bir bebeğin meme tutkusunu yaşarcasına emiyor, dişliyor, ihtirasla inliyordu. Kadının boynuna öpücüklerle kolye diziyor, kalçalarını kaba, leziz bir tavırla onunkine sürtüyordu.

Yağmur onun tutkusunu tüm hücrelerine kadar hissedince irkildi.

"Artık acıdan öleceğim, nefes alırken bile sancı çekiyorum. Uyuşturucu müptelaları gibi, dudaklarını hayal etmekten yoruldum. Altın vuruşu istiyorum, öleceksem bile mutlu ölmeliyim. Hayal kurmaktan, rüyamda görmekten bitap düştüm." dedi adam.

"Rüyanda beni mi gördün?" Kirpiklerini kırpıştırarak şaşkın şaşkın baktığında onun iradesini kırdığını bilseydi, bir daha böyle güzel bakmazdı kadın.

"Sadece rüyamda değil, uyanıkken de sen vardın. Her yerdeydin." Şaşkınca aralanan dudaklarından öptü. "Toplantıda. " Bir öpücük daha... "Banyoda, hatta arabada... Recep'in yüzü bile sana benzedi bir ara, adam kazaya kurban gidecekti."

İşte bu atıfta Yağmur keyifle kıkırdadı. Adamın bakışıyla buluşmak için geri çekildi. Gözlerine keyifle baktı ve yanağında dolaşan elinin tenine yaydığı güzel hisle savaştı.

"Sen beni görmedin mi?"

"Gördüm." dedi Yağmur dürüstçe, sabahki olan rüyasını hatırlayıp titreyerek ve dünkü rüyası aklına gelerek ürkerken, hüzünlü bir sesle devam etti. "Ama hep gidiyordun." Bir eli omzundaydı, diğer eliyle adamın yanağına dokunmaya devam ediyordu. "Sonra kaç gece, karanlıkta kayboldun."

Adam gülümsedi. "Buradayım. Kutlamayı hak ediyorum artık."

Belki alınmalıydı bu soğuk duruşuna fakat aptalca heyecanıyla fazla meşguldü. Onu özlediği için değil de, *şey* için geldiğini düşünerek kendini paraladı ama kırmadı hevesini. Daha önce hiç kimse ona hiç bir şeyle ilgili böyle istekli olmamıştı.

"Bence artık İstanbul'a sen de gelmelisin."

"Seninle mi?"

"Bu sorundan hoşlanmadım."

"Yani... Yani Herkes burada ve mutlular... Ben..."

"Tamam..." dedi adam saçlarını geriye atarak. "Hazır olduğun zaman gelirsin."

Geri çekilip, sahiplenici ellerini genç kadının beliyle kalçalarında gezdirdi. "Bunları hayal etmek bile eziyetti, ne kadar güzel olduklarını unutmaktan korktum."

Yağmur ellerini adamın saçlarında, alnında gezdiriyordu. Kucağında oturuyordu ve hiç rahatsız durmuyordu.

"Biraz dinlenmelisin..."

"Bu gece, sabaha doğru güzel bir uyku çekeceğime emin olabilirsin. Tabii buna izin verirsen."

Ona sabaha kadar olan niyetini açıkça belirtmişti! Saçlarının kıvrımlarını eline doladı ve onca gece yatağında, yastığında hayal ettiği adam saçlarını okşadı. Parmakları tokalarına dadandı. "Bağlamanı seviyorum." Başıboş bir tutamı yakalayıp parmağına doladı. "Saçına dokunmak için nasıl ölüp ölüp bittiğimi bilemezsin."

Bilmiyordu ama hissetmişti, daha odaya gelirken açmayı düşünüp, utanarak vazgeçmişti. Tutkulu bir notayı çalarcasına teninin en hassas yerine, bir enstrümana virtüöz edasıyla dokunuyordu adamın uzun parmakları. Dokunuşunu boynuna indirerek, eski elbisenin kumaşını itti ve altındaki beyaz iç çamaşırının askılarını öne çıkardı. Artık düğmeleri açık ve teni kocasının seyrine sunulmuştu.

Kadın titredikçe beyaz teni pembeleşti. Bulut bir şahesere dokunarcasına titizlikle onu okşarken, parmaklarını omzunun kıvrımın kenarında gezdirerek askılara uzandı. Yağmur rüyada gibiydi, adamın bazen edepsiz bazen ateşleyici boğuk, şehvetli fısıltısından öyle etkilendi ki, inkâr etmek için sahip olduğu gücü kaybetti.

"Seni çıplak görmek istiyorum." dedi heyecanla. "O geceki gibi... Her yerini görmek istiyorum. Görmeme izin ver." Elleri genç kadının sırtına ve elbisesinin arkasına kaydı. Dudakları yanağına, oradan boynuna sürtündü. Favorilerinin tenine değmesi genç kadının duyularını ateşe verdi. Karnı kasıldı ve solukları hızlandı.

Ellen adamın omuzlarına konarken, gözleri tutkunun rehavetiyle yarı kapanarak örtülmüştü.

"Henüz çok erken..."

"Bu gece uyumak istiyorum Yağmur. Çok uzun zamandır uykusuzum.. Sandığından daha uzun bir bekleyişti bu... Seni görmeme şimdi izin ver." Tekrar dudaklarına yönelirken çenesini yukarı kaldırdı ve parmakları çenesinin altında dolaştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adamın elleri göğüs kafesinin etrafından kaydı, elbisesinin yarı açık düğmelerine ulaştı. Tek tek usulca keyfini çıkararak açmaya devam etti. Çin işkencesi gibi olan elbisenin yirmiden fazla düğmesini sabırla tek tek açtı.

Elbisesinin önünü tamamen açılmaya başlamıştı. Karnı ve bacakları görüş alanına girdi. Bir geminin yeni bir ülkeyi keşfetmesi gibiydi bu görsel heyecan ve haz. Solukları bir rüzgâr esintisinde tenine doluşmuş gibi, meme uçlarını gergin tomurcuklara dönüştürüyordu. Ama dışarıdan bir ses duyunca, büyü bozuldu ve irkilerek kendine geldi. Korku dolu bir solukla tırnaklarını adamın omuzlarına batırarak, kucağında huysuzca kıpırdandı.

"Ol.. Olmaz. Daha er..."

"Şişttt..." dedi adam şu anda kucağından kalkarsa ölecekmiş gibi.

"Burada olmaz. Bulut herkes... Ah!" Ve dudakları göğsünün kıvrımına dokundu, dili derin vadilerin keşfine kuvvetli soluk darbeleri eşliğinde çıktı.

"Odaya çıkalım." diye inledi adam. Ama elleri durmuyor, sabırsızca elbisesinin bir düğmesini daha açıyordu. Odaya çıkacak kadar sabırlı olmayacağını biliyordu. Kadın nefes nefese ellerine bakıyordu. Elbisesinin bir tarafı omzundan kayarak altındaki pırıl pırıl beyaz tenini açığa çıkardı. Soluk almak için çabaladıkça, genzine iğneler batıyordu.

Utangaç bakışları dantel iç çamaşırına kaydı, tıpkı soluksuz kalan kocasınınki gibi. Bulut keyfini çıkaran uzun bir dakika onu seyretti. Ve sonra bunun bittiğini belirtmek için yakınına çekerken, "O kadar zamanım yok." diye mırıldandı. "Bunlar çok güzeller..." dedi dantel çamaşırına dokunarak. "Ama elbisenin altındayken... Çıkarmalıyız." Sanki birazdan idam sehpasına çıkıyor gibi telaşlı ve kaçacakmış gibi panikliydi.

Dudakları genç kadının boynunun kenarına sürtündü. "Çiçek uyuyor... Gerisini düşünme."

Bir diğer düğme daha teslim oldu ve sonunda elbisesinin aşağı düştüğünü, kalçalarının etrafına yığıldığını hissetti. Adamın dizleri üzerinde bir kumaş yığının içinde, neredeyse anadan üryan oturuyordu. Bulut boynunun yanından aşağı doğru öpücükler konduruken, genç kadının sutyeninin askısını omzundan aşağı kaydırdı. Dili

köprücük kemiğini hevesle dolaştı ve kendine yol hattı çizdi. Sanki içgüdüselmiş gibi, ona daha iyi ulaşım sağlamak için başını eğdi. Bulut'un dili tembelce nabzının üzerinde gezinip pır pır olan şah damarını içer gibi emdi ve kadının duyularını tutuşturdu.

"Bulut... Ben... Ben hâlâ..." dedi düşüyormuş gibi omuzlarına sımsıkı tutunarak.

"Yağmur itiraz etme..."

"Düşecek gibiyim."

"Bana tutun." dedi adam dudaklarını teninde gezdirmeye devam ederken.

"Ama ben hiç..."

"Nazık olacağım. Söz."

Adamın sözleri, gerginliğini yatıştırdı ama kaygıları hâlâ olduğu yerde debelenip duruyordu. Ceketinden sıcaklığını hissedemediği sert omzuna dokunurken parmakları titredi. İçi ürperdi.

Belinden yukarıda sadece sutyeni vardı.

Adamın elleri genç kadının beline yöneldi. Kucağında titreyen genç kadın korkulu ve tutkulu gözlerle onu izlerken, hava sersemletici ve yenileyici bir şekilde ciğerlerine hücum etti. Sutyenin klipsine uzandı ve açılan dantel çamaşır tek göğsünden aşağıya düştü, berabernde genç kadının bütün özgüvenini bitirdi.

"Ben... Ben..."

"İzin ver seni göreyim. İzin ver sana dokunayım."

Olumlu anlamında başını sallayarak onu izledi. Onu durdurmak zihnindeki en son düşünce bile olamazdı. Yüzü son derece kararlıydı. Kaşları itiraz edecek gibi çatılı ve sert. Boynundan yukarı çıkan sıcaklığı hissetmeye başlamıştı.

Ya onu hayal kırıklığına uğratırsa? Ya onu mutlu etmeyi başaramazsa? Ya beceriksiz olduğu için suçlar ve üzülürse? Sonunda sutyeni çıktı. Onu dalgın bir tavırla masanın üzerine koydu adam, elbisesini de yanına. Kıvılcım saçan bakışlarını göğsünden ayırmıyordu. Dolgun beyaz ve henüz açmamış gül tomurcuğuna ev sahipliği yapan kusursuz bir saksı gibiydi teni.

Yağmur boğazını temizledi. "Ben bunu sana daha evvel...

Ona baktı adam keyifle. "Neyi?" Göğsünün ucuna dokunarak iç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çekti. Kadın gözlerini inleyerek kapattı. Dokunmadan hem hazla, hem soluğuyla titretiyordu. Dudağını ısırarak başını iki yana salladı. Ona dokunurken kıpırdamadan duramıyordu ve bu adamın daha başka hoşuna gidiyordu. Parmakları çıplak tenine değiyordu, durmadı... Yandı. Ciğerlerine çektiği her bir nefesin, onun nefesinin ve ısrarcı bakışlarının farkındaydı. Bulut ona sadece baktı. Uzun, hevesli, istekli ve tutkulu...

Yağmur içgüdüsel bir hareketle örtünmek üzere elini kaldırdı. Ama adam bileğini tutarak elini tekrar kucağına indirdi. Göğüsleri hemen yüz hizasında kabardı. "Yapma!" diye fısıldadı genç adam, dilini göğsünün ucuna sürttü. "Bırak seni seyredeyim, bırak hayal olmadığını anlayayım."

Gözlerini kapattı, bu utanç vericiydi. Onu içine çeken o bakışın yoğunluğuna daha fazla dayanamayacaktı.

"Çok güzelsin." diye mırıldandı. "İnsanın aklını başından alacak kadar güzelsin. Nefes alamıyorum sana bakarken. Bana yardımcı ol." diye yakardı.

"N-ne yapmalıyım?" dedi kadın ürkekçe, sesi titriyordu. Mavi bakışları sisli bir perdenin arasına gizlenmiş gibi şehvetliydi.

Adamın soluğu kulağını okşadı. "Sadece dur Yağmur, ben hallerim." Ama az evvel yardım et demişti. Çenesine bir öpücük kondurdu. "Sadece kendini bana sun. Seni sevmeme izin ver. Yağmur, sadece kendin ol."

Yüreğinde filizlenen sıcaklık bütün vücuduna yayılarak sarmaşık gibi sardı hücrelerini. "Seni sevmeme izin ver." demişti. Yağmur ıslak gözlerle adamın yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarından şefkatle öptü. *"Seni sevmeme izin verme."* demek istedi, *"Sana âşık olmama izin verme."*

Ama tüm bu düşüncelerin aksine, "Seninim." dedi.

Adam uzandı, sesinin çıktığı yeri öptü. Çünkü o kıymetli kelimeler bir öpücüğü hak ediyordu. Kaç gecedir rüyalarında onu öperken birden kayboluyordu Bulut ve Yağmur hep karanlıkta onu arayarak uyanıyordu.

Öpücüğü ağır, şehvetli, şefkatli seviyelere taşırken birbirlerine kenetlendiler. Adamın sataşıp onunla oynayan diline, genç kadın nazikçe karşılık verdi. Yavaşça, oyun oynayarak, dalaşarak, neredeyse

eğlenceli bir halde öpüştüler. Bir an için. Ve sonra durum daha ciddi bir hal aldı.

Sabırsızlaştı. Elleri genç kadını çekiyor, kalçalarından aşağı itiyordu. "Her yerini istiyorum. Şimdi."

Sol elinin işaret parmağını boynunda son hızla atmakta olan damarın üzerinde gezdirdi, dudaklarını omuzunda ve parmağı aşağı indi, indi ve göğsünün üzerine kadar geldi. Yağmur beklerken nefesi kesilmişti. Parmağını meme ucuna doğru kaydırarak, üzerinde daireler çizerek onun iyice kabarmasını sağladı.

Yağmur yutkundu, bu oyun çok arsızdı.

"Bu kadar güzellerini daha önce hiç görmedim."

Yağmur gözlerini açarak ona baktı, adamın dudakları küstah bir şekilde dümdüz olmuştu. Utançla parlayan gözleri buluştu. Kulaklarına kadar kızıla boyanmıştı ve bunu göğüslerine inen pembelikten anlamıştı.

"Biri gelebilir..."

Dudakları kurumuştu adamın. Bu sefer işini riske atmayacaktı. Kadının minik çığlığı arasında yerinden kalarak, titreyen çıplak bedenini ayaklarının üzerine bastırdı.

Bulut kadının kumaştan kurtulup ışıldayan bir inci hâlinde parlamasına yalpalayarak baktı. İki elini birden tutup, izledi onu. Sonra genç kadından uzaklaşarak onu biraz kenara çekti. Bakışı genç kadının üzerinde dolaşmaktan vazgeçmedi. Her santiminde. Göğüs uçları adamın dokunuşu için gerildi. Sessizlik uzadıkça, sabırsızlığı daha da artı. Sonra belirsizlik çoğaldı.

Gördüğü hoşuna gitmiş miydi? Uzun zaman önce gördüğü tüm o güzel kızlara kıyasla nasıldı?

Adamın göğsünden düzensiz bir iç çekiş kaçıverdi. "Melek misin?"

Tek parmak ucunu genç kadının kolunda gezdirdi. Adamın dokunuşu yara izlerinin üzerinden geçerken, soluğunu tuttu. Bedeninin eskisi gibi pürüzsüz, izsiz, güzel olmadığını bildiği için başı aşağıya eğilmişti. Kırgın gözleri dolmuştu. Bedeninin her yanında kemerin sakladığı izleri, taşlı broşun ve sigara yanıklarının damgası vardı, ruhuna kadar işleyen derin izler teninde pürüzlü bir damga misali parlıyordu. Fakat izler adamı bir an olsun durdurmadı. Çünkü görmüyor, baktığında tek gördüğü kusursuz bir kadın oluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Üzülmen beni kahrediyor." dedi Bulut, parmaklarını kadının omzunun üzerinde gezdirerek. Dokunuşu genç kadının serbest olan göğüslerinin üzerinde bir hat çizdi. "Güzellik görecelidir Yağmur, şeytan maskesi takan güzellerdense, yüzü yaralarla kaplı ama ruhu saf bir güzeli tercih ederdim. Ama sen her anlamda kusursuzsun..."

Göğsünü avuçlamak için eli aşağı kaydı. Yağmur endişeyle yutkundu. Fakat sakin kaldı, yumuşak küreyi kışkırtıcı bir baskıyla yoğuruyor ve sert göğüs ucunu başparmağıyla çeviriyordu.

Başını düşünceli bir İfadeyle eğerken, dikkatini diğer göğsüne çevirdi. Şimdi ikisini de avuçlamıştı, bir soldakini, bir sağdakini sıkıyordu. Göğüs uçlarını aynı anda çımdikledi ve genç kadının şaşkınlık ve zevkle nefesi kesildi.

Şaşkınca çıkışan kız nefes nefese "Bunu bir daha yapma..." diye cırladı.

"Hım..." Adamın sesi endişeli bir kahkahanın ardına gizledi. "Bunu mu?" dedi bir daha yaparken. Ve yaklaştı. "Öperken daha zevkli oluyor öyle ya, unutmuşum."

Dudakları boynunun oyuntusuna sürtündü. Tekrar ve sonra tekrar yaptı aynı şeyi.

Hafif, tüy gibi öpücükler genç kadının direncini kırdı, herhangi bir kararsızlığını lime lime etti. Adamın elleri kadının kıvrımlarında dolandı, kadının elleri onun omuzlarını ancak buldu.

"Bu oyunları bilmiyorum."

"Ben sana öğretirim." diye mırıldandı adam, dudakları genç kadının hızlanan nabzını örtüyordu. Dilini boynundan aşağıya doğru gezdirdi. Yağmur iç çekerek ona izin verirken inişine yardımcı olmak adına başını eğdi.

"Benimle her şeye yeniden başlayacaksın Yağmur, ikimiz için de ilk gibi olacak, söz."

Arzuyla uyuşmuş aklında, adamın sözleri çok mantıklı geliyordu.

Bulut başını eğdi ve dili kendinden emin, kasti bir şekilde göğsünün üzerinden geçti. Elleri kaburgalarına tutundu. Başı ve yüksek bedeni eğildi. Dili titreyen ve kasılan göbeğine gelirken, dizinin üzerine destek vererek onu belinden iyice kavradı. Dudakları göbeğini ufak buselerle titretti, dili göbek deliğinin etrafında sonsuzluk çemberi çizdi. Sonra daha aşağılara indi. Kadının babaanne donu diye adlandırdığı kullanışı rahat, keten, sade iç çamaşırına.

"Bunu sevdim." diye homurdandı Bulut gülümseyerek.

Yağmur telaşla kaçmak istedi elinden ama adam izin vermedi Çok utanç vericiydi. Seksi bile değildi. "Sakin ol..." diye uyardı.

"Sadece.. Sadece..." Konuşuyormuş gibi nefes nefese iç çekti. Sonra keten kumaşa dudakları değdi. Sıcak nefesi tenini yakınca, başı önüne düşen Yağmur parmaklarını saçlarının arasına geçirerek refleks olarak çekti. Bu adamı daha da kamçıladı, öpücükleri kumaşı arşınlayarak indi ve en mahrem sınıra yaslandı. Kumaş kaplı tepeciğe dudaklarını yasladı. Paniğe kapılırken bile ani bir zevk patlamasıyla şoka giren Yağmur, titredi. Adam üçgenimsi bölgeye doğru ılık nefesiyle "Şşt."diye mırıldandı. "Sadece öpücük. Ufak bir öpücük..."

Sadece öpücük

Hem de ufak.

Ah, tabii, buna inanacak kadar saf olsaydı, sadece öpücüklere inanırdı. En mahrem yerine yapılan bir öpücük ve bir tane daha ve biraz ileri giden bir hamle... Akıl karı değildi.

Heyecan dalgası bütün bedenine yayıldı. Titriyor ve ateş topuna dönüyordu. Böyle katlanılmaz, tatlı bir şeyi hiç yaşamamıştı. Bulut kotenin üzerinden keşfettiği tomurcuğu diliyle okşadı, oyalandı ve parmakları arasına sıkıştırdığı göğüs ucunu vahşice çekti. Ve her çekişinde, Yağmur titreyerek o minik çığlığıyla onu şereflendirdi.

Diliyle gittikçe genişleyen daireler çizdi. Ta ki iç çamaşırının kumaşı ıslak ve ağır bir halde tenine yapışana kadar. Ve bacaklarının dermanı kesilince sendeledi, artık ayakta duracak kadar güçlü değildi. Bunu anlayan Bulut tek koluyla arkasına uzanarak, masanın üzerindeki dağınıklığı itti. Aniden gözlerini açan Yağmur, kalemlerin yuvarlanışını ve yere düşen bir kitabın gürültüsünü duyumsadı. Bakıyor ama algılayamıyor, görüyor ama müdahale edemiyor gibiydi. Bulut onu belinden kaldırarak masanın üzerine koydu. Kalçaları buz gibi sert zeminde şekil alırken, solukları artık ciğerlerinde yoktu.

Bulut hızla kapıyı kilitlediğinden emin oldu.

Geri döndüğünde Yağmur utanç ve şaşkınlık içinde göğüslerini kapatmaya çalışıyor, bir kaçar yol arıyordu. Kıpkırmızıydı ve gözleri ıslaktı. Ağlayacak gibiydi. Utanıyor muydu? Kocasından?

Ellerini iterek onları açmaya çalıştı. "Sakin ol."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu kadın ne kadar masumdu. Dudaklarından vahşi kahkahaların fırlamak üzere olduğunu hissederek onları bastırdı. Yağmur bocalayarak bir şeyler sayıkladı, saçma sebepler. Başını iyice eğince, sarı saçları kızıl yanaklarına döküldü, ıslanan mavi gözleri cam bilyeler gibi parladı ve kısıldı. Son derece vahşi ve söz dinlemez saçlarının arasına parmaklarını sokarak bu samimiyetin tadını çıkardı.

Islanan keten çamaşır uyarılmış derisine yapışıyordu ve bunun bile garip bir hazzı vardı. Genç kadının karnına doğru öpücükler kondurarak ilerledi ve bir dizini yere yaslayarak, bacaklarına dudağını dokundururken, "İşte bu, bir adamı dizlerinin üzerine getiren tek şeydir," diye söylendi.

Alnını karnına yaslayarak ayağındaki ayakkabılarını kibarca çıkardı. Parmakları iç çamaşırını çıkarmak isteyerek çekiştirdi. Ağzı genç kadının uyluklarının birleşimine yerleşti, sıcak ve tehlikeliydi.

Telaşla, "Bulut..." diye fısıldadı.

Genç adam başından savarcasına bir ses çıkardı ve yaptığı keyifli işe geri döndü.

Pekâlâ, işte şimdi yüzüne gözüne bulaştırmıştı her şeyi. İnatçı aptal. Beceriksiz biri olduğunu sanmasını tercih etmektense, uçurumdan atlamayı tercih ederdi.

Bulut buz gibi olan burnunun ucunu kadının baldırına sürterken, hafifçe inledi. Büyük eli kalçasını kavradı. "Bunu istedin, hatırlıyor musun? İlk geldığın gün... Dizlerimin üzerinde yalvarsam bile asla benim olmayacağını söylemiştin..."

Yağmur soluk soluğa adamın iyice koyulaşmış kahverengi gözlerine baktı. "Duydun mu?" diye hayal kırıklığı ve utançla fısıldadı.

Adam başını salladı. "Ben dizlerimin üzerindeyim ve sen sadece benimsin Yağmur. Bir tek benim."

Bu söylediğinde intikam yoktu, çünkü ikisinin söylediği büyük sözler de olmamıştı. Adam dizlerinin üzerindeydi ama kadın ona çoktan teslim olmuştu.

"Öz... Özür dilerim..."

"Şişttt..."

"Ben..." dedi adam dilini çıkarıp kumaşın üzerine bastırdı. Derin derin soludu. "Sandım ki..." bir kez daha dokununca, gözlerini kapatarak başı geriye düştü. Ellerini adamın saçlarını hırsla sardı.

"Sandım ki, böyle uzak durursam... Sana âşık olmam."

Ve işte ipler orada koptu. Bulut elektrik kesintisine uğramış robot gibi donup kalmıştı. Yağmur ne dediğini fark edince panikledi, onunla yüz yüze gelecek durumda değildi. Kaçmak ve hıçkırarak ağlamakla, onu kendine çekip öpmek arasında bocaladı. Ve Bulut soluk alamazken, bu konuyu çok sonraya taşıyacağını düşünerek, ona çok fazla zevk verebilecek ufak, gizli yerine yöneldi.

Hırsla, azimle ve tutkuyla...

Ve Yağmur kaçmayı çalıştığı gerçeği unuttu. Zevk onu etraflıca ele geçirdi, dizleri büküldü, ayak parmaklarına minik kasılmalar yayıldı.

Soluğu kesilen kadın vahşice adamın omuzlarını kavradı.

"Bulut böyle... Yapamam... Ben... Ah Allah'ım... Düşeceğim."

Kocasının elleri belini daha sıkı sardı. Kısaca duraklayarak mırıldandı: "Seni tutuyorum."

"Ne... nefes alamıyorum."

"Bırazdan alacaksın."

"Ama?"

Çırılçıplak bir şekilde ahşap masanın üzerinde oturuyordu ve kocası çırkin, izlerle kaplı bedenine gözleri ışıldayarak, kusursuz bir Afrodit'miş gibi bakıyordu. Bu şekilde algılanmak baş döndürücüydü. Hem baş döndürücü, hem de korkutucuydu çünkü o Afrodit değildi. Yaralarla kaplı bedenini tüm erkeklerin ilgisinden, gözünden saklamış, tenine tek bir erkeğin elinin değmesine izin vermemiş bir kadındı. Bu izlerin sahibi olan erkekten başka kimse ona bir daha hoyratça dokunmamıştı. Ona şefkatle dokunan tek erkek, Bulut'tu. Ve Yağmur ona âşıktı! Allah'ım, kocasına âşık olmuş, en çok korktuğu şeye ölesiye bir kuvvetle tutunmuştu.

"Bakma..." diye fısıldadı.

Gülümseyen Bulut, başka güzel bakıyordu ona. Ve gözlerindeki ışık kadının nefesini kesiyordu. Usulca, onu ürkütmeden, soyunmaya başladı. Bunu yaparken hiç acele etmiyordu. İş yoğunluğunun kokusu sinmiş kırışık ceketini çıkarırken bakışlarını kadının vücudundan bir an olsun ayırmamıştı. Normalden yavaş tavırlarla yeleğini çıkarması kadının beklenti içerisinde nefesinin hızlanmasına sebep oldu.

Dalgınca eğilen gözü adamın pantolonundaki kabarıklığa takıldı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ancak insanı çıldırtan bir yavaşlıkta soyunmaya devam ediyordu. Soluk alamıyordu. Ve bu karnının hemen altındaki bölgeyi ürpertiyordu... Sonra her yanı kasıldı... Şimdi sızlıyordu. Adam ona bir saniye daha dokunmayacak olursa, öleceğini düşündü. Büyük patlamaya hazırdı ama sabırlı olan Bulut, ağır bir hareketle kravatını çıkardı.

"O... Odamıza çıkalım."

"Artık çok geç."

"O... o zaman bakma."

"Bakmadan duramam." diye hayıflandı. Kravatı yere fırlatmadan önce son bir kez göğüslerine dokunduğunda, Yağmur zevk içinde kıvrandı. Gözleri sulandı. Endişesini kelimelere nasıl dökeceğini bilemiyordu. Arzu ve panik bir aradaydı ve hangisine sarılacağını bilemiyordu. "Ben hiç..." dedi kısık sesle. Yanağına doğru iri bir damla döküldü.

"Sen." dedi adam yanağındaki yaşı silerken. Ona âşık olduğunu mu söylemişti? Yoksa Bulut az evvel hayal mi etmişti? Yanlış mı anlamıştı? Kafası karışıktı.

"Yani ben pek tecrübeli... yani... Seni memnun edemem. Oyun... Bu oyunları bilmiyorum."

Dudağı hafifçe seyirdi Bulut'un. Gömleğinin yakasını çözerken karşısında duruyordu. "Artık endişelenme, bırak sana bunu ben göstereyim. Memnuniyet iki tarafın da hakkı olmalı."

"Ama..."

"Şişttt..."

"Ama?"

"Yağmur bir daha ama dersen ellerini kravatımla bağlarım ve seni hiç tahmin etmeyeceğin şekilde alırım."

Panikle gözleri irice açılan kadın dudağını ısırarak sustu, bu görüntü gözlerinde belirdiği an adamın kanı kaynadı. Bu kadın aklına nasıl düşünceleri sokuyordu? Dudaklarını göğsünün üzerine koydu ve meme ucunu emmeye başladı. Doğrulurken onun başını yakalayarak göğsünün üzerinde tutmaya devam etti. Parmaklarını o ipeksi saçların arasında gezdirdi.

"Sence bu... Beni memnun etmiyor mu?"

Belki de haklıydı. Belki de endişelenmemeliydi. Belki de sadece anı yaşamalı ve sadece hissetmeliydi. Diğer memesine geçerken sol

elinin baş ve işaret parmağıyla, ilkini boş bırakmadı. İlgili ve istekliydi bakışları. Nemli meme ucunu parmaklarının arasında sıkıştırarak onu çifte hazza doğru sürükledi. Yağmur bacaklarını aralayarak onu kendine doğru bilinçsizce çekmeye çalıştı. İşte bu adamın beklediği davetti ve asla hayır demeyecekti.

İnce ve solgun bacaklar adamı arasına çekiştirdi heyecanla. Çok sıcak ve ağırdı. Ve çok sağlam duruyordu. Hazır olana kadar onu kıpırdatamayacağını anladı.

Dudaklarının arasından bir hayal kırıklığı iniltisi çıktı. Başını kaldırdı. Elmacık kemikleri kızarmıştı, gözlerinde tutkulu bir parıltı vardı ve artık yalvaracak kıvama gelmişti.

"Kal... Kalbim patlayacak."

"Kalbin burada mı atıyor artık?" Elini titreyen karnından aşağıya doğru kaydırıp uyluklarının birleşim noktasına dokunurken, gözünü gözlerinden ayırmadı.

"Bu çok... Ahlaksız..."

"Öyle mi?" diye mırıldandı, bakışı kararlıydı.

Büyülenmiş ve utanmış bir yüzle ona bakarken yepyeni bir arzuyla uyarıldı, tam kadınlığına dokunduğunda kadının dudakları sessiz bir şaşkınlıkla aralandı. Başparmağı daireler çizerek onu okşuyor, keşfetmeye devam ediyordu adam.

"Bu... Ah...!" Soluk soluğaydı.

"Bana bak..." diye fısıldadı Bulut. "Gözlerini benden ayırma meleğim, gözlerindeki tutkuyu görmeye ihtiyacım var."

Parmağını en mahrem yerine sürttüğünde, mavi gözlerinin irileştiğini görünce, gülümsedi. Parmağını geri çektikten sonra tekrar etti belli ritimdeki dalışları ve bunu yaparken yaramazlık yapan başparmağı tam merkezinde daireler çizmeye devam ediyordu. İşte bu işkenceye katlanamayan gözleri hazla kapandı. Vücudunun yandığını hissetti. Bunu yapmaya devam ederse hayvani sesler çıkaracağından korkmaya başlamışı ama durmasını da hiç istemiyordu. Sadece dudaklarını ısırarak bu işkenceye engel olmaya çalışıyordu.

"Dünyam sensin." diye fısıldadı adam.

Bunu duymayacak halde olan kadının başı arkaya devrildi, omuzlarının üzerinden saçları geriye kaydı, sırtında sallanıyordu.

Ve soluk soluğa duran adamın dudakları kulağına dokundu. "Senin dünyanda, sadece ben olacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olmuştu zaten, artık dünyalarının adı olmuştu. Kolları adamın boynuna huzurla dolandı. Sanki bir rüyadaydı. Ahlaksız bir kadın olmuştu; güzel, arzulanan bir kadın ve kocası onu istiyordu. Bir kadın olmak nasıl bir şeymiş anlamaya çalışıyordu. Sıcak dudaklarını boynunda hissetti, öpüyor, emiyordu. Küçük titremeler, sarsıntılar içini sıcaklık ve hazla doldurdu; bu çok fazlaydı kendini tamamen kaybetti.

O hazırdı ve Bulut şimdi kendini amacına vermişti, dilini çok daha şiddetle bastırıyordu. Zevk dalgaları onu sonsuz kuyulara sürüklüyordu ve genç kadın adamın güçlü kucaklayışında gevşeyerek o dalgalara teslim oluyordu.

Bulut usulca dizını kenara ittirdi ve onu öpücüğüyle genişçe açtı. Şiddetli hisleri gittikçe daha çok artıyordu. Bacaklarının arasındaki nem her saniye daha fazla arttı ve bacaklarındaki kaslar sığırmeye başladı. Boğazından hafif bir inilti çıktı. Ve dünya daralmaya başladı. Ufaldı. Ufaldı. Her şey unutuldu. İkisi dışında hiçbir şey yoktu.

Bulut ona gittikçe daha fazla zevk verdi, ta ki ruhunu sarsan boşalmanın kıyısına gelene kadar. Zevk dalgalarıyla sarsılırken inledi ve titreyen bedenini sakinleştiremedi. Ve onun bu hazzını hayranlıkla izleyen adam soluksuz kaldı.

Şaşkına dönen Yağmur kendine gelirken, Bulut alnını onun karnına dayayıp yatıştırıcı kelimeleri kısık sesle fısıldayarak, sıkıca tuttu. Başparmakları belinde rahatlatıcı daireler çizdi.

Genç kadının dizleri tutmuyor, titriyordu ve nefesleri nefesine karışmış, göğsü düğüm olmuştu. Ortak solukları bir ritim oluşturdu, adam güçlü kollarını kapatarak onu yanına çekti. Göğsüne iyice sokulup onun sıcaklığıyla sarmalanana kadar titrediğini fark edemedi kadın.

"Korkma!" diye mırıldandı, alnına öpücükler koyarken.

Korkmuyordu, sadece... şaşkına dönmüştü.

"Yanındayım." dedi kocası. "Sana ihtiyacım olduğu kadar, senin de bana ihtiyacın var."

Uzun bir süre sonra gözlerini açtığında, Bulut onu keyifle seyrediyordu ve masaj yapan eli usulca okşamaya devam ediyordu.

"Bunu sevdin mi?" diye sordu, sesinde daha önce hiç duymadığı bir şefkat vardı.

Sadece başını sallayabildi kadın, yanakları kızarmaktan yorulmuş

gibi ateşliydi. Daha önce hiç böyle hissetmemiş, ona bunu hissettirecek birisiyle karşılaşmamıştı da.

"Güzel."

Kadının elini tutup kendi vücuduna doğru çekerek, terleyen avucunu iç çamaşırını şıştiren kabarıklığın üzerine kapattı. "Bunu hissediyor musun?"

Ellen titreyen Yağmur başıyla onayladı. Bunu nasıl hissetmezdi ki? Görmezden gelinebilecek bir ölçüde değildi. Devasaydı. Genç kadının elini sertçe bastırmayı sürdürürken, avucunu tüm uzunluğu boyunca gezdirdi. Dokunuşunun altındaki erkekliğin kabarmasını ve her nabız gibi atarak kasılmasını hissettirdi. Bulut acı çekiyor gibiydi bunu yaparken ama gözleri öyle bir hazla parlıyordu ki acı çekmediği çok belliydi. Şaşırdı. Ona zevk mi veriyordu?

"Bu çok... Sana boşuna odunsun demiyorum."

Kısık sesle güldü adam ve boynunu öptü.

"İltifatın gururumu okşadı."

Kızın titreyen ürkek elini nazikçe bacağına koyup, son kalan çamaşırını da çıkardı. "Bakalım bunu tekrar başarabilecek miyiz, bir daha aynısı gibi haz alacak mısın? Deneyelim mi?"

Sorması mıydı kızı utandıran yoksa bu işe girişecek olmasının sonuçlu mıydı? Yağmur dehşetle araladı gözlerini. Mavi gözleri sanki bir bilye gibi yere düşecek ya da solukları buhar olup cansız bırakacaktı bedenini. Kocasının eline hipnotize olmuş gibi bakarken, üşüyor gibi de titremeyi sürdürüyordu. Ve soluğu kesildiği an seslice inledi. Düşündüğünden çok daha iriydi ve daha o soluklanamadan, adam heyecanla bacaklarının arasına girdi. Dizlerini yukarı doğru kaldırdı, parmaklarını genç kadının dizinin hassas boşluğunda gezdirdi. Ona sataşıyordu ama buna rağmen korkuyla titreyen göğsünden boğuk bir inleme koptu. Parmağı genç haylaz bir sataşmayla içine kayarak ona nefes doluluk ve zevk hissini yeniden verdi.

"Çok sıcaksın. Ve sıkı."

Eğildi ve dudaklarını birleştirdi. Bulut nefes alamıyormuş gibi ağzını genişçe açılmaya zorluyor ve dilini derinlerine daldırıyordu. Korkudan titreyen Yağmur karşılık vermeye çabaladı, açlıkla onu tadıyor, ona sataşıyor ama aklından bacakları arasında duran uzvu çıkamıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bulut parmağını onun sızlayan boşluğundan kaydırarak çıkardı ve Yağmur anî kayıpla ürperdi. Genç kadının şikâyeti çabucak yerine ulaştı. Yağmur onun kalçalarına uyum sağlamak için bacaklarını genişçe açmak zorunda kaldı. Bulut tam olarak doğru yere dokundu ve saf, parlak bir zevk ruhuna ışık saçtı.

Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. Bakışı bir kurdunki gibi kararlı ve hırçındı.

"Sana açım... İlk gördüğüm andan beri." Kalçası kıvrılıp havaya kalkarken, ürkekleşen Yağmur biraz geriye kaçtı.

"Bunu hep yatağımızda hayal ettim."

Onu öptü. Usulca. Küçük küçük. Ama paniğe kapılan Yağmur'un aklı aşağıdaydı bu sebepten kendini tam anlamıyla kollarına bırakamıyordu. Onu hafifçe dürttüğü anda içini kaplayan yeni bir sıcaklıkla nefesi kesildi. Korkuyla soluğunu yuttu. O çok kalındı ve uzun... Bu dehşet vericiydi. Öpüşmeyi bırakarak soluk soluğa konuşmaya çalıştı.

"Bu... Bulut... Kor... Kor..."

"Şişt..." diye mırıldandı adam heyecandan aklını kaçıracak bir halde. Yağmur yutkunarak gözlerini kaçırırken dudağının köşesini kemirdi. Adam dudağına ufak bir buse bıraktı. "Uzun süre olduğunu biliyorum."

"Ama..."

Artık çok geçti, kilitli kapılarını açarak, rahatlatarak içine doğru biraz kendini itti. Daha ilk baskıda gözleri irice açıldı Yağmur'un, kollarında kaskatı kesildi.

Bulut gözünde şeytani bir parıltıyla onu izliyordu. Gülümseyerek bir miktar daha itti.

Yağmur çok deneyimi olmasa da kesinlikle cinsel birleşmeyi anlıyordu. Başını kaldırıp boğazını temizledi. "...dikkatli olacaksın, değil mi? Sonunda... Yani hemen çocuğum olsun istemiyorum."

"Dikkatli olabilirim. Sanırım. Hazır olana kadar..." Hırsla dudaklarını öptü. "Çocuk yok."

Kadının kalp atışı iyice hızlandı. Bu defa onun sözüne güvendi çünkü kocası kulağına güzel şeyler fısıldadı. Kelimeleri sıcak, hırıltılı bir solukla teninden geçip gitti; meme ucunu gergin bir yumruya dönüştürdü.

"Bana dokun." diye ısrar etti adam. "Ellerini üzerimde hissetmek istiyorum."

Yağmur onun yönlendirmesini kabul ederken, hiç olmadığı kadar mutlu olmuştu.

Sertliği bedenlerinin arasına sıcak ve hevesli şekilde sıkıştı. Yoğun zevk genç kadını soluksuz, akılsız bir halde bıraktı. Sıkılmış dişlerinin arasından tısladı adam, açısını değiştirdi ve genç kadının kalçasını kaldırdı. Sıcaklığına doğru sadece iki santim bastırdı. Zevk dalgası her ikisinin de tüm bedenine yayıldı. Sımsıkı olmasına hayıflanıp canını yakmadan içine yavaşça, dengeli, gittikçe derinleşen darbelerle girmeye çalıştı Bulut. Genç kadının bedeni onunkine uyum sağlamayı öğrenirken, kendini sabırlı olmaya zorluyordu.

Ama her şeye rağmen Yağmur korkuyla başını kaldırıp, ona öyle aniden açılmış ve korunaksız gözlerle bakıyordu ki, Bulut onun her duygusunu okuyabildi. Korkusunun sebebi hariç! Endişe ve panik gördü. Daha evvelini düşünmek bile istemedi. Fakat aynı zamanda güven de vardı yüzünde ve korkusunu ezip geçiyordu. Her nefeste, gittikçe artan ilerleyişiyle birlikte ona cesaretlendiren ve onu öven sözler söyledi.

"Bulut acıyacak..."

"Acımayacak, söz. Çok iyi hissettiriyorsun..."

Son dizginsiz darbesiyle birlikte kendini tamamen içine ittiğinde, genç kadın acılı bir şekilde içini çekti. Nefes alamıyormuş gibi kaskatı kaldı. Tırnaklarını omuzlarına geçirip başını omzunun köküne gömerek, orayı bilinçsizce ısırdı. Bulut'un kalbi sızladı. Canını yaktığı için rahatsız hissetti. Bu kadar dar ve acılı olacağını düşünmüyordu, sonuçta onun ilki değildi!

O evliydi, kızı vardı! İlk olmazdı, ama...?

Şaşkınlık için biraz geriye çekildi ve soluksuz bir merakla aralarına baktı. Lanet olsun, şaka olmalıydı. Şaka... Hayır, zor kullandığı için olmalıydı bu, masum olduğu için değil...

"Yağmur?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kafana taktıklarını silmezsen,
atmayı unuttuğun çöp gibi kokar...
Uyuyamazsın..."

Müjde Aklanoğlu

ONUNCU BÖLÜM

Bazen sadece susarsın,
konuşsan ne işe yarar
kaderi değiştiremedikten sonra...

Bu öyle keskin bir acıydı ki, sanki kasıkları telafisi mümkünsüz bir tahribata uğramıştı. Bunun acılı bir işlem olacağını, onu görene kadar düşünmemişti. Ya da içinde hissedene kadar. öylesine güzel ve heyecanlıydı ki oysa sevişmek, fakat birleşmek bir o kadar acılıydı.

Adam ellerinin altında kaskatı kesilmesini, ürpermesini, soluğunu sesli bir şekilde yutup da taş kesmesini hissediyor ama müdahale edemiyordu. Keşke öncesinde uyarsaydı, anlatsaydı, susturup derdini dökseydi ama geç kalmıştı.

Kulağının dibine sık sık vuran ılık nefesler kadının hızlanan kalp ritminin durmasına sebep oluyordu. Bulut kollarının arasına aldı titreyen kadını, sımsıkı sarıldı. Sakinleşmesi için kulağına onu yatıştırıcı, uyarıcı sözler fısıldarken, kendi şaşkınlığını, kendi çaresizliğini sonraya bırakıyordu. O iyi bir adamdı, merhametli, anlayışlı, sakin bir mizaca sahipti ve bunu her daim göstermekten çekinmiyordu.

Yağmur acı içinde inlerken, yanağından süzülen iri bir damla ada-

KAKTÜS TEAM
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mın boynuna döküldü. Kaskatı kesilen Bulut'un kollarının etrafına şefkatle biraz daha dolandı. Nefessiz halde, "Çok mu acıyor?" diye sordu adam.

Şaka gibiydi. Şaka gibiydi ama gerçekti! Canını yakmak istememişti. Yağmur ona nasıl bir dünya bahşettiğinin farkında mıydı?

İç çeken Yağmur hıçkırırcasına bir ses çıkardı. Sonra kesik kesik soluyarak cesurca dudağını ısırdı ve başını evet anlamında salladı. Utancı hiç bu kadar derin olmamıştı ama aynı anda acısı da... Yanağından aşağıya dökülen ve teninden sürünen yaşlar adamı kahrediyordu. Eğildi, dudaklarını yanağına dokundurarak "Ağlama Yağmur gözlüm... Özür dilerim. Bilseydim... Bilseydim canını yakmazdım," diye pişmanlıkla homurdandı. Onun içinde yumuşadığını, bedeninin bocaladığını hissediyordu. Yağmur biliyordu, Bulut en çok canını yaktığı için pişmanlık duyuyordu.

"Yapmaz mıydın cidden?" dedi buruk bir gülücükle hıçkırarak. Çocuk gibi gözlerini ovalayarak içini çekti ama buna rağmen cesurdu. Bu karamsar anı yok etmeli ve bu işi sonunda nihayetine erdirecek kadar idealist olmalıydı.

"Yapardım." dedi adam haince sırıtarak, gözlerinde çok başka bir mutluluk vardı. Bedeninde çok başka bir sahiplenme... Ve sonra huzursuzca suratını asıp kaşlarını sert sert çatarak devam etti. "Ama nazikçe."

"Bulut, bitir artık..." dedi Yağmur sesi titrerken acı içinde inleyerek, iyice hassaslaşmıştı.

"Eğer..." Kadının bedeni onunkinin etrafında kasıldı, ürperdi ve Bulut hazırlıksız şekilde zevkle çaresiz bir inleme koyuverdi. "Eğer hareket edersem dayanabilir misin?"

"Canımı acıtacak mı?"

"Sanırım biraz... Yani öyle sanıyorum. Ama sonra..." Bulut göğsüne dolan mutlu kahkahalarını atmamak için çabaladı. Onun ilkiydi! Yağmur masumdu ve aklına bir sürü soru yağdırmıştı.

"Yağmur... Hareket etmek zorundayım. Böyle kalamam yoksa kafayı yiyeceğim."

Yağmur başıyla onayladı ama ateş gibi yanan ıslak yüzü hâlâ omzunun arasında saklanıyordu. Bulut genç kadının içinden birazcık çıktıktan sonra tekrar girdi, bu sefer öncekinden daha nazik, daha an-

layışlıydı. Sabırsız değildi. Daha derin şekilde sahiplendi.

O kadar sıcak, ıslak, yumuşak ve kahrolası şekilde sıkıydı ki. Zevkin delici tadı damarlarına aktıkça çıldırmanın kıyısında dolanıyordu. Genç kızın canını acıtmamak için kendini dengeleyerek kalçalarını sadece ileri geri hareket ettirdi. Asırlar geçmiş gibi gelen süre boyunca kendini yalnızca uysal, kayan, basit hareketlerle kısıtladı. Almadan vermek, korkutmamak için uğraştı ama sanki onun ilki olduğunu anladığı andan beri o da on yedi yaşında becerıksiz bir ergen gibi, ilk tecrübesini yaşarcasına paniklemişti. Sanki milli olan o'ydu, canı yanan ve korkan. Bu yüzden ağır, tırsak ve dikkatliydi darbeleri. Alnında birıken iri damlalar kaşını yararak gözkapaklarına ve kirpiklerine süzüldü, sonra yüzünü avuçlarının arasına sıkıştırdı kadının. Yağmur gözlerine bakamıyordu utancından ama sanki eskisi kadar canı yanmıyor gibi yüzü de rahatlamış duruyordu. Tırnaklarının tenine hilal bırakması ve etini yaran etkisi adamın kanının daha kuvvetli kaynamasına sebep oluyordu. Bu süre boyunca damarlarında çoğalan ilkel, hızlı, güçlü bir şekilde patlama hissi, beynine basıncı pompalayarak rahatlama ihtiyacı için feryat etti.

"Kahretsin!" diye homurdandı. Düpedüz iradesine karşı savaş verdi.

Onun karısı hep naifti, hep masum, hep utangaç. Bunu çekingenliğine, kocasının ilk ve tek erkek olmasına bağlamıştı hep ama Yağmur, tecrübesiz davranırken ciddiydi. Bu yüzden hayvan gibi sertçe girip çıkmaktan çok daha iyisini hak ediyordu. Onun ilkiydi, cinsellikten soğutmak ya da tiksindirmek istemiyordu.

Bu, karısının ona bağışladığı kıymetli bir hediyeydi ve Bulut asla pişman olmasını istemiyordu. Ne bu akşam, ne de bundan sonraki elli sene...

Artık minik elleri kasılmıyor, tırnakları etine batmak yerine omuzlarında dolaşıyor, başı usulca geriye düşerek boyun boşluğunu doldurmuyordu.

"Daha iyi mi?" diye sordu kesik kesik nefesleriyle.

Sessiz kaldı kadın, utanıyordu ama aynı anda ona daha fazla sokulmak istiyordu. İçinden bir şekilde küfrederek bedenini onunkinin üzerine doğru eğdi adam. "Bunu senin için iyi hale getirmek istiyorum. Bana cevap ver Yağmur, nasıl istiyorsan öyle olacak."

"Nasıl?" Elleri genç adamın sırtına kaydı ve göğüsleri yumuşak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve sıcak bir şekilde onunkinin altında şekil aldı. Istırap çeken ama zevkten mi acıdan mı henüz çözemediği mavi bakışları, onun arzuyla koyulaşan sert gözlerinde esir kaldı. Şekersiz, sek bir kahve gibi, insanı ayıltıyordu bakışlarındaki saf arzu ve kadın buna tepkisiz kalamıyordu.

"Dokunuşlarından hoşlanıyorum." dedi sonunda cesurca. Bulut soluk soluğa eline uzanıp parmaklarını öperken kalbi ağzında atıyordu.

"Ben de öyle." dedi kısık sesle, gerçek öyleydi.

Genç kadının içine bir sonraki kayışında kalçası onunkiyle buluşmak için kalktı. Yağmur cesaretlendirici bir inleme koyuverirken göğsüne, kendini ona yaslayarak ödüllendirdi bu hamlesini. Bu sesi duymak için Bulut tekrar yaptı. Ve tekrar. Ve Yağmur tekrar yay gibi gerilerek adamın darbelerini bir dalga gibi karşılarken, hiç bıkmadan aynı arzulu sesle karşıladı geleceğini.

Artık tamamen normal tepkiler veriyordu Yağmur, çaresiz haz denizine düşerken dudaklarını dişleriyle çiğniyor, kesik kesik soluyor, gözlerini sımsıkı kapatıyor ve daha fazlasını talep edercesine cesurca ona sokuluyordu.

"İyi mi?"

"Keyifli." dedi solukları tenine değerken, ıslak dudakları adamın omzuna çarparak soludu. Her hareketinde ıslak dudakları tenine vuruyor ve iradesini deliyordu. Yumuşak olacaktı, sertliğe henüz hazır değildi.

Kahretsin, cidden öyleydi. Şu anda çok fena halde iyiydi. Açı, ritim, genç kadının vücudunun uyumu ve onunkiyle birlikte hareket edişi... bedenlerinin ve amaçlarının gerçek ahengine erişmişlerdi ve bu, daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Eşsizdi, harikaydı ve nefes kesiciydi. Kendini bir kadının içinde tamamen kaybedebileceğini hiç bilmiyordu. Daha da büyüyordu, daha da sertleşiyordu. Önceden sadece karısıydı, şimdi tüm hayatı ona bağlıydı, çünkü birlerdi, tek beden ve tek yürek, onlar bilmese de artık bir parçanın ayrılamaz bütünü olmuşlardı.

Dışarıda bir dünya vardı, onların kaçtığı, göz ardı ettiği, saklandığı ve şu anda zihinlerinden sildiği bir evren...

Heyecanla sarmaladı onu, zevk almasını hazla izlerken, becerebildiği kadar derinine indiği bu kadının içi hariç hiçbir yerde olmak is-

temiyordu. Amacı yoktu, planları ve hayalleri... Hatta şu anda sadece tek gailesi, onu doldurmaktan, memnun etmekten, soluğunu kesmekten, inletmekten ve ona çığlık attırmaktan başka bir ifade taşımıyordu.

Bulut'un ait olduğu yer o'ydu. Onun ruhu, kalbi ve içi...

Yağmur sert masanın üzerinde rahatsızca kalçalarını kıpırdatınca, genç kadının bacağını kaldırmak ve kalçasına sarmak için aşağı uzandı. Teni kadife gibiydi, sıcak bir bal gibi. Yağmur acemice vücudunu daha derine çekince kasılıp bir an donup kaldı.

Öpüşmeleri de derindi. Onun şehvetli, cömert dudaklarını keşfederken oyalandı, tek seferde ona iki şekilde sahip olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini gösterdi. Hem ağzıyla hem bedeniyle onun tek sahibiydi. Uzun boylu olduğu için, diğer kadınlarla birlikte olurken öpüşemiyordu. Fakat karısı onun mükemmel dengiydi. Boynunu kırılacak kadar aşağıya indirmesine gerek yoktu, ya da beli kırılacakmış gibi eğilmesine... Öpücükleri ustalıkla yol alırken, şehvetli bir telaş başladı. Genç kadının tırnakları sırtına battı yine, bu adamı çılgın bir hale sürükledi. Haz dolu haykırışıyla içine tekrar tekrar gömülürken kalçası seğirdi, onun doruğa ulaşmasını tek amacı haline getirerek tüm yumuşaklığını bir kenara bıraktı. Onu ilk ve en muhteşem şekilde orgazm etmek zorundaydı. Öncelik onun olmalıydı. Bu da fazla zamanının olmadığı anlamına geliyordu.

"Lütfen, aşkım Lütfen." diye inledi ağzının içine, "Sabrımın sınırındayım."

Yağmur ne demek istediğini anlayamadı. Başı hazla geriye düştü, gözleri kapanıp kirpikleri yanaklarını titrek gölgeleriyle süsledi ve beden bir karanlığın içine çekilerek uyuştu.

"Lütfen..."

Adamın göz kapakları kırpışarak kapandı, başı geriye düştü ve gözleri derin bir darbeyle hırlayarak açıldı.

Ellerinin altında kanatlanmış gibi duran kadına baktı. Beyaz, kuğu gibi boynu zarif, erotik bir kıvrımla esnerken, göğüsleri gül tomurcuğuna düşen su damlası gibi parıldıyordu. Öyle güzeldi ki, Bulut'un süreğini sızlattı. Onu kaybetmeye artık dayanamayacağını biliyordu.

"Allah'ım..." diye inledi boşluğa. "Ölümüm senin içindeyken son bulacak."

Karsının bedeni onunkinin etrafında kasıldı ve çığlık atmadan ev-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vel ağzını son anda dudaklarına kapattı adam fakat bir parça çığlık odadan dışarı taşmıştı. Bulut cüret edebildiği kadar uzun süre boyunca genç kadının orgazmını devam ettirdi. Ve daha fazla başaramayacağını anladığı zaman, sıkı kucaklamasından kurtuldu, dudaklarını kurtararak geriye çekildi. Tohumlarını el çabukluğuyla bulduğu iç çamaşırının içine sakladı.

Kadın boşlukta asılı kalmışçasına titriyordu. Kollarını narin bedenine doladı, alnını alnına yasladı ve dudaklarını sömürücesine öptü. Soluk soluğa, "Artık benimsin. Sadece benim, tek benim." diye fısıldadı.

Kendini koltuğa bırakıp kadının düşmek üzere olan halsiz bedenini kucağına çekti ve vücudunu onunkinin etrafına sardı, sahiplenici ve haz dolu bir şekilde kucakladı. Hâlâ bedenleri terli, hâlâ ürpertiler devam ediyordu ve kasılma henüz sona ermemişti. Soğuyan terleri tenlerinin ürpermesine sebep oldu, içinde kabaran koruyucu içgüdüler neredeyse kaldırabileceğinden fazlaydı. Hissettikleri, bir an için onu konuşamayacak duruma getirdi, bu yüzden sadece karısına sarıldı.

Cümle kurmayı başarabildiği anda, soluk soluğa boğazını temizleyerek "İyi misin?" diye sordu.

Yağmur utancından ve daha önce ona söylemediği için suçluluktan konuşamıyor, sanki yapabilecekmiş gibi göğsüne sinerek saklanmaya çalışıyordu. Bu çekingenliğini anlayan şaşkın ve mutlu adam anlayışla onu sıkıca sararak, daha yakınına çekti.

"Bana söylemeliydin." Bu bir suçlama değildi, sadece daha nazik olmak isterdi.

"De... denedim. Ama sen..."

"Ben... vazgeçmenden korktum. Öleceğimi sandım."

Bir sürü kadınla birlikte olmuştu ve hepsinden keyif almış, kimine nazik, kimine isteği doğrultusunda sert davranmıştı. Fakat hiç bunun gibi olmamıştı. Bu kadar kısa sürede, bu kadar yakınlık kurmaları imkânsız görünüyordu. Fakat işte buradaydılar ve başka bir yerde olmayı dilemez halde sarmaş dolaş oturup, sessizliğin senfonisini dinliyorlardı. Havada onların mahrem kokusu asılı kalmış, soluklarında haz dalgaları, bakışları parlak ama zihinleri bulanıktı. Genç kadının saçına bir öpücük kondurup öylece kaldı. Derin derin kokladı saçlarını ve sımsıkı, sanki canına saracakmış gibi bastı göğsüne narin bedenini. Tatlı, nefis varlığının huzurunu dinledi. Biraz zaman geçip artık hayat

normal akışına yenilince, "Konuşmalıyız..." dedi herhangi bir pişmanlık göstermeyi başaramadan kadın.

"Biliyorum." İçini çekerken adam da pişmanlık duymuyor gibiydi. "Aklım karıştı..." Başka bir kelime bulmaya çalışsa da boşunaydı Bulut için, çünkü bunu açıklayacak, şaşkınlığını giderecek başka bir kelime bulamıyordu. Yağmur onun sesindeki gülümsemeyi duydu, teninde titreşen gururu hissedince titredi.

"Mutlu da oldum." dedi sonunda adam dürüstçe, gerçekten mutlu olmuştu. Onun için bekâret önemli değildi, hiç olmamıştı da ama karısının her anlamda ilki olduğunu bilmek, başka bir huzur vermişti. O sapık pisliğin ona dokunmaması, eziyet etmemesi keyiflenmesine sebep olmuştu. Oysa onun kötü ve ilkel davranışlarla kadını cinsellikten soğuttuğunu bile düşünmüş, kahrolmuştu. Tenindeki yaraların ruhuna bıraktığı izler mutlaktı ama en azından dengesini bozmamıştı.

"Çiçek...?"

"Benim kızım." dedi panikle Yağmur, kasılarak kıpırdandı. Birden toparlanmaya ve adamın kollarından kaçmaya kalkınca, adam daha sıkı sarmalayarak bedenini bedenine hapsetti.

"Yağmur sen bakiresin... Yani öyleydin!"

Kadın eski kabuğuna girmek için savaşarak, "Çiçek benim kızım, benim genlerime sahip. Onun annesi benim." diye çıkıştı ters ters.

Bulut dişlerini sıktı, tam onu azarlayacaktı ki, kapının kolu hızla hareket ederek...

"Bulut... Kapı açılmıyor." dedi kapının kolunu çekiştiren sabırsız Çiçek, ağlamaklı bir sesle homurdandı.

Ve kızın sesi tüm sırları unutturdu, onları anında ayırdı.

Bulut hızla ayağa kalktıktan sonra, aynısını yapmasına yardım etmek için onu ayakları üstüne bastırdı ve ayakları yere değdiği an, bacaklarının arasında şiddetli bir acı hissedip ani bir hareketle bacaklarını birbirine kapatıp acı içinde inleyen Yağmur, gözlerini de kapatıp dudağının kıyısını dişleyerek bir an donup kaldı.

Bulut kendine küfrederek ona uzandı. Hassastı hâlâ, nasıl unuturdu? Yağmur bacaklarının arasından süzülen ve kaçmış bir çorap görünümü veren kızıl çizgiye utanç içinde bakarken, artık masum olmadığını bir kez daha anlamıştı. Bunu gören adam hızla çekmecesine koşup ıslak mendil paketini alarak yanına geldi. Yağmur ürkekçe eline

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sarılsa da aldırmadı, nazikçe onu temizlemeye devam etti. Çiçek huysuzca kapının kolunu çekiştirirken, orada durmuş acısının geçmesini beklemek ve kocasının nazik dokunuşlarıyla temizlenmek kadını yerin dibine sokuyordu.

Daha fazla konuşmadan panikle kıyafetlerini giymeye başladılar. Sesi duymazdan gelmek gibi bir seçenekleri yoktu ama hemen açmaları da imkânsızdı. Ya da orada değillermiş gibi davranmak gibi keza Çiçek "İçeride olduğunuzu biliyorum. Anne lütfen aç kapıyı." diyordu ve ağlamaklı sesi titriyordu.

Bulut birkaç saniye içinde pantolonunu düğmeledi. Karısının iç çamaşırını nereye koyacağını bilemeyince cebine sokuşturdu. Yağmur'un çıplak bedenine attığı elbisesini giymesine yardım etmek için döndü.

Yağmur "Bu utanç verici." dedi tüm bedeni kızarmış halde titrerken. Elleri bir türlü düğmeleri tutamıyordu. Gülümseyen Bulut karısına yardım ederken, eli tenine değiyor, Yağmur ürperdikçe o tekrardan arzuyla doluyordu. Henüz çıkmıştı içinden ama hâlâ sert ve acı içinde gerilen kasıkları ona ihanet ediyordu. Karısını kendine çekip sertçe öperken "Bundan daha iyisini hak ediyordun. İlkin... Lanet olsun tam bir ahmak gibi..." diye pişmanca mırıldandı. Saçlarını düzenleyen ve kocasının kibarca ayağının ucuna koyduğu ayakkabılarını giyen Yağmur, utangaçça gülümsedi.

"Bilmiyordun."

"Keşke bilseydim." Saçına tutunan tokanın şaklayan sesi bile nefes kesiciydi.

"Ne değişecekti?" diye sordu Yağmur son rötuşları yaparken. Hâlâ bacaklarının arasında o varmış gibi dolu hissediyordu ve hassas teni gergin bir şekilde sancıyordu.

"Her şey." dedi adam ve kadın yanlış anladı. Ve Bulut bunu fark edince "Daha nazik bir koca olabilirdim. Daha sabırlı ve daha sevgi dolu." diye devam etti pişmanlığına.

"Naziktin ve sabırlı..." dedi kadın gerçeği kabullenerek. Kabullenmeliydi, hangi erkek onca gün koynundaki kadına dokunmadan beklerdi ki?

"Konuşacağız, sen yukarı çık guslünü al. Ben miniğimi oyalarım." dedi Bulut iç gererek. "Ve sonra ben de çıkarım." Kapıya uzanırken garipti.

Sabırsız Çiçek artık kapıya tekme atmaya başlamış, yanında olduğu belli olan Zalim de havlayarak onun protestosuna sesli destek vermeye başlamıştı. Gülümsedi ve ikisi de hazır olunca kapı açıldı.

Çiçek kaşlarını çatmış, kızgın bir suratla onlara bakıyordu. Mavi gözleri tıpkı annesinin öfkelendiği zamanki gibi parlıyor, minik dudakları da onun gibi bükülüyordu. Bulut aradaki bu benzerliği düşündü, sonra karısının bekâretini? Olamaz galiba yakında aklını kaybedecekti.

"Siz ne yapıyorsunuz burada? Bir saattir kapıya vuruyorum."

Kendini toparlayan ilk Bulut oldu. "İşimiz vardı bebeğim, açtık işte."

Ah o işi hiç bilmemeliydi.

"Bensiz ne işiniz vardı?" dedi kollarını yanında sarsan kız. Ve derhal göğsünde küsçe bağlayarak hesap sorma pozisyonunu aldı. "Siz yine sarılıyor muydunuz yoksa? Birlikte mi uyuyacaksınız, onu mu konuşuyordunuz yine? Beni uyuyunca odama mı götürmeyi konuşuyordunuz?"

Çenesi döşüne her sorusunda biraz daha sert çarpıyordu. "Ama sen artık ayrı yatmalısın." dedi Bulut daha sakin ve pürüzlü bir yumuşaklıkla.

Çiçek annesine baktı, kızarmış yüzüyle geride duruyordu. Birkaç hızlı adımda annesinin karşısına gelerek "Ama seninle anlaşmıştık anne..." diye hesap sordu.

Bulut tek kaşını kaldırdı, konu neydi ki anlaşamıyorlardı?

"Bulut'u bir kere önce ben sevdim. Sadece Arkadaşım Bulut'ken de ben sevdim, onunla en çok ben yatacağım."

Bulut dehşete kapılmış bakışlarıyla, "Ama annen de bizimle uyuyabilir değil mi prensesim?" diye sordu. Daha tam anlamıyla kavuşamamıştı bile karısına...

"Uyuyabilir Bulut ama en çok ben uyuyacağım. Çünkü en çok ben sevdim seni." Annesine kaşlarını çatarak, başını sarsarak kızgınca sordu. "İlk ben gördüm taam mı anne, saygı göster bana?"

"Tamam." dedi Yağmur dudaklarını ısırarak.

"Gülme anne, bıyıklarının altından gülme tamam mı? Sen benim odamda uyuyabilirsin. Yatağım kocaman. Ben Bulut'un kokusunu özledim, biraz onu koklayacağım. Boynundan daha çok koklayacağım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sakallarıyla oynayacağım. Ama birazdan daha çok koklayacağım. Ve onunla ben oynayacağım, sen cezalısın. Taam mı?"

"Tamam." dedi Yağmur kıkırdamasına artık engel olamayarak. Kızı öyle ciddi öyle öfkeliydi ki, her an hem ağlayıp hem de dövünebilirdi. Yüzünü yana çevirip dudaklarını birbirine kapatarak gülücüklerini ağzında boğdu. Çiçek kaşlarını kaldırarak "Hem siz ne iş yaptınız burada? Beni neden çağırmadınız? Uyandırmadınız beni." dedi hesap sorarak. Onların dağ evindeki gibi arada sırada yalnız kalıp, birlikte oynadıkları ve onu oyunlarına almadıkları zamanlar aklına gelince, kıskançlıktan köpürdü.

Yağmur kızardı. Ne diyeceğini bilemedi. "Anneni azarlıyordum ben..." dedi Bulut kızı kucağına alırken.

"Neden?" dedi Çiçek merakla. "Yoksa o da mı onun peşinde?"

"O ne?" dedi Bulut merakla miniğine bakarken.

Kız bilmiş bir baş jestiyle, "Mahru teyzem dedi ki, tüm adamlar o'nun peşinde olurmuş, o yüzden kadınları rahat bırakmazlarmış?"

"O neymiş peki?" dedi Bulut kaşlarını çatarak.

"Bilmem, onu hiç söylemedi ama anneme dedi ki, aklını başına al ve kendine gel dedi."

"Peki annen aklını başına alıp kendine gelmiş mi?" diye gülmemek için kendini kastı Bulut, çünkü erkeklerin peşine düştüğü *o şeyi* çoktan almıştı.

Oysa masum Çiçek annesini azarlamasını istemediğinden korkuyla atıldı. "Ama ona bağırmadın değil mi? Ağlatmadın."

"Ağlatmadım." dedi Bulut karısının utançtan artık kızıl bir renge sahip olan yüzüne bakarken. "Ben ona kıyamam ki."

"Peki neden azarladın o zaman annemi?" diye sordu Çiçek merakla.

"Çokbilmişlik yapıyor da, ondan, tıpkı kızı gibi."

"Ben mi?" dedi Yağmur ciddiye alarak.

"Yok, ben..." dedi adam ağzı kulaklarında.

Hâlâ bacaklarının arasında rahatsızlık veren sertlikle duraklayan Bulut, kızı alıp çalışma odasından çıkarken. "Aaa, her şey yerde..." dedi Çiçek merakla etrafa bakarak. Odanın halini unutan ikili içeri baktı ve dağınıklığı gören Yağmur panikle yere atıldı. Kaygıyla dağınıklığı toparlamaya başladı.

"Annen çok becerıksiz Çiçek, her şeyi kıçıyla yerle bir etti."

"Bulut?" diye azarladı elinde donup kalan ajandayla kocasına bakan kadın.

"Yalan mı?" dedi adam keyifle kahkaha atarak uzaklaşırken, kızması gerekliydi ama kıkırdıyordu.

"Ayıp Bulut." diye kıkırdadı Çiçek, "Annem sana kızar öyle konuşma. Ağzına acı biber tadı gelir ayıp konuşursan."

"Ben ayıp şeylere bayılırım." dedi adam karısına göz kırpıp kapıyı çekerek odadan çıkarken.

Gitmişti, kokusu hâlâ genzinde, aralarındaki mahremiyetin kokusu erotik bir tutumla havada asılı kalarak. Bedeninde dokunuşlarının, sakallarının izleri, ruhunda bir ilkin heyecanı, bacaklarının arasında varlığının kanıtı vardı. Kalbi hızlı atıyordu, karnı kasılıyordu ve bacaklarının arasındaki tatlı sızı artık haberdar olduğu o muhteşem hazlara onu çekmek için yanıp tutuşuyordu.

Ayrin'e yakalanmadan odasına çıkmak için merdivenlere yöneldiğinde, Mahru'yla burun buruna gelince, sanki az evvel bekâretini kaybettiği alnında yazıyormuş gibi panikledi, bocaladı ve yerde fare görmüş gibi huzursuzlandı.

Çokbilmiş Mahru kaşlarını kaldırarak, elindeki çamaşır sepetini önüne çekti. Merdivende durdu ve iç gererek başını salladı. "Yarım saat idare edebilirim." dediğinde anlayışla, Yağmur dudağının kıyısını dişleyerek utanç içinde merdiveni tırmanmaya çalıştı, tam derin bir nefes alacaktı ki, "Boynundaki ize de bir çözüm bul!" diyen ablasının anlayışlı sesiyle donup kaldı. Titreyen eli bilinçsizce boynuna dokunurken, dudağını öyle bir ısırdı ki, ağzına gelen kan tadını anlayana kadar donup kaldığını anlayamamıştı.

Lanet herif, yine mi damgalamıştı? Geçen sefer geçmesi günler almıştı ve saklamak için kıvranmasına gerek yoktu ama ya şimdi? Kimse görmeden halletmeliydi.

Hızla odasına girip kapıyı kilitleyerek banyoya yöneldi. Ne düşünmeliydi? Ne hissetmeliydi? Aklı karma karışıktı. Duştan çıktıktan sonra odaya giderken gözüne takılan bedeniyle durakladı. Boy aynasındaki çıplak görüntüsüne baktı. Eli bilinçsizce beyaz boynunda beliren kızıl damgaya dokundu. Aşk öpücüğü dediklerinde anlamamıştı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama artık neden böyle dediklerini biliyordu. Sonra kızaran yanaklarına, soluk soluğa kalan göğüslerine baktı. Teninin bazı yerlerinde ufak tefek kızıl izler vardı.

Sanki eskisinden farklı gibiydi bedeni. Aynıydı ama yeni bir deriye sahip gibiydi. Yeni bir vücut ve çok farklı bir Yağmur duruyordu karşısında. Yanakları al al, mavi gözleri ürkek bir parlaklığa sahipti. Eli bilinçsizce tenine dokundu. Onun her dokunduğu yer ürpermiş ve dokunuşlarını içine hapsetmişti.

Gözlerini kapattı. O anı düşünmemeye çalıştı ama gözlerinin önüne gelen edepsiz ve erotik görüntü soluğunu kesti. Ne zaman bu kadar cesur olabilmişti? Bir çalışma odasında bekâretini teslim edeceğini tahmin dahi edemezdi. Sadece dokunacak ve biraz oyalanıp bırakacak sanmıştı, sonuna kadar gitmesine teşvik edeceğini düşünememişti. Öpüşleri, davranışları... Sanki ne Yağmur başladığı yerde, ne de Bulut o ilk tanıdığı adamla aynı değildi. O kabuklarını kırmış, Yağmur sonunda cesurca Toprağa yağmasını öğrenmişti.

Yan durdu, eli düz göbeğinde dolaştı. Bulut dikkat etmişti, bebeği olmayacaktı. Bu iyiydi, sözünü tutmuştu. Sonra parmakları kaburga kıvrımlarına dolandı. İzlerinin üzerinde gezindi, tiksindiği ve ona hep kötü anları anlatan o izler ilk defa midesini kasmadı. Belinin kıvrımı belirginleşmiş, göğüsleri daha yuvarlaklaşmıştı.

Tuhaftı, ya da öyle hissettiği için her şeyi öyle görüyordu. Bir mucizeye bakar gibi bakıyordu vücuduna. Hissettiği tatlı sızılar birkaç saat önce yaşadığı tecrübenin sahiciliğini hatırlatıyordu ona. Ortadan kaybolmasına anlamlar yüklemeden hazırlanmalıydı. Hızla yine günlük kıyafetlerini giyindi, saçlarını kurulayıp toparladı ama boynundaki aşk öpücüğüne ne yapacağını bilemedi. Sonra üzerine yakalı bir badi giyip, saçlarını açtı ve böylece geçici çözümler bulmaya çalıştı.

Aşağıya indiğinde kızının keyifli kahkahaları evi inletiyordu. Kapıya yöneldiğinde, Bulut da odasına çıkmak için ayaklanmıştı. Yüzüne bakamadı, gözlerini kaçırarak tedirginlik içerisinde içeri girdi. Ayrin heyecanla televizyon izliyor, Mahru ablası fasulye ayıklarken Ayrin'in izlediği saçma kanalı mecburen takip ediyordu.

Bulut karısının yanından geçerken iyice ona sokuldu, bir an gözlerini kapatarak kokusunu içine çekip "Sıhhatler olsun." dedi kısık sesiyle. Parmaklarının uçları yanında karıncalanan eline temas edince, görülür şekilde titredi. Yağmur sesli bir şekilde soluyarak ürperdi.

Bulut gülümseyerek başını salladı ve duşunu almak için odasının yolunu tuttu. Aslında ilk duşlarının birlikte olmasını isterdi ama bu pek mümkün görünmüyordu. Yağmur kızına baktı, resim yapma işine öyle dalmıştı ki, ciddiyetle çattığı kaşlarıyla büyük bir işin başında olduğu belliydi. Masaya yaklaştı ve sandalyeyi çekerek ablasının yanına oturdu.

"Çamaşırları astın mı abla?"

"Astım, bir saate kalmaz ütüye başlarız."

Fasulye tepsisine uzandı Yağmur. Biraz mahcup, biraz mutlu, garip bir halde ona yardım etmeye başladı.

"Kızarmayı kesmezsen Ayrin'in diline düşebilirsin." dedi Mahru çayından yudumlamak için bardağına uzanırken.

"Çok belli etmiyorum." dedi Yağmur homurdanarak. Kızaran yüzü neredeyse saçlarına saklanmıştı.

"Ediyorsun. Kızarıyorsun. Kimse bir şey bilmiyor Yağmur, ama sen herkesin aklına karpuz kabuğunu böyle yaparak sokuyorsun. Salak salak sırıtmayı da kesmelisin mesela." dedi dudakları gülümsemeyle kıvrılarak.

"Uf abla ya..." diye kızdı.

"Ayrin'in sınavı var haftaya, ne yapacağız?" diye daha ciddi konuya geçerek kızın mahcupluğunu bastırmaya çalıştı. Aslında utanmasa boynuna sarılır, "Hep mutlu ol bir tanem, yüzün hep böyle parlasın." demek isterdi ama bu ne olgunluğuna ne de aralarındaki dengenin korunmasına iyi bir etki sağlamazdı.

"Bulut'la bu konuyu konuşmam lazım."

"Evet, ona sorman iyi olur, sonuçta artık senin kocan ve onun abisi oldu."

"Sence hata mı yaptım?" Sesinde kaybolmuş bir çaresizlik vardı.

"Bence bu hatayı yapmakta geç kaldın." dedi kadın ona dönüp gözlerine şefkatle bakarak. "O iyi bir adam, iyi bir koca, iyi bir baba, iyi bir abi olacak. Onu Hakan'la ya da başkasıyla kıyaslama, Bulut çok başka bir adam."

"Ama ben iyi bir kadın değilim."

"Sen her zaman iyi bir kadın oldun. Kendinden evvel başkalarını düşündün."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ona başından her şeyi anlatmalıydım. Belki o zaman evlenmezdik. Belki ben bu gece açıklama yapmak zorunda kalmazdım." Ablasının gözlerinin içine baktı hüzünle. "Abla, artık Çiçek meselesini biliyor ve inkâr etmem mümkün değil. Yani bu imkânsız biliyorsun."

"Ona gerçeği anlat."

"İstiyorum ama içimden bir şey tutuyor beni, sebebini bilmiyorum. Kelimeler ne zaman dilimin ucuna gelse, susuyorum. Konuşamıyorum."

"Artık daha fazla erteleme kuzum, bilsin gerçekleri."

"Haklısın." dedi Yağmur iç çekerek ve kocasının bu gece onu sorguya çekeceğini düşünerek yüzünü astı.

"Çok şaşkındı. O da salak salak sırıtıp durdu. Ona söylemedin, değil mi?" Başını salladı dudağını ısırarak. Ve Mahru artık dayanamayarak, "Allah aşkına! Koskoca balayı boyunca ne yaptınız siz? Beş taş mı oynadınız?" diye sordu merakla.

"Çay içtik." dedi Yağmur daha fazla kızararak.

"Çay?" dedi kadın şaşkınca tek kaşını kaldırırken.

Kız başını salladı. Dudaklarını dişleyerek güldü, sonra ikisi birden durduk yere gülmeye başladı. Onların deli gibi gülüşlerine dayanamayan Ayrin "Ya bana da anlatın ne oluyor, kendimi evin dış kapısı gibi hissediyorum." derken, kadınların artık ne kahkahası duracak notadaydı, ne de sesleri. Evi onların gülüşleri, Ayrin'in meraklı homurtuları, Çiçek'in keyifli sırıtması dolduruyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

En büyük yarayı dil açar,
en güzel yarayı yürek sarardı.

Kaçamak bakışmalar, hafif soluklanmalarda kaybolmalar ve biraz salak salak gülmek, biraz da garip garip kızarmak derken, yemek keyifli geçmişti.

Masanın başında sohbet ederek, gülerek ve şakalaşarak yemek yiyenlere bakan Bulut'un, ağzına attığı her lokması ağzında büyüdü. Daha önce hiç aile reisi olarak düşünmemişti kendini, dahası böyle kocaman mutlu bir ailesinin olacağını hiç zannetmezdi. Bundan aylar önce bırak bu masayı böyle kalabalık görmeyi, yemek yemeye bile inmediği zamanlar aklına geldi. Önceden sessiz sedasız atıştırmaların olurdu, adam gibi yemek saatleri, belli kriterleri yoktu. Ne zaman acıktıysa o zaman yerdi bazen yemek yemeyi unutup tüm gün aç gezdiği bile oluyordu, özellikle işe güce dalınca aklına bile gelmiyordu yemek.

Ne var ki Yağmur hayatına girdiği günden beri yemek öğünleri, temizlik günleri, çay sohbetlerine belli zamanları bile vardı. O hayatına girdiğinden beri düzeni vardı. Eskisi gibi işe dalıp ofisine kapana-

KAKTÜS TEAM

rak geçmiyordu zamanları; onları düşünüyor, onlar için neyin daha iyi olacağını hesap ediyordu.

Yağmur sohbete dalmış muhabbet ederken gülümseyerek kocasına baktı, onun dalgın ve duygu yüklü bakışlarını görünce, kızararak mahcupça bakışlarını kaçırdı. Zaten o ne zaman baksa ya kızarıyor ya da mutlulukla gülümserken buluyordu kendini.

Bulut ve Yağmur sımsıkı bir duyguyla bakıştı dakikalarca, kısa bir an bile olsa çalışma odasında yaşadıkları, ikisi için de özeldi, tekti ve tarifsizdi. Bedenlerinde hâlâ o anın sızısı, ürpertisi hüküm sürüyordu. İçleri titrerken, sanki gözleriyle konuşmayı keşfedeli çok olmuştu.

Bunu gören Mahru mutlulukla gülümseyerek başını iki yana salladı. Ayrin ise henüz olayı kavramış gibi şaşkın görünüyordu. Onların bu kadar yakınlaşmış olmalarına seviniyor ama aynı anda afallıyordu.

Yağmur o gece işini gücünü bitirmek için acele etti. Bulut'un ne yapacağı belli olmazdı, biraz oyalansa gelir elinden tutup götürür, itiraz etse omzuna bile atardı. Adamda o potansiyel vardı. Bu yüzden oyalanmak yerine korkusundan hızlandı. Henüz mutfakta olan ablasına iyi geceler dileyip Ayrin'in yanına gitti ve kızla kısa bir sohbet ederek geç saatlere kadar çalışmaması için uyardı.

Bulut, Çiçek'i uyuttuğu için onun sadece üzerini örtüp, alnından öperek odasının kapısını kapattı. Çiçek, Bulut'un yatak odası yerine kendi odasına yatırıldığını anlayınca sabah kıyameti koparacaktı kesin. Kızını kendi odasında uyuttuktan sonra çocuk odasına taşıyarak, böylece adam bu gece olan beklentisine son noktayı koymuştu.

Naci Bey temiz bir bardakla odasına giderken "İyi geceler Yağmur Hanım." dedi yorgun bir sesle. Yağmur gülümseyerek başını salladı. Tedirgince merdivenlerinde yürürken, kocasının sorgusuna hazır olmaya çalışıyordu. Odaya gelince derin bir nefes aldı ama kapı aralıktı ve biraz cesaret toplayacak zamanı bulamadı.

O sırada Bulut camın önünde durmuş, tek tek ışıkları sönen evin karanlığa gömülen bahçesini sessizce izliyordu.

Çiçek'in uykuya dalması saatler sürmüştü, ona uydurmasyon olan bir sürü masal okumuş bu da yetmemiş, o garip müziklerden bile dinlemişlerdi. Sanki onu uyuyunca götüreceğini sezmiş gibi, huysuzca yatağında dönüp durmuştu Çiçek. Sonra da göğsünde yatmak istediğini ve kokusunu koklayacağını savunarak tutturmuş, sımsıkı sarılarak dediğini yapmıştı.

Bulut, kızın minik başını göğsüne yatırmış, Çiçek bacaklarını açarak ata biner gibi karnına oturarak sarıldığında, uyku gözlerinden akmaya başlamıştı. Onu ikna etmek için uğraşmış, uykuya daldığında adam büyük bir savaştan çıkmış gibi yorgun düşmüştü. Sonra da asıl korkunç olanını yapıp, onu uyandırmadan odasına taşıyıp, uyanmadan evvel oradan kaçmıştı.

Yağmur görmeyen gözlerle kocasını izlerken, aklı karmaşık ama keyifle bükülen edepsiz dudakları çok mutlu görünüyordu. Artık birlikte uyuduklarında neler olacağını bildiğinden, biraz korkarak orada durdu.

Oysa çok çabalamıştı bu yakınlaşmayı ertelemek için ama karşısındaki adam her kuralı çiğneyerek onu buna tutsak etmişti. Ve aşk, fiziksel ve duygusal hayatının yıkılmasına sebep olurken bu duygunun sinsiliğini bilememişti.

Ona belki üç, belki de daha az bir zamanı kaldığını söylemeli miydi? O zamana kadar sıkılırdı belki Bulut, tutkusu körelir, onu bu evde unutarak İstanbul'daki hayatına kaldığı yerden devam ederdi. Ya unutmazsa? Birlikte olarak kendini bir sefahatin içine mi atıyordu? Bencil miydi? Öyleydi. Öleceksi ve bir adamın hayatına girerek onun geleceğini mahvediyordu. Pek çok kişinin böyle düşüneceğinden emindi. Hakan amaçları uğruna evlenmiş, ondan kadınlık haklarını talep etmemişti, elbette tehditleri olmuştu bununla korkutmak için ama hiç ciddiyetle kadınlık haklarına yeltenmemişti. Ama bir koca gibi her zaman tüm ipler onun elinde olmuş, onun boyunduruğu altına girmişti.

Hayatı hakkında kontrol hiç onda olmamıştı. Bütün kararları veren hep Hakan olmuştu. Oysa Bulut ne kadar kibirli ve aksi görünürse görünsün, onun adına hiçbir karar almıyor, üzülmesine müsaade etmiyor, canı yandığında kendisi daha fazla üzülüyordu. Ona saygı duyuyordu, şefkat gösteriyor ve düşüncelerine değer veriyordu. Eğer Yağmur hayır diyorsa üstelemiyor, evet diyorsa derhal gerçekleştiriyordu.

Bu bir ilkti, seçme hakkı sadece kendisine aitti. İlk defa bir erkeği istemişti, kocasını. Ve sahip olmuştu. Belki biraz mecburi ama zorla değildi, ne yaptıysa en az Bulut kadar istekle kendisi de yapmıştı ve doğrusu pişman değildi ama... Korkuyordu. Ufak ufak içine sızan acının çağlaması ikisini de tüketecekti, biliyor ama çaresiz kalıyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra boğazını temizledi. Bu da geçmiş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ten gelen bir alışkanlıktı, hâlâ kendi odasına girer gibi değil de onun odasına girecek yabancı gibi tedirgin hissediyordu. Oysa adamın görmediği...

Lanet olsun bu gün o çırılçıplak olurken adamı inceleyememişti bile ve onun görmediği yeri neredeyse kalmamıştı. Birkaç adım daha atıp onun kendisini görebileceği şekilde girdi odaya.

Bulut camın önünde dikiliyordu hâlâ ve üzeri çıplak, altında da kalçalarına düşen gevşek kemerli bir eşofman vardı.

Camdan yansıyan aksini izlemeyi bitirerek usulca arkasını döndü.

"Kapı aralıktı, öksürdüm de ama girdiğimi duymadın." dedi kadın çekinerek.

"Bu odaya kapıyı vurarak girmene gerek yok."

"Özel hayata saygı..."

"Senin özelin benim Yağmur, aramızda saklanacak hiçbir şey kalmamalı."

İşte bu bir başlangıçtı. İçinde sırlarıyla karşısına dikilen Yağmur, üşüyen ayaklarından birini diğerinin üzerine koyarak, huzursuzlukla kıpırdanıp duruyordu.

Bu ne utanç verici bir durumdu! Ne yapacağını ya da ne diyeceğini bilemiyordu. Oysa çok daha yakından tanıyorlardı artık birbirlerini ama arada aşılamayan bir uzaklık hep hüküm sürüyordu.

Onun üstüne gidip ürkütmemek isteyen Bulut daha sonra uzun uzun yapacağı konuyu tartıp biçerek telaşsız sormalıydı. Sonuçta ne yaşadığını, nelerin yükü altında uzun zaman ezildiğini az çok biliyordu. Zaten yorgundu, kırgındı, üstelik önlerinden uzun bir zaman vardı, her şeyin bir yeri bir de zamanı vardı. Onun açıklaması için bazı şeyler, çok uzun zaman vardı. Hareketlendi. Onun sağduyusundan habersiz olan Yağmur onun her adımında biraz daha tedirgince ürperdi. Sonunda kocası tam önünde durdu, kadının başı yere eğildi, tırnakları birbirine geçen elinin etine kenetledi.

Bulut çenesini iki parmağının arasına sıkıştırarak kaldırırken, hüzurla gülümsüyordu. Önceden hep çekingen olduğuna yorardı bu duruşunu ama artık biliyordu. O masumdu ve çekinmesi çok normaldi. Yağmur başı usulca kalktıkça, kalbinin atışlarını kulağında hissediyor, kızaran yanaklarının ısısıyla teni yanıyordu.

"Gözlerime bakmayacak mısın?" dedi adam tok ama kadifemsi bir tonda.

Yağmur başını hızla iki yana salladı, dudağını dişlemeye başladı istemsizce. Bulut bacaklarını hafifçe kırarak, uzun boynunu bükerek onun yüz hizasına geldi, ürkekçe kirpiklerinin korumasına sığınan mavişlerine bakarak, "Sen bilmiyor musun Yağmur? Sesiyle değil, gözleriyle devrim yapanlar kalp ülkesinde iktidarda kalır."

"Ya muhalif olursak?"

"Referandum yaparız."

"Ya oylarımız eşit çıkarsa?"

"Son kozu oynarız..."

"Yani?"

"Her hâlükârda bir noktada buluşuruz... Gözlerde bunun için en uygun yer..." dedi adam keyifle gülerek. "Hayatıma darbe yapmış bir olarak, bunu sorman komik değil mi?"

Yağmur ne zaman başını kaldırdığını, ne zaman ürkekliğini atıp tatlıca sırıttığını fark bile edemeden uymuştu kocasına, bilemedi. Bulut kollarını genişçe açtı, onu sinesine çekerek çenesini tepesine yaslayıp, ürkek varlığını canında hissetmek için biraz sıktı. Sıcaktı, titrekti, onundu, tüm varlığıyla canından bir parça gibiydi. İkisi de nefes alamıyor, ikisi de tenlerine vuran sıcaklıkla kavruluyordu.

"Sen bana can ol Yağmur, ben sana ruh olurum. Biliyorsun ruh bedenden çıkmadıkça, can teslim olmaz."

Bu söz öyle derin yaralar açtı ki kadının sinesinde, iki damla yaş süzüldü yüreğine, kolları hasretle kalkıp kocasının bedenine dolanıp, yanağı onun teniyle bütünleşene kadar yüzünü sinesine sakladı. O yarısı olacaktı istemeden, sonrada kapanmayan yarası evet...

Adam derin bir nefes aldı, tek bir dokunuşun hasreti yakar mıydı? Karısı ona istekle dokunmadığı zaman, bunun hasretiyle yüreği yanıyordu.

Yağmur dudaklarını göğsüne dokundurarak, kokusunu cesurca içine çekti. Bu başka bir şeydi, sanki dünyanın en güzel hazinesi ona emanet edilmişti. Bulut onun için her şeyden daha değerli bir hediye haline gelmişti.

Karısının burnu tenine sürtündükçe adam kasılarak gıdıklandı, kasıklarına vuran titreşim onu gafil avladı. "Bu çok tehlikeli..."

Onun derinden gelen sesini duyunca hemen doğrularak biraz geriye çekildi kadın.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aklına gelen ilk şeyi söyleyerek, "Özür dilerim." diyebildi ürkekçe. İçinden gelmişti, hoşlanmadığını sanmıştı. İyice mahcup olmuştu.

Bulut boşluğu kapatmak için iyice yaklaştı bedenine. "Sözünü ettiğim şey öyle bir tehlike değil Yağmur gözlüm." dedi bir anda sımsıkı sarılarak, "Böyle bir tehlike." diyerek sebebini gösterdi. Ona olan açlığını, tutkusunu, isteğini...

"Henüz konuşmadık ve ben bunu ertelemek istemiyorum." derken adam sesi netti.

"Ko... konuşalım." dedi Yağmur zorlukla.

"Aklımı karıştırdın, önce hangisini yapmalıyız?" derken eli sırtında keşfe, solukları kokusuyla sevişmeye başlamıştı. Dudaklarını saçlarına dokundurup derin derin koklayarak gözlerini kapattı. "Fazlasıyla baştan çıkarıcı görünüyorsun."

Yağmur içinin titrediğini hissetti. "Bu halde mi?" diye itiraz ederek onu itmeye çalıştı ama bu sadece diğerinin ona daha fazla sarılmasına sebep oldu. Alt kısımları artık daha çok baskı uyguluyordu ve bu kadının soluksuz kalmasını, daha çok heyecanlanmasını sağlıyordu.

Bulut her an onu elinden kaçırabilirmiş gibi sımsıkı sarılmış, bir eliyle ensesini ve saçlarını okşuyor, diğeriyle belini sıkıca kendine bastırıyordu. Yağmur'un nefesi kesilmişti. Yine kızarmış, yine ürkekleşmişti. Bulut iyice eğilerek gülümsedi. "Çok özledim seni..."

Özlem dediği şey, akşamdan bu saate kadar olan kısa zaman dilimiydi. Hoşlandı, sonra üşüdü. Ve bocaladığı anda dudakları birbirini buldu, kadın daha ne olduğunu anlayamadan onu tutkuyla öpmeye başladı adam ve bunun devamını talep edeceğini hareketleriyle belli ediyordu.

Her şey o kadar ani olmuştu ki, Yağmur'un bir şey söylemeye fırsatı bile olmamıştı. Kocasının arzulu öpüşleriyle başı dönmüş ve kendini kaybetmiş gibiydi. Bedeni kolları arasında titriyor, adamın elleri her yerini yeniden keşfediyor, belinde, kalçalarında gezinmeye devam ediyordu.

Kadının beyninde şaklayan sorular siliniyor, yerini benliğinde bir havai fişek gösterisi izliyordu. Kocasının talep veren öpüşleri giderek derinleşmeye başlarken, o da dudaklarını aralayarak ona karşılık veriyordu. Damarlarındaki kan daha hızlı akmaya başlamıştı, nabzını neredeyse kulaklarında duyabiliyordu.

Kocası kulağına bir şeyler fısıldıyor ama kendinden geçen Yağmur, onun ne dediğini anlayamayacak kadar adapte olamıyordu. Sadece öpüşmelerinin sonsuza dek sürmesini istiyordu. Sarılmasını, öpmesini ve okşamasını... Tüm sorunlardan, sıkıntılardan uzaklaşarak, bu halde kalmayı...

Sonra bir anda ayakları yerden kesildi, kocası onu belinden kavrayarak yatağa doğru yönlendirdi,

"Konuşmayı erteleyeceğiz sanki..." dedi tutkuyla Bulut.

Bir anda gerçeğe dönen Yağmur nihayet kendisinde konuşabilecek gücü bularak, "Bulut... Ben..." diye kekeledi, itiraz için hamle yaptı ama diğeri onu dudaklarıyla susturdu. "Seni o kadar çok istiyorum ki, geri kalan her şey sonraya kalabilir..."

Dudakları dudaklarına inleyerek temas ettiği an, yeniden alev alev bir tutkuyla kundaklandı tenleri. Ona tamamen teslim olacak, rüyasında bile görmeye cesaret edemediği bir hayalin akışına bırakacaktı kendini ama rüyalar gerçek olamazdı. En azından bu rüya gerçek olamazdı.

Dudaklarını kaçırmaya çalışarak, "Bulut, lütfen beni dinle..." diye itiraz etti.

Bulut tedirgin olduğunu sesinden anlayarak biraz geri çekildi ancak onu hâlâ kollarının arasında tutmaya devam ediyordu. Loş ışıkta onun gözlerinin içine bakarak, "Korkma, ilk seferki gibi canını yakmayacağım." dedi üzgünce. "Biliyorum, senin için henüz yeni oldu."

Ondan bahsetmeyen Yağmur gözleri kocaman açılarak, adama bakakaldı. Bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama kocası onun konuşmasına izin vermeyerek sözlerine devam etti. [1]"Sana dokunamadığım zaman nefes alamıyorum. Sözler bir araya gelince her şey söylenebilir biliyorum ama susuyor dilime kilit vuran yüreğim.

Mesela bir baharın güzelliğini anlatırsın dizelerce, ya da bir sonbaharın güzelliğine yakışmayan hüznünü delice...

Örneğin baharın yaramaz bir çocuk gibi ayak seslerini dinlediğimiz ayları...

Mesela bir ömür üzerine, bir sürü şey de anlatabilirim sana...

Senin dışında...

[1] Yılmaz Erdoğan Şiir'inden esinlenmedir ve kitaba uygun olsun diye değişik bir versiyonu yazılmıştır...

Bir senin güzelliğine benzetme bulmak çok zor kelimelerin içinde...

Ben seni en çok ilk bahara benzetiyorum oysa, küllerinden doğan Anka kuşuna, dikenlerin arasında saklanan gelincik pamuğuna... Seni bir çiçeğe benzetmeyi çok isterdim ama sen çiçek gibi narin değil, kökleri yere sağlamca bağlanmış Selvi ağacı gibisin.

Ben her şeyi anlatacak sözcük buluyorum da, bir seni sana anlatan çaresizliğime kelimeleri yansıtamıyorum.

Gözlerin ne zaman tenime dokunsa, toprağın güneşle konuşmasını anımsatıyor bana. Sana çok benzeyen bir çiçek yoluyla hayatıma yansıttığın ışığı anımsıyorum. Yağmur gözlüm, bende filiz çok, dünyaya aşkını ifşa etmeyi sevmeyen doğa gibiyim. Yıkılmayı reddeden çınar gibi köklerim içimde gizlidir ama tek dokunuşunla yerle bir oluyorum.

Kusuruma bakma sevgilim, sana seni anlatan bir çiçek bulamadım. Üstelik heybemde sana benzeyecek kadar güzel bir cümlem de yok.

Mazisini içine gömmüş sevdaların acısından geçtim, ama koynunda beyaz bir kâğıt boşluğu olan gökyüzü kadar mavi bir kadının yüreğinde dinlendim.

Ne desem olmuyor. Dişlerimin arasından sana yakışacak tek bir söz çıkmıyor. Verdiğim bütün sözler sende kalsın, ben senden tek bir söz istiyorum.

Ömrün, ömrüme yaren olsun..." Kadın afallayan yüzü, şaşkın gözleriyle bakakalırken adam göz kırparak "...demiş Yılmaz Erdoğan " deyiverdi gururla.

Ve seslice yutkundu Yağmur. Şaşkınlığı artık dehşete dönüşmüştü. Yüzü bembeyaz olarak, nefes alamayarak, "Âşık mı oldun?" diyebildi, bacaklarındaki derman çekilince adamın kolları arasında sendeledi. Gözleri doluyor, burnunun diğeri sızlıyordu bu gerçekle ve kabul edemiyordu.

Bu kadar açık sözle dile dökülmesini beklemeyen Bulut kalakaldı. Öyle yaman bir çelişkiye düştü ki kendiyle, sonunda kabullenircesine gülümsedi.

"Karımı sevemez miyim?"

Yağmur nefes alamıyormuş gibi kollarından çıkarak, panik bir

halde geriledi. Düşünemiyor, mantıklı hareket edemiyordu. Nefes nefese çıkan sesi kaktüs gibi battı adamın ciğerlerine. "Sevme beni..."

Kaşlarını çatan adamın üzerine dört duvar devrildi sanki... Tüm kapılar yüzüne çarpılmış gibi donup kaldı bedeni.

"Nedenmiş o?" diyebildi sadece. Boğazı kurumuş sesi çatallaşmış gibiydi.

Yağmur bir adım daha geri çekilerek, "Sevme..." dedi ağlamaklı sesiyle. Ne desc, nasıl anlatsa yarım kalacaktı bu acı. Dokunsa ağlayacak gibiydi, gözleri dolu doluydu ama gözyaşlarını akıtmamak adına kirpiklerini kırpıştırmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Bulut ona doğru uzanınca, dişlerini sıkıp sık sık soluyan kadın elini kaldırdı. Araya yine kalın duvarlar inşa etti. Adam olduğu yerde donup kaldı. "Seni sevmeyeceğim." dedi aniden bir bıçağı kalbine saplarcasına. "Sevmeni istemiyorum Bulut, sevme beni."

Bulut çıldırtan dengesizliğin içinde bocalarken, dudaklarından fırlar eden bir hıçkırıkla Yağmur inledi. "Üzerim seni..." Tekrar hıçkırdı."Senin üzülmen kahreder beni."

Yanaklarından yaşlar sıralanıp yere dökülürken, bedeni rahatlayan adamın adımları çoktan onu bulmuş, kolları çoktan sarmıştı titreyen vücudunu.

"Neyin var Yağmur, anlat bana derdini?"

"Ö... Öyle bir yerdeyim ki, yüreğim çığlık çığlığa ama sesim suskun, anlatsam anlayamazsın, sussam duramazsın..." diyemedi.

Onun kararsızlığı ve sebebini bilmediği iç çatışmasıyla yüzü bir anda kardı adamın.

"Bir sıkıntın mı var?"

Yağmur kollarını kocasının beline dolayarak, "Âşık olma bana olur mu?" diye söylendi. Bulut donup kaldı. "Eğer bir gün bunun olduğunu hissedersem, giderim."

Kaskatı kesilen adam iyice kafayı sıyıracaktı. "Sana âşık olmamı neden istemiyorsun?"

"İstemiyorum." dedi Yağmur yutkunarak, "Çünkü aşkın ilacı yok..."

"Yağmur." diye fısıldadı adam acı bir bıçak gibi nefesini keserken. "Daha önce acı mı çektin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kız başını salladı olumsuz anlamda.

"Biri mi var aklında?" Bunun düşüncesi bile ölüm demekti.

Yağmur dehşetle yine başını salladı, mavi gözleri korkuyla titremişti.

"O zaman neden?"

"İstemiyorum. Ne âşık olmak, ne de âşık olunmak istemiyorum." Adam yutkunamayınca uzanıp titreyen elleriyle yanağına dokundu. "Sevmek yetmez mi? Çok sevmek..."

Adam ne diyeceğini bilemedi. Bir kuş gibi çırpınan tel tel kirpikleri kanat misali yanağına düşüp, al beyaz tenine inci tancleri yaş olup dökülürken, nasıl yakabilirdi ki canını?

Yüreği acılara yol alsa da "İstemiyorsan olmam." dedi dertli bir tonda.

"Olma." dedi kadın sokularak. "Sadece sevmek yeterli..."

Kalbine iri bir bıçak saplanan ve nefeslerini boğazına düğümleyen gerçekle Bulut geri çekildi, tüm vücudu yay gibi gerilmişti. Yağmur'un gözlerinde çaresiz bir bakış belirdi ama Bulut bunu görecek durumda değildi. Acımıştı içi, o yüzden tırnakları çıkmış acıtmak için kaşınmaya meyletmişti.

"Aşk evliliği değil bu." dedi kadın üstüne bastırarak, burnunu çekerek gözlerini kabaca sildi. "Öyle kalmasını istiyorum."

Adamın yüzü allak bullak olmuştu; aklında derin sorular, gözlerinde kuşkular uçuşuyordu. Kadının perişan olduğunu görüyordu ama yine de üstüne gitti. "Beni terk etmeyi mi planlıyorsun?"

Yağmur tokat yemiş gibi bir adım daha geriye çekildi. Bu terk edişin ilahi olacağını nasıl söyleyecekti? "Hayır, anlamıyorsun." diye fısıldadı çaresizce.

Adamın dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Elbette anlıyorum, tüm gerçekleri ancak anlıyorum. Seni avutmaya çalıştım, daha önce söylediklerimde haksız olduğumu düşündüm ama ne kadar boyun eğersen eğ kaderine, sen bende kalmayı hiç düşünmeyeceksin... Yüzümden dolayı..." İlk defa yüzünde bir tiksinti ifadesiyle, "Bu sorumsuzluğunun zavallı yavrucağı nasıl etkileyebileceğini hiç düşünmedin değil mi? Beni terk etmek istediğin halde onu bir masala inandırdın..." diye suçladı.

Yağmur boğuk bir feryatla, "Seni aldatacakmışım gibi konuşmayı kes..." diye bağırdı.

"Öyle davranıyorsun." dedi adam dürüstçe.

Dev gibi ulaşılmaz, taş gibi sert olan Bulut buz gibi bakarak, "Bir çocuğun babaya ihtiyacı vardır." diye başladı konuşmasına ama sonra ne düşündüyse sustu. Sonra gerçeği kavrayarak "Sırf bu yüzden mi evlendin?" diye sordu. "Ona bir baba olacağım ama sana koca olamayacağım için."

Bulut'un katranlara bulanan sesi zehir gibiydi ve aynı zamanda suçlayıcıydı da.

"Ben sadece olmayacak hayaller kurmayalım diyorum, bu evlilik aşk temelleri üstüne kurulmadı. Her iki tarafın da beklentisi başkaydı."

"Beni hiç anlamayacaksın ve ben senin için artık ne yapabileceğimi bilmiyorum." diye dişlerinin arasından tısladı adam. Kalbini kırmaktan, üzmekten, içinde çoğalan kuşkuları yüzüne vurmaktan, en çok da onu kırıp, yüzüne hüzün, gözlerine yaş olmakta korkan adam sustu. Bir an sonra öfkeyle odadan çıkıp merdivenlere yöneldi. Muhteşem bir şey az önce ellerinin arasından uçup gitmiş gibi boşluğa düşmüş hissediyordu kendini Yağmur.

Çaresizlik içinde ağlarken onun gittiğini görünce olduğu yerde kalakaldı. Daha birkaç dakika önce tutkunun kollarındayken, birden bire tepetaklak olmuştu her şey ve şimdi ikisi de kaskatı acılar içinde kalmıştı.

Ne olursa olsun kocasıyla gerçeği konuşmak zorundaydı.

Hızla peşine düşerek onu dışarı çıkarken kolundan yakaladı.

"Acımasız olma bu kadar..." dedi sesi titreyerek. "Sen de kandırdın beni... Zorlamayacaktın, ben sana çatı olacaktım, sen bana duvar, ayakta tutacaktın. Kandırdın."

Adam kolunu silkeleyerek kurtardı ondan ve tepesinden bakarak öfkeyle, "Lanet olsun evliyim ama karım evliliğimizi sonu yazılmış bir roman gibi önceden belirliyor. Sonumuz yokmuş gibi soğuk, menfaat kokan bir birliktelik istiyor. Ne düşünmemi bekliyorsun? Yatağıma zorla almayacağım seni, sev diye yalvarmayacağım, yanımda kal diye zorlamayacağım. Kapı orada Yağmur, istemiyorsan gidersin..."

Bu... Bu o kadar ağır gelmişti ki kadına, aslında adam da daha

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

söylediği an pişman olmuştu ama gerçek buydu, istemiyorsa zorla tutamazdı.

"Sana aşk vaat etmedim." diye bağırdı Yağmur gözyaşları içinde. "Sana sonsuz bir birliktelik vaadinde bulunmadım. Bulut sana hiç umut vermedim."

Elleri yanlarında yumruk olan Bulut dişlerini sıkarak baktı ona, Yağmur ne kadar güçlüce başını dikerse diksin, iki kaburgasının arasında çırpınan kalbi, belini çoktan bükmeye başlamıştı.

Bulut öfkeyle başını sallayıp, diline dolanan, sesine sığınan, kalbinden firar edip dudaklarına vuran acı sözleri yuttu ve bir hışım arkasını döndü. Arkasından elini uzatan ama tutamayan Yağmur hıçkırarak ağlamaya başladı.

Onun aracına binip gitmesini, karanlıkta tozu dumana katan arabanın yok olmasını gözyaşları içinde izledi. Arkasını döndüğünde merdivende Mahru ve Ayrin'i gördü, ıslak gözlerle merakla ona bakıyorlardı. Onlar da bu dramı bol sahneye sessizce eşlik eder olmuştu.

Öne birkaç adım atmıştı ki, hıçkırmaya başladı kadın. "Ben derdimi söyleyemedim... Beni sevme, ölürüm diyemedim."

Hıçkırarak ağlayan ve ablasını çok iyi anlayan Ayrin koşup kollarına atladığında, Yağmur yere düşecekken tuttu onu. Kollarına yığılan ve hıçkırarak ağlayan ablasıyla hıçkıran Ayrin'e, Mahru da katılmıştı. Yağmur yere diz çökerken, ona sımsıkı sarılan ailesi, acısına ilaç olamadıklarından, gözyaşları içinde ona destek oluyorlardı.

"Âşık olmuş... Ben ona acı veririm, hasret olurum, yakarım içini, tüketirim nefesini... Ben onun sonu olurum. Diyemedim abla, *acı çekmen beni öldürür*... diyemedim. *Ölüyorum, boş yere sevme*... diyemedim. *Sen de usul usul ölürsün*... diyemedim. Abla ben hata ettim, hiç evlenmemeliydim. Onun hayatını kısa hayatımla mahvetmemeliydim..."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Belki de beklemek kadar zor olandı dönmeyeceğini düşünmek...

Bir gün... İki gün... Üç gün...

Gözyaşları içinde dalıp giden bakışlarının ardından günler geçiyordu. Zaman dalında titreyen yaprak misali sararıp soluyor ama ne bir mesaj, ne bir telefon, ne de bir işaret veriyordu Bulut.

Çiçek sürekli ne zaman geleceğini sorarken, gözünün içine bakan ev ahalisine ateş püskürmemek için, içine kapanıyordu. Üstelik üzülmek ona iyi gelmemişti, son zamanlarda hastalığının seyrinin değiştiğini belirtiyordu Mahru ablası.

Yağmur el ayak çekilince saatlerce yatağına kıvrılıp, bacaklarını karnına çekerek ağlamaktan başka bir şey yapmıyordu. Dün dolaptaki ürünleri düzgün yerleştirmemiş, üstelik hiç huyu olmadığı halde hepsini kapağı açık, gelişi güzel doldurmuştu. Bir saat boyunca musluğun önünde ellerini tuttuğu için elleri büzülmüş, onu bu şekilde bulan Mahru gözyaşları içinde odasına götürdüğünde o anları beyninden silmişti. Sabah kahvaltısında 'su' kelimesini unutup, saatlerce suya reçel dediğini fark ettiğinde ise artık çok geçti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doktoruyla en kısa zamanda bir randevu alması gerekiyordu. Üstelik kaçma kovalama derken psikolog desteklerini almayı da bırakmışlardı. Kendisi için sorun değildi ama ne zaman bir şeyi unutsa Ayrin ve Mahru'yu çok sonra gözleri ateş gibi kırmızı halde buluyordu. Onları üzmeye dayanamazdı. Şiddetli baş ağrıları hızlanmış, zamansız sinir krizleri çoğalmıştı.

Belli ki korktuğu vakit yaklaşmaya başlamıştı. Sandığından daha hızlı ilerlemişti demek o sinsi illet. Hem de en mutlu olduğu anda, sevgiye muhtaç olduğu ve bulduğu zamanda olacak şey miydi? Ne kadar değerliymiş hayat denen zaman, kaybetmeyen bilemezdi.

Bulut bunu kaldıramazdı. Arsız olacaktı bazen, cüretkâr, ne dediğini bilmeyecekti, ne yaptığını fark etmeyecekti. Kıracaktı bilmeden ve bunu bilinçsiz bir şekilde yapacaktı. Küfretmeyi bilmeyen kız geçen gün durduk yere Hakan'a, ablasına, hatta ailesine söverken bulmuştu kendini. Çiçek korkup ondan kaçarken, işin kötüsü hiçbir şeyin farkında değildi.

Yavaş yavaş hissediyordu, artık içindeki sinsi yılan uyanmıştı ve tüketimine başlamıştı. Sabahları baş ağrıları eşliğinde uyanır, akşamları gözyaşları eşliğinde ilaçlara dadanır olmuştu.

Ne iş yapmak, ne de güzel vakit geçirmek istiyordu. Konuşma zorluğu çektikçe içine kapanıyor, unutkanlığı arttığı için ağzını açmaya bile korkar oluyordu. Depresyona girerse çıkamazdı biliyordu ama depresyonun girdabına kapıldığını da fark edemiyordu. İşin kötüsü onun ruh çökümü hastalığının seyrini hızlandırmaktan öteye gitmemişti.

Bulaşıkları makineye koyarken tutmayan elleri yüzünden tabakları kırmış, iki kez evde kaybolmuş, iki kere de bayılmıştı. Gündüzleri kafasını kaldıramayacağı kadar başı ağrıyor, halsizliği, mekanik hareketlerindeki kısıtlamalar canını sıkıyordu. Kekemeliği artık daha fazlaydı, derdini anlatmak için dakikalarca düşünmesi gerekebiliyordu.

"Abla üzerini ıslattı ben değiştirip geliyorum yardıma." dedi Ayrin, Yağmur merdivenlerden çıkarken.

Bakışlarıyla Mahru'yu arayıp bulan Ayrin, uyarıcı bir kaş kaldırınca, "Korkma kriz falan gelmedi, buradayım." diye burnunun direği sızlayarak konuştu Yağmur.

"Yok ablacığım..." diye kıvrandı hüzünlenen genç kız.

"Ayrin, git yeğeninle ilgilen."

Ayrin üzgünce Çiçek'i çekiştirirken, arkalarından uzun uzun baktı. Evde bile korkar olmuşlardı ne zaman dengesizleşecek diye. Onlar için artık hiç güvenli değildi.

Yemek vakti gelmişti, ablası mutfağa girmesine izin vermiyordu ama en azından salatayı yapabilirdi. Yemekleri ısıtmayacaktı bu sefer, ocağa koyup unutarak bahçeye çıkıp yakmayacaktı. Dalgınca birkaç adım atmıştı ki, kapıda beliren araç sesine odaklanamadan daha, yüzü suç işlemiş gibi allak bullak olan Naci Bey koşarak dışarı çıktı. Onun neden böyle davrandığına bir açıklama bulamayan Yağmur, huzursuz bir şekilde merdivenlerin yanına gittiğinde, Bulut girişte belirdi. Yüzünde uzamış kirli sakalıyla, gözlerinin altı hafif çökmüştü. Üzerinde yine o asil takım elbisesi vardı, kravatı sıkkınca boynunda gevşetilmiş, gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı.

Gözlerine bakmaya korkuyordu, orada kendini görememekten... Ama özlemişti, gözlerine bakmazsa nefes alamayacağını biliyordu. Kamı kasılıyor, beli bükülüyor, acıdan içi çekiliyordu. Ve özlemi verdiği savaşı kaybettiriyordu. Nereden cesaret aldığını bilmiyordu ama ayakları çoktan koşmaya başlamış, yanağından süzülen yaşlar yere damlayamadan kendini adamın üzerine atmıştı.

Bulut kollarını son anda açmasaydı onu da beraberinde yere devirebilirdi. Şaşkın adam donup kaldı. Sımsıkı sarıldı boynuna Yağmur, kokusunu nefes gibi hızlı hızlı içine çekerek yüzünü boyun köküne gömmek için, ayakuçlarında yükseldi. Ona muhtaçtı. O olmayınca kendini terk edilmiş bebek gibi çaresiz hissediyordu ne zamandır. Bulut onun için nefes gibi bir şey halini almıştı. Kocasının kasılan kolları ince beline sarılınca, hıçkırarak bir şeyler mırıldanmaya başladı. Özür dilerken başka şeylerden bahsederek anlamsızlaştırıyordu konuşmasını.

"İyi misin?" dedi Bulut endişeli bir tonda. Gözleri kararmış, kaşları çatık, üzerine iş yorgunluğu sindiği belli olan takımıyla karmaşıktı.

Yağmur biraz geriye çekilip yanaklarını kurularken, bu boş bulunma anını nasıl açıklayacağını düşündü. Bulut ise dişlerini sıkarak azarlar bir ifadeyle onun yüzündeki yorgunluğu, bedenindeki bitkinliği inceliyordu ve gördükleri hiç hoşuna gitmiyor olmalıydı ki, her saniye kaşlarının arasındaki yumru biraz daha büyüyordu.

"Neyin var? Doktora gidelim hemen."

Onun hasta olduğunu nereden anlamıştı ki? Şaşkınca dudaklarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ıslattı, "İyiyim ben." dedi kocasına yeniden sarılarak. "Sen geldin, iyi olurum." Yanağını omzuna yaslayarak ayakuçlarında yükselmiş bedenini bedenine yasladı.

"Neyin var güzelim... Neden tuhafsın?" dedi adam onun küs ayrılıp böyle karşılamasından dolayı afallayarak. "Naci bayıldığımı söyledi."

Yağmur kasıldı kollarında. Naci'nin bunu ona yetiştireceğini hiç düşünmemişti. Kaşlarını çatarak dişlerini sıktı. "Yorgunluktan." diyebildi sadece.

Bulut belinden sıkıca tuttuğu kadının itirazlarına aldırmadan kucağına alırken, "Neden yoruyorsun kendini o kadar o zaman?" diye hesap sordu. "Hem burada kalmanın inadını anlayamadım."

Burada kaybolursa sokak sokak onu aramak zorunda kalmazdı kimse. Burada gideceği yer de, gezeceği yer de sınırlıydı, akli boşalıp da evden çıkarsa, onu bulmaları daha kolay olurdu, bunu kocasına anlatamazdı. Tıpkı hasta olduğunu söyleyip merhametine sığınmak istemediği gibi, âşık mı, acıyor mu diyerek kendini tüketmek istemediği gibi. Günü geldiğinde, sevgisi bittiğinde sırf merhametten onu bırakmak istemeyeceğini, ona haykırmak istemediği gibi.

Elini omzuna koydu, yanağını da omzuna yaslayarak "Seni özledim." dedi öyle birden, içinden gelerek. Adam olduğu yerde zıplayıp diye çakılıp kaldı. Gözleri sisli şekilde başını kaldırıp adamın şok ile irice açtığı gözlerine gülümseyerek, yanağına uzandı ve oradan hasretle öptü. Bulut şimdi kalpten gidecekti, ne kadar dengesiz davranıyordu. Oysa bunca gündür onu eve bile sokmayacağını hatta kapıda elinde terlik, vazo, bardak şeklinde karşılayacağını düşünerek, onu kaybetme korkusuyla eve gelememişti. Üstelik Yağmur onu kırmışsa sevme demişti, âşık olma. O zaman bu yaptığı neydi şimdi? Bulut hareketlendi.

"Ne zamandır hastasın? Dün bayılınca niye doktora gitmedin?"

"İyiyim, valla öyle oluyor bazen, vücut direncim düşüyor."

Yağmur adamın ikna olmaması üzerine yüzüne masumca baktı ve Bulut kaşlarını kaldırınca rahatladı. Ancak içinde olası bir faciayı sadece erteledeklerine, bundan tamamen kurtulamadıklarına dair bir his vardı. Merdivenlerden kadını kucağında çıkarırken Mahru ve Ayrın merdivenin başında, Naci Bey aşağıda belirmişti ve Bulut kimseyi aldırmadan onu merdivenlere yönlendirmişti bile.

"Bulut annemi neden kucakladın? Hasta mı oldu yine? Bayıldı mı?" diyerek endişeyle öne atılan Çiçek, korku dolu gözlerle ikisine bakıyordu. "Bulut, annem iyi mi?"

"Yok meleğim iyi annen, sadece dinlenecek."

Kızına bakan Yağmur onun mavi gözlerinin yaşlarla parladığını görünce, dayanamayıp "Bulut indir beni, ben kendim yürürüm." diyerek kollarında huzursuzca kıpırdandı. Adam açılması imkânsız kıskaç gibi sardı onu.

"Küs müyüz hâlâ?" dedi Yağmur ona cevap vermeyince.

Ona bakmayan ve cevap vermeyen endişeli adam hâlâ kızgınlığını konuduğunu belli ederek odaya yöneldiğinde, Çiçek peşlerine atılınca Ayrın "Annen biraz dinlensin, yanına sonra gidelim Çiçek." diye onu oyalıştırarak merdivenlere yönlendirdi ama Çiçek korkmuştu bir kere, çocuk aklına nasıl kötü senaryolar geldiyse, bağırıp ağlayarak merdivenleri inmek istemiyordu.

"Ayrin bırak gelsin." dedi Bulut özlem dolu sesiyle. Çiçek koşturarak arkalarından odaya giderken, Bulut çoktan karısını yatağa koymuştu bile. Yağmur daha kocasının yüzüne bakamadan, onun azarlayan tok sesiyle olduğu yerde korkuyla sindi.

"Bu kadarı fazla, bugün valizlerini hazırlıyorsun, benimle İstanbul'a geliyorsun. Tam teşekkürlü bir hastanede kontrolden geçeceksin."

Ve gerçekler Yağmur'un yüzüne kapı gibi çarpınca tekrar, kadınlık gururu, klişe kadın kaprisi yerine geldi. Kadının, onu hem bırakıp gidip, hem de hayatına dalıp emir vermesine sinirlenen yanı birden yataktan fırlayıp, öfkeyle ellerinin iki yanında yumruk olmasına sebep oldu.

"İyiyim sadece biraz fazla yoruldum, yemek canım istemeyince de... Hem sana ne?"

"Ne demek bana ne?"

Bulut yanına gelen ve seslerinin yüksekliğinden sebep korkan Çiçek'i kucağına alırken, ufaklık çoktan kollarını açıp boynuna dolanmışı bile. Bakışlarıyla karısını uyardı, Yağmur ağzının içinde homurdanırken, Çiçek'i unuttuğu ve unutturduğu için kocasına kızdı.

"Annem hep ağlıyor Bulut, ona ağlamasın diye kızmalısın. Ama böyle kızma, bar'ma ona, o zaman yine ağlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bulut sert bakışlarını Yağmur'a çevirdiğinde, kadın gözlerini kaçırdı.

"Bir sıkıntın mı var?"

"Senden başka yok şükür, sorduğuna göre balık hafızasına sahipsin." dedi kadın dişlerinin arasından.

Çiçek elini kulağına kamufle ederek eğildi ve minik dudakları babasının kulağına değerken "Biliyor musun, o söylemese de ben biliyorum. Biz seni çok özledik."

Bulut miniğine sarılıp boynunu koklarken, "Naci sana yolladığım şeyi verdi mi?" diye sordu.

"Ben onları yedim bile akıllım." dedi Çiçek mesutça. Bulut her ne kadar annesine kızgın olup aramasa bile, Çiçek'i her gece arayıp hikâyesini okumuş, her sabah onunla sohbet etmiş, yokluğunu hissettirmemişti. Bulut onun gönlünü yaptı; bu gece kalacağını hatta ona sarılarak uyuyacağını söyleyerek odadan yolladı.

"Şimdi hastaneye gidiyoruz."

Yağmur kollarını göğsünün altında bağlayarak suratını astı.

"Gelmiyorum, iyiyim ben."

"Yağmur beni çileden çıkarmak için yemin mi etin?"

İşte bu barajın kapaklarını açan şifreydi, kadının son damlayla sabrı taştı. "Asıl sen. Hem tek kelime etmeden çekip gidiyor, sonra da bir anda karşıma dikilip hesap soruyorsun, Allah aşkına sen neyin kafasını yaşıyorsun?"

Adam inanamaz bir ifadeyle baktı yüzüne. Ona sesini mi yükseltiyordu? "Sağlıklı insanlar gibi konuşmak yerine kırmaktan ileri gitmiyoruz. Yani kalıp seninle kavga etmemi mi istiyordun? Beni kendinden uzak tutan sensin, zorla hayatında kalmaya niyetli değilim."

"İyi, gururunla İstanbul'da bensiz yaşa o zaman."

Genç kadın duraksadı, dişlerini sıktı ama duramadı olduğu yerde, kapana kısıldığını bilerek döndü durdu. Gözleri korku ve inanamaz bir şekilde kocaman açılmış adama bakmadı bile. Elbette şaşkındı. Üstelik yıllar sonra ilk defa güvendiği adam, koruyucusu olan adam, hırsına yenilmiş, bencil, duygusuz bir budala olduğunu hiç çekinmeden göstermişti.

Birden durarak ona tepeden bakan adam somurtuk bir ifadeyle yüzünü ekşitti. Kadın durmadı. "Git İstanbul'una neden geldin ki? Ab

...rdan evi terk edip etmediğime bakmaya geldin sanırım, giderken ...ığını gösterdiğini unutmuşum." diye hırsla bağırdı. Kalbi acıyordu, ...ylediği sözler hâlâ kulağında çınlıyor, yüreğini kanatıyordu. Ona ...ığını nasıl gösterirdi? Ona bu kadar muhtaç ve ihtiyacı varken. Gu...unu kırıp burada kalmışken, kaçmak varken savaşmayı göze almış...ken ellerini bırakmayı nasıl teklif ederdi?

"Keşke gitseydim, geldiğinde rahat ederdin. Bizsiz hayatını özle...ğini akıl edemedim."

"Lanet olsun, beyin yerine saç mı taşıyorsun?" dedi adam afallaşa bir sesle.

Bu yakıştırma kadının tepesinin tasını attırdı. "Hah, şimdi beyinsiz ...k, gurursuz da oldum. İstenmediğim yerde durmam, bu gece giderim ...in senin olsun." Tam yana hareket etmişti ki Bulut onu kolundan ...akalayıp sertçe yatağa doğru kötekledi. Yağmur sendeleyerek dengesini kazanırken dişlerini sıkan adam kısık, ürküten sesiyle, "Kapıdan ...şan bir adım at..." dediğinde işaret parmağını tehditle sallayarak, ...ırdayan dişleriyle sabır çekip sustu.

Başını dikleştiren Yağmur dolu dolu gözleriyle, "Bacaklarımı mı ...ırsın, hadi söyle." diye bağırdı acı çekerek. "Birinden kurtuldum, şimdi senin zorbalığınla mı savaşacağım? Bana istemediğim şeyleri yaptırmak sizin için ne kadar önemli. Ben senin kölen değilim. Hakan'dan nasıl kaçtıysam senden de kaçarım. Bulamazsın beni." Yanaklarından damlayan iri damlalar adamı mahvediyordu.

Öyle demek istememişti, sadece... Sadece gitmesi fikrine katlanamamış, korkmuştu Bulut.

Sakinleşmek için çabalayan Bulut derin bir nefes alıp, ara yolu bulmuşçasına ellerini kaldırarak, "Dinle." dedi. Kadın yüzünü yana çevirerek nazla omzunu silkti. "Yağmur, aşkım..." derken birden sesinin desibeli yükselerek kükredi. "Kadın cinlerimi tepeme çıkarma! Şu anda ne kadar üzgün olduğunu biliyorum ama sen de benim sinirlerimle oynamaktan vazgeç çünkü ben de hiç sabırlı durumda durmuyorum..." diye kelimelerinin sonuna doğru bağırarak vurguladı.

"Korkak..." dedi Yağmur öfkeyle. Kollarını göğsünün altından çözerek ona horozlandı. "Beni bu halimle kabul edemeyecek kadar korkaksın. Sana soru sormak yok demiştim ve sen kabul etmiştin. Hazır olana kadar üstüme gelmeyecektin. Ama sözünü tutmadın, ilk fırsatı bana hesap sordun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lanet olsun ya, sen benim karımsın ama hayatına dâhil değilim. Sırların ve sen, bana yer yok."

"Sırlarım ve ben sana yer açtık ama sen kendini bize ait hissetmedin."

"Üç kişiyle evlilik olmaz, ya sırların gitmeli ya ben..."

"O zaman git!" dedi Yağmur dişlerini sıkarak zalimce. Adam tokat yemiş gibi irkildi. Onun beyazlayan yüzünü görünce, karnına bir ağrı saplandı Yağmur'un. Önce dediği için tatminkârdı ama sonra pişman oldu ancak gururunu ezemedi. "Artık öldürsen söylemem, bencillere söyleyecek tek sözüm yok."

"Senden merhamet akıyor malum."

Derin derin soluyordu, ellerini yumruk yaptı ve gevşemelerinden korkar gibi onları sıkıca bacaklarına bastırdı Yağmur, yoksa kocasının burnuna bir tane çakacaktı. "Lanet olsun!" dedi yumruklarını bacaklarına vurarak hırsla. "Lanet olsun!" Bir daha vurdu bacaklarına sertçe ve onun canını yakmaktansa kendi canını yaktı. Yanağından yaşlar süzülüyor, çaresizlik içinde inliyordu.

"Bir şeye vurmanın yardımı olacaksa, bana vurabilirsin." dedi adam onun yumruğunu bacağına vurduğu an, kendi canı yanmış gibi dişlerini sıkarak.

Ona doğru yaklaşarak kollarını iki yanına sarkıtı Yağmur. Bulut ona tepeden bakıp sevgiyle uzanarak, "Yağmur, bir tanem lütfen sakin ol be..."

Daha kelimeleri dudaklarından çıkamadan, kadının yumruğu karnıyla buluşarak böğrüne bir bıçak gibi indi. Eklemlerinden oluşan yumruk, bir mermi gibi patlamıştı karnında. Onun gibi minik, zayıf bir kadından beklemeyen sert bir yumruk... Darbe daha kendini hazırlama, savunma için kaslarını kasma şansı olmadan inmişti. Ve acı içinde nefessiz kalan adam şaşkınca karısına bakarken, Yağmur yumruğunu diğer tarafına da savurmuştu.

"Ahh!"

Bulut sersemleyerek yan tarafını tuttu, iki büklüm olmamıştı ama nefesi bir an kesilmişti. "Kadın haber versene, evde benden haberin boks falan mı çalışıyorsun?"

Başını dikleştiren Yağmur kendini savunurcasına, "Kendin istedin. Bana vur demeseydin senin yerine kendi canımı yakmaya devam

edecektim. Aslında hayalarına vurmam gerek ama..." diye bağırdı hızla.

Bir adım gerileyen adam yarı alaylı, yarı ciddi, "Sakın... O bize lazım." diye sertçe uyardı.

"Sapık..." dedi Yağmur göğsüne sert bir şekilde çakarken. "Aklın evinde, o yüzden mi geldin?" Bir kez daha indirdi yumruğunu ve çok geçmeden yumruk attığı elini göğsüne yakın tutup, acıyan parmak boğumlarını ovalayarak öptü.

"Taş gibisin be adam..."

"Teşekkürler sevgilim, senden iltifat duymak zor."

"Allah'ın cezası, odun herif... Gıcık... Taş kafalı."

"Yağmur..."

"Sen daha kaç günlük evlisin de, evi terk ediyorsun? Bu kadar çabuk mu bıktın benden? Neden ilk kavgada evden gidiyorsun sen de, neden?" derken bacağına sertçe tekme attı. Ve ayağı acıyınca acı içinde inleyerek ayağını tutup gözlerini kapatarak acının geçmesini bekledi. Adam acıyan yerine uzanmak isteyince kadın bir adım geriye çıktı. Bulut öfkeyle tısladı.

"Ne yapsaydım, kalıp kavganın sonunda hastanelik mi olsaydık? Kadın tüm dengemi bozdun, sayende ota boka kükrer oldum."

"Sus. Hem suçlusun hem güçlü... Konuşma sen. Regl dönemimde üşüyorsun, kavga edince kaçıyorsun, korkaksan neden evlendin?"

Adam işaret parmağıyla ağzına fermuar çeker gibi yaptı ve kadına usulca yaklaşmak için hamle yaptı.

Bunu gören kadın çileden çıkarak, "Demek gönlümü almaya bile değer bulmuyorsun beni? Konuşmuyor musun? Sesimi duymaya tahammülün de mi yok artık?" diye kırgınca hırladı.

"Allah'ın cezası, sus dedin ya..."

Yağmur bir daha tekme attı bacağına. Adam şaşkınca ona baktı, bu normal değildi, Yağmur bu kadar hırçın ve dengesiz davranmazdı. Doğruldu, derin bir soluk vererek acıyı dindirmeye çalıştı. "Kavga etmeyelim."

"Ne yapalım?"

"Emin ol yapacağımız daha güzel şeyler var... Henüz yapamadığımız şeyler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aklına bile getirme." dedi kadın işaret parmağını adama uzatıp tehdit ederken. Bulut eğildi, işaret parmağını öperek onu şok etti. "Hiç çıkmıyor ki aklımdan, daha bu yatağın test sürüşüne bile çıkmadık."

Kız işaret parmağını indirdi hırsla, karıncalanan, hasretle yanan elini sakladı arkasına. "Arsız sapık..." Sonra ne düşündüyse yanaklarından yaşlar yuvarlanmaya başladı. Bir hıçkırıkla soluğu kesildi. Kocasının göğsüne bir darbe daha indirmek için geri çekildi, bu defa Bulut yumruğunu kolayca yakalayarak onu engelledi.

"Aşkım..."

"Aşkım deme!"

"Canım..."

"Deme!"

"Yağmur'um..."

"Değilim!" Dizine tekme attı. "Her şeyi mahvettin. Sana olan güvenimi sarstın. Öfkeliyim sana, sandığından çok daha fazla kızgınım."

"Bana mı?" Bulut şaşkınlıkla başını geriye attı.

"Bunu bana nasıl yapabildin? Bana söz verdin. Bana geçmişini sorgulamayacağına dair söz verdin, korkutmayacağına, geri çekilmeme izin vermeyeceğine... Ama ilk kavgada terk ettin beni. Beni terk etmeyeceğini söyledin, ne olursa olsun bırakmayacağını, hiç ayrılmayacağını... Ben de seni terk edeceğim. Zaten kovdun beni. Kapıyı gösterdin, gideceğim. Niye kaldım ki zaten, neyi bekledim?"

"Yağmur bana odun adam yüzümü gösterttirme!"

"Sanki şimdi pamuk şekeri misin? Odun olsan kaç yazar, balta olur keserim seni."

"Aşkım..." Ellerini onun omuzlarına yerleştirdi ve ovarak yatıştırmaya çalıştı. "Ya hep bir sır, sana ne zaman yaklaşsam önümüze bir duvar daha örüyorsun. Sözümün arkasındayım."

Elini hıçkırıklarla dolu olan ağzına bastırdı kadın canı yanıyordu. "Bana söz verdin."

"Pekâlâ, sözümden dönmedim, ikimize verdiğim sözden de. Bir tanem..."

Yağmur gözlerini sımsıkı yumdu ve hırsından kasılan ellerini kulaklarına bastırdı.

"Sus! Sus artık! Daha fazlasını duymak istemiyorum. Beni kandırma yine, sus."

Bulut onun haddinden fazla sinirlendiğini biliyordu. Kırdığını, acıttığını biliyordu. Güven problemi olduğunu unutup, hırsına yenilerek acıtmıştı içini. Sırtından aşağıya bir sancı geçti, kırmıştı nazlı yarısını. Geçmişi değiştirebilmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığının farkına vardığında, o tanıdık, korkunç çaresizlik hissi yüreğine çöreklendi. Kahretsin, ilk sıkıntıda onu terk etmişti. Bunun daha iyi olacağını düşünerek ne b*k yemişti. Bu durumu onun için düzeltemezdi ama telafi edebilirdi. Onu dinleyebilir ve ona sıkıca sarılabilirdi. O da öyle yaptı. Yağmur sessizce ağlarken, kollarını dolayıp onu göğsüne iyice bastırdı.

İtiraz etmeden, nazlanmadan ona sokulan Yağmur, başını omzuna yaslayıp hıçkırarak ağladı. "Terk ettin beni."

"Etmedim, etmem de. Ne olursa olsun hep yanında olacağım."

"Gittin."

"Özür dilerim."

"Kalıp savaşmak varken kaçtın."

"Yağmur, bu durumlara yabancıyım, ne yapacağımı bilemiyorum. Kırmamak için bunun daha uygun olduğunu düşünmüştüm, özür dilerim."

"İlk kavgamızda beni hayatından çıkardın."

"Sen benim hayatımsın, sen çıkarsan geriye hiçbir şey kalmaz."

Telkin edici sözleri kulağına fısıldayarak, onu dakikalarca o şekilde tutan adam. Kulağına rahatlatıcı kelimeler mırıldanıyor, yatıştırmak için elinden gelenin fazlasını yapıyordu. Titremeleri kesilene kadar; bedeninin sıcaklığı ve gücüyle ona destek olana kadar yerinden kıpırdamadı.

En sonunda genç kadın başını kaldırıp derin, titrek bir soluk aldığında, ıslak gözlerindeki çaresizlikle vurulan ve acısını iki kaburgasının arasında hisseden Bulut onu yatağa yönlendirdi.

"Gel, hadi oturalım."

"Çok üzgünüm. Dizin için."

"Sadece dizim değildi..."

"Böğrün için de üzgünüm." dedi kadın burnunu çekerek. Hıçkırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanki sayı daha fazlaydı. Şiddet eğilimli karım var, bir de hep erkeklerin şiddet uyguladıklarını söylerlerdi, karısından dayak yiyen bir adam... Bence bu aramızda kalmalı."

"Bana ne oldu bilmiyorum. Ben... Ben aslında böyle biri değilim." dedi kadın korkuyla titrerken. Yağmur şiddeti sevmezdi, kavga ettikleri zaman sakin kalmayı, yapıcı olmayı severdi. Bu sinir patlamalarına uzaktı. Ne oluyordu ona, neden hırçın, ağzı bozuk, dengesiz biri gibi davranıyordu? Sanki... sanki kriz geçirmişti!

"Bulut yemin ederim böyle biri değilim... Yani... Özür dilerim canını yakmak istemedim. Hırçın birisi değilim ama... Ama ben..."

"Seni terk ettim ilk kavgada, değil mi?" dedi adam kızın üzerindeki suçluluğunu kendine yıkmak ve içini rahatlatmak için. Bunu hatırlayınca Yağmur yine dişi panter kıvamına geldi. Burnunu kabaca silerek gözlerine öfkeyle baktı.

"Göğsüne vurduğum için hiç üzgün değilim, keşke bir de bacak arasına çaksaydım." dedi nazlıca.

İsteğini almış olarak sırtın Bulut, yanına oturması için kızı kendine çekti. Yağmur yanına oturmak için arkasını döndü. Adam o anda tek kolunu ince beline doladı ve bir anda kucağına çekti. Minik bir çığlıkla kocasının dizlerine kurulurken, ince bacakları onun dizleriyle birleşince, ayağındaki terliklerinden biri yere düştü.

Burnunu saçlarına, yanağına sürterek teninin kokusunu içine çeken adam, "Özür dilerim." diye inledi pişmanlıkla.

"Kapı orada dediğin için mi?" dedi kadın hıçkırarak.

"Bunu daha ne kadar başıma kakacaksın Yağmur?"

"Önümüzdeki bir ömür unutturmayacağına emin olabilirsin."

"Tamam..." Sırtını ovalarken, "Üzgünüm." dedi yeniden Bulut.

Yağmur boğazını temizledi ve buruk bir gülümseme gönderdi ona, ıslak gözleri, ısırmaktan kızarmış dudakları, al al yanaklarıyla ne kadar tatlı olduğunu bilmeyerek, ona güzel güzel gülümsedi. Adamın bedeni ateşlerde yanmış gibi ısındı, içine kızgın miller sokulmuş gibi kasıkları gerildi. Yağmur kurumuş dudaklarını o lezzetli diliyle yaladı, göğsüne merhametle dokunup okşarken, "Çok acıdı mı?" diye sordu.

"Senin yüreğin kadar değil."

"Flörtleşerek beni yumuşatacağını sanıyorsan, aldanıyorsun."

"Bunun için daha kesin yöntemlerim var." Bir tutam saçı yüzünden çekti.

"Bu gece aşağıda uyuyacaksın."

"Yanımda sen olduktan sonra dışarısı bile sorun değil."

"Tek uyuyacaksın."

"Koynumda uyuyacaksın." dedi sert ve itiraz kabul etmeyen bir sesle.

"O zaman ben Çiçek'le uyurum."

"Ben de sizinle uyurum ama ayrı uyuyamazsın."

Burnunu boynuna sürtüp derince kokladı hasret kaldığı kokuyu. Daha ona doyamamış, dokunduğu an bir şey anlayamamıştı bile.

Gıdıklanan genç kadın elleriyle yüzünü ovaladı. "Burnum akıyor..." dedi şımarıkça, adam biraz geriye çekilerek cebinden çıkardığı mendile burnunu silerken, kız dudaklarını büzerek yardımcı oldu.

"Ciğerlerini de içine çıkar demedim Yağmur." dedi inadına kıza çıkışarak.

Yanakları kızaran Yağmur'un hıçkırıklarının arasından buruk bir kahkaha kurtuldu. Kocasının yanağına dokunarak geriye kızgınca itti.

"İlk defa birine inandım. Bunu biliyor muydun? İlk defa onu kendime hediye edilmiş ödül gibi istedim. Bütün umutlarımı ve hayallerimi onunla paylaşmak için cesaretlendirdi beni, heveslendirdi ve sonra..." Yanağına dökülen iri bir taneyi kabaca yakaladı. "Ve sonra verdiği tüm değeri yerle bir etti." Yaşlı gözleri onunkilerle buluştu. "Neden yaptın?"

Bu kadar derinden yaraladığını anladığında pişmanlık için bile geç kalan adam yapabileceği hiçbir şeyi olmadığını fark ederek, "Çok üzgünüm." diyebildi sadece.

"Önemli değil. Üzülme artık. Sadece yeni evli bir kadın aptallığı... Dedin ya tepemde beyin yerine saç taşıyorum. Kapris benimkisi. Sana güvenerek aptal bir kadın olduğumu böylece kanıtlamış oldum."

"Sen aptal değilsin."

"Doğru tespit, beni terk ederek sen yaptın aptallığı."

"Terk etmedim, zaman tanıdım. Seni kırmaktan korktum, sakinleşmeni bekledim."

"Hiç aramadın."

"Arasam açacak mıydın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır." Burnunu çekti. "Mesaj yazabilirdin."

"Yazdığımda cevap vermeyeceğin kesindi."

"Verirdim, benim adıma karar verme bir daha. İyi olduğunu bilmek istiyordum ama sen mesaj bile yazmadın." dedi kadın içtenlikle.

"O zaman bir daha kavga edersek mesaj yazarım."

Kadın omzuna sertçe vurdu. Adam gülerek sinesine çekti kadını. "Allah göstermesin, şakası bile kötü." dedi Yağmur adamın kalbinin ritmini değiştirerek.

"Gitmekten vazgeçtim ama bir daha yaparsan geldiğinde beni bulamazsın."

"Uzaya çıksan bulurum seni, benden kaçmana izin vermem."

Öyle bir gidecekti ki bir gün, gittiği yere gelmek için ölmesi gerekecekti! :'(

Allah korusun, düşüncesi bile beterdi. Burnunu çekti ve başını adamın göğsüne yasladı. Bir süre ikisi de o şekilde oturdular, adam sırtını sıvazladı, saçlarını kokladı, kadın onun sıcaklığının, kokusunun, varlığının tadını çıkardı. Elleri adamın göğsünde ayartıcı bir şekilde dolaşırken, "Çocukken çok mutluydum." diye başladı sözlerine.

Bulut aklının edepsiz gidişatına dur derken devam etti kadın kısık sözlerine. "Bir ablam vardı, bana canını istesem verecek bir ablam. Küçük annemdi o benim, ablam değil annem. Gözlerimin içine bakan annem ve babam da vardı ve henüz aramıza yeni katılmış bir kardeşim de. Ufak tefek şeyleri sorun edip nazlanırdım, kıyafet konusunda hep söktürür, hafta sonu gezmeleri için savaş başlatırdım." Gülümsedi o güzel günleri anarak. "Babamın kucağına oturmaktan hiç çekinmezdim, sabahları odalarına dalıp aralarına yatardım mesela..." Gülümsemesi silindi ve görüş alanı gözyaşlarından dolayı perdelendi.

Bulut karısının yanağını şefkatle kurularken diğer eliyle sırtını okşuyordu. Yağmur burnunu göğsüne sürterek sildi. Sesi hüzünle kısıldı. "Sonra her şey bir kâbus gibi ellerimden kayıp gitti. Bir gece, sanki rüyada yaşıyormuşum gibi her şey bir gecede bitti ve ben uyanamadım. Kâbusuma uyandım, rüyalar uzun sürmezdi. Bana hayallerimden asla vazgeçmememi söyleyen kadın gitti, istediğimde her şeyi başarabileceğimi söyleyen babam gitti, bana güvenen ablam gitti, eşsiz dostumuz, o bitip tükenmeyen dostluklarımız, servetimiz, hayallerimiz de onlarla birlikte gitti. Hepsi beni terk etti ama omuzlarıma ta-

şıması imkânsız bir yük bırakarak."

"Şşşt. Sevgilim."

"Kıracaksın kalbimi diye uzak durdum, kıracağım kalbini diye uzak durdum Bulut, acıtmak istemedim yemin ederim. Kırmak istemedim, üzmek istemedim. Sen üzül diye söylemedim sana onları, çok şey varsın kaybettiğinde yaşadığın acı sevginden daha büyük oluyor ve ölüyorsun."

"Sen benim diğer yarımsın Yağmur, terk etmek yok, sil aklından." Başına bir öpücük kondurdu. "Kendini bu kadar üzme bu saçmalıklar için, hep bir nefes ötende olacağım. Yemin ederim."

"Bir gün ben terk edeceğim seni, sayılı geldim ömrüne, kaç gece emaret bırakırım koynuna bilmiyorum." diyemedi. Parmakları kolasının yakasında kıvrıldı. Soluklarının ritmi bozulunca, kalbi göğüs kafesinin içinde hünerli bir vals yaptı. Onun yüzüne, kahverengi gözlerine ve çatılan kaşlarına bakarak yükseldi, kaşının kenarına bir buse bıraktı. Adam gülümsedi, şehvetle verilen öpücükten daha çok yüreğinin ritmini değiştirir olmuştu bu masum buseleri. O kaşından öpünce, tüm sıkıntısı bitiyordu sanki.

"Ablam..." dedi konuşmak için güç toplayarak. Yakasıyla oynadı dalgınca. "Ailemiz öldükten sonra duramadı burada, zaten yurt dışından okuyordu. Bizi de alıp yaşadığı şehre götürdü. İşlerimizi babamın ortağı yürütüyor, ablamın okulu bitene kadar bize destek veriyordu. Hakan bizi kötü günümüzde hiç yalnız bırakmadı... İş ortağımızın varlıklar oğlu... Ablama hep nazik davrandı, hep destek oldu, hep sevgi doluydu."

Bu ismi duymasıyla adamın bedeni kasıldı. Yağmur onun kıskandığını bilerek başını dikleştirip, çenesine dokunarak dudaklarını dudağının kıyısına dokundurdu. Adam onun minnacık temasıyla yatıştı. "Ne zaman olduysa yakınlaşmışlar. Okul bitince evlenme kararı aldılar, o zaman 15 yaşındaydım. Ayrılıp onlarla büyürken, ben kendi tercihimle yatılı okumak istedim, başlarda ablam istemedi ama sonra ısrarlarıma razı oldu."

"Neden?" dedi adam kuşkulu sesiyle.

"Bilmem." diye omzunu silkti kız masumca. "Ayrılıp zaten ablama yetiyordu, bir de ben üzerine yük olmak istemedim. Yeni evlilerdi, ablam benim yüzümden laf işitsin istemedim. Hakan ona ne kadar iyiyse, bir şey vardı beni ondan iten, yaklaşamıyor, ya da samimiyeti-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ni gerçekçi bulamıyordum. Belki de ben kuruyorumdur kafamda diye uzaklaşıyordum. Sonra bebekleri olmadığı için ablam günden güne depresyona girdi. Her gördüğümde biraz daha çökmüş, biraz daha bitikti. Çok sevdiği kocası, Hakan'a bebek veremediği için üzülüyor, kayınpederinin çocuk aşkına karşılık veremediği için her geçen gün biraz daha çöküyordu. Muhlis amca bebek diye direttikçe, Hakan huysuzlandı. Artık ablama eskisi gibi değildi hareketleri, nazikliği, aşkı yorulmuş gibiydi. Aldatmıyordu bildiğimiz kadarıyla, belki de gizlice yapıyordu. Ama sevgisi eskisi gibi içten değildi. Başlardaki o tutkulu, âşık adam yavaş yavaş silikleşiyordu."

Kafasındaki parçalar bir araya gelen Bulut dişlerini sıkınca, Yağmur elinin altında hissettiği titreşimleri yatıştırmak için yanağına okşadı. "Çok ağlıyordu. O kadar çok ağlıyordu ki, henüz liseyi yeni bitirmiştim ve nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum. Çocuk sayılırdım ama artık on sekizimi geçmiştim. Mutlu olsun istedim, artık ağlamasın, üzülmesin..."

"Ne... ne yaptın?" dedi Bulut soluksuz kalarak. Korkuyla yüzüne baktı. Resmen nefesi iki kaburgasının arasına sıkışmış, top büyüklüğünde genzine düğümlenen acı midesini yakmıştı.

"Yumurtalarımı ablama verdim," dedi Yağmur tek seferde, bir an pişmanlık hissetmeden. Adam yüzüne buzlu su serpilmiş gibi irkilmeden daha devam etti sözlerine. "Tüp bebek gibi... İlki başarılı olmadı, ikincisi tuttu. Ablam, Çiçek'e hamile kalınca, Hakan da, babası da değiştiler ablama karşı. Artık ablam mutluydu, herkes üzerine titriyordu, her şey rüya gibiydi. O zamanlar anne gibi değil, teyze gibi hissediyordum kendimi, kan vermek gibiydi. Çocuktum, yaptığım şeyin ne demek olduğunu bilmiyordum. Ve sonra... Muhsin amca bir gün kalp krizi geçirerek aramızdan ayrıldı. Tüm mal varlığı otomatik olarak oğluna kaldı. Ve kötü günler böylece başladı. Biz bilmiyorduk onun oğlunu bebekle tehdit ettiğini. Meğer Muhlis amca Hakan'ı tehdit ediyormuş torun yoksa miras da yok diye. Artık aradan baba engeli kalkınca, ne çocuğun ne de bizim bir önemimiz kalmadı. Zaten ablam tüm yetkilerini Muhsin amcaya devretmişti. Gerçek yüzü ortaya çıktı ama unuttuğu şey, babasının ölümüyle imza yetkilerinin de bittiğiydi!"

Hıçkırıklarla dolan dudakları gerildi. "19 yaşındaydım, Ayrım ise daha ufak, tüm sorumluluğumuz ablamın üstündeyken, bir de bebek. Hakan onu kahrediyordu. Artık gizli saklı yaptığı ne kadar kirli çı-

ışığın varsa ayan açığa yapıyordu, belki başkaları bilmiyordu şirket hisseleri düşmesin diye ama ablamdan sakınmıyordu. İlk başlarda her şey güzel derken, sonra kavgaları arttı. Bir gün eve döndüğümüzde evden çığlık sesleri yükseliyordu ama bu kavgadan oluşan sesler değildi. Hakan ablamın merdivenden düştüğünü söyledi, ambulans gelmeden Çiçek doğdu ama kanamasını durduramadık. Ellerimdeydi yeğenim, kanlar içinde, kıpır kıpır, bana bakıyordu, yalvarır gibi. O... O anı unutamıyordum. Çiçek nefes alıyordu ama ablam her saniye benden daha çok kopuyordu. Hiçbir şey yapamadım. Yalvarmalarım, ağlamalarım ona fayda etmedi, adam ölüyordu. Ben... ben bilseydim o şerefsizi öldürürdüm. Konduramadım. Kanıtlayamadım. Hangi baba kızını annesinin karnında..." Konuşamadı. Nefes alamıyordu. Her zaman şüphelenmişti ablasını merdivenlerden o şerefsizin ittiğine dair ama kanıtı olmadığı için hiçbir şey yapmamıştı. "Ablam ölmeden evvel bir fotoğraf verdi, benden söz istedi. Fotoğraftaki adamı bulacaktım ve eğer..."

'Eğer başıma bir şey gelirse ondan yardım isteyecektim. Ve geldi, ilacını öğrendim.' diyemedi.

"Eğer..." dedi Bulut merakla.

"İşte onu bulmamı ve yardım istememi söyledi. Bize yardım edecek tek kişinin o olduğunu söyledi."

"Kim o biliyor musun?" Adamın kalbi resmen şımarık bir güvercin gibi takla atıyordu sinesinde.

Yağmur içini dökmenin ferahlığıyla merakla gözlerini yüzüne dikmiş adama baktı.

"Kuzeni!"

Yüzünden bir afallama dalgası geçen Bulut şok olmuş bir halde açtı gözlerini. "Kuzen mi?" Sesindeki o kısık, tehlikeli tını kadının tüm vücudunu titretti ve biraz irkilmesine sebep oldu. Yağmur onun kuzeni mi oluyordu? Yüce Allah'ım, kuzeniyle mi evlenmişti? Tüm bedeni titredi, midesi kasıldı, kucağındaki kadını bir sinek gibi duvara yapıştırmanın reddesine geldi. Ve o artık gerçek anlamda karısıydı.

Nefesi boğazına düğümlendi, ciğerlerine tıkandı. "Ku... Kuzeni olduğundan emin misin?"

"Evet. Neden sordun ki?"

Adam elini saçlarına daldırdı, taş kesilmişti sanki her hücresi. "İmkânsız?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden imkânsız olsun, kuzeni işte."

"Nasıl kuzeni olur, ben... Yani sen kuzenini tanımıyor musun?"

Yağmur gülümsedi. "Benim kuzenim değil şapşal, ablamın." İç çekti. "Nisan ablamla benim annem ayrı. Ama Nisan ablamı annem büyütmüş. Sanırım Nisan ablamın annesi bu adamın annesiyle kardeşmiş... Ben... Ben, Çiçek ve Ayrin için onu bulmak istiyordum. Hakan manyağı onlara zarar vermesin diye, güçlü biri olduğunu duydum ama fotoğraf yırtılınca, yüzü olmadığı için bulamıyordum. Fotoğrafta yer alan Rüzgâr Bey güçlü biri olduğunu söyledi, bir başkadan kadar güçlü..."

Gözlerini kapatıp derin bir soluk çekti içine, şükürler olsun kuzeni değildi ve yine öfkeyle dolan göğsü kabardı. "Rüzgâr biliyor muydu tüm bu hikâyeyi?" dedi kısık sesle küfrederek.

Yağmur iri mavi gözleriyle yüzüne baktı şaşkınca, rengi kaçarak. "Pardon." dedi ama adam hâlâ içinden sövmeye devam ediyordu. O Rüzgâr'ın anasından emdiği sütü burnundan getirmezse, adam değildi.

"Dedim ya tesadüfen tanıştık. Fotoğraf Hakan'la kavga ederken zarar görünce... Yani o elimden almaya kalkınca yırtılmıştı. O yüzden kuzeni kim bilmiyorum. Bunu ona sordum, o da bana altı ay müddet verdi, eğer yanında çalışıp kovsan bile gitmezsem, bana o adamı verecekti ve eğer o bizi korumayı kabul etmezse, bunu kendisi yapacaktı. Bizi Hakan'dan Rüzgâr Karalı kurtaracaktı."

Aslında ona şimdi gerçeği anlatıp, ablasının kuzeni olan kişinin kendisi olduğunu söylemek istiyordu ama bu sefer kadın öfkesine yenilerek henüz kazandığı güvenini sonsuza kadar yok edecekti. Susup zamanını bekledi. En azından birkaç gün sonra bunu söyleyebilirdi. Demek o fotoğrafın sırrı buydu. İlk öğrendiğinde aklından neler geçmişti Allah biliyor ya, acaba dediği çok soru olmuştu. İçlerinden bin de bir yıllık kaybında bir kadınla olup onu unutarak, ondan bir kız olduğu gibi saçma ama cesur bir soruydu.

"Peki, Hakan'la nasıl evlendin?"

"Çiçek doğunca onu elimden almaya kalktı. Yirmi yaşıma henüz girmiştim ve o henüz yaşında bile değildi. Karnımda taşımasam bile canımda taşıyordum ben onu. İlk sütünü ben verdim, ilk banyosunu yaptırdım, ateşlendi başından bekledim, annesiydim zaten. O benim bebeğim. Pislik herif, hiç iyi davranmıyordu bebeğime. Korkuyor-

dum. Ablamın taşıyıcı olduğunu, asıl annesinin benim olduğumu öne sürerek tehditler başladı. Bana teklif sundu. Şirketlerimiz karşılığında bir evlilik yapacaktık; o şirkete sahip olacaktı, ben kızıma... Kabul etsem, elimden almasından korkuyordum çünkü benim kadar onun da hakkıydı ve devlet ona verebilirdi. İki yıl sıkıntı yoktu, şirketi yönettiği sürece bize prensesler gibi baktı. Ama planda bir terslik oldu. Şirketi satmak istedi. Sanki ablam öleceğini biliyormuş gibi bir vasiyet bırakmış ne zaman yaptıysa. Tüm imza yetkisini bana veren bir vasiyet, ve Hakan delirdi. Üzerimde hak iddia etmeye kalktı. Hırçınlaştı, saldırganlaştı... Sürekli noter tutup eve gelmeye başladı. İmza yetkisini her reddettiğimde..."

Yarağından döküleni yaşlar adamın gömleğini ıslatıyordu. Bulut sımsıkı karısına sarıldı. Acılarını almak istercesine okşadı sırtını. "Bu yüzden o yüzden mi?"

"Sonra bakışları değişti. Önceden canımı yakmaktı amacı ama sonra sapkınlığını üzerime sıçratmak istedi. Bir gün eve geldiğimde Ayrin'in acı çığlıkları..." derken o anı yaşıyormuş gibi korkuyla haykırdı. Kocasının yakasını sımsıkı tutarak yüzünü göğsüne gömdü. Dişleri takırdıyordu üşüyormuş gibi. Titriyordu. Dişlerini kırasıya sıkmış gibi karısının kolunu da bilinçsizce sıkan Bulut, soluksuz kaldı.

"Neyse ki Mahru ablam eve benden önce gelmiş, başında sala bulduğu kırarak kurtarmış onu, ya gelmeseydi? Ya evde olmasaydı? Meğer pis sapık ufacık ruhuna ne yaralar açmış kuzumun, silmek için çok çabaladım. Belki emeline ulaşamamıştı ama onu hayata yarım, erkeklere güvensiz bırakmıştı. Hırçın, kızgın bir çocuk yarattı... O gün kaçtık, tek bir kuruş almadan, her şeyi ona bırakarak ama bırakmadı peşimizi çünkü imza yetkisi hâlâ bendeydi... Ben kendimi geçtim ama kızların geleceği için veremezdim. Ya... Yarın tek kaldıklarında..."

"Şişt..." dedi adam içine işleyen sesiyle. "Artık ben varım, kimse size zarar veremez."

Mahru, Yağmur'un şirkette tek söz sahibi olduğunu ve o sapık adamın Ayrin'e göz koyduğunu anlatmıştı. Bu kadar detaylı bir anlatım yapmamıştı ama ona Zalim vurulduğunda bu kadarını anlatmıştı en azından. Bir de Yağmur'un bu olaydan sonra aklının gelip gittiğini... Psikolojisinin bozulduğunu, unutkan ve ürkek olduğunu anlatmıştı.

İyice kocasına sokulan Yağmur, boynunu koklayarak, "Lütfen git-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

me." diye fısıldayarak ceketini kavradı. "Beni bırakma. Lütfen. Sana her şeyi anlatırım."

Adam bir an donup kaldı. Kadının çaresizliği içini dağladı. Belki Yağmur ona can havli ile sığınak gibi yaklaşıyordu ama Bulut çoktan ona deliler gibi âşık olmuştu. Diyemedi. Ne diyeceğini, onu nasıl teselli edip nasıl teskin edeceğini bilemedi. Genç kadının gözlerindeki keder, sesindeki acı öyle çok yürek parçalayıcı ve dayanılmazdı ki. Sanki Bulut giderse, onun güvenini yıkacak ikinci adam da o olacaktı.

Bu yüzden gerçeği o anda söyleyemedi. Aklı durup boğazı düğüm olurken *fotoğraftaki adam benim*, diyemedi. İçi yanan Bulut onu aksine ikna edecek kelimeleri bulabilir mi bilmiyordu, o yüzden kaşına kondurduğu bir öpücükle cevap verdi. Dudaklarını onunkilere doğru eğerek basit, güven verici bir öpücük vermeye niyetlendi fakat hafifçe doğrulan Yağmur'un başka fikirleri var gibi gözleri aşkla parlıyor, adamın nefesini kesiyor, bacak arasında kısa bir süre uyuklayan yılanı dürtüyordu.

Kadının dudakları adamınkilerin altında davetkâr ve şehvetli bir şekilde aralandı, bedeni kıvrılarak iyice sokuldu. İşkence gibi geçen uzun günler süren ayrılıktan sonra aldığı tat adamın bedenine yıldırım etkisi gönderiyordu. Boğazına tırmanan hırlamayla, göğsünde vahşi sesli bir inleme gümbürdedi.

Kolları kadınını sahiplendi, tüm özlemi üzerine ateş sıcaklığında temiz oldu. Aç bir şekilde öpüştüler, hafifçe birbirlerini ısırıp dillerini ağızlarının derinliklerinde dolaştırdılar.

Hâlâ genzinde cansızca düğümlenen hıçkırıklarıyla inleyen kadın, kollarında hayat bulurcasına canlandı. İkisi de acılarına merhem olmanın en güzel yöntemini denerken, bu bir çeşit şehvetli çılgınlığa yol aldı.

Sabırsızca karısına sokulan Bulut omuzlarını kavradı. Gösterişsiz gömleğiyle kaplı göğsüne, onun göğüslerini sürtmek için yakasını açtı. İnleyen Yağmur ince parmaklarını onun gür, kısa saçlarının arasından geçirdi ve öpücüklerini daha derin bir hale getirirken kucağına iyice kıvrıldı.

Belki de aralarından kalkan sırrın hafifliğindendi. Daha önceki kısa sevişmelerinde ya da o çalışma odasındaki birlikteliklerinde bu kadar atılgan olduğunu görmemişti. Kadının dokunuşları cüretkârdı. Dudakları ve dili ise talepkâr...

Onun hiçbir sınır tanımadan sokulmasına kapıldı adam, bundan hoşlandığını fark etti ve karşılık vermek için sımsıkı sarıldı. Hem de sahiplenircesine sıkı.

"Sana kızsam bile, bırakma beni." diye ısrar etti dudaklarına sokularak kadın.

"Sen de bırakmayacaksın beni, ölene kadar." dedi adam nabzının attığı yerin üzerinde dilini gezdirerek ve soluğunu üfleyerek kadının ürpermesini sağladı. "Sarıl bana, sıkıca. Asla bırakmayacağına söz ver Yağmur, asla..."

"Unutmadığım sürece, asla bırakmayacağım." dedi kadın yanağından iki damla süzülürken.

Adam cevabın içindeki o ince ama ağır ayrıntıyı fark edemedi. Tek elini sırtına kaydırıp onu kabaca kendine çekti, kucağında daha yükseğe çıkardı. Ama yeterli değildi. Yağmur sabırsız ve ürkek hareketlerle ceketine asıldı. Çıkarmak için omzundan aşağıya zorladı. Gömleğinin üzerinden yayılan o koku, o sıcaklık kadını çıldırtıyor, eli arkada, kaslarında dolaşmak için karıncalanıyordu. Adam tek eliyle ceketini topladı ve baldırlarının üstüne kaldırdı. Belini kavradığı anda Yağmur kendini ona bıraktı ve bacaklarını iki yanına alarak kucağına çıkmaya çalıştı. Adamın alnına çarpan dudakları minik öpücükler olarken, Bulut da onun göğsünden minik payını aldı.

Hızlı ve aceleci olan tek elini genç kadının uyluğundan yukarı kaydırdı. Elleri bacaklarını ve daha yukarısını okşarken öpüşmeleri derinleşti, inlemeleri birbirine karıştı. Çıplak teni kadifemsiydi, her dokunuşunda ürpermesini, hazla inlemesini hissediyordu. Parmakları o dolgun hazların yurdu olan çıkıntıya sürüklendiğinde, hissettiği şey nefesinin sinesinde düğümlenmesiydi. Daha şimdiden onun için ısınmıştı, sıcaktı ve en son hatırladığına göre çok sıkıydı. Bu adamın bacaklarındaki hareketliliğin artmasına ve kadının yumuşak karnına bu demir sertliğinde yaslanmasına sebep oldu.

Adamın parmak uçları onun nemli aralığını keşfedip, şişmiş inciyi bularak okşarken, kucağında titreyip kasılan kadının solukları ciğerlerine doldu, ağzına verdiği inlemeleri birbirine karıştı. Genç kadının bedeni kokusu havaya yayılarak sersemletici ve tahrik edici bir parfüm misali etraflarını sardı.

Yağmur'un ürkek elleri kocasının pantolonunun önüne kayarak, ne istediğini belli etti. Talepkârdı, arzuluydu ve geçen gece yaşadıkla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

n o hazzı bir daha istiyordu. Cesurca üzerinde biraz yükseldi. Dengesini sağlayıp adamın düğmelerini açabilmek için kendine alan yarattı.

Bulut sessizce onun istekli halinin keyfini çıkarmaya çalışıyordu. Ostelik bu pozisyonundaki değişim göğüslerini adamın istekle yanan yüzüne yaklaştırdı. Yüzünü o derin vadiye gömerek derin derin kokusunu içine çekerken, sırtında papatya gibi açılan eli onu yüzüne bastırıyordu.

Onun cesurluğuna minnettar olarak gülümseyen Bulut, "Ben yokken ne kullandın sen?" diye sorarken, başını eğerek yumuşacık göğüslerine burnunu sürttü. Adamın bir eli hızla düğmelerine dadanırken, dilini aç gözlülükle aralarındaki karanlık, mis kokulu vadiye daldırıyordu.

"Sanırım kahve..."

"İşe yaramış gibi." diyen adam o leziz kıvrımları öpüp yalarken, genç kadının boğazından ihtiyaç dolu bir fısıltı kaçıverdi. "Sana kahve dükkânı alacağım." Yağmur ellerini kocasının saçlarına daldırarak arzuyla gülümserken, adamın karabaşını daha fazla kendine çekti.

"O... O şey..." dedi utanç içinde kızarırken...

"Ney?"

Hatırlayamadı Yağmur kelimenin ne olduğunu. "Şey... Şey işte..."

"Cinsel organ..."

"Hayır, şey..."

Adam kıkırdadı. "Diğerini söyleyemem, utancından yüzüme bakamazsın."

"Hayır, o değil." dedi Yağmur düşünerek, korunmak diyemedi. Bebek olmasın diye *korun* diyemedi. "Dikkatli olacaktık." Ve sonu getiremeyerek, "Sana ihtiyacım var." diye inledi.

"Bulut." dedi titrek sesiyle saçlarını çekerken, "Özlemedin mi beni?"

"Kafayı yedim. Recep bugün de gelmeseydim işten kesin ayrılacaktı, adam canından bezdi."

Bulut istediği noktaya dokundu. Yağmur titreyerek elini uzatınca, adam elini kavradı ve geri çekmek için hızlandığında istikametini kolaylaştırdı. Yağmur adamın karnına parmaklarının ucunu sürünce Bulut irkildi. Parmaklar yaramaz bir tutumla daha aşağıya indi. Onun

ihtiyacını ve arzusunu hissetmek için eli çiçek gibi açıldı. Kadının bu cesur dokunuşuyla adam acı çekiyormuşçasına dişlerinin arasından inledi. Yağmur bundan hoşlandı, ona hükmetmek için onu sıktı. Adam bir daha inleyince yaramaz ince parmaklar hedefine ulaşmak için işe koyuldu. Düğmeleri çözülmüş pantolonun iki kanadını çekiştirip, şişmiş erkekliğini kavramasını sağladı. Bulut onun ellerindeydi artık, nefes alamıyor, kıpırdayamıyor, sırtı ortadan ikiye ayrılıyordu. Adamın kaskatı kesilmesiyle onun canını yaktığını sanan Yağmur, ürkekçe inledi ve geri çekmek istedi elini.

"Şşşt ..." dedi kulağını fısıldayıp, dişleriyle kulak memesini dişlerken. "O senin."

"Bulut... Bu... Bu çok..."

"Canını yakmayacağım."

Panikleyen Yağmur parmaklarının kavradığı kas kütlesini ve sıcak teni keşfetmek için derin bir nefes aldı. Sandığı kadar ürkütücü değildi ama eline sığmayacak kadar iriydi. "Yağmur, hazır mısın bilmiyorum ama..." Adamın sözleri kadının tutuşundaki masumlukla yarıda kesildi. "Lanet olsun böyle yapmaya devam edersen, başlamadan bitecek." dedi en sonunda. "İçinde olmalıyım, hemen." Kadın onun eşini sahiplenircesine sıkınca, soluksuzca bir nefes koyuverdi. "Sana şimdi ihtiyacım var."

Onun soluklarına karışan derin nefesini teninde hisseden kadın, keşfedilmişti, ona hükmetmek, arzusunu bilmek cesaretini arttırdı. "O zaman..." diye sordu nazlıca.

"Sana hayvan gibi sahip olmak istemiyorum." dedi dudaklarına uzanmak için eğilirken.

Mavi gözleri aşkla yanıyor, yanakları şehvet kızıllarına bürünüyordu kadının.

"Sevişmek istiyorum Yağmur. Dokunmak, ellerimle ve dudaklarımla keşfetmek istiyorum. Yatağımda görmek istiyorum seni, çıplak ve istekli. Altımda kıvrandığını hayal etmek istemiyorum, gerçeğini görmek istiyorum."

Kadın kıpırdandı ve adam huysuzca inledi. "Ama o kadar sabrım yok Yağmur, hemen içinde olmazsam aklımı kaçırabilirim." Kumaş kalıntıları arasından sonunda tüm hazinesini çıkardı. Yağmur acemi bir tutkuyla kendini sabırsızca alçaltıp yukarı kaldırdı; kaygan sıcaklığı onun en mahrem yerine istekle dokundu. Başı geriye düşüp canı ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nıyormuş gibi inleyen adam, dişlerinin arasından soludu, aklını kaybedeceğini düşündü ama kendini biraz daha sabırlı olmaya zorladı. Karısının ensesindeki elini biraz gevşetti, başının geriye düşmesine izin verdi. O dolgun, vişne rengindeki dudaklar öpüşmelerinden dolayı şişti, boynu kuğu misali tam tadımlıktı. Mavi gözleri ve al yanakları tutkuyla parlıyordu. İstekle yanan teni öyle güzeldi ki, adamın kalbini hızlandırıyordu. O tatlı dili kurumuş dudaklarını her yaladığında, onu emmek, ısırmak hatta yemek istiyordu.

Yağmur acele ettikçe aradaki gerilim hat safhasına tırmandı. Doğru noktaya yerleşene kadar genç kadının kalçasını azimle yönlendirdi. Ve sonra yavaşça sıcaklığına gömülmesini sağladı. Her milimini leziz bir tatlı, her santimini ayrı bir tutku takip etti. İnlerken dişlerinin arasından çıkan ses hiç de insancıl değil aksine ilkel bir hırlamayla soluyordu. Boynundaki tüm kasları gerilmiş, damarları kabarmıştı. Yağmur dudaklarını çenesine dokundurdu. Dilini boynundaki atar damarına getirip, âdemelmasının üzerinden aşırdı. O tatlı, ıslak, kaygan sıcaklık onu tamamen sarıncaya kadar kıpırdanmadı adam ve kadın her santimde ona işkence etmeye devam etti.

Ve Yağmur istediğini elde edince, soluksuz bir şekilde mutlulukla gülümsedi, hâlâ gözleri kapalıydı ve hâlâ kalbi göğsünü delecek gibi kulaklarında nabız nabız atıyordu. Uzun bir müddet boyunca o şekilde kaldılar, bir olarak, sımsıkı sarmalanıp, sıcaklığın ve ıslaklığın tadına vararak, ikisi de soluk soluğaydı ve hareket etme arzusuna direniyorlardı. Bulut kalçalarını mıncıklayarak sanki ağırlığını tartar gibi avuçladı. Kollarını adamın boynuna doladı kadın. Mavi gözleri hafifçe açılarak "Nefes alamıyorum." dedi tutkulu sesiyle.

"Nefesimi kesiyorsun." dedi adam, gözleri kararıp şehvetli bir ışıl parlatırken. Saçlarını okşadı, tenleri bir değildi henüz, belli bölgeler dışında her yerleri neredeyse giyinikti.

Adam gülümsedi. "Böyle hayal etmemiştim, daha seni sevemedim, dokunamadım bile. Sevişmek için zaman kollamıştım."

"Bulut." diye acı çekiyormuşçasına inledi.

Hareket etme arzusu kaçınılmaz hale geldiğinde genç kadın kalçalarını çevirdi ve Bulut canı yanmış gibi dişlerini sıktı. En başta yavaş çaydı fakat hafif, acemi bir ritimle sarsılınca kadın, bu fazla uzun sürmedi. Bulut, elleriyle ona yardım ediyordu, kalçasını sıkıca kavrıyor ve tekrar tekrar kaldırıyor, indiriyordu. Daha hızlı, daha sert ve daha

[illegible]. Ta ki bedenleri, tenin tene çarparak çıkardığı erotik seslerle [illegible] kadar...

Ve dünya durdu, zaman durdu, evrende onlardan başka kimse kalmadı. Kalpleri kulaklarında atarken, bedenlerini yalayan ter kıyafetlerine bulaşıp tenlerine yapıştı. Bulut henüz sutyeninin içinde duran göğüslerine uzanmak için savaş verirken, kadın onun saçlarını çekerek [illegible] emniyet ettiğinden habersiz uzanmasına engel oluyordu.

Sert bir titremeyle kadının alnı adamın omzuna düştü. Soluk soluğa dudaklarına sokulan ve büyük bir ihtiyaçla sömüren adamın, onun boğazından yükselen çaresiz zevk inlemelerinden, genç kadının sınıra yaklaştığını anladı. Kendisi de zaten sınırda dolaşıyor, dişlerini birbirine kenetlemiş halde ona karşılık vermeye, kendini zorunlu tutuyordu. Şiddetli bir haz omurgasından yukarı-aşağı uğulduyor, dışarı çıkmak için çaresizce yalvarıyordu.

Bulut artık nefes alamayacakmış gibi havasız kalırken, karısının sınır eşiğinde kasıldığını hissetmeye başladığında, hazla ona çarpışında çıkardığı mahrem sesleri duydukça bitmekten korktu. Biraz daha ihtiyacı vardı. O mutlu olmadan, kendi haz almayacaktı.

Kalan kontrolünü dağıtacağını oldukça iyi bilerek kalçalarını daha derine girmek için kaldırdı ve darbelerini hızlandırdı. Karısının dudakları kulağına, yanağına sürtüyor, aşkla zıplayan göğüsleri ona sürtünüyor, kulağından içeri sızan sığ nefesler sıcak ve hızlı geliyordu. Nefessiz kalan ve göğsünün ortası patlayacak gibi acıyan Yağmur, adamın ensesindeki yumuşak ete tırnaklarını batırdı ve göğüslerini yerlerinde duramıyormuş gibi ona bastırdı. Onun istekli her hamlesinde Bulut kasılıyor ve dişlerini sıksa bile kendini tutma savaşını usul usul kaybediyordu, hayatının en yıkıcı hazzı olacağından emin olduğu şeye doğru son sürat yalpalayarak ilerlerken, onu da beraberinde sürüklüyordu.

"Yağmur, lütfen gel..."

Kadın acı çekiyormuş gibi inledi cevap olarak ama henüz sona [illegible] değildi.

Sıkıştığı dişlerinin arasından zorlukla, "Hadi..." diyebildi. Ve son bir darbeyle birlikte sonsuzlukta asılı kaldılar, birlikte son nabız atışını paylaştılar. Kıvranıyor, nefesleri kesiliyor, sıkıca birbirlerine asılıyorlardı. Genç kadın zirveye ulaşmasının ilk sıkı, leziz titreşimiyle birlikte bedenini coşkunun kenarından çekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir şekilde adamın homurdanan ağzı onunkini buldu ve birbirlerinin tutkulu çığlıklarını yuttular. Onun cennetine ulaşmasına kör edici hazzı, genç kadını tohumlarıyla dolduramamanın neşesiyle gölgede kaldı. Son anda akıl etmeseydi, o anda onun isteğini gerçekleştirmeyip içine kendini damgalasaydı, onu ikinci kez hayal kırıklığına uğratmış olacaktı. Oysa ikisinin bütününden bir parçayı çok istiyordu, onun olduğunu gösteren, onunla kopmaz bir bağ olacak bir bebek almını ilk birliktelikleriden beri çeliyordu. Bulut bebek düşünüyordu ve kendine inanamıyordu.

Bacaklarının arasında rahatlayan adama minnet etmek istercesine saçlarını okşayan Yağmur, kendi isteğiyle yapmıştı bunu. İlk defa kalbiyle, ruhuyla, bedeniyle artık onundu, sonsuza kadar onun. Ve o da Yağmur'undu sonsuza kadar. Birdiler. Bulut sırt üstü yatağa devrilirken, göğsünden yükselen hırıltı ufak bir kahkahaya döndü.

"Yatağı yine kullanamadık." dedi kadını göğsüne çekerken. Yağmur artık üzerindeki o dişiliği atınca, utangaçça geriye çekilmeye kalktı ve adam buna engel olarak, "Kal." diye mırıldandı. Yağmur utanç içinde üstüne doğru yıkıldı ve nemli alnını adamın çenesine dayadı.

"Üf..." dedi huysuzca.

Adam güldü keyifle. "İsyan etme Yağmur'um, her zaman toprağıma düşmeye mahkûm olacaksın."

"Yağmur yüklü bulutlar şimşek taşırlar Bulut, sen de bunu unutma."

"Yağmurda ıslamayı göze alan Toprak, gök gürültüsünden korkmaz."

Kadının tepesine dudaklarını bastırdı. Ne güzel bir sözdü bu, ne güzel anlatmıştı onları.

Nasıl bu kadar cesur olabildiğine şaşırıyordu kadın. Onu başını çıkaran bu sefer Yağmur'du. Ona sarılıp başını omzuna yasladığında adamın kalbi sıkıştı. Kolları kadının bedenine, kopmasından korkarcasına sıkı kenetlendi. Onu bırakmayacaktı, asla.

Peki, bunu düşünen hangisiydi?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Susam duramam. Öyle bir acı ki bu, nasıl anlatılır bilmem.
Kırsan kırılmaz dilimin mührü, büksen bükülmez.
İçimdeki acının karanlığını,
ateşler yakamaz, sular söndüremez...

"Anne hadi koş bitti."

"Tamam Çiçek bekle, ayakkabımı giymeliyim." Bağcıkları evirdi, çevirdi ama nasıl bağlanacağını bir türlü beceremedi. Kimse bunun farkında değildi ama bağcıkları bir türlü fiyonk yapamadı.

"Abla amma uyuşuk çıktın ya, hadi meraktan çatladım."

Alnında ince bir ter tabakası beliren Yağmur, dişlerini sıkıyor, ilmini zorluyor ama yok, bağcıkların yerini çözemiyordu. Sonunda bağlamaktan vazgeçti. İplerini içine sokuşturup bıraktı.

"Abla ya!"

"Ayrin sen yapma bari ancak hazırlandım." Huzursuzca yatağın köşesinden kalktı. Ayrin bakışlarını kaldırdığında, eşofman içindeki ablasını görünce kükürdadı. "Abla bu ne hal?"

"Beğenemedin mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yok. Çok... çok şekersin ama..." dedi üzerine biraz oturan eşofmanına bakıp gülmesini bastırarak. "Kocan bedenimi bilememiş, ne olmuş yani!" dedi Mahru Hanım paçaları kısa gelen eşofmanın üstüne çoraplarını çekiştirerek. Ayrin ve Yağmur ellerini ağızlarına koyup kıkırdarken, Çiçek huysuzlanarak annesinin boşta kalan eline asıldı ve çekiştirerek, "Bulut beni bekliyor anne, hadi artık." diye söylenmeye devam etti.

Aşağıya indiklerinde mavi gökyüzünde parlayan berrak güneş, bahçeyle sohbet halindeydi. Çiçeklerin ve ağaçların kokusu genzine yayıldığında, refleks olarak kısa bir an bunun tadını çıkarmak için gözleri kapandı. Ve ayağının dibinde hissettiği şeyle gözlerini açtığında, Ayrin'i ayakkabı bağcıklarını bağlarken buldu. Kız büyük bir dikkatle bağcıkları bağladı ve ablasına gülümseyerek kalkıp diğerlerinin yanına katıldı.

Garip hissetti kendini Yağmur; beceriksiz ve sanki bir geri zekâlı gibi yetersiz. Ama öyle değildi. Biliyordu. O da biliyordu ayakkabı bağlamasını ama işte bildikleri aklından bazen siliniyordu. Oysa onlar bir çarkın, birbirini tamamlayan dişlileriydi. Biri olmadan diğeri eksik kalırdı ama yine de bu içini acıtmıştı.

Yağmur kocasını arayan bakışlarını ileri çevirdi. Bulut sabah kız için basketbol potası yapmıştı, hem de kendi elleriyle. Günler huzurla geçerken, evliliğin güzelliğini, onun gibi bir eşin muhteşem meziyetlerini tek tek keşfediyordu. Yüzü gülsün diye yapmayacağı şey yoktu.

Ona hediye almaya başlamıştı ama bu hediyeler öyle pırlanmalar ya da değerli şeyler değildi. İstese onu da yapardı ama bu hediyelerin muhteşem olması için onun eksiklerini kendisi gözlemleyerek alması gerekiyordu. Bazen Yağmur fark etmeden yerine koyuyor, bazen gösterip, dilerse değişim yapabileceğini belirtiyordu.

Bulut değişiyordu, iyi bir aile reisi, harika bir baba, mükemmel bir eş oluyordu. İşten eve erken gelme çabasına düşüyor, hafta sonlarını hep birlikte eğlenerek geçiriyorlardı. Yağmur dışarıda alevlenmekten korktuğu için evinin sığınağından çıkmıyor, diğerleri ona anlayışla yaklaşıyorlardı. Doktorla görüşmesi her zamanki gibi kötü geçmişti. Artık bilindik yerlerden ayrılmamasını ve her yere hatırlatıcı notlar tutması gerektiğini belirtmişti. Bu evre, tehlikeli bir dönemin habercisiydi. Çiçek'le birlikte resim panosu hazırlayıp dolabın üstüne asmışlardı, ailenin tüm üyelerinin ismi yazıyordu. Cebinde taşıdığı not defterine çaktırmadan notlar düşerek, evin rutin işlerini unutmamaya çalışıyordu. Dün sabah Bulut elinde suyla içeri girip "Neden her şeyin

üzerinde isim yazıyor?" diye merakla sorduğunda, tutulup kalan Yağmur bocalayarak cevap veremeyince, imdadına yetişen Ayrin, "Çiçek ablamızı sokmeye başladı. Onun için yazdık." diye lafı çevirmişti. Yağmur minnetle kız kardeşine baktığında, Bulut dolaptaki her şişenin üzerinde neden isim yazdığını böylece anlamış olmuştu. Bahçeye çıktıklarında, onları karşılayan manzara çok güzeldi.

"Bu harika olmuş." dedi Yağmur büyük kalaslardan yapılan potaya bakarken.

"Gerçeğini yaptırıncaya kadar idare eder." dedi adam alnındaki teri koluna silerek.

"Ya neden önceden evlenmediniz ki siz?" dedi Ayrin eniştesinin sıkılmayan yüzüne bakıp elindeki topa vurup kaparken. Omzunu nazikça sıvazlarken Yağmur kıkırdadı. "İlk atışı kaçırdın koca adam, uyanık olmalısın o hep rol çalar."

"Hiç de bile, bileğimin hakkıyla kazanırım ben." diye itiraz etti Ayrin.

"Zekâsıyla desen şuna daha dürüst olmuş olursun. Abla fare, abla fare, abla Çiçek arkanda..."

Herkes yerini alırken Hakem Hanım "Hadi herkes eşlerini seçsin." dedi otoritesiyle. Naci Bey taze limonataları getirip masaya koyarken Mahru ellerini beline koymuş otoritesini korumaya başlamıştı.

"Çiçek'le ben, seninle Ayrin." dedi Bulut karısına tek kaşını kaldırarak.

Çiçek, Bulut'un yanına gelerek bacağına bir ağaç gibi sarıldı ve her zaman yaptığı gibi bacaklarına bir Koala gibi asıldı. Başını oyunla geriye atarak, onun yürümesini heyecanla bekledi. Bulut o bacağında sarkarken dikkatle birkaç adım atarak, yerini aldı. Çiçek bunu yapmaya bayılıyor, Bulut da onun keyfine yardımcı olarak öyle yürüyordu.

Daha çok Çiçek'e pas verme oyunu olarak adlandırdıkları turnuva, minik meleklerinin mutlu çığlıklarıyla aydınlanıyordu. Mahru dudağını üfleyip kaşlarını çatarak, "Bence penaltı." dediğinde, ona tuhaf tuhaf bakan Bulut sırıtarak saçlarına dokundu. Bulut kıkırdamasını saklarken, kocasına bakıp kahkahayı koyuveren Yağmur'a, Ayrin surat astı, Mahru'ya dönerek, "Abla bu futbol değil, basketbol, bunda penaltı yok." diye kızdı.

Mahru saçlarını kurcalayarak, "O zaman köşe vuruşu." dedi aklına takılan birkaç terimle.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Abla o da yok." diye isyan etti Ayrın yine delirerek.

"Ne var o zaman bu zıkkım oyunda?" diye çıkıştı Mahru, ağzından çıkanı duyup özür diler gibi bakışlarını kaçırdığı Bulut'tan utanarak.

Mahru aklına geleni saydı. Ayrın dişlerini sıkarak hırsla yerinde tepinirken, Yağmur'un keyfi hayli yerindeydi. Bulut kızını omzuna alarak "Şimdi biz sayı yapacağız." dediğinde Çiçek büyük bir dikkatle topu potaya attı ve top filelerden geçince "Goool." diye heyecanla bağırdı.

Ayrın artık deli danalar gibi yerinde zıplayarak "Ya bu oyunda gol yok..." diye bağırıyordu.

Kahkaha atan Bulut topu karısına atıp, "Birazdan teke tek." dediğinde, Yağmur "Bu boyla mı, hayatta olmaz. Sen kazanırsan benden antin kuntin bir şey istersin, oynamam." diye nazlandı. Topu yeniden kocasına attı.

"Söz istemeyeceğim, senin de seveceğin bir şey olacak." Gözlerindeki arsız parlama kadının yüreğini yerinden sökecek cinstendi ve ne isteyeceğini kalbinden başka yerleri de nabız gibi atarak hissetmişti bile.

"Lunapark iste anne..." diye bağırdı omuzlarında oturan Çiçek heyecanla.

"Senin değil, annenin istediği bir şey meleğim, ben seni ne zaman istersen yine götürürüm parkına." dedi Bulut göz kırparak. Yağmur kocasına yaklaştı, Bulut terden alnına yapışmış bir tutam saçı parmağına takarak kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Sen kazanırsan benden ne isteyeceksin?" diye sordu merakla karısına.

Yağmur biraz düşündü. Aklına bir şey gelmedi. Sonra heyecanla, "Bana araba kullanmasını öğretir misin?" diye sordu. Buna şaşıran adam onun araba kullanmayı bilmemesine şok oldu. Zengindi, hem de öncesinden beri ve hâlâ bunu öğrenememiş miydi?

"Bilmiyor musun?" diye sordu merakla. Onun araba kullanmayı bildiğini sanmıştı hep. Kız başını hayır der gibi iki yana salladı, nasıl öğrenecekti Hakan varken? Bir duysa kemiklerini kırardı.

"Peki sen kazanırsan ne isteyeceksin koca adam?"

Bulut eğildi, kulağının dibine sokularak kadının yüreğini yerinden sökercesine fısıldadı. Yağmur'un rengi adamın her kelimesinde biraz daha kaçıyor, gözleri utançla kısılıyor, yanakları kızarıyordu. Resmen

adamın sözleriyle tatlı tatlı titriyordu. Bulut geriye çekilip keyifle yüzüne baktığında, dudağının kıyısını dişleyen Yağmur "Seçmeleme..." diye ağzının içinden homurdandı.

Ayrın dikkatle ablasına bakarken, Mahru sinsice kıkırdıyordu.

"Ya abla enişten ne kadar edepsiz değil mi, seni toplum önünde azdırıyor."

"Ayrın." dedi Yağmur kızarak. "Bana ne kızıyorsun sanki seni ben azdırdım, kocan karşında, ona kız." diye dil çıkararak ileriye kaçtı. Az evvelki intikamını almıştı. Bulut ilk hakkı ona verdi ve maç başladı. Kan ter içinde onunla oynarken, Bulut aslında karısının yaman bir rakipçi olduğunu henüz fark ediyordu.

"Nasıl bu kadar iyi olabilirsin?" dedi alnındaki teri koluna silerken. Çetin çıkmıştı ufak bedeni, kıvrak ve dişi. Lanet olsun ne zaman zıplasa bakışları ya göğüslerine ya da kalçalarına kayarak dikkatini dağıtıyordu. Ona doyamıyordu ve doyması da mümkün değildi.

"Ablan okulda basketboll oynuyordu ama sportmenliğinden değil ha yanlış anlaşılmasın, boyu uzasın diye. Biraz cüceydi başlarda da..." derken kıkırdıyordu Ayrın. Yağmur topu sertçe kardeşine atar gibi yaparak sesini kesti.

Maç; beşe beş devam ediyordu. Bulut topu karısına attı, Yağmur uzandı ama bir anda eline sertçe çarpan top yere düştü. Bedeni fonksiyonlarından birden duran ve kulağı uğuldayan, onların sesleri ağır çekimde gibi beyninde seken Yağmur yutkundu, arkasını dönerek eline baktı. Uyuşmuş, karıncalanıyor ve hissetmiyordu. Sanki biri kolunu bıçakla budamıştı, o artık yoktu. Felç mi oluyordu? Hareket ettiğini hayal ediyordu sadece keza hareket etmesi onun için varlığını hissetmesi demekti ama

Yağmur kolunu hissetmiyordu. Üstelik kasılan parmakları bir kamça gibi kaskatı kalmıştı. Bir anda yanında beliren adam "Seni mi vurdum?" diye üzgünce sorarak eline uzanmaya çalışınca, kaskatı kamça gibi kasılıp kalan ellerini arkasına saklayan Yağmur, kocasının gözlerine korkuyla bakarak "Tuvalet molası." diye kaçamak bir cevap attı ve onun itirazlarına uymadan koşarak eve yöneldi. Tam arkasından gidercken neler olduğunu fark eden Mahru, Bulut'un önüne geçerek "Daha Ayrın var sırada, kaytarmak yok." diye direttı.

"Eli acıyor olmalı, görmedin mi nasıl tutuyordu."

"Bence abartıyorsun, acısaydı çığlığı basardı. Bir de sana azar ça-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kardı." dedi Mahru durum kontrolü yaparak ve Bulut ikna olurken üzgün gözlerle Yağmur'un kaybolduğu kapıya baktı.

Yağmur kalbi boğazında, korkulu gözlerle girişe geldi ama sonra bir anda zınk diye durdu ayakları. Beynindeki düşünceler su damlaları gibi yere akmaya, zaman kifayetini kaybetmeye, düşünceleri işkenmeye başladı. Zaman sanki dengesizleşiyordu. Sanki içinden bir parça koparılarak alınıyormuş gibi, beynindeki silgi yine işe girişmiş, kelimeleri ve cümleleri siliyordu. Önce sağa gitti hızla, sonra sola. Sonra yeniden sağa gitti. Salona girdi deli gibi içeride dolaştı, sonra tekrar girişe çıktı ama ne yapacağını ya da neden burada olduğunu unutmuştu. Merdivenin altındaki odaların kapılarını açtı kapattı, volukları hızlandı, paniklemeye başladı. Beynindeki anıları toparlamaya çalıştı ancak hiçbir şey artık yerinde yoktu. Boş bir çınlama, karanlık bir uğuldama. İnsan kendini bulmaya çalışır mıydı? Saat kaçtı, kimi gündü, yemek yemiş miydi? Unutmuştu!

"Yağmur..."

Topuklarının arkasında döndüğünde, kapıda dikilen kocasını görünce, önce şaşırdı. Bir şey diyecek oldu ama ne diyeceğini de bulmadı. Sonra o güzel, meleksi gülüşünü takındı yüzüne, mutluluktan "Hoş geldin." dedi. Her zamanki yaptığı gibi koşarak yanına gitti ve yanağından seslice öptü. Sonra bir şey unutmuş gibi etrafına bakındı. Beynini düşürmüş de, yerine takmak için zaman kolluyor gibiydi.

Bulut kaşlarını çatarak yanına yaklaştı, ona gülümseyerek bakan kadının tepesinde sert bir ifadeyle dikilerek bileğine uzandı. Homurdanarak, "Çok mu acıyor?" diye sordu.

Yağmur başını usulca yana kırarak, şaşkınca kocasının endişeli yüzüne baktı. "Ne acıyor mu?" Gözlerini kısarak üzerindeki eşofmanı süzdü. "Hoş buldum demeyecek misin Bulut?"

Her akşam işten geldiğinde bir ritüel olmuştu bu.

Bulut kaşlarının altından karısına baktı. Sanki dün akşamki gibi davranıyordu. Bulut işten gelmişti ve Yağmur onu güler yüzüyle kapıda karşılamıştı.

"Bak canın acıyor da geçiştirmek için saf ayağına yatıyorsun..."

"İşin erken mi bitti?" dedi Yağmur ayaklarının ucunda yükselip kocasının omzundan dışarı bakarak. Henüz güneş batmamıştı, yanağından öpüp, kollarını boynuna doladı. "Seni özledim." Bulut bu saatlerde pek eve gelmezdi ki. Sonra şaşkınca üzerine baktı. "Sabahki takım elbisen nerede? Neden böyle giyindin?"

Yüzüne tokat yemiş gibi afallayan Bulut donup kaldı, karısı elini çekerek avucundan aldı ve arkasını dönerek sessizce merdivenleri çıkmaya başladı. Bir an sıcacıktı, şimdi sanki kilometrelerce uzaktaydı. Yağmur onun akıl sağlığıyla dalga geçiyordu. Bulut uzun bir süre afallamış halde ona baktı. Yağmur odanın kapısına gelmeden daha kolundan tutarak durduran kişiyle, olduğu yerde kalakaldı. Şaşkına dönmüş bir ifadeyle, boş boş yüzüne baktı. Bakıyor ama görmüyor, dokunuyor ama hissetmiyor gibiydi.

Gözlerini kısan adama, "Sen neden erken geldin?" diye sordu.

"Az önceki halin neydi?" dedi nefesi kesilen Bulut. Korku vardı sesinde ve ikisinin de gözlerinden, sesinden yayılan bir endişe çevreliyordu bedenlerini.

"Ne oldu ki?" dedi Yağmur normal bir şekilde. Şimdi kafayı sıyırıcaktı Bulut, ne demek ne olmuştu? Deliriyor muydu acaba?

Adam ellerini saçlarına daldırarak "Kafayı yiyeceğim..." dedi çaresizlikle onun garip haliyle bocaladı. "Az önce bana sanki iş..."

Yağmur kaşlarını çatarken arkadan gelen ses "Anne karnın acıkmış" diye teryasını etti.

Yağmur üzerine baktı, sonra kızının ve kocasının üzerine ve birden aydınlanmış gibi irkildi. Bir şeyler yapıyorlardı ve Yağmur bunu kavrayamıyordu. Onlar pikniğe mi gitmişlerdi, ya da bir yürüyüşe? Yağmur neyi unutmuştu? Sonra korkusunu belli etmeden kızına gülümseyerek "Mahru teyzen yemeklerin altını açsın, Ayrin teyzen seni dışa soksun, ben de birazdan geliyorum." dedi duru bir sesle. Boğazı acıyor, genzi yanıyordu, gözlerinin gerisi doluyordu.

"Yağmur az evvel..." dedi adam çatallaşan sesiyle.

"Şaka yaptım." dedi yağmur gülümseyerek. "Duş almam lazım, karnı acıktı tabii biz de." derken hızla arkasını döndü ve ona konuşma fırsatı vermeden kendini banyoya attığında, yanağından boşalan yaşlar çoktan yere damlamaya başlamıştı. Sırtını kapıya yaslayarak dizlerinin üzerine çöktü, kapıyı kilitlerken, elini ağzına tıkayıp hıçkırıklarını kesmeye çalıştı. Yine aklının gelip gittiğini anlamış ama geç kalmıştı. Bulut'un yüzündeki o şaşkınlık, korku, dehşet, afallama ifadesi, gözlerindeki şüphe aklına gelince, gözyaşları daha da hızlandı.

"Yağmur iyi misin?" dedi Bulut kapının kolunu çekiştirerek. "Neden kapıyı kilitledin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yağmur hıçkırıklarını ağzından kaçırmamak için hızla kalktı ve suyu açarak klozetin üstüne oturdu. "Bi... Birazdan çıkarım. Biraz mahremiyet lütfen!"

Bulut o duştan çıkana kadar deli danalar gibi odanın içinde dolaştı. Birden karısının önüne dikelerek "Kızım manyak mısın? Yapma bana böyle şakalar." diye azarladı. Yağmur saçlarını kurulayarak aynanın karşısına geçti. Şimdi hareketleri doğaldı, sanki kafayı uçuran Bulut'muş gibi normaldi hali. Bulut komedinin üzerindeki ilacına uzanarak, "Şu sürekli aldığın vitaminlerden almıyor musun?" diye hesap sordu.

"Alıyorum." dedi kız vitamin kutusuna koyduğu asıl ilacına bakarak.

"Az önceki cidden şakaydı değil mi?"

"Sen ne sandın ki?"

İyice huzursuzlanan Bulut kızgınca banyoya yöneldiğinde, "Bir daha sakın yapma!" diye kükreyerek, kapıyı öfkeyle kapadı. Olduğu yerde ürkekçe titreyen kadının saçlarını kurulayıp sesine ayar verdi ve "Olur paşam." diyerek onu yatıştırmaya çalıştı.

Öfkesi henüz dinmiş ama geçmemiş olan Bulut, duşunu alıp aşağıya indiğinde, sofra çoktan hazırlanmış, herkes temizlenip keyifle sohbetlerine başlamıştı bile. Bulut yerine oturunca, Mahru yemekleri servis etmeye başladı.

"Bugün güzel bir film var, birlikte izler miyiz?" diye sordu Yağmur kocasına tabağını uzatırken. Hareketleri doğaldı, sanki az evvel adamın kalbine indirmiyordu.

"Biraz çalışmam gerek." dedi adam tabağını masaya koyarken.

"İş getirmeyecektin eve." diye homurdandı kadın. Yüzü asılmıştı.

"Biraz baksam yeterli, iş değil zaten. " dedi Bulut ekmeğe uzanırken. "Film başladığında yanında olurum."

Yağmur da yerine oturduğunda Bulut "Tuzu uzatır mısın?" dedi çorbasına kaşığını daldırarak.

Dalgınlaşan Yağmur alık alık masaya baktı. Salataya, yoğurda, turşuya, karabibere, suya, bardağa, çatala, kaşığa, tuza ama neyi alacağına karar veremedi.

"Hayatım tuzu..." dedi Bulut karısına dikkatle bakarak. Sanki nefes alamıyormuş gibi durdu, çünkü Yağmur rengi kaçmış yüzüyle

koca mavi gözlerini masada amaçsızca dolaştırıyor ama bir sonuca ulaşamıyordu.

Yağmur beynini zorlamasına rağmen adının tanıdık gelmediğini fark etti, hatırlayamadığı nesneyi masada aramaya başladı. En sonunda adamın sessizce beklediğini fark edip, su bardağını kocasına ürkekçe uzatırken, Mahru nefesini tuttu. Ayrın elinde donan kaşığıyla onlara bakarken, gözleri dolu dolu olmuş, gözyaşlarını akıtmamak için uğraşıyordu.

Mahru atıldı masaya ve ona azarlayan bir şekilde bakan Bulut, öyle bir bakış atarak kadının önünü kesti ve isteğini tekrar etti. "Tuzu uzatır mısın." dediğinde dişlerinin arasından, Mahru ürkekçe yerine oturdu. Beyninde büyük bir boşluk hisseden ve kafasının içinde sanki biri büyük bir temizlik yapmış gibi içi boşalan Yağmur, bardağı masaya bırakarak, çatalına bakınmaya başladı. Mahru yutkunarak yerine bir taşkı gibi çökerken, Ayrin gözlerini masaya çevirip, dişlerini sıktığı gibi elindeki kaşığı da sıkmaya başladı. Naci Bey de şaşkınca ikiliye bakıyordu, diğerleri gibi... Yağmur masadaki her şeye bakarak uzandı ve sonunda tuzluğu yakalayarak kocasına uzattı. "Af edersin, dalmışım." dedi geçiştirerek. Kaşığına uzandı ve ağzına koyduğu çorbayla beynindeki boşluğu doldurmaya çalıştı.

Bulut elinde tuzluk, hakışları karısında donup kalmıştı.

Yemek yenmiş, çaylar içilmiş ve birlikte film izlendikten sonra, Çiçek'i uyutmak için küçük hanımın odasına çekilmişlerdi. Ufaklığı alıştırıp uyutmak zaman aldı. Bulut kızı uyuturken, Yağmur yorgunca odasına çıkmış, duş almak için soyunmaya başlamıştı. Bu aralar çok çabuk yoruluyor, haddinden fazla duş alıyor, sürekli kendini bitkin ve dalgın hissediyordu.

Yağmur banyoya girdi ama suyun bir türlü nereden açıldığını hatırlayamadı. Duvarlara baktı, klozete baktı, dolapların içine bile baktı, bu musluk bataryası neredeydi? Bir süre düşündü. En sonunda dolaba yaparken, banyo tezgahına baktı. Musluğa baktı kör gibi, sağına soluna baktı, düğmesi falan varmış gibi ama bataryasını kaldırmak aklına gelmedi. Yarım saate yakın muslukla savaş verdi, evirdi, çevirdi, sonra öfkelenmeye başladı. Durduk yere küfrederek söylenmeye, boynunu dışarıya çıkacakmış gibi ağrıyan başına eliyle vurmaya başladı. Banyonun içinde deli gibi dolaşmaya, her adımında gün yüzü görmeyen küfürleri kendine ve geçmişinde canını yakanlara savurmayı sürdürdü. Sonunda öfkesine yenilerek yere süs için konan eski

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

demir saksıyı eline alıp, musluğa öfkeli öfkeli defalarca vurmaya başladı.

"Şerefsiz, benimle uğraşmak neymiş göreceksin. Al sana al..."

Defalarca son gücüyle vurdu.

"Yağmur ne yapıyorsun?"

Kapıda beliren ve endişeyle içeri atılan adam kadını belinden yakalamak istedi ama Yağmur delirmiş gibi, "Ağzına sıçtığımın musluğu benimle uğraşıyor." diye bağırarak ve daha önce tanık olmadığı edepsiz küfürleri savurarak sanki musluk canlıymış da, öldürmek istiyormuş gibi defalarca vurmaya çalışıyordu.

"Yağmur." dedi panikleyen Bulut ilk defa onun ağzından küfür duyduğu için şaşırırken, karısı çıldırmış gibiydi ve bu haline ilk defa şahit olduğundan adam soluk bile alamıyordu. Vazoyu almak isterken birden musluk yerinden tiz bir sesle fırladı ve çınlayıp yere düşene kadar tepelerinden aşağı bir fıskiye fışkırmasında sular akmaya başladı.

Bulut karısının elinden aldığı vazoyu kenara fırlatırken, onunla üzerinden kollarını sararak minik bedenini kendine yasladı. Yağmur kolları kıpırdanmayınca ayaklarını uzatarak tekme atmaya çalıştı.

Bulut daha evvel onun böyle çıldırmış haline şahit olmadığından, kaşlarını çatarak "Aklını mı kaçırdın sen?!" diye öfkeyle kükredi. Kısa süre sonra kollarında çırpınan kadın durulduı ve sanki az evvel deliren o değilmiş, hiç ağzını açıp tek kelime etmemiş gibi ıslak saçına dönen saçlarını düzeltip geriye çekildi. Bulut soluğu kesilmiş halde askıdaki havluyu alıp, musluğa tutarak suyun etrafa taşmasına engel olurken "Git Naci'ye söyle, ana vanayı kapatsın yoksa ev su basacak." diye emretti.

Yağmur deli gibi sesler çıkarıp şımarıkça kıkırdayarak gülerek banyonun içinde vurdumduymaz çocuklar gibi oynamaya başladı. Yere akan su ufak bir gölet oluşturmuş, banyo paspasları neredeyse suyun üzerinde yüzüyordu. Adam yüzüne ve bedenine fışkıran suyla ıslanırken, eline atıldı ve çekiştirerek "Korkak Bulut..." diye tezahürat yaptı. Çocukça dil çıkardı. "Sudan korkuyor musun yoksa?"

"Yağmur şakayı bırak, git haber ver odaya girmesin."

"Bana ne..."

"Kızım kafayı mı yedin, git işte..."

Bulut yüzüne vuran suyu temizleyerek, "Yağmur." diye kükredi, kız ona dil çıkararak sırıtınca, öfkeliyken gülümsemesine engel ola-

madı. Bulut eğildi, tezgâhın altındaki vana aklına gelince, hızla onu kapattı. "Yağmur..." dediğinde, ses gelmedi. Nereye kaybolmuştu ki bu kadar kısa süre arasında?

"Buradayım. Kabinin içinde."

"Naci'ye haber versene." dedi adam üzerindeki eşofmanı çıkarıp ayağını sıkarak.

"Olmaz, tüm romantiklik bozulur."

"Sonra burayı sen temizleyeceksin ama romantik bir biçimde, elini sürmem haberin olsun."

"Birlikte temizlesek." dedi kadın nazlıca.

"Nasıl becerdin bunu kırmayı?" diye kaşlarını çatan adam, resmen suya girmişti garip musluklu ve kazanmışlı onu haklayarak.

"Tepesine vurursam çalışır sandım, eski tüplü televizyonlar gibi. Bozulmuş, zorladım zorladım açılmadı ben de öfkelendim." dedi kıkırdayarak, söylediği doğalmış gibi.

"Sen her öfkelendiğinde böyle oluyorsan seninle işimiz var."

"Sen daha beni sinirliyken görmedin."

"Az evvel küfrederken gördüğüme yemin edebilirim."

"Ben küfretmem ki Bulut, saçlama." Ve bunda ciddiydi. O küfretmezdi, atak geçirmediği sürece!

Adam bir anda yalancı durumuna düşerken kaşlarını çattı. "Kızım hadi git haber ver." Bulut yerdeki suda yüzen ıslak paspasları kaldırıp lavaboya koydu.

"Vermeyeceğim." dedi nazlı nazlı.

Bulut yere baktı, karısının eşofman üstü yerdeydi. "Üzerinde ne var?" dedi yerdeki kıyafet yığınını da lavaboya koyarak.

"Öğrenmek istiyorsan yanıma gel." dedi Yağmur işveli bir tonda. Bulut bir yerdeki minik gölete, bir de karısının bulunduğu kabine baktı. Sonra canı cehenneme diyerek başını salladı. Kıyafetlerini hiç bundan daha hızlı çıkarmamıştı. Tamamen çıplak kalana kadar soyundu.

Ayak parmaklarıyla ıslak fayansları test ederken, "Lanet olsun, bu akıllı kız değil." diye homurdandı.

"Her zaman akıllı olmak zor olmalı."

"Sen hep böyle deli miydin, yoksa bunu evlendikten sonra mı kazandın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Duşa kabine girdiğinde, hayal kırıklığına uğradı adam. "Çıplak olduğunu sanarak hayal kurmuştum."

"Biliyorum." dedi kız arsızca sırıtarak, yüzündeki o hayal kırıklığını görmek paha biçilemezdi. "Üstelik biz henüz burayı test etmedik değil mi?" dedi ufak duşa kabine bakarak.

Adamın anında kanı kaynadı. "O zaman neden hâlâ giyinikisin?"

Nazlıca omzunu sarsan Yağmur, boğuk, tahrik edici bir gülüşle kahkaha attı. Ama kıyafetini nasıl çıkarması gerektiğini hatırlamadığı için omuzlarını sarstı.

En sonunda yalnızlardı. Karısı ıslak sıçana benzese de, çok güzel görünüyordu. Bütün gün boyunca yapmak istediği şeyi yapmaya karşı koyamadı adam. Onu hızla yanına çekip kollarını sararak ve kaçmasın diye bacaklarıyla kıskaca alarak kendiyle cezalandırdı, ince bedenine sımsıkı sarıldı.

Kıkırdayıp duran şımarık Yağmur, şimdi onun kollarında tamamen hareketsizdi. "Neden bu kadar mutlusun?" dedi adam kendi kendine gülüp duran kadına mutluca bakıp gülümserken. O mutlu olacak tüm dünyaya tek başına sahip olmuş gibi özgüvenli ve kudretli hissediyordu kendini.

"Çünkü hayatımda sen varsın."

"Seni mutlu edebiliyor muyum?" Sesinde şüphe, gözlerinde korku vardı.

"Çooook. Daha evvel hiç bu kadar mutlu olmamıştım, sen benim tüm dualarımın cevabısın Bulut. Ben seninle geçirdiğim bir saniyeye ömrümü veririm."

Adamın ağzı kurudu, gözlerinin gerisi mutlulukla yandı, garip bir şekilde gülümsedi. Onu içine almak, canına sarmak istedi. "Sen bana yapılan en güzel duanın karşılığısın, ben dilemedim seni. Kime nasıl bir iyilik yaptım bilmiyorum, ama duasının geri dönüşü oldum bana Yağmur..." dedi kadının yanağına yapışan saçlarını kenara çekerken. "Sanki bir anda gülecek ve sislere karışıp yok olacak gibisin. Rüya gibisin."

Yağmur bu düşünceyle titrerken kocasına sokularak başını göğsüne yaslayıp kollarını beline doladı. "Bulut beni bırakmayacaksın değil mi? Hiç bırakmayacaksın."

"Sen benim eksik yanımsın." dedi adam alnını alnına yaslayarak. "Sen benim güzel yanımsın, yaşama sebebimsin artık. Çiçek ve sen olmadan yaşayacaksam, öleyim daha iyi."

"Ölüm deme..." dedi kadın gözleri dolarak. "Sen yaşa olur mu? Çok yaşa, uzun yaşa, doya doya yaşa... Hayat o kadar güzel ki. Mesela güneşin, çiçeğin hatta hüznün bile ayrı bir güzelliği var."

"Birlikte yaşayalım... Eğer birlikte olmayacaksak da birlikte öleceğiz."

Bu söz çok ağırdı kadın için, onun ölmesi fikri canını acıtıyordu. Sanki bir canavar etine tırnaklarını geçirmiş, koparırcasına kıvırıyordu.

"Olmaz diye bir şey yok." diye söze başladı kadın. "Ya bir gün ben çok hasta olursam, ölürsem..."

"Allah korusun!" diye azarladı adam hemen, bu fikri kabullenmek istemiyordu.

"Yeniden evlen olur mu?"

"Nereden çıktı bu konu şimdi?"

"Söz ver bana." Adamın yanağına dokundu şefkatle ve yanık tenlerinde dolaştırdı parmaklarını. "Eğer ben ölürsem, yeniden evleneceksin."

"Yağmur saçmalamayı kes." diyen Bulut gerçekten öfkeleniyordu. Kaskatı kesilmiş huysuzlanmıştı birden.

"Söz ver Bulut."

"Vermem." dedi adam dişlerini sıkarak. "Çünkü sen ölürsen... Ben yaşayamam."

Yağmur'un boğazına o anda bir yumruk oturdu. Gözleri dolmaya başlayınca, eli arkasına gitti ve musluğa dokundu. Tepelerinden sanki suyun altında kıpırdamadan duran iki kişiden birinin dudaklarında değişmeyen hıçkırıkları midesinde boğuldu. Su damlalarına karışmış acılı incilerle kocasına bakan Yağmur, "Olur ya bana bir şey olursa..." diye başladı sözlerine.

"Kapat şu konuyu..." diye bağırınca adam, kadın kollarında ürpermesine aldırmadı. Elleriyle yüzünü kavrayıp kendine çekiştirerek dudaklarına ıslak bir öpücük kondurdu. "Lütfen aşkım..." dedi kısık sesiyle. Bulut ilk defa onun ağzından duyduğu bu sözcükle bir an sendeler gibi kıpırdandı. Yağmur içinden gelen sesiyle "Lütfen... Eğer beni mutsuz etmek istemiyorsan yeniden evlen. Söz ver bana... Eğer birimizden biri erken göçerse..."

"Sus..."

"Eğer birimiz diğerinden önce ölürse, evlenecek. Söz ve..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve kadının sözleri adamın dudaklarına kapanan dudaklarıyla ağzının içinde boğuldu. Bulut onu sert bir şekilde duvara yaslayıp cezalandırır gibi öperken. Yağmur nefessiz halde hem ağlıyor, hem de kopmak istiyerek öpüşüyordu. Bacağının birini kocasının kalçasına doladı, elleri kollarında, sırtında gezintiye çıktı. Ona doyamıyordu, önceden korkuları başkaydı; kızından, kardeşinden ayrılmaktı şimdi buna bir de Bulut eklenmişti, artık nefes alamıyordu. Ölmek istemiyordu.

Allah'ım ne olur, ölmek istemiyorum.

"Aklına edepsiz fantezileri sokmaya hakkın yok kadın..." diye lafı değiştirdi adam.

Yağmur sesini sanki sır saklarcasına fısıltıya düşürdü. "Sen çaplaksın!" O ana kadar bunu atlamış gibi görünüyordu.

"Kıyafetle duş yapmak gibi bir alışkanlığım yok. Ama sen hâlâ giyinik sayılırsın..."

Yağmur kıkırdadı. "Hadi çıkar, Zaten her yerimi gördün."

"Aynen öyle." dedi adam keyifle. Bugün neden bu kadar cüretkar ve cesurdu anlayamadı. Sözlerine ekledi. "O zaman niçin fısıldıyoruz?"

Huysuzlanarak yüksek sesle, "Böylesi daha seksi oluyormuş." dedi sırıtarak Yağmur. Adamın kollarında titredi, ıslak kıyafetleri teninine değince huysuzlandı ve "Üşüdüm." diye sarsıldı.

Bulut genç kadının kulağına ılık nefesini üfledi. "Çıplak olurak birbirimizi ısıtabiliriz."

"Burası ikimize dar gibi... Sen iri bir adamsın."

"Fark ettiğine çok sevindim ama ben dar yerleri de severim."

"Ne zamandan beri?"

"Şu andan sonra... İçinde sen varsın."

Yağmur eşofman altını çıkaran adama keyifle bakarak, "Bunu başkasıyla da denedin mi?" diye sordu merakla.

"Anlatmamı ister misin?" dedi onun damarına basmaya niyetli adam.

Yağmur bacağına tekme attı. "Hayır elbette." Sonra kaşlarını çattı. "Yaptın yani?"

"Sorular cevap almak içindir." diyen adam tek kaşını kaldırarak, omzuna sert bir yumruk attı. "Çık duşumdan, sensiz daha ferahım."

"Beni sen davet ettin."

"Şimdi de kovuyorum."

"Kıskanç mısın? Bana mı öyle geliyor?"

"O zaman beni burada bu halde başka bir adamla düşün!"

Dudaklarını ısırırcasına öptü. "Kapat çeneni." Onun kaskatı kesilmesi kadının egosunu okşadı. "Nasılmış? Yoksa kıskanç mısınız Bulut Bey!" Genç kadının ses tonu sakindi fakat adam bunun altında gizlenen duyguların olduğunu anlayabiliyordu.

"Yağmur..." dedi Bulut saçlarını geriye atarken.

"Hmm." dedi Yağmur ellerini omuzlarında dolaştırırken. Onunla yemeğe gitmeyi, vakit geçirmeyi, kitap okumayı, film izlemeyi ve geceleri balkonda yıldızları izlemeyi çok seviyordu. Sanki bunlar olmazsa yaşam kalitesi düşecek, bir ot gibi fotosentez yapacaktı.

"Aşkım." dedi adam ayağının ucuyla pijamasını yere çekerken. Artık altı tamamen çıplak olan Yağmur ıslak pijamasının üzerine bastı. Kalçanın üzerindeki tişörtün eteklerini tutup başından aşırarak yere attı acım. "Bacaya yuva kuracak mıyız?"

Yağmur kirpiklerini kırpıştırdı ilk önce anlamayarak, sonra hızla anlayarak baktı adamın tutkuyla yanan gözlerine, "Daha çok erken değil mi? Hem daha birbirimizi tam anlamıyla tanımıyoruz bile, aynı bedenimin bozulmasına henüz hazır değilim." diye saçma sapan bahaneler üretti.

"Bu numarayı bana çekemezsin." dedi adam onun şokla açılan ağzını dudaklarını yaslayarak.

"Ne numarası?" dedi kadın soluk soluğa. Adam sutyenini de çıkarttı, artık ikisi de çıplak ve tahrik olmuş durumdaydı. Bulut tek kaşını kaldırdı. "Çocuk istiyorum."

Onun hiç duraksamadan söylediği şeyle, karnına tekme yemiş gibi nefesi kesilen kadın kaskatı kesildi. "Tamam, yarın bacaya yuva kuralım, leylekler haynına bir iki tane atıversin içine." Sıkılmış gibi davranmaya çalıştı.

Bulut ona kanmadı. "Çiçek'e kardeş gerek, tek başına büyümemeli." Saçlarına dokundu. "Sonuçta doğaya karşı bir sorumluluğumuz var, etrafında senden parçalar görmek istiyorum. Baktığım her yerde olmalısın."

Bunu ne kadar çok isterdi Yağmur, karnında ondan bir parça, onun tarafından şekillenmesini. Ama bu imkânsızdı. Üstelik hastalığının ço-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cuğuna kanıtsak olarak geçmesini nasıl göze alabilirdi? Acıyla yüreği sıkışan Yağmur gözyaşlarını saklarken, kahkaha atarak musluğa uzandı ve kocasının yüzüne doğru su sıçrattı. "Bu taktiği nereden aldıysan iade et, bozuk."

"Diğer kadınların üzerinde işe yarıyor, bu tescillenmiş."

"Hangi kadınların?" diye çıkıştı Yağmur. Kaşları çatılmış anında aklı kıskançlıkla karışmıştı. Bulut tek kaşını kaldırınca, bu dünyada kendisinden başka kadınların da olduğunu güçlükle hatırladı.

"Başka kadın mı istiyorsun?" dedi suratını asarak.

"Hayır, kanımdan bebek istiyorum. Yapması çok zevkliymiş."

"Doğurması da çok acıymış?"

"Bizim için bir kere katlanabilirsin, doğaya aykırı olması paylaştırdım acını."

"Bulut ciddiyim."

"Ben de ciddiyim, çocuk istiyorum." Bunu öyle fena hâlde istiyordu ki, düşüncesi bile nefesini kesiyordu. Hatta düşünmeden istiyordu, ondan, bir tane daha istiyordu. Çiçek'e çok istediği kardeşi vermek istiyordu. Karnının büyüdüğünü, hayatlarının kopmayan bağlarla sımsıkı birbirine bağlandığını görmek istiyordu.

"Sözünü unutma." dedi Yağmur hevesi sönmüş hâlde yüzünü düşürürken.

"Unutmadım, hazır olana kadar..." Bir an durdu adam. "Peki, bu çok uzun sürmez değil mi? Hani motor teklemeden iş tutmak gerek."

Yağmur huzursuzca kıpırdandıkça, erkekliği acı verecek hâlde sertleşti adamın. Kadının karnına değerek önünden çıkını yapıyor ve bir geminin pruvası gibi hedefine ilerliyordu.

"Sana süre vermem, karşılığında bir ödül istiyorum." dedi adam.

"Ah, öyle mi? Bu ne çeşit bir ödül olacak?" diye sordu kadın.

"İstanbul'a geleceksin benimle. Uzun kaldığım zamanlar yanımda, yatağımda, masamda olacaksın.

"Masa olmaz..."

Adam kıkırdadı. "Fesat kadın masamızda yemek yerken Çiçek de olacak. Akşamları onu gördüğümde dünyam aydınlanıyor ama gelmediğim zaman, nefes alamıyor gibiyim."

"Hayır. Kesinlikle olmaz." diye kestirip attı kadın, birden bedenindeki şehvet çekilmiş, yüzü sararmıştı. Ya alevlenirse hastalığı, ya

[illegible]sa yine karanlıklarda, nasıl yolunu bulurdu?

"Hadi ama." Bulut omuzlarını dikleştirdi; omuzlarından ve göğsünden sular akıp gidiyor, sırtından kalçalarına doğru yollar izliyordu. "Seni özlüyorum. Sürekli rüyalarıma giriyorsun. Sonra olur olmaz şekilde aklıma düşüp, işimi engelliyorsun. Aslında sana ofiste de bir ofis açmalıyım."

Bu sözlerine sırıtan Yağmur bir an için sessiz kaldı. "İyice kendini geliştirmiş."

"Biraz daha aşılması gereken sınır var." dediğinde onu kendine çekti ve çıplak tenleri birbirine değince, soluğu gürültülü bir hırıltıyla göğsünün yükseldi. Karısının göğsünü tek avucuna alarak keyifle yoğurmaya başladı. "Bunları özlüyorum." Ve sonra elleri karnına indi. "Benim olan her şeyini özlüyorum."

"Senin miyim?"

"Değil misin?"

"Öyleyim."

"Öylesin, çok şükür." dedi adam.

Yağmur ona aşkla bakarken, dili tutulmuş, bir film sahnesine takılıp kalmış gibi romantikti. "Şimdi," dedi genç kadını belinden tutup kaldırmaya çekerek, "Gelecek misin?"

"Öp beni." dedi Yağmur lafı kaynatmaya çalışarak.

Adam eğildi, nasıl *hayır* diyebilirdi ki bu isteğine, onu öpmek soluk almak kadar önemliydi. Öyle güzeldi ki. Bir su perisi ya da bir tanrıçası gibi büyüleyiciydi. İki eliyle birden genç adamın yüzünü çevirdi kadın ve kendine çekti. Zarif, yine de bir o kadar becerikli dilinin ucuyla tenini okşadı. Başını aşağı doğru çekerken kadına ayak uydurdu adam, refleksi icabı hazırlanmak için dudaklarını yaladı ve [illegible]

Bedenlerini birbirine yaslayan Yağmur aklından çıkarmak istedi söylediklerini. Bebek istemesini, onu yanında istemesini unutmak istedi. Bulut gözlerini dikip ona bakarken göğsü hızla kalkıp iniyordu. Güleceksin mi, kahkaha mı atsın, yoksa ağlasın mı bilmiyordu. Kadın bedeninde savaş çıkarmış, onu bir duşa kabine kapatıp baştan çıkarıyordu.

Hayır, bu öpücük bedeninin özlemini çektiği gibi ağızlarını açıp dilini tutkulu bir şekilde dolaştırarak olmamıştı. Tam olarak ruhunun ihtiyacı olan şey buydu. Kadın sanki bu sefer öperken ruhunu içi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne akıtmıştı. Böyle bir öpücük isteyeceğini aklına getirmezdi. Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. "Suyu kapatmalısın."

"Köpük..." dedi Yağmur yaramaz bir tonda.

Sıcaklığı doğrudan içine çökmüş, yüreğinde dinlenmeye çekilmiş ama kasıklarında yanmıştı. Şaşkın adam ne zaman cesur olacağı belli olmayan kadının yüzünü ellerinin arasında tutuyor, tuhaf bir şeyi izler gibi gözlerine bakıyordu.

"Neye ihtiyacın var söyle?"

Sözcüklere dökemeyeceğini bilmesine ihtiyacı vardı?

Tek kelime etmeden ihtiyaç ve özlemle soluk soluğa duruyordu. Adamın hâlâ yanaklarında olan eli yüzünü okşarken ıslak parmakları teninden kaymaya devam ediyordu. Yağmur yüzünü çevirip adamın başparmağına burnunu sürttü. Genç kadının soluğu adamın soğumuş teninden geçip giderken, her bir sinir ucunu dikkatle uyardı. Ve sonra avucunun tam ortasına bir öpücük kondurdu.

"Seni mutlu etmek istiyorum," dedi Yağmur hüzünlü bir sesle. "Bana göster, ne istersen yaparım."

"Sadece yanımda kal, benim kal yeter. Ben dünyanın en mutlu adamı olurum o zaman."

O noktadan bir neşe şimşeği çakarak doğrudan kalbinin merkezine doğru atıldı kadının. Başını yana çevirdi, adamın eline basınca dudağına yasladı. "Seni seviyorum," dedi içinden gelen bir dürtüyle. "Çok seviyorum Bulut Toprak."

Avucuna konan ufak, şefkatli öpücüğü her yerinde hissetti, tıpkı sözcüklerin güzelliğinde donup kalan bedeni gibi. Kalbi atmayı kesti, solukları ciğerine inmeyi. Dizlerinin bağı çözüldü. Kadının ayaklarının dibine çökmek, başını saatlerce onun kucağına yaslamak istedi. Yağmur yüzünü avucuna gömerek gözlerini kapatmış, derin derin soluyor ve sürekli "Seni seviyorum." diyordu. Titreyen soluklarıyla sevdiğine bakarken, elini geri çekti. Yüzünü avuçlarına gömerek alnını alnına yasladı.

"Yağmur'um," dedi inleyen bir sesle.

Yağmur dudaklarını yaladı. Gözyaşlarının tuzlu tadı hâlâ ağzına geliyordu. "Çok çabaladım ama kaybettim. Seni sevmek istemedim. Yüreğimin sana âşık olmasına engel olamadı aklım."

"Bir daha söyle..." dedi adam dudaklarını alnına dokundurup yüzünü kendine çekerek. Titriyor muydu kocaman elleri, iri bedeni? Kirpiklerinden ayak tırnaklarına kadar ürperdi. "Seni seviyorum." Kollarını beline doladı, başını ıslak göğsüne sakladı. "Çok seviyorum Bulut, nefes alamayacak kadar seninle doldu içim."

Adamın mutluluktan omuz başları kanat verecekti sanki. Bu hissi yaşatmak ve aklını başına almak için koluna dokundu ve kendine çekip sıcaklığını birleştirdi. Tamamen yetişkin bir adamın ufacık, hassas bir hamleyle bacaklarının titreyeceğini kim tahmin edebilirdi ki?

"Yağmur... Ölecek miyim?"

Ne kötü, ne yanlış tespitti! Hıçkırırcasına gülen kadın gözyaşlarını saklarken, sıkışan göğsünü açmak için yumru olan soluklarını hızlı verdi. Ve kocası ona daha sıkı uzanırken kadın mırıldandı. "Eğer daha fazlasını istiyorsan, hak etmen gerekiyor Bulut, bana ne istediğini söyle" dedi ağlamaklı titrek sesiyle.

Ona istemeye cüret edemeyeceği bir hediyeyi az evvel kendi isteğiyle vermişti, gayri bu fani dünyadan daha ne isterdi ki? Karısı ona kalbini emanet etmişti. Kalbi göğsünde gürültüyle gümbürdüyor, uluortalarını sert bir top gibi dövüyordu.

Bacakları titredi. Karısının bunu görmesine izin veremezdi, iki günüyle ruhuna kadar sarsıldığını bilmesine izin vermeye cesaret edemezdi. Bu hisden sıyrılmaya ve kontrolünü tekrar kazanmak için bir yol bulmaya çalışı. Kendine bir asker olduğunu hatırlattı. Bir işadamı yöneticisi... Onca kişiyi yöneten bir adam, ufacık kalbini yönetmekte zorlanmamalıydı. Kanı sıcak ve güçlü bir şekilde uzuvlarına hücum etti. Kollarını boynuna doladı.

Soğuyan tenleri ürperiyor, bedenlerinin buluştuğu yerdeki sıcaklık ısıyla vurguluyordu. Titriyordu kadın, yoksa titreyen adamın bedeni miydi? Şu anda, Bulut kendini ona her zamankinden daha yakın hissediyor ve hâlâ daha fazlasını istiyordu.

"Beni sinemaya götürmedin," dedi adama alnından bir kez daha öpüp yüzünü okşarken. "Konsere de gitmedik. Mesela el ele tutuşup yürümedik. Sahilde dondurma yemedik, birlikte uzun bir tatile çıkmadık. Kavgası yapmadık."

Haklı olduğuna tamamen ikna olmuş bir kadın, kendini beğenmiş gülümsemesiyle baktı kocasının yüzüne. "Romantizminin yatak odasında sınırlı kalması beni delirtir, böyle devam etme. Yapmış kadar olsa, sen yine de yap olur mu?"

Kocasına sokuldu, bedenini ona yaslayarak sürttü. Adamın ateşler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içinde kavrulan kasığı harcanmış şehvetle sızlıyordu. Ve kalbi gürül gürül gümbürdüyordu.

"Romantik değilim ama sana değer veriyorum, kıymetlimsin. Ne istersen yaparım, ne dilersen, yeter ki yüzün gülsün. Öğrenirim. Ben sana ölürüm Yağmur, sen mutlu ol, yemin ederim ölürüm," dedi içtenlikle.

İyice duygusala bağlayan Yağmur'un içi dolup geldi. "Canım" dedi kollarını bedenine sımsıkı sararak. Daha önce kimse onu can gibi sevmemişti. Daha önce kimse onu kendinden evvel yüceltmemişti.

Genç kadının yüzü sıkıntıyla büzüldü. Keşke çok mutlu edebileydi onu. Boy boy çocuklar verecek kadar vakti olsaydı. Çok sevseydi. Akşamları yolunu bekleyip *hoş geldin* dese, film izlerken yorgunluktan uyuya kaldığında kucağında taşıması için yanında otursaydı. Onun yemek yapsaydı yıllarca, kahve yapsaydı her akşam ve birlikte kitap okuyup müzik dinleseydiler bıkmadan. Parmakları ensesindeki saçlarla oynarken, "Yarın şehre inme, olmaz mı?" diye mırıldandı.

"İstemiyorsan gitmem." dedi adam gülümseyerek.

"Gitme." dedi kadın felekten hakkı olan bir günü daha çalmak isteyerek. Zamanın kısaldığının sinyallerini veriyordu artık bedeni. Hastalığının sık alevlenmesi gerçeğin yaklaştığını belirtiyordu. Ilık ve hızla, sanki hakkı varmış gibi, bir alacaklı gibi süratle ilerliyordu.

Bulut içini çekti. "Yarın benimsin."

Başını kaldırıp ona baktı, sabırlı mavi gözleri kirpiklerinin içinde mutlulukla parıldıyordu. "Seninim." Eli onunkini buldu. "Bana aileden bahsetsene Bulut."

"Öyle güzel anılarım yok. Senin anlattığın gibi masalsı değillerdi hiçbiri."

"Olsun, anlat."

"Burada mı?" dedi adam hâlâ duşa kabinde olduklarını hatırlatarak.

"Burada, yerin ne önemi var ki?"

Bulut oldukları mekânın bunun için ne kadar uygun olduğunu düşünerek etrafına bakındı. Yağmur kararlılıkla hadi der gibi işaretle bekleyince anlatmaya başladı.

"Babam tekin bir adam değildi, karanlıktı. Ailesi dışında kimseye

merhamet göstermezdi. Ailesine gösterdiği de yoktu aslında, işte sadece yaşamamıza izin vermekti onunkisi."

Bulut ona ailesini nasıl açıklayacağını bilmiyordu: Babasını düşündü, o zalim adamı ve annesini, para meraklısı ve marka düşkünü, yeterli budalası kadını. Ölen abisini düşündü sonra, soğuk ve nemrut olmasına karşın onları pisliğe batırmamak için uzak tutuşunu. Ve ölümleriyle hiç ağlamadığını hatırladı. Babasının hiç başını okşamadığını, annesinin hiç elini tutmadığını, abisinin derdini sormadığını hatırladı. Sonra Ateş geldi aklına, babasına olan asiliği, Bulut'a karşı olan sonsuz sevgisi. Ateş çocukken "Nasılsın?" derdi ona, "Bir sıkıntın olursa çekinme, ben senin abinim." derdi mesela. Yanında olduğu zaman kendini güvende hissederdi, hep onun gibi olmayı hayal ederdi Bulut, onun gibi mert biri ama o da terk etmişti onu, o da gözden çıkarıp vazgeçmişti.

Babası rahatlatmak için boş kelimeler sıralamış ya da manasız cümlelere anlam yüklemeye çalışmamıştı.

"Babamı kaybetmek değil de, pisliğe batmak zordu." dedi. "Çok zordu. Fakat bu zamanı kolaylaştıran şey, kendimi gururlandırmaya devam edeceğime dair verdiğim sözler oldu. Onun pisliğinde hiç kalmayacağım, istediği evlat hiç olmadım."

"Ben babana teşekkür etmek isterdim." Adam ona kafa karışıklığıyla bakınca, "Eğer o olmasaydı sen de olmazdın. Seni tanıyamazdım. Kızım babasız, ben eşsiz kalırdım." dedi sevgiyle. Boştaki eliyle yüzünü okşadı. Yüreğinin sessizliği çok derindi ve sessiz çığlıklarını duyabiliyordu. "İyi ki varsın Bulut, iyi ki tanıdım seni, iyi ki yolum düştü yoluna..."

"Sevgisiz bir ailede büyüdüm ben, sevgiye çok başka anlamlar yüklerdim. Sizi tanıyana kadar..."

"Biz seni seviyoruz. Çiçek seni babası kabul etti, en başından. Sen bize sevmeyi öğrettin, sevilmenin gerçek olduğunu. Ayrın ilk defa uykularından çığlık atarak uyanmadı bu evde, ilk defa korkmadan odalarda gezdi, ilk defa bir adamdan korkmadan yanına oturup, masal anlattı. Sürekli eskiyi hatırlamak, çocukluk zamanlarına dönmeyi isteyerek beni muhvetmek gibi son dönem huylarından vazgeçti. Bulut sen bizim için neler yaptığını bir bilsen."

Genç kadının sözleriyle birlikte adamın kalbi de tutukluk yaptı.

Sanki bulundukları yer bir okyanusmuş ve kız da can simidiymiş gibi, iki kolunu birden ona sıkıca doladı. "Ben seni bu şekilde istiyo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rum." dedi. Başını eğen kocasının çenesinin altını öptü. Sıcak, şehvetli bir an için dudakları orada oyalandı.

Sonra dilini adamın boynundan aşağı indirdi ve vücudunu beklenine bastırdı.

"Bulut burada yapamaz mıyız?" diye tekrarladı sorusunu.

"Yapabiliriz." dedi adam. Sesi şaşkınlıkla çatladı. Elinde olmadan güldü. Onu hazırlıksız yakalamak, sesindeki canlılığı duymak iyi hissettirdi.

"Burada yapabilir miyiz cidden?"

Şaşkınca ona bakan Bulut, uyuşmuş gibi başıyla onayladı. "Yapılabilir." Normalde öperken bile kızaran kadın birden oldukça cesur bir hal almış ve adamı şaşırtmıştı.

"O zaman durma..."

Yağmur elini indirip adamın göğsünün üzerine yerleştirdiğinde, kalp atışları dokunuşunun altında gümbürdedi. "Bu kalp benim." dedi gururla, "İkimizin yerine atacak."

Bu sözü duyduktan sonra artık dünya yansa duramazdı adam, ona hemen şimdi ihtiyacı vardı. Birinin bütün zayıflığını, bütün kusurlarını görebildiğini ve yine de onu sadece arzu edilebilir bulmakla kalmayıp, saygısını, gücünü gördüğünü bilmeye ihtiyacı vardı.

"Bu kadar afallamış görünme." diye takıldı adama. "Seni istiyorum. Her zaman, hem de çok. Konu sen olunca, ben, ben olmaktan çıkıyorum."

Bulut eğildi, kadın onu ayartmak için diliyle dudaklarına saldırarak öptü. "Şaşırma. Ta en başından beri bunu bana sen söylüyordun."

"Biliyorum." dedi adam nefesi kesilerek. Tek eliyle genç kadının boynunu tuttu ve derin, usta bir öpücükle ağzını sahiplendi. Ayakları yerden kesilen kadının boynu kırılacak gibi geriye yattı. Birkaç dakikalık şehvetli teslimiyetin zevkini çıkardı. "Bekle." dedi ağzının içinde nefes nefeseyken. "Benim sıram. Sana dokunmak istiyorum, öpmek istiyorum, sıra benim."

"Bu biraz tehlikeli olacak."

Yağmur ellerini geniş, sert, kaslı kolların üzerindeki girintide gezdirmeye başladı.

Her bir bağı ve kas çıkıntısını parmaklarıyla takip ediyordu. Sonra omuzlarına doğru çıkıp göğsüne indi. Taş gibi sertti ve nemli, koyu renkli kıllar hafifçe parmaklarını kaplamıştı. Bulut soluğunu tuttu.

Yağmur çatlamış dudaklarını yakalayarak başını eğdi. Parmaklarını gergin, sert karnından aşağıya doğru indirirken, kasılmasını elinin altında hissetti ve daha sert kasların bulunduğu yerde, en sonunda ödülüne ulaştı.

Parmak ucunu pürüzsüz, kabarmış uzvun tepesinde gezdirdi. Parmakları daha aşağıya kaymaya başladığında, adam soluksuz halde geriye sıçradı ve kadının dokunuşundan uzaklaştı.

"Ben kaçmıyorum senden..." diye homurdandı huysuzlanan Yağmur. Adama tekrar yaklaşarak uzandı.

Bulut boğuluyormuş gibi inledi. "Şunu yaparken en azından beni öpemez misin, yoksa... Yoksa... Kahretsin."

Şımarıkça omzunu sarsan Yağmur, "Sen bana acımıyordun." dedi onların hissiyle ve gözleri tehlikeli ışıklar barındırırken. "Ama bu çok cazip bir rica." diye inledi. İleri doğru hareket ederek adamın çenesini, boynunu öpmek için yana kıvrıldı. Bulut dudaklarına eğildikçe o geri çekilerek savuşturdu.

"Şişt..." diye uyardı. Diliyle köprücük kemiğinin eğimini takip ettikten sonra, meme ucunu yalamak için eğildi. Suyun keskin tadı, adamın teninin topraksı tadıyla karıştı.

"Yağmur bitir artık, sınırlarım ihlal edildi."

Arzularında ateşlenen cinsel heyecan büyüdü ve inatla devam eden Yağmur, ellerinde gittikçe şişen uzvuyla heyecanlandı.

"Yeter." diyen adam uzandı. Kabaran göğüslerine dokundu. Önce onları ayrı ayrı yoğurdu, sonra başını eğip uçlarına burnunu sürtebilmek için, göğüslerini bir araya getirdi. Yağmur geri çekildi, onun arzudan kararmış yüzünü inceliyordu. Sanki hafızasının en korunaklı yerine nakşediyordu bu halini. Bu işe cesaretle kalkışsa bile, yine de yanaklarının kızıl lekeyle parladığına emindi. Hızla nefes alınca, adamın gözleri başkaldıran meme uçlarına kaydı. Dudaklarını yalayarak, "Bu halde durduklarında, çimdik istiyorlar resmen."

Sol göğüs ucunu çimdikledi. Yağmur her zamanki gibi şaşkınca cıvıldı. "Bu sesi her seferinde duymak başka güzel oluyor."

"Her çimdik attığında bacak arana tekme atmak istiyorum."

"Bacak aramın belirli görevleri var küçük hanım ve sen onunla çok uğraşıyorsun."

Ne sohbetti ama. Bulut onu derin bir öpücükle fethetti. Tek elini bacağından aşağı kaydırdı ve ince güzel bacaklarını kendi kalçasının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzerine sarması için kaldırıp, bedenlerini mahrem bir temasla bir araya getirdi.

"Boyunun uzunluğuna bayılıyorum."

"Kısa kadınlar yatakta, uzun kadınlar sokakta diye bir söz varmış, demek ki sen istisnasın." dedi kadın boynuna burnunu sürterken.

"Kısa bir kadınla sevişmek hep tuhaf bir hal alıyor. Parçalar olması gerektiği gibi hizaya gelmiyor."

"Bir yapbozdan bahseder gibisiniz bayım."

"Sevişmek eksik parçayı bulup yerine koyduğunda, tamamlanmak gibidir." Hınzır parmakları genç kadının aralığını bularak derinlerine kaymak için yol aradı. "Bu kadar sıkı olman iyi değil."

"Kötü mü?"

"Kalbime zararlı... bir gün üzerinden hiç inemeyebilirim, beni taşıdıkları taht dört kollu olacak."

"Manyak..." dedi Yağmur kızarak. "Deme öyle."

"Tamam."

"Yağmur, insan sevilmek için duâ eder mi?"

"Ben ediyorum." dedi Yağmur dürüstçe.

"Ben de." dedi adam gülerek.

"Sen benim misin cidden?" dedi adam gururla.

Yağmur suratını astı kıskançlık sancısı hissederek. "Elbette bir tek senin oldum. Sen bana aynısını söyleyebilir misin?" Kadının yüzünde gurur vardı, adamın yüzünde ise pişmanlık.

Bulut ezik biçimde geri çekilip, kemiklerini eriten, erotik bir samimiyetle gözlerinin içine baktı. "Sen de benim ilkimsin Yağmur..."

"Yalancı."

"İlk aşkımsın." dedi kadını şaşkına uğratıp, parmakları derinine dalarken. Daha ona tepki veremeden içinde hissettiği o dehşet hisle, kadının gözleri hazla kapandı. Adam burnunun üzerinden öptü. "Aşkımsın. Canımsın."

Kadın derince içini çekti.

"Söyle." dedi gizli bir sertlik taşıyan tok sesi. "Söyle. Benim olduğunu söyle."

Nefesi kesilen Yağmur'un kalbi hızlandı, bacaklarının bağı çözülüyor, elleri güçsüzleşiyordu. Söylenmesinde sahiplenici bir meydan okuması vardı ve sonra... Sonra ortaçağa özgü ilkellik ve vahşilik!

"Senin."

İlk parmağına ikincisini ekleyerek ödüllendirdi onu.

"Benimsin."

Kadın kollarında titriyor, beline sardığı bacakları çözülüyordu ve adam her tekrarıyla birlikte parmaklarını daha ileri, daha derine, ritmini tutukluk yaptığı mülke itiyordu. Burnunu onun minik kulağını sürterken, "Söyle." diye fısıldadı bir daha. Başparmağını en tesirli yerde çevirdi. "Ben sana ölürüm kadın, nereden geldin sen?"

Başı yükselen Yağmur, iki eliyle adamın yüzünü tuttu ve gözlerine baktı. "Seni seviyorum."

Öyle birden, öyle çıkarsız, öyle sebatsız, öyle içten... Adamın canhıraş parmakları bedeninden kaydı, Yağmur içini boş hisseder bir halde kaldı. Şaşkınlığı çok derindi, sandığından daha derin. Bu sözleri değildi, ama sanki bir ömürdür de hazırlanmıştı. Dilini kadının alt dudağında lezzetli bir şeker gibi gezdirdi. Kalbi göğsünde şişti. Bu kadar neşeyi taşıyabileceğini hiç düşlememişti. Öpüşmeye devam ederken kadının yuvarlak kalçalarını kavrayarak kaldırdı. Güçlükle nefes aldı. "Bacaklarını belime sıkıca dola." Sesi kaba ve bir rüyada gibi inanamaz tınıylaydı.

Kollarını daha sıkı boynuna dolayarak, onun istediğini yaptı, ayak bileklerini güçlü belinde birleştirdi. Ve adam sabırsızca içine girip onu esnetirken, nefesini tuttu. Artık acıtmıyordu ama tıpkı ilk seferinde olduğu gibi sıkıydı.

Evde tek değillerdi, istedikleri gibi gürültü çıkaramaz, vahşi çığlıklarını ve ısrarcı inlemelerini kocasının kulağına bırakamazdı. Bunu anlayan adam ona destek oldu ve dudaklarını dudaklarıyla kapatarak, sesini içinde boğdu.

Banyoda çıkan tek ses, dudaklarının yumuşak şapırtıları ve gittikçe düzensizleşen hızlı soluklarıydı. Sırtı soğuk fayansa yaslanan Yağmur kocasının boynuna sımsıkı tutundu. O an için, kontrolü tamamen ona verdiğine fazlasıyla mutluydu. Artık soluklar tükendiğinde adamın boynundaki ve omuzlarındaki kas bağları kalın bir ip gibi kasıldı ve harcadığı çabayla boynundaki şah damarı kasılıp, çenesi gerildi.

Bütün kısıtlamalarını ve kaygılarını serbest bırakacak kadar güvende hissediyordu kendini. O yüzden darbelerinin kuvvetli, rehberlik eden gücüne teslim oldu. Sanki bir dalganın kıyıya vuruşunu izliyormuşçasına zihninde onun geldiğini gördü. Daha sert vurarak yıkıcı bir dalgasını hissettirdi. Kaçınılmaz son yoğun bir şekilde yakla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şırken, büyülenmemek elde değildi. Ve sonra dalga daha sert çarptı, ruhuyla birleşen kadını parçalarına ayırdı.

Yağmur dudağını ısırırken, onun adını haykırdı. Yanaklarından süzülen yaşlar dudaklarına karışıp kan tadına bulaşırken, ilkel bir dansın ritmini yaşayan adam haz içinde küfretti. Boğazı içine kadar kuruyan Bulut, yine son anda genç kadının içinden çıktı ve onu sinesine çekip şakağını kadınınkine nefes nefese bastırdı. Zorlukla aldığı sıcak nefesi kadının kulağına çarptı.

"Sarıl bana."

Çıplak kollarını ve güçsüz bacaklarını adamın gövdesine daha sıkı sararak, onu mümkün olduğunca yakın tuttu. Yağmur rahat durmuyor, heyecanı dinmemiş halde adamın omuzlarını, boğazını, çenesini, öpüyordu. Parmaklarını ıslak saçlarına geçirdi.

Bir şefkat akımı yüreğine hücum etti Bulut'un ve bütün bedenine yayıldı. El ve ayak parmaklarını bile sıcaklığıyla dolduruyordu bu deli kadın, sanki az evvel tamamen onu giymişti. Bu duyguyu onun da hissetmesini isteyerek daha da yakınına çekti.

Yağmur dudaklarını adamın kaşının ucuna dokundurdu. Sanki Bulut'u sevgiden bir koza gibi saracak, aşkıyla battaniye olacak ve sonsuza kadar orada tutabilecekmiş gibi, kollarını bedenine doladı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sanki kader hırs yapıp beni kalbinin içine kilitlemiş, anahtarı da sonsuz denizlere atmıştı. Çıkamıyordum kalbinden, izin vermiyordu.

Bir ay sonra...

"Doktor Hilmi Özkul, ameliyathaneden bekleniyorsunuz."

"Bulut Bey, sıra sizde..." dedi yanına gelen sekreter. Bulut elindeki dergiyi masaya bırakarak ayaklandı. Ceketini düzelterek ona yol gösteren bayan sekreterin arkasından ilerlemeye başladı. Kapının girişinde onları karşılayan Hostes kapıyı açarak "Buyurun. Hoş geldiniz." dediğinde, ona gülümseyerek içeri giren adamdan irkilen kadın, derhal uzaklaştı. Artık Bulut yüzüne bakıp yadırgayanlardan ve korkulardan ifrit olmuyor, ani tepkilerine öfkeli öfkeli bakmıyordu. Bu da onun karısının nasıl başardığını bilmediği sırlarından biriydi, onu normalleştiriyor, asosyal kimliğinden dışarı fırlatıyordu.

Bulut masasında oturan gözlüklü, biraz yaşlı olan doktora doğru ilerlerken, adam çoktan ayaklanmış "Hoş geldiniz." diyerek elini uzatmıştı. Bulut tokalaşırken doktorun eliyle kibarca gösterdiği koltuğa yerleşti, zaman önemli ve adam çok meraklıydı bu konuda.

KAKTÜS TEAM

"Sıkıntı neyle alakalı?" diye sordu Doktor tiz bir sesle.

"Benimle alakalı değil, telefonda da bahsettiğim gibi, eşimle alakalı."

Doktor sırtını geriye yaslayarak burnunun ucuna düşen ince gereçli gözlüklerini geriye itti. Hemen yanındaki camdan dikey vuran ışık, muayenehanenin içine süzülüp masada gökkuşağı oluştururken, "Sıkıntısı ne? Kendisi neden gelmedi?" diye sordu dikkatle.

"Ben önce kendim bilmek istedim sıkıntıyı, onu tedirgin etmek ya da zorlamak istemiyorum. Sürekli bir şeyleri karıştırıyor, bunu fark ettiğim zaman ise üzülüyor. Önceleri dikkat etmediğimdendi sanırım bu tutumu ama dikkat ettiğimden beri gördüklerim beni korkutuyor." diye başladı sözlerine Bulut.

Parmaklarını birbirine bakacak şekilde kenetleyen Doktor, "Nasıl şeyler? Anahtarı kapıda bırakma, suyu açık bırakma tarzı mı?" diye sordu yorum yaparak.

"Onlar da var ama beni endişelendiren..." Adamın yüzünden gölgeler geçişti. "Mesela bir keresinde bileği acıdı, ama bir süre kol ayağım acıyor diye gezindi evde. Sonra eli yandı ama canının yanmadığını söyledi. Tuz istediğimde dakikalarca düşünmek durumunda kaldı. Bazen kelimeleri düşünüyor... Su kelimesini unutmuş gibi, ya da müzik yerine harika kitap diyor." Başını sallayarak o anları düşündü. "Çok fazla araştırdım internetten ve araştırdıkça karamsar oldum. Çok kötü şeylerden bahsedenler de var, ufak tefek sorunlardan da. Birinin yazdığı diğerinden daha beter şeylerdi ondaki haller. Normal mi bilmiyorum, cidden unutkanlıkları hayatını zorluyor ve bunu benden saklamaya çalışıkça, her gün biraz daha mutsuz olmaya başlıyor. Unutkanlığı çoğaldıkça asosyal olmaya başladı mesela. Fark etmiyormuşum gibi davranıyorum fakat bu sefer de içim rahat etmiyor."

"Bilindik bir rahatsızlığı var mı?"

"Olmadığını söyledi. Bakın biz eşimle yeni evliyiz, ne rahatsızlıkları var ya da ne yaşadı anlattığı kadarıyla bilgiye sahibim. Depresyon ve vitamin eksikliği dediler, bir de ablası seneler önce kafasına bir darbe aldığını... Yani ufak bir kaza geçirdiğini ve o zamandan beri böyle ufak unutkanlıklar yaşadığını belirtti."

Bulut cebindeki boş ilaç şişelerini çıkarıp masaya koydu. Doktor uzanıp aldı. Dikkatle incelemeye başladı. "Evet bunlar vitamin, bu da ağır depresyon ilacı. Uyku bozukluğu var sanırım. Bir de ciddi sanı

yordu... Tedavi görüyor olmalı, bu ilaçları başka türlü edinemez. Doktoruyla görüşüyor musunuz?"

"Doktoruyla kendi görüşüyor, bana izin vermiyor." dedi dürüstçe. "Son geceler uyandığımda yanımda olmuyor, evde kaybolmuş gibi gezmeye çıkıyor. Sanki uyuduğu odayı bulamıyor. Daha önce, yani olmeden evvel bir kere yine şahit olmuştum, dakikalarca odasını aradığına ama büyütülecek bir şey olmadığını düşünmüştüm. Dalgınlık zannetmiştim. Bazen salonda buluyorum onu, böyle beni tanımıyor gibi, kaybolmuş ufak bir çocuk gibi bakıyor yüzüme, bakıyor ama görmüyor sanki... Ya da yatağın başında dikilirken buluyorum, kaskatı öylece bir noktaya bakıp duruyor, bir şey hatırlamak ister gibi ya da bir şey yapacakmış da, vazgeçmiş gibi. Sözlerime karşı itaatkar, yatağına yattığım an, başı yastığa değdiği gibi uyuyor ve sabah sorduğumda, bunları hatırlamıyor. Bazen de öyle şeyler söylüyor ki, sanki onlardan kopmuş ve olduğu zamana dönemiyormuş gibi bocalıyor."

"Uyurgezerlik?" dedi doktor kendi kendine tespitler verirken.

"Normalde çok tertipli düzenlidir ama bazen evi savaş alanına çeviriyor ve ne yaptığını sorduğumda, temizlik yaptığını söylüyor. Yapıyor da ama garip davranıyor... Aslında başka bir şey arıyor gibi, sanırım neyi nereye koyduğunu bulamıyor. Ya da ne aradığını bilmiyor gibi. Mesela buzdolabından kıyafet, gardırobundan yiyecek çıktı geçen gün."

"Bakın eşinizin size anlattığı gibi vitamin eksikliği ve ağır depresyon tedavilerinde bu gibi durumlar çok normal. Hasta aksi olur, ani çıkışlar ya da duygusal inişler yaşar. Gülerken ağlar ya da ufacık bir meseleyi büyütür. Unutkan olur, en çok karşılaştığımız şey, anahtarı kapının üstünde unutup evden gitmek, ocakta yemek unutmak, bir iş yaparken başka işe geçmek gibi şeylerdir."

"Üzün süredir onu gözlemliyorum, saydıklarınızı yapıyor."

"Uyurgezerlik konusu başka... Son zamanlarda ağır bir travma ya da bir üzüntü geçirdi mi? Mesela çok sevdiği birini kaybetti mi, ya da çok yakınlarda bir aile bireyine bir şey oldu mu?"

Bulut düşündü, onun yaşadıklarını, zorluklarını, kızı için aynı, Ayna için apayrı savaşmasını. Hakan manyağından kaçarken nasıl zorluklar yaşadığını... Bir anda her şeyini kaybedip sıfırdan başlamasını ve başını sokacak bir çatı bile bulamamasını... Kendisi düşününce bile yorulmuştu, sahi Yağmur nasıl katlanmıştı bunca acıya?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Uzun yıllar büyük sıkıntılar geçirmiş, yani biz evlenmeden evvel. Annesinin ve babasının ardından, ablasını kaybetmiş, eski eşiyle ciddi sıkıntılar yaşamış. Kardeşi ve kızına bakmak için zorluk çekmiş."

"Anladığım kadarıyla ve ilaçlarına baktığım kadarıyla, eşiniz ağır bir depresyondan çıkmış, ya da hâlâ içerisinde. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ki bu ilacı almak için doktor gözetiminde olması lazım, başka koşulda asla alamaz. Çok ağır bir ilaçtır, öyle herkese verilmez. Ancak kendi doktoru sorunuza cevap verebilir ama isterseniz onu ben de görebilirim. Yahut doktorunu bir ziyaret edin eşinizle birlikte. Ayrıca içiniz rahat olsun diye diğer testleri de yapabiliriz ama internette gördüğünüz her şeye takılmayın, yoksa işin içinden çıkamazsınız."

"Diğer testler?" dedi Bulut elini çenesinde dolaştırırken.

"Endişelenmeyin, bir şey çıkacağından değil ama tedbir amaçlı, beyin hastalıkları için test yapıp, soru işaretlerini aradan kaldırmak gerek. Anlattığınızla ölçüşen bir sürü hastalık türü olduğu gibi, aslında sadece ağır depresyon da alabilir. Beyin çözülmesi muamma bir organdır. Ben sizi bir nöroloji arkadaşıma yönlendireceğim, o bazı testler isteyecek sizden. Bu benim alanım değil."

"Nasıl testler?"

"Bunu size kendisi anlatacak. Ama bazen hiçbir şey çıkmayabiliyor, şiddetli baş ağrısı migren, unutkanlık depresyon oluyor. Makul eşinizin yaşını göz önüne alırsak..."

Bulut doktorun odasından çıktığında, içi biraz daha rahatlamıştı. *Yaşı genç, stres olabilir* demişti, ya da yaşam standardındaki depresyon. Demek Mahru Hanım'ın dediği gibi depresyondan çıkıyordu ve unutkanlığı vitamin eksikliğindendi. Aklına neler gelmişti? O saçma şeyleri okuyarak neler kurmuştu. Bulut içi rahatlamış olarak eve gitmek için yola koyulurken, Yağmur'u ikna edip en kısa zamanda hastaneye kontrole getirmek için zaman kollayacaktı. Ve ne olursa olsun doktorunun adını öğrenecekti.

Ama çarşıdaki hesap eve uymadı. Daha konuyu açtığı an Yağmur hırçınlaşmış, üstüne gidince de öfkesine yenilip çıldırmıştı. Mahru kocasıyla doktora gitmesi gerektiğini söyleyerek, onu ne kadar ikna etmek istese de başaramamıştı. Adamın yanında olması gerektiğini söylese her seferinde Yağmur kadının ağzını kapatmayı sert bir şekilde sağlamıştı.

Bulut ne zaman doktor dese, Yağmur ondan uzaklaşır olmuştu.

Neden bu kadar tepkili olduğunu anlamıyordu, doktor fobisi falan mı vardı bu kadının bir anlasa... Günler geçiyor, tek değişmeyen huzurları ve mutlulukları oluyordu. Daha sıkı perçinleniyordular birbirlerine. Bulut evliliğin ne kadar güzel olduğunu düşünürken, masal gibi bir hayat yaşıyor, Yağmur huzurun keyfini çıkarıyordu. Tek sıkıntı İstanbul'dan buraya gelmekti, işler yorucu, yol uzun olunca ve bunu her gün tekrarlayınca bir zaman sonra adam daha akşamın erken saatlerinde uyku ihtiyacıyla yanıp tutuşmaya başlıyordu.

Çiçek için planları vardı, sene başında onun için okul araştırmalarına başlamıştı, Ayrin artık normal bir okulda eğitim almalı, çevresi ve arkadaşları olmalıydı. Mahru Hanım tek başına fazla yıpranıyordu, son zamanlarda iş ve çocuklara bir de Yağmur'un unutkanlıkları eklenince, kadın bazen oturduğu yerde bile yorgunluktan uyuyakalıyordu. Onun için de bazı düşünceleri vardı. Ve bu düşüncelerinden karısının haberi yoktu.

Güneş tepelerinden dikey olarak düşerken toprağa, doğa bulutlarını bırakıp mavisiyle sohbet ediyordu. Her yer ferah bir canlılık ve bilebildiğine hayat kokuyordu. Ama ikilinin yüzü de biraz asıktı. Bu sefer bahçede dolaşırken ikisi de biraz huysuzdu.

Bugün hiç istememesine karşın şehre inen karısına azarlayan bakışlar atan Bulut, evden dışarı çıktığı için kızmıyordu. Yanında olamadığı için kızıyordu. O market sahibinin, sahafın, hatta müşterilerin bile ona nasıl da hayran baktığı aklına gelince, ondan bahsederken bir melekten bahsediyorlarmış gibi ifade takındıkları anları anımsadıkça, dişleri sıklaşıyordu.

Kıskançlık ruhunu kemiriyordu. Yağmur'un ne yaptığını hiç umursamamayı diliyordu ama umursuyordu işte. Onsuz hiçbir yere gitmesin, elini çocuk gibi elinden çekmesin, hep gözlerine baksın, hep kanatları altında klasın istiyordu. Belki çok fazla şey istiyordu ama elinde değildi. Onu ve bu huzuru kaybetmekten korkuyordu. Yağmur'un ondan sıkılmasından, bu büyülü anın son bulmasından, huzuruna nazar değmesinden korkuyordu.

Kocaman adam evhamlı teyzeler gibi yaşar olmuştu. O güzeldi, zekiydi, lanet olsun Hakan'dan istediğini aldığından beri de zengin bir kadındı yine. İstese giderdi, hesap vermezdi. Belki önceden ona muhtaç olması iyiydi, yanından bir yere gitmezdi ama artık hem maddi hem manevi açıdan özgürdü. Ama gitmezdi onun sevdiği. Bırakmazdı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ellerini, hâlâ ilk günkü gibi bakıyordu gözleri, ilk günkü gibi heyecanlanıyor, ilk günkü gibi seviyor, her dokunuşuna tepki veriyordu.

"Bir daha bensiz inme şehre..." dedi çocuk gibi homurdanarak.

"İlaçlarım bitmişti."

"Bana söyleseydin alırdım."

Bir an rengi kaçan Yağmur rüzgârın yüzüne savurduğu saçlarını kenara çekti. Huzursuz gözlerini ilerideki çiçek topluluğuna dikti. Bulut onun güzelliğine bir kez daha hayran oldu. Beyaz tenine, bir buket sarıçiçek gibi parlayan saçlarına, gökyüzü gibi parlayan gözlerine, kalem kaşlarına, hokka ve inatçılığını dile vuran burnuna, o baldan tatlı vişne gibi dudaklarına, yürüyüşüne, bakışına, endamına... her şeyine...

Ona bakan her adamın kemiklerini kırmak istiyordu. Ona aitti Yağmur, onun kadınıydı, bir tek onun ve bunu tüm dünya görsün istiyordu. Konu Yağmur olunca, Bulut bencil oluyor, asla yağmıyordu. Onu tüm dünyadan saklamak istiyordu ama bu da elinden gelmiyordu. Kadının büyüsü altına çok çabuk girmişti. Ona olan düşkünlüğü her geçen gün daha çok artmaktaydı. Henüz iki yıl bile olmadan, onun için yaşayan bir varlık haline gelmiş, su için deliren bitkilere dönmüştü.

Baş ağrıları yüzünden çektiği ıstırabı görmekten nefret ediyor, unuttuğu zaman ona bildirmemek için çabalamasını izlemekten hazzetmiyordu. Son zamanlarda unutkanlıklarına mazeret bulmasına yardım etmekten üzüntü duyuyordu, sadece dudaklarına bir gülümseme yerleştirebilmek için türlü numaralar deniyordu. Belki konuğa çiçekler getirip yüzünü güldürmemişti ama bahçıvan tutarak bahçeye envai çiçek diktirmiş, sabah kalktığında yüzünde oluşan şaşkınlığı, mutluluktan çığlık atarken yerinde neşe ve sevinçle hoplayıp zıplayıp boynuna sarılmasına şahit olmuştu.

"Bana şu tarafı da gösterecek misin?" diye sordu Yağmur.

Bulut bakışlarını o tarafa çevirdi. Alabildiğine yeşil, nakış gibi işlenmiş ağaçlarıyla cennete benziyordu. Yere eğilip kır papatyası kopardı bir tane, hiç düşünmeden karısına uzattı. Yağmur usulca aldı çiçeği, incitmekten korkar gibi dallarını okşadı. Gözlerini kısarak yine o takılıp kaldığı zamanlardaki gibi, "Çok güzel... Gü... Gü..." dudaklarını yaladı. Tekrara düşen kelimeleri bu ara çok yapar olduğu adamın gözünden kaçmamıştı. Tek tek ve ağır ağır konuşmaya başlamıştı. Bulut

bakışlarını eline çevirdi. Yağmur aklını toparlamak için duraksayarak kaşlarını çattı. İç gerdi.

"Çok güzel bir gül..."

Ona sataşan Bulut kahkaha attı. Nefesi kesilen Yağmur kızardı. "Yeme beni Yağmur, ne gülü bence o lale..."

"Uf Bulut..." dedi Yağmur papatyaya bakarak. Onun lale olmadığını biliyordu. Gül de değildi kocası dalga geçtiğine göre. Aslında dişlerini sıkmasa acıyla çığlık atardı. Neydi bu çiçeğin adı, neydi? Dilinin ucundaydı ama bir türlü telaffuz edemedi. Bulut bu konunun üzerinde pek durmayarak saçlarına dokundu karısının, dil sürtüşmesi diye düşünsün istedi. "Saçlarına papatyadan taç yapmak isterdim, ama benim kaba ellerime öyle ince işler pek yakışmıyor." Onu üzmeden çiçeğin adını laf arasına sıkıştırmıştı yine.

"Saçlarıma düğünümüzde papatyadan taç takmıştın ya zaten Bulut..." dedi Yağmur derin bir iç çekip hatırladığı çiçek adına sevinerek.

"Her bir teline ayrı bir papatya takabilsem keşke..."

"Yani bonus kafa olayım."

Yağmur kocasının kolunun altına girerek, başını göğsüne yasladı, kolunu beline doladı.

"Geçen gün bir şarkı mırıldanıyordun."

"Güzel bir şarkı değil."

"Hoşuma gitti..." dedi Bulut telefonunu çıkarıp müziği açarak. Ve Aysel Yakupoğlu'nun güzel sesi etraflarını kuşatırken, karısına baktı.

Bir güvercin kanadında...
Deka yolun yarısında.
Ne destansı hikâyeler,
Var olur bir bakışında.
Ne destansı hikâyeler,
Var olur bir bakışında.
Yangın aşkın ta kendisi...
Bir yol bulsam görsem seni.
Beni hakkın tek muradım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Seven alsın sevdiğini.
Duam belli, duyan belli...
Bundan gayrısı takdiri ilahi.
Duam belli, duyan belli...
Bundan gayrısı takdiri ilahi.
Seni sevdim ben billahi.
Seven yiğit dertsiz mi olur?
Deli gönül sensiz mi olur?
Merhamet et yaradanım.
Bu genç yaşta ölüm mü olur?

Yağmur önce dudaklarını büktü, sonra dolan gözlerini kocasının gözlerinden kaçırdı. Her söz mü ona yazılmış gibi saplanırdı ok olup sinesine? Bulut karısının yanağına salınan yaşı silerken "Yine ağlıyorsun." dedi hüzünle. "Bu kadar çok üzülüyorsan neden ille de bu şarkıyı dinleyip duruyorsun?"

"Dua..." dedi Yağmur.

"Anlamadım."

"Şarkının adı Dua..."

"Bir anısı var mı? Kaçtır seni dinlerken, ağlar halde görüyorum. Sormayacaktım ama merak ettim."

"İşte seviyorum. Bir sebebi yok." dedi Yağmur ve kocasına sıkıca sarılıp telefonu cebine koymasını özlerken bir daha bu şarkıyı dinlememesi için olan uyarısını ve azarını anlamıştı.

Ne demişti Aysel Yakupoğlu:

Bundan gayrısı takdiri ilahi...

Yüzündeki huzur daha önceki yaşamında rastlanılmış bir ifade değildi. "Nasıl bir çocuktun?" diye sordu konu değişsin diye. Sonra bu soruyu defalarca sorduğunu anımsadı hemen ve sorusunu toparlamaya çalışarak, "Yani buraya geldiğin zaman. Buralarda gezer miydin?" diye lafı çevirdi.

"Halam izin vermezdi, bahçeden çıkamazdık ama o görmeden... Ateş'le ben... Ateş çok asiydi, ben de onun kuyruğu. O ne yaparsa aynısını yapmak isterdim. O benim idolümdü."

"Tahmin etmiştim zaten. Yaramazdın, asiydin ve uslanmazdın. Oğlumuz olsa, sana benzesin isterdim. Senin gibi güçlü, senin gibi merhametli, senin gibi başına buyruk..."

Adamın karnı heyecanla kasıldı. Çocuktan bahsetmişti. Oysa ne zaman bu konuyu açsa, kapatacak bir bahanesi her zaman olurdu ama Yağmur şimdi kendisi açmıştı konuyu.

"Kızımız olsun istiyorum." dedi Bulut boğazını temizleyerek. "Çiçek'e arkadaş olmalı, tek büyümemeli meleğim."

Yağmur gülümsedi. İçinden ağlamak gelirken, onun başkasından olacağı çocukları konuşurken, canının ne kadar yandığını kimse fark edemezdi ama burnunun direğinden gözlerine yükselen o dumanımsı acı soluk almasını zorladı. Onu hem başkasıyla olan evliliğe, hem de çocuk fikrine gitmeden alıştırması gerekecekti. Gözleri dolunca kirpiklerini kırpıştırarak derin derin soludu.

"Bulut..." dedi kocasına sokulup yüzüne bakarak.

Bulut ona baktı, eğilip burnuna dudaklarını yasladı ve gülümsedi.

"Ateş... Abin nasıl biri? Neden ondan hiç bahsetmiyorsun?"

Bulut'un bakışları buz kesti. Dişleri öyle sıklaştı ki, çene kasları hareketlendi. Gözleri nefret kuyusu gibi karardı. "Kapatalım bu konuyu."

"Hayır açalım. Neden ondan bahsetmiyorsun?"

"Yağmur kapat."

"Biz..." Biraz duraksayarak dudaklarını yaladı. "Biz Duru Su'yla buluştuk geçen gün."

Bulut şaşkınca kaşlarını kaldırdı. "Nerede? Benim niye haberim yok!"

"Bir yere gitmedim hemen celallenme. Ankara'ya gidiyorlarmış, Duru beni görmek isteyince, abin de bırakmış." Yağmur onun bedeninin kasılmasını hissediyor, dişlerinden çıkan sesi duyumsuyordu.

"Çocuklar iyi mi?"

"Yok, onlar yoktu, Duru onları annesine bırakmış. İkisi gidiyormuş."

"Onunla tanıştın mı?"

Yağmur başını iki yana salladı. "Kızarsın diye..."

"İyi yapmışsın." dedi Bulut hâlâ aynı öfkeli sesiyle. "Duru dedi ki..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O aklına geldiği gibi konuşmayı sever. Ne dediği de umurunda değil."

"Abine haksızlık ediyormuşsun."

"Yağmur kapat şu lanet konuyu," diye sesinin oktavını ve baskınlığını yükseltti adam.

"Halan... Yani..."

Bulut birden durdu, sert bakışları karısının çekinik yüzünde gezindi. Tepesinden öyle sert bakıyordu ki, gözlerinden çıkan ateş kurt eritebilirdi. "Halamı kim söyledi sana?"

"Şey Su..."

"Çenesini kapatmıyor, değil mi?"

"Bulut..." diye sokuldu dibine kadar giren Yağmur. Eliyle çenesine dokunup adamın uzaklara çevirdiği acılı bakışlarını gözlerine döndürmeye çalıştı. "Aşkım..."

Bulut bakışlarını usulca çevirdi. Ne zaman *Aşkım* dese, adamın tepkisi çok başka oluyordu. Daha derin, daha istekli ve daha sahiplenici. Kırmayan, üzmeyen bir adama dönüşüyordu. "Hatalar insanlar içindir. Düşünsene, bizim onca hatamızı, günahımızı affeden Allah varken, biz kimiz ki? Hem abin isteyerek zarar verir mi sana?"

"O... Lanet olsun eğer o intikam diye tutturmasaydı..." Bulut'un çenesi kasılıyor, toprak kokan gözlerine yağmur bulutları toplanıyordu. Kasılan eli şakağında dolaştı. "O intikam istemeseydi halam yaşıyor olacaktı. Hâlâ yanımda olacaktı."

O an gözlerinin önüne gelince, bakışlarını kaçırıp uzaklara odaklayarak içine dolan acıdan kurtulmak istedi. "Halamın ölümüne o sebep oldu, asla affetmeyeceğim. Ve..." dedi işaret parmağını kaldırıp karısına sallayarak, "Onunla görüşmeyeceksin!" diye buyurdu.

"Ya Su..."

"Su iyi kızdır. Üstelik bir suçu da yok, bu intikamda en masum olan kişi o, en çok acı çekenlerden biri de o..."

"Çok mu acı çekti?"

"Sandığından daha fazla bedel ödedi." Sonra gülümseyerek "Anlaştınız sanırım," diye sordu lafı değiştirerek.

"Sevdim onu, çok içten, çok yürekten. Abla gibi."

"Öyledir. Kız kardeşim olsa, bu kadar sevebilirdim. O benim son-

lan sahip olduğum kardeşim," dedi Bulut gururla, az evvelki gibi değildi sesi ve duruşu, Duru Su'dan bahsederken yüzü gülmüş, başındaki efkâr dağılmıştı. Yağmur bu konuyu fazla uzatmamaya karar verdi, elbet kocası bir gün açılacaktı ona, o zamanı bekleyecekti. Başını göğsüne yasladı yeniden.

"Bu hafta yoğun geçecek, belki birkaç gece gelemeyebilirim." Sert adam karısının omuzlarını okşarken.

Bundan hoşlanmayan Yağmur yüzünü düşürdü, Bulut çenesine dokunarak yüzünü kendine kaldırıp, dudaklarına masum bir buse kondu. "Düşürme yüzünü, ben düşündüm ki sizi yanımda götürsem... hem sana hem de kızlara bir değişiklik olsa. Ayrın çok sıkıldı farkındayım, kocaman bir senedir burada neredeyse hapis gibi. Kimseyle görüşmüyor, dışarı çıkmıyor. Yağmur, farkındayım sürekli sana da ders yazıyor. Çiçek kendi yaşıtlarını görmeden büyümemeli. Mahru Hanım sürekli peşinizde deli gibi koşturuyor, onun da dinlenmeye ihtiyacı var."

Yağmur dudağının kıyısını ısırarak vicdanının ağırlığında ezildi, hepsi onun yüzündendi. Onlar da onunla burada hapis hayatı yaşamaya mahkûm oluyorlardı. Başını kocasının göğsüne yasladı. Ama ya kaybolursa, ya bir daha kendini bulamazsa korkusu içini hapis bir yara gibi yiyip bitiriyordu.

"Senden ayrı kalmayı sevmiyorum. Sen nasıl istersen öyle olsun," dedi üzgünce Yağmur.

"Ben de ayrı kalmayı sevmiyorum, sanki daha önce hayatımda yer varmışsın gibi, sen olmayınca uyuyamıyorum. Seni özlediğimde huysuz oluyorum. Üstelik ne zaman aklıma gelsen, bir yerlerim fazla hassasiyet çıkıyor, neredeyse bacaklarım ayrık geziyorum."

Yağmur kocasının göğsüne vurdu. "Uf ya..." dedi utanarak. Onun bu aldırı satışmalarına alışamıyordu. Diğer evlilikler nasıldı bilmiyordu ama Bulut ne zaman yüzü asılsa, illa bir muzırlık yaparak yüzünü güldürüp onu utandırıyordu. Adam onu iyice canına çekerek tepesinden öptü. "Gerçek bu hayatım." Birkaç adım atmışlardı ki, "Yağmur benim sekreterim olsana..." deyiverdi öyle, birden, pat diye.

"Ya Bulut ya..." dedi kadın alayına kızarak.

"Yok ciddiyim, hep gözümün önünde olursun, sabah işe getiririm seni, akşam eve götürürüm. Ayrılmam böylece."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çantan mıyım ben?" diyen Yağmur ona baktı ters ters, adamın gözleri derin bir parlamayla aydınlanmıştı. "Sen ciddisin."

"Herhalde. Olmak ister misin?"

Önce heyecanla kalbi tekleyen kadın, gerçekleri anımsayınca birden yüzünü düşürdü. "Ben... Ben burayı çok seviyorum, uzun vadeli ayrılmak istemiyorum." diye yalan söyledi.

Adamın keyfi kaçtı. Yine akşama kadar onu düşünerek kahrolacaktı. Bu kadın ona eziyetti, menekşe gözlerini gökyüzü mavisine çeviren mavi gökyüzüyle ve altındaki bir buket kır çiçeğini andıran sarı saçlarıyla, göz kamaştırıcı çiçek bahçeleri gibiydi. Türkiye'deki erkeklerin yarısının kadına hayran olmasına hiç şaşırmamak gerekirdi. Eski gazetelere ve magazinlere bakmıştı. Ve bahsettikleri, güzelliğinden dem vurdukları yazılar neredeyse her satırdaydı. Muhtemelen hâlâ hayrandılar, onu bu dağ evinden çıkarmayı artık kendisi de istemiyordu ama çıkması gerektiğini de biliyordu. Dışarıda bir hayat vardı ve onların bunu kaçırmasını istemiyordu.

Biraz dolaştılar, biraz dalaştılar ve davetsiz bir sinek gözüne kaçınca, Yağmur acı içinde yerinde kıpırdanarak "Acıyor." diye feryat etti.

"Nerde?" dedi Bulut onun kuş gibi çırpınan ellerini gözlerinden çekmeye çalışarak. Sulanan gözünü açarak üflerken "Saçın mı girdi gözüne?" diye sordu.

Başını iki yana sallayan Yağmur "S..." dedi soluk soluğa. Kolları bir kelebek gibi çırpınıp duruyordu. "Si..."

"Toz mu?"

"Hayır işte..." diye birden kızarak bağırdı. Kelimeyi hatırlayamadıkça panikledi, canı yandıkça öfkelendi. "Al artık şunu."

"Neyi alayım?" dedi adam bir şey göremeyince.

"Şeyi... Onu işte. Solu... Si... Ufak kanatları olan şeyi..."

Bulut sonunda o ufak sineği görüp gözkapağını hafifçe okşayarak çıkardı, Yağmur rahatlayarak teşekkür ederken, elleri hâlâ başında duran adam gözlerini kısmış ona bakıyordu.

Acı içinde ıslık gözlerini kırpıştıran ve gözünü ovalamamak için eliyle yelpaze yapan Yağmur, "Bulut, beynimi çıkarıp içine hakecakmışsın gibi durma." diye huysuzlandı. Ona ne zaman dikkatle gözlerini dikse, tedirgin oluyordu.

"Hastaneye hâlâ gitmedik... Unutkanlığına başka vitaminler gelebilir."

"Gideriz bir ara..."

"Yine kavga etmeyeceğiz değil mi bunun için?" diye sordu adam.

"Hayır. Gideriz dedik ya." dedi başından savarak, üstelik şehre gidiği için azarlamasına hâlâ kırgındı. Bak yine aklına gelmişti, usul usul çileden çıkıyordu.

"Hani bileyim diye dedim..."

"Bil. Çok sinirli bir eş seçtin, kızınca gözüm kararır ve evde ne yana kararım. Bir daha beni kırarken iki kere düşünmüş olursun Bulut."

"Asla şikâyetçi olamam. Gerekirse Çiçek gibi bir koruma tutabilirim. Sonuçta beni yenecek tek kadına sahibim."

Yağmur her zamanki yaptığı gibi burnunu kocasının göğsüne sürerek huylandırırken, adam yanlarına dokunarak misilleme yapıp gıdıkladı onu. Kahkaha atan kadın ayakuçlarında yükselip yanağından öptü.

"Bulut..." dedi yine nazlı nazlı.

Bulut yüzünü kavrayıp dudaklarından sertçe öptü. "Adımı söyleyeni seviyorum. Sen adımı söyleyince daha evvel hiç duyulmamış bir isim gibi hissediyorum."

"Senden bir şey isteyebilir miyim?"

"Canımı isteyeceksen, sana daha doyamadım ki..." dedi adam ve kadın kamına vurarak adamın sesini kesti.

"Söyle." dedi kendine çekerek.

"Bana ne." der gibi omzunu sarstı küsen Yağmur.

"Tamam, söyle hadi nazlanma..."

"Ablama bilet alır mısın?"

"Ne bileti?"

"Antalya'ya uçak bileti... Giderken onu da götür İstanbul'a, havalimanına bırak. Olur mu?"

"Niye? Bir yere mi gidiyor?"

"Sen bilet alırsan gidecek. Çok uzun zamandır annesini görmedi, özlüyor ama sesini çıkarmıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Annesi mi?" dedi Bulut merakla. "Annesi olduğunu bilmiyordum."

"Anne ve bir de babası var. Üç kardeşin ilkiymiş ama diğerleri ölmüş. Ablam tek. Yaşlılar, huzur evinde kalıyorlar. Bakma öyle, ablam onları caydıramıyor, orada yaşıtlarıyla mutluymuşlar, evlerine o yüzden gitmiyorlar."

"Alırım." dedi Bulut. "Onun başlarda hep öz ablan olduğunu sanıyordum."

"Öyle, canımdan olsa ancak bu kadar olur."

"Yardımcınızdı önceden değil mi?"

"Aslında annemin arkadaşıydı. Hem evimizle ilgilenirdi hem de anneme yaren olurdu. Annem ona hiç çalışan gözüyle bakmadı, bize abla dedirtti, kendisi de kardeşi ilan etti, öyle de oldu. Ablam, canını istesem verir. O çok başka, sadece aynı karından doğmadık. Biraz dinlenmeye ihtiyacı var, hem tatil onun için de iyi olur. Az önce sen de söyledin, çok yoruluyor."

"Tamam, yarın alırım." dedi adam karısına sarılarak. Saçlarından öptü. "Mahru abla iyi biri..."

"Ona abla demene bayılıyor, Mahru Hanım dediğin zaman kaşlarını çatıyor sana."

"Biliyorum."

"Uyuz..." dedi adamı itirerek. "Üzme ablamı. O üzülürse ben de üzülürüm."

"Üzmem ablamı..." dedi adam gülümseyerek, Yağmur anında çiçek açtı. Ne zaman ne diyeceğini iyi biliyordu bu adam ve ne zaman nerede ne söyleyeceğini de.

Bahçenin etrafından dolanıp kır papatyaları ile kaplı tepeye doğru ilerlerken, arkalarından insanın kanını donduracak bir çığlık yükseldi. İkisi de korkuyla sıçrayıp arkalarını döndüklerinde, peşlerine ne zaman takıldığını bilemediği Çiçek'in dizini tutmuş, kayarak tepeden aşağı doğru indiğini gördüler. Dizi kanıyordu.

Yağmur, Çiçek'i kanlar içinde gördüğünde donakalmıştı. Ama Bulut bir saniye bile harcamadı. Hemen ağlayan kızının yanına koşup dizini incelemek için eğildi. Endişeden donan Yağmur yanlarına gelene kadar, yarasını yaprak yardımıyla temizlemeye, üfleyerek acısını dindirmeye koyulmuştu bile kocası.

"Bulut çok acıyor." dedi Çiçek titreyen sesiyle, gözleri yaşlarla doluydu, minik şortu toz içindeydi. Hıçkırıyor, yanaklarından aşağıya yaşlar dökülürken, "Ben de annem gibi öleceğim öyle değil mi?" diye soruşturuyordu korkuyla.

Yağmur taş kesti bir anda. Yer ayaklarının altından kayıyor, tutunacak bir yer aranıyor ama bulamıyordu. Başı dönerken yere sertçe oturdu. Hiçbir şeyin farkında olmayan Bulut "Annen neden ölsün Çiçek? Sen de ölmeyeceksin." dedi kesin bir tavırla. Kaşları çatılmış, yüzü kararmış, kızının canı yandıkça nefesi kesiliyor gibi dudaklarını sıkıca birbirine kenetlemişti.

"Ama Nisan teyzem ölmüş, o çok uzaklardaki cennete gitmiş. Annem, dedem, annem de ölürse ben ne yaparım Bulut!" dedi minik aklına gelen dehşet fikirle. Ağlaması daha sesli hale geldi. "Annem ölmesin Bulut, olur mu!"

"Ben varım ya meleğim... Korkma olur mu, hem annen de ben de hatta hiç kimse de ölmeyecek."

Ufaklığı kucağına aldı, hızlı adımlarla evin yolunu tuttu. Arka taraftan eve yaklaştıklarında onları gören Ayrin'in attığı çığlıkla karşılaştılar. Genç kız telaş içinde yanlarına koşarken, "Ben de seni arıyordum Çiçek." diyerek üzgünce mırıldandı. Bakışları bacağına kayınca yüzü buruştu, pişmanlıkla dudaklarını sıktı. Sahip çıkamadığına üzülmüştü.

"Bak teyze ben düştüm ama ölmeyeceğim." dedi Çiçek burnunu çekerek. "Annem de ölmeyecek, Bulut öyle söyledi. Sen de üzülme artık."

Bir an tokat yemiş gibi irkilen ve gözleri iri iri açılan Ayrin, şaşkınca ablasına bakınca, "Bir şeyi yok." dedi Yağmur kardeşine uzanırken. Bulut çoktan meleğini içeri taşımaya girişmişti.

Ayrin rahat bir nefes aldı. "Abla valla lavaboya gittim, hemen ordadar kaybolmuş." diye açıklamaya çalıştı. Yağmur pişmanlıkla gülümsedi, kızına bakmak onun görevi değildi ki, ama mecburiyet ağır bir muhasebeydi.

Az sonra Bulut yarayı temizlemek için işe koyulduğunda, tıpkı kaybolmuş bir kuzu gibi melemeye başlayarak, yaralı kuş gibi minik kollarıyla çırpınan Çiçek, bu tür bir yaraya bir daha hazır olmadığının sinyallerini herkese beyan etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Şiddetli sözlerle,
kem gözlerle
otorite kurulup hayale kavuşulmaz..."

Müjde Aklanoğlu

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Oysa diyecek sözlerim
acı bir hıçkırık misali harf olup düşmeseydi hissene,
neler anlatacaktım sana.

Kızma bana, susmam boşuna değil.

Ölüme susamışken, yaşama kanatlanan yüreğimin kanadı kırıldı kanıyor, karanlığa uçurduğum umutlarım vuruldu, düşüyor. Öyle bir hüzün ki belimi orta yerinden kıran, bitmek bilmeyen bir sızı ki göğsüme oturan, ne zaman sonumu düşünsem, umudum son nefesini veriyor.

Bakma bana öyle sitemle. Elimde değil, kayboluşa katık etiim gözyaşlarımı. Yine dolandı eteğime hüzün, peşimi bırakmıyor.

Oysa olmayacaktı bu yürekte aşk adına bir ihtimal. Oysa hayallerime bir tek hedefimi almıştım sen gelene kadar. Şimdi adının her harfini gözyaşıma çiziyorum Bulut ve titrek bir yürekle yokluğunu diyorum sayılı Toprak'ına. Avazım çıktığı kadar susarken sana, taze çiçekler yeşeriyor ıslak gözbebeklerimde.

Yüzüme bölük pörçük diktiğim yamalı gülüşlerim dikiş tutmuyor

KAKTÜS TEAM
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

artık, nefes nefes acıyor ömrümün her yanı. Yokluğuna buladım ellerimi, hayat su olup yıkamıyor geleceğimi.

Söylesene toprak bakışlarında ölmek için can attığım yar; hasretini adımlasam kaç adımda biter? Şöyle hızlı hızlı solusam özlemin kaç nefeste son bulur? Kucak kucak sarılsam sana, bir ömürlük depolar mıyım kokunu canıma?

Ben yine sükûtu giyineyim dilime, avaz avaz çığlık atan yüreğime inat güleyim sana.

Artık iflah olmaz bu dil, sussa ne fayda, konuşsa ne fayda. Ben kelamlarını çoktan çürüttüm yolunda. Çarpsan da, bölsen de benden çıkan tek payda sana…

Ve bilsin üstüne aşkını giydirdiğim yüreğin… Ben ona söz verdim.

Hiçbir nefesimi sensiz bir ana kurban etmeyeceğim, yemin ederim.

Toprak'ına kök saldığım, yoluna can diye diye benden geçtiğim.

Bir çözebilsem boynuma doladığım sessizliğin düğümünü, bir çözebilsem dilime vurduğum ölümün mührümü…

Bir yudum ömür düşse hisseme Yaradan'dan, seni yaşasam…

Tek dileğim var artık. Yalınayak çıktığım toprak bakışlarında, taş olup yanaklarına düşmeden yürümek…

Yağmur

Ve elinden kalem düştüğü an kâğıda, parmaklar koparıp sayfayı hırsla, parçalayıp yok etti duygularını bir anda. Oysa yazmamalıydı duygularını kalemle dertleşip kâğıda, çünkü kâğıt sessiz bir dinleyici olsa da, cesur bir savaşçı olmazdı biliyordu. Düşüverirdi hiç ummadığı bir anda sevdiği adamın elleri arasına. O yüzden önce döktü içini acıyarak, sonra parçaladı tüm sayfayı unutmaya çalışarak. Ve sanki hiç içini dökmemiş kâğıda, dertleşmemiş gibi kalemle döndü dünyanın telaşının içine.

Valizlere son parça eşyaları koyarken, tıraş çantasını getiren kocasının eline uzanarak "Beni götürmekte hâlâ kararlı mısın?" diye sordu.

"Bu konunun tartışmaya kapalı olduğunu söylemiştim." Sert sesi yeni bir kavganın habercisi gibiydi. Adam inatla *geleceksin* diyordu da başka bir şey demiyordu.

Bulut onun neden gelmemek için direttiğini merak etmekten çoktan vazgeçmişti artık. Eğer Yağmur'a bir şey yaptırmak istiyorsa zorlayacaktı onu, keza konuşmak işe yaramıyordu. Dün akşam sofrada sert çıkmasaydı bugün hazırlanmaya bile yeltenmezdi, artık onun huyunu iyiden iyiye çözüyordu adam. Aynanın karşısına geçti, kravatını bağlamak için bakarken, Yağmur usulca yanına geldi. Doğal bir tutumla kocasının kravatına uzanınca, Bulut alıştığı gibi otomatikman onu bıraktı kendini. Yağmur büyük bir ilgiyle kravatı bağlarken, gözlerini işine odaklamış, disiplinle ve özenle onun aklını çelmek için zamanı kolluyordu.

"Ben de hazırlıklarına yardım etmeliydim." diye bahane üreni en kestiğinden.

"Onlar hazırlanırlar, hem iki gün ayrı kalacaksınız bu zaman uzun bir hazırlık için yeterli." diye alttan aldı yine adam. Dün ilk defa somurtarak girmişti yatağa ve hiç konuşmadan, küs gibi uyumuştu Yağmur. Onun bu haliyle ilk defa tanışmıştı Bulut ve açıkçası bir daha görüşmek de istemiyordu. Uzandı ve gönlünü almak isteyerek yanağına dokundu.

"Çiçek'in bizimle gelmesi konusunda hâlâ ısrar ediyorum."

Yağmur ablası ve kardeşi olmadan kızına bakma fikrini düşündü ve dehşete kapılıp titredi. Onu bir yerde unutabilirdi. Ya da daha önce tanımayabilir bir alevlenme yaşadığında kızının psikolojisini mahvedebilirdi. "Hayır, teyzesiyle kalsın. Dediğin gibi iki gün sonra birlikte İstanbul'a gideceğiz zaten. Hazırlanmalılar." Adamın kahverengi gözleri gözlerini bulmak için çıldırıyordu.

"Çok kalacak mıyız?"

"İki gün dedim ya hayatım." dedi adam bir daha sabırla.

"Hayır, İstanbul'da?" diye düzeltti onu Yağmur, üzgündü. Onunla geleceği için mi, yoksa İstanbul'u sevmediği için mi anlayamadı Bulut.

"Sen benimle vakit geçirmeyi sevmiyorsun sanırım."

"Hayır." dedi kadın derhal.

"Öyle öyle. Baksana seni yanımda istiyorum ama sen gönülsüz geliyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yağmur kocasına sarıldı. "Seninle nefes almayı seviyorum, benim sevmediğim İstanbul. Kalabalık bir şehir, her türlü kötülük orada... Üstelik ne kadar unutmuş gibi davransak da, Hakan orada yaşıyor. Sıkıntı çıkmasını istemiyorum."

"Hakan size yaklaşamaz. Buna izin vermem, cesaret edemez zaten." Karısının burnundan öptü. "Ayrin için planlarım var, onu aktivitelerin olduğu gençlerin uğrak yeri olan bir kursa yazdırdım. Biraz kendi yaşıtlarıyla zaman geçirmeli, hırçın çünkü tepkili, korkak çünkü hayatı kötü biliyor. Yağmur, Ayrin'in psikolojisi beni endişelendiriyor, erkek düşmanı olup çıktı. Bizden başkasına bildiğin aslan kesilip herkesi parçalamak istiyor. Gerekirse bir doktor desteği alabiliriz."

"Alıyoruz zaten, benim doktorum görüyor onu da, usul usul düzeliyor."

"Senin doktorun nedense bir beni göremiyor."

Adamın imasını duymamış gibi davranan Yağmur devam etti kocasını hazırlamaya.

"Çiçek için de bir kreş ayarladım... Hemen eve yakın, ne zaman istersen eve getirebileceğin kadar yakın bir yerde olacak."

"Bulut sen ne zaman yaptın bunları?" Gözleri dolu dolu, yüreği acıdı.

"Evlendikten sonra başladım." dedi yanağına dokunarak. "İstanbul'daki evde değişiklikler yapıldı. Mahru ablam zaten Antalya'da bir süre kalacak gibi."

"En fazla bir hafta dedi. İkna edemedim kalmasına biliyorsun."

"Neden bu kadar az kalıyor ki, uzun zamandır görmedi maalesef ailesini, kalsın biraz daha."

"İstemiyor, yanımızda olmak istiyor."

Sohbet ederken hazırlıkları tamamlanmıştı. Yağmur valizi kapatınca Bulut yatağın üzerinden indirdi. "Ben bunu Recep'e veriyorum, sen de hazır olunca gel."

Bulut odadan çıktıktan sonra Yağmur kızların odasına girdi. Ayrin, Çiçek'le film izliyordu. Yanındaki boşluğa otururak, "İstersen bizimle gelebilirsin ablacığım, teklifim hâlâ geçerli." diye sordu yeniden. "Hem sen ve Çiçek için değişiklik olur."

"Biraz yalnız kalmalısınız bence abla, balayında bile Çiçek vardı. Bulut abi bunu hak ediyor. Ona zaman ayırmalısın, bizsiz bir zaman."

Teyzesi hevesini kırınca Çiçek suratını asmış, küs küs televizyona bakıyordu. Yağmur kızını kucağına çekerek yanağından öptü. "Babana hayırlı yolculuklar demeyecek misin?"

"Demeyeceğim, sana da demeyeceğim." Gözleri ıslaktı miniğim, dokunsa ağlayacaktı besbelli.

"Ama Çiçek..." dedi Yağmur hüzünle.

"Çiçek ne konuşmuştuk seninle?" diye araya girdi Ayrin, kaşlarını çatarak konuşmalarını hatırlattı.

Çiçek biraz düşündü, sonra annesine dönerek yanağına dokundu şeftalle. "Diyeceğim anne ama çok uzakta kalmayacaksınız tamam mı? Ben Bulut'un kokusunu özlüyorum, sana sarılmayı özlüyorum sonra."

"Tamam." dedi Yağmur kızının elinden tutup ayaklanırken. "Hadi Bulut üzülmesin, onu öpmeden gidersen çok üzülür."

Dışarıya çıktıklarında Recep'le konuşan Bulut ona ciddi konularda sorular yöneltiyordu. Kapıdaki hareketliliği hissedince arkasını döndü. Çiçek koşarak babasının yanına gidip her zaman olduğu gibi bacağına asıldı. Sanki adamın bacağı salıncaktı, o da keyfini çıkarıyordu.

Recep daha evvel görmediği şeyleri gördüğünde şaşırıyor, ama çabuk adapte oluyordu. Bulut Bey iyi anlamda cidden değişiyordu ve bu en çok onu seven çalışanlarını mutlu ediyordu. Kezа o mutluysa her şey daha güzel oluyordu. Yağmur ona hüzünle bakan ablasının tarafına yönelirken, gözleri dolu doluydu. "Her şey iyi olacak Yağmur, üzülme olur mu kuzum?" diye söylendi Mahru. Kadın sırf ona olan düşkünlüğünde Antalya'da bir hafta zor dayanabilmiş, tekrar koşarak gelmişti. Şimdi ise Yağmur Bulut ile Ankara'ya gidiyordu. Bulut'un planına göre Ankara'dan döndükten sonra da İstanbul'a yerleşeceklerdi.

"Olacak mı abla, korkuyorum." Yere baktı hüzünle. "Ya atak geçirirsem, ya unutursam?"

"O zaman artık erteleme ablacığım, konuş, lütfen. Adamı senin o halde şok halde çaresiz bırakma. Yağmur bak biliyorum kızıyorsun buna ama ablacığım, Bulut seni öyle görürse ne yapar, hiç düşündün mü? Aklını kaçırır. Ya da bırak ben konuşayım. Söz usulünce anlatırım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birden ellerindeki elleri çeken Yağmur dişlerini sıktı. "Hakkımı helal etmem abla, yemin ederim söylersen, içim acısa, yüreğim kan ağlasa bile o an beni son gördüğün an olur ve hakkımı helal etmem. Giderim. Ne sen, ne kızlar, ne de Bulut, asla ama asla beni bulamazsınız." Yanağına yaşlar sıralanmaya başladı. "Bırak biraz hiç ölmeyecek gibi yaşayayım, herkes gibi. Sonunu düşünmeden, yarının tek sıkıntısı 'ne yemek yapayım' derdi olsun."

"Neden? Neden yapıyorsun bu işkenceyi ona ve kendine, hem kendine hem bize acı çektiriyorsun görsene artık."

"Ölüyorum abla... Ölüyorum ve kısacık zamanımı hastane köşelerinde kobay faresi gibi geçirmek istemiyorum, çaresi olmadığı halde her duyduğuna umutla atılan ve çare bulamadıkça kahrolan bir adamı izlemek istemiyorum. Eğer bencillikse yaptığım, onu mutlu etmek istiyorum. Mutlu olmak istiyorum. Söylersen herkes bilecek, üzülerek bakacaklar bana, kim gerçekten seviyor, kim merhamet için yaklaşıyor şaşıracağım. Acıyarak arkamdan konuşacaklar, hüzünle, sanki yarın cenazem kalkıyormuş gibi yüzüme bakacaklar. Söylersen sürekli düşünen bir adam olacak, söylemezsen bu kadar kafasına takmayacak..."

"Baksana abla," dedi Bulut'a bakarak. "Ne kadar mutlu... Huzurlu. Normaliz. İşte giden bir koca, ev işi telaşına düşmüş bir kadın, büyüyen iki çocuk..." Gözleri doldu. "Eğer söylersem bir daha mutlu olmayacak gözleri, ne zaman baksam gözlerine hep *'Acaba ne zaman o an?'* bakışlarını göreceğim. *'Acaba bu hastalığın tedavisi var mı?'* diye düşünmekten uyuyamayacak, sürekli ne zaman öleceğimi, onu ne zaman unutacağımı düşünerek günden güne eriyecek. Abla keşke kanser olsam, ölürdüm. Bu çok daha kötü, içim ölürken ben yaşayacağım, bu beni ruhen zaten öldürüyor. Kimin ne düşündüğü umurumda değil, bencillikse adı, bu hayattan kısacık bir mutluluk hakkım vardı, onu alıyorum. Mutlu etmek istiyorum sizi, mutlu hatırlayın beni."

Yanağına sıralanan yaşları silen Mahru ağlamamak için yutkundu. Sanki Yağmur bilmiyordu söylemesini. Sanki Yağmur istiyordu böyle acı çekmeyi. Ne zaman dilinin ucuna gelse diken olup batıyordu kelimeler. Bulut öğrenince merhameti depreşecek, aşkı, sevgisi geri plana itilecekti. Üç günlük hayatı da böyle geçecekti. Mesela hep tedaviler için zaman kollayacak, mutlulukları geri plana itecek, güzel zamanları hep onu yaşatmak için beyhude bir şekilde son bulacaktı. Sürekli acaba onu ne zaman unutacağını düşünerek kahrolacak, belki de aşkı bitecek, üzerine yük olarak kalacaktı.

"Herkes soracak; Yağmur niye sustu? Yağmur son nefesini mutlu olmak için, acıyı yuttu. Ablam yut, unut, aklına getirme. Ben mutluyum."

"Ya daha kö..."

"Şimdi iyiyim, iyi olduğum sürece de bunun keyfini çıkaracağım."

"Yağmur'um, güven ölüm gibidir, o ince çizgiyi geçtikten sonra geri dönüşü asla olmaz. Sen böyle yaparak iyi yaptığını sanıyorsun ama farkında olmadan kocanın güvenini öldürüyorsun. Bırak bilsin, gideceğe o karar versin. Sen çekeceksen o da çekecek... Güvenini öldürürsen, geriye asla dönemezsin."

Yağmur keskin bir "Hayır"la Ayrin'e sokuldu. "Küçük annem... Ablam ve yeğenin sana emanet. Dikkat et kendine olur mu?" diye boynuna sarılıp yanaklarından öptü.

Ayrin gözyaşlarını geriye iterek "Amma da abartın abla ya, gören de sanacak yoksun sanacak. Altı üstü iki günlüğüne Ankara'ya gidiyorsun, valla eniştem bizi terk edeceğinden falan şüphelenecek bence, hemen yanına git." diye duygusallıktan kaçtı. Her zaman kuvvetli olmayı, duygularını belli etmemeyi seven, gül gibi dikenli ama yapraklar kadar narin olan bir kızdı Ayrin ve dikenlerini batırmaktan güzelliğini gölgede bırakırdı.

Yağmur arkasını döndüğünde, Bulut ve Çiçek barışmış, vedalaşıyorlardı. Çiçek babasının kucağına çıkmış ona dikkatle bir şey anlatırken kravatıyla oynuyor, ıslak dudaklarını büke büke isteklerini sıralıyordu.

"Bulut..." dediğini duyumsadı Yağmur yanlarına gelirken. "Zafer kardeş için bacaya yuvayı ne zaman yapacağız?"

"Önce sana kardeş için bacaya yuva izni almalıyız annenden meleğim." dedi adam sesini biraz yükselterek. Recep iri iri açtığı gözlerini patronuna afallayarak çevirirken, kızaran ve homurdanan Yağmur kaşlarını kızgınca çatarak, "Kızımın beynini yıkama Bulut, kendine mücadele bulma çabalarından vazgeç." diye sertçe çıkıştı.

"Denemekten zarar çıkmaz sevgilim, iki elin sesi var." dediğinde adam, Çiçek "Anne artık yuvayı yapalım n'olur, korkma Bulut çatıdan düşmez. Kardeşimi getirsin artık leylekler tamam mı? Ben minik bebe kardeşi istiyorum." diye huysuzca kaşlarını çata çata emretti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yağmur kızını kocasının kollarından çekiştirerek, "Sizi cezalandırırım, aynı evde ayrı yaşatırım bir daha bu konuyu açarsanız." diyerek yere koydu. Eğilip yanaklarından öperek "Teyzenleri üzme olur mu aşkım?" diye direktif verdi.

"Anne git artık sıkıldım bu sözden ben bebek miyim, neden üzeyim onları?" diye büyük kız edasında trip atarak teyzelerinin yanına yöneldi.

"Evet, o büyük bir kız oldu ve artık kardeşine bakabilir." dediğinde Bulut dibine sokularak, Yağmur dirseğini karnına gömdü. "Bu konuyu seninle ayrı tartışacağım azman, kızımızı bu işten uzak tutman gerektiğini öğreneceksin." Gözleri nemli bir şekilde ona el sallayan ailesine kaydı. Ve birden ağlama isteğini bastırarak, Recep'in onlar için açtığı kapıdan içeri girdi. Bulut kızına göz kırparak yerine otururken, Recep kapıyı kapatıp derhal yerine geçmişti.

"Koruma ordun yok mu?" diye sordu Yağmur kocasına.

"Yolda birleşeceğiz."

"Hım yine saklanarak..."

"Hayır normal gideceğiz..."

Bulut kolunu kaldırdı, Yağmur kocasının göğsüne yaklaşarak başını omzuna yasladı. Ağlama isteğini bastırırken aracı çalıştıran adama bakarak, "Merhaba Recep Bey, size selam da veremedim kusura bakmayın." dedi boğuk sesiyle.

Recep gülümsedi. Yağmur'un hal hatır sorgusunu belli bir otoriteyle cevapladı. Yağmur kocasının beline kolunu yaslayarak, "Kendimi çırılçıplak, güçsüz bir halde sokağa çıkmış gibi hissediyorum." dedi hüzünle. "Onlar yanımda olmayınca, kendimi savunmasız hissediyorum."

"Ben varım."

"İyi ki varsın." dedi Yağmur gülümseyerek kocasına bakarken. "Çok uzun zamandır hiç ayrılmamıştık. Balayında bile Çiçek vardı."

"Hatırlatma." dedi adam gülerek. "Bence ona balayı değil, sadece tatil demeliyiz."

"Uf Sadece Arkadaşım Bulut." dedi göğsüne önce vurup, sonra vurduğu yeri okşayarak.

"Artık sadece Bulut." dedi adam gururla.

"Yakında sadece baba diyecek." dedi Yağmur umarak ve ümit ederek.

"İnşallah." dedi adam o günleri hasretle bekleyerek. Biliyordu şimdi Bulut derken bile bunu hissettiriyordu, zamanla, yüreğindeki engeller kalktığında onu da içinden gelerek söyleyecekti ve o gün Bulut dünyanın en bahtiyar adamı olacaktı. Kendisi baba şefkati görmeden, anne sevgisi nedir bilmeden büyümüştü, almadan vermeyi halasından öğrenmişti ve onu da abisi yüzünden kaybetmişti.

Otele gelmeleri uzun sürmedi, 4 saat sonra oteldeki odalarına yerleşmişlerdi. Yağmur valizleri açarken, Bulut elinde telefon camın önüne durmuş, hem manzarayı izliyor hem de akşamki yemek için konuşmasını yapıyordu. Öncesinde bir toplantısı vardı, akşam yemeğine kadar onu toparlaması gerekiyordu.

Yağmur işi bitince boş valizi yerine koydu, kocasına yaklaşarak kollarını beline sarıp, yanağını iki kürek kemiğinin arasına yasladı. Sıcaklığını, varlığının somut hissini içine soludu. Bu şekilde kalmak ve onun varlığıyla sonsuza ermek istiyordu. Mesela zaman şimdi dursa, ya da bir mucize olsa aklı şu anda asılı kalsaydı. Bulut konuşurken karnının üzerinde kenetlenen ellerini okşuyor, kaşlarını çatıp karşısındaki kişiyi azarlarken, nazikçe karısının ellerine dokunmaya devam ediyordu. Telefonu kapattığında Yağmur'u yanına çekti. Kanatlarının altına alıp başını göğsüne yasladı.

Tepesinden öperken, "Biliyorum sana söz vermiştim, seninle birlikte geleceğim diye ama..." diyerek söze başladığında üzgündü. "Alışverişini tek yapsan sıkıntı olur mu? İnan bunu sonra telafi ederim."

"Önemli değil, ben hallederim." dedi Yağmur içindeki korkusunu dışa vurmadan gülümseyerek. "Zaten bir tek elbise alacağım."

"Akşam yemeğine kadar halledebilecek misin?"

"Hallederim. Kuaföre uğramamıştım uzun süredir, oraya da giderim."

Onun uysallığına, sorun çıkarmayan, alttan alan haline bayılıyordu Bulut. Yanağına dokundu şefkatle, pürüzsüz tenini teninde hissetmek güzeldi. "Çok yorma kendini, sen her halinle güzelsin." Çenesini yukarı kaldırıp dudaklarından öptü. "Çok güzel olma, zaten bu kadar güzellikle başa çıkmak zor, daha fazlasını kaldıramam. Yemeği bırakıp seni masa örtülerine sararak odaya atabilirim."

Bulut karısına sataşarak onunla otelden ayrılıp, en yakın alışveriş merkezine bıraktı. Yağmur giden aracın arkasından bakarken, devasa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

alışveriş merkezinin gölgesinde durmuş, kendini terk edilmiş çocuk gibi çaresiz hissediyordu. Bugün unutkanlıklarının ona uğramaması için çok fazla dua etmişti.

Not defterini ve telefonunu kontrol etti. Eğer bir şey olursa ilk aranacaklara baktı. Derin bir nefes çekip cesaretle içeri girdiğinde, korktuğu gibi olmadı. Kıyafet işini ilk girdiği mağazada halletti, vakit geçirmeden kuaföre gidip kendini hazır hale getirdi ve korkusu gerçekleşmeden kendini otel odasının korunaklı duvarlarına emanet etti. İki saat sonra Bulut alışverişinin nasıl gittiğini sormak için toplantıya ara verip telefonla aradığında, "Bitti, odadayım duşa giriyorum," diyen kadının neşeli sesiyle şaşkına uğradı.

Onun, ***neden acele ettin*** gibi azarlarına aldırmadan güzel şeyler söyleyerek yatışmasını sağlayıp, telefonu kapattı. Maşa yaptırdığı saçlarını ıslatmadan duşunu alıp bornozuyla yatağa uzanarak, biraz kendine zaman ayırdı. Saat henüz erkendi, dışarıda dolaşmak gibi tehlikeli bir iş yapmaktansa, odanın güvenli sınırlarında televizyon izlemek, kitap okumak hatta sıkılmak bile daha çekici hal almıştı. Önceleri televizyonda içine sinen bir şey yoktu, fakat bir filme denk geldi ve zaman su olup aktı. Hazırlanmak için ayaklandığında, kocasından gelen mesajı okuyordu.

"İki saate kadar orada olurum. Çok güzel olma, sade ol, beni de düşün henüz yeni evlendik ölü bir koca hoşuna gitmez."

Gülümsedi

Kasvetli ve sıkıcı bir salı günü olacak sanmıştı ama henüz keyfini bozan tek bir şey bile olmamıştı şükür. Yağmur hazırlanmış, yatağının kenarına oturmuş düşünüyordu. Hayatında daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Bulut onun hayatının yönetimini eline almış, idarecisi olmuştu. Ne hafta sonları, ne de bir başka zaman ondan ayrı kalmayacağını söylerken, şaka yaptığını düşünmüştü ama adam ciddiydi, iş seyahatleri uzun sürdüğü zamanlarda yanında olacaktı. Bunu sert bir şekilde dile getirmişti. Aslında olması gereken buydu, onlar henüz yeni evliydiler ve bencilliğini düşündükçe büyük bir suçluluk duyuyordu. Ama başka çaresi yoktu. Onu sevdiği gün, bütün planları ve hayalleri bir anda suya düşmüştü. Bir gece önce dikkatle hazırladığı not defterini açtı, titizlikle yeniden düzenledi. Saat sekizi beş geçe telefonun başında giyinmiş olarak oturuyor, işten gelmesini beklediği kocasından neden geciktiğini açıklayan telefonunu bekliyordu. Yukarı çıkar mıydı bilmiyordu, vakit kalmamıştı. Saat sekiz buçukta yemekte

olmaları gerektiğini bildirmişti.

Saatine baktı. Tam sekizi on beş geçiyordu. Kapıda hareketlilik olunca, telaşla yerinden fırladı. Kapıyı kocasından evvel açtı. Bulut karşısında duruyordu! Yorgun ama hâlâ enerjik. Elinde anahtarı donmuş, yüzündeki rengi çekilmiş, ağzı her ne diyecekse bir karış açık kalmış ama kelimeleri unutmuş gibi. Birden başını geriye çekerek, "Burası 1002 değil mi, sanırım yanlış odaya geldim. Ben karıma bakmıştım ama siz de fena değilmişsiniz." diyebildi.

"Seni parçalarım Bulut."

"En sevdiğim huyun."

"Ya ciddi olsana… Nasıl olmuş?" dedi Yağmur daha kapının girişinde dönerek kıyafetini gösterirken.

Bir an durdu ve kaşlarını çatarak iç gerdi.

"Bizim odaya bir meteor düşmüş hayatım, hatun taş gibi." dediğinde, Yağmur gülümseyerek omzuna vurdu.

"Bir şey olduğunu ve ciddi olduğunu sandım." diye azarladı tatlıca homurdanarak. Bulut yorgun bakışlarını karısının üzerinde dolaştırdı. Üzerinde dizlerinin hemen altında biten vazo ama tüm bedenini sarıp sarmalayan, arkasında fermuar detaylı ve derin bir yırtmaçla - ki o fermuarı dibine kadar çekeceğine yemin ettiği- güzel bir siyah elbise vardı. Melek yüzünde hafif makyajıyla, sarı saçları hayran olduğu gibi hukle bukle omuzlarına saçılıyordu. Öyle çok uçlarda bir hazırlık değildi ama Bulut evlendiklerinden beri ilk defa onu böyle ve başka güzel görüyordu. Ayağındaki kırmızı rugan sitelettosu, ona uygun çantası, tepesinde minik klipsli tokayla tutturulan tarağıyla bu kadın rüya gibiydi.

"Geç kalacağız…" dedi Yağmur kocasının elinden çekiştirerek içeri sokarken. "Kıyafetlerini ayarladım, duşa girmek ister misin bilmiyorum vakit kalmadı. Eğer eksik bir şey varsa söyle hemen yerine getireyim."

"Sensin, tenimde kokun eksik."

"Siyah ayakkabılarını seçtim ama bunları mı yoksa diğerlerini mi giymek istersin bilemedim."

"Bence gitmeyi ertelemeliyiz." dedi adam karısının beline uzanırken onu dinlemeyerek, bir taraftan da kravatını çekiştirip çıkarıyordu sabırsızca. Onun yüzündeki o arzulu mayışmayı, gözlerindeki tutkuyu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görünce adamın niyeti bozduğunu anlayan Yağmur, ellerini omuzlarına koyarak kıkırdadı. "Ya ben bir daha hazırlanamam, hem benimki uzun sürer, lütfen giyin de çıkalım."

"Umurumda değil." Gerçekten de değildi, bu kadar güzelken dünya yansa umurunda olmazdı.

"Bulut..." diye şikâyet etti kadın.

"Hımmm..." dedi adam uzanarak omzuna düşen bukleleri okşarken. "Sana kolye almıştım ama sanırım bu kıyafete göre değil. Biraz sade kaçacak."

"Bakayım nerede?" dedi Yağmur merakla ellerine bakmaya çalışarak.

"Önce benim hediyem." diye dudaklarını uzattı adam.

"Bulut yemek..."

"Aç mısın?" diye sorarken ciddiydi.

"Sen gelene kadar biraz atıştırdım." dedi dürüstçe. Adam kaşını kaldırınca "Ne yapayım karnım gurulduyordu." diye kendini savundu masumca. O dudaklar büzüldükçe adamın kanı kaynıyor, sesi nazlıca yayıldıkça içine ateşler nüksediyordu.

"Tamam o zaman ben de aç değilim." dedi iyice niyeti bozarak.

Hoppala, adam iyice Tarzan'a bağlamıştı.

"İş yemeği." diye soludu Yağmur nefessiz halde.

Boynuna eğilip derin derin kokusunu içine çeken adam, "Sonuna yetişiriz, arar haber veririm." diye söylendi keyfinin bozulmasına kızarak.

"Saçmalama, bu etik değil." diye omuzlarından ittirirken en tehlikeli hareketi yaptı Yağmur. Üstünü ittirirken altını yapıştırmış, asıl belaya şimdi davetiye çıkarmıştı. Adam o kadar hazır ve serti ki, teması canını yakmıştı.

"Ben yeni evliyim." dedi adam onu kalçalarından yakalayıp kendine çekerken.

"Sen aylardır evli bir adamsın. Hadi bakalım duşunu al."

"Birlikte alalım. Söz, yalnızca beş dakika!"

"Beş dakika bana yetmez, sen gir çık." diye blöf yaptı ama adam tek kaşını kaldırarak bunu ekarte etti. Karısının beline sarılıp minik çığlığı eşliğinde ayaklarını yerden keserek, banyoya götürürken

"Birlikte alacağız, söz fazla uzun sürmeyecek." diyerek çoktan içeri girmiş, ayakları yere basan kadının elbisesinin fermuarına sabırsızca uzanmıştı.

Nemli bedeninin üzerine elbisesini geçiren Yağmur homurdanarak tekrar üzerini düzeltip, makyajını yaparken, "Ben ne kadar uğraştım biliyor musun saçlarım ve makyajım için, hepsi boşa gitti." diye söylendi.

"Niye boşa gitsin güzelim, ben gördüm ya." dedi adam gururla.

"Uf ya, şimdi vakit de yok tekrar uzun uzun yapmaya."

Adam gömleğini iliklerken kadının ensesinden öptü. "Huysuzlanma, çok güzeldi."

"Uf Bulut ya... Uf!" dedi saçlarını kurulamaya çalışan kadın. "Bilerek yaptın değil mi?"

"Benim için süslenmedin mi, bozmak sadece benim hakkım olmalıydı." dedi adam gururla.

Dişlerini sıkan kadın çığlık atarcasına öfkeyle yerinde tepindi. Adam doğal bir iç çekişle "Hazinelerini bana göstermeye devam edersen, yatağa gitmen, yemeğe gitmenden daha çabuk olabilir karıcığım." diye homurdandı.

Yağmur elbisesinin fermuarını çekiştirerek yarıya kadar kapattı. "Şunu kapat." diye emretti huysuzca.

Adam fermuarını usulca, tenine parmaklarını yaramazca sürterek kapatırken, Yağmur gözlerini kapatıp, ürperen teninin ve onun tenini karıncalanma hissi bırakan dokunuşunun tadını çıkardı. Öfkeli anında bile ona yenildiği için kendine kızıyordu. Bulut fermuarı çekince omzuna öpücük kondurdu "Çok güzel olma demiştim." dedi kendinden emin sesiyle. "Yine diyorum, çok süslenme. Geldiğimiz zaman bana istediğin kadar süslenmene izin veririm."

"Ya bazen senin kıskançlığını aldırmak istiyorum."

Adam omzunu sarsarak kravatını taktı. Yağmur allığını sürerken arkasına geçti, kısa bir an aynadan onu izledi. Süse püse ihtiyacı yoktu, onun karısı her anlamda eşsizdi. Sonra cebinden çıkardığı kutuyu açtı usulca, Yağmur bunu fark edip nefesini tutarken, o içinden çıkardığı ince zincir üzerinde "Yağmur, Bulut, Çiçek." Yazan minik pırlantalı kolyeyi boynuna taktı.

"Bunun çıkmasına izin verme." dedi kulağının dibine ufak bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öpücük koyarak. Yağmur sinesine değen soğuk altına dokunurken heyecanla, klipsini kapatan adam "Artık bir sahibin olduğunu herkes bilecek." diye kadına sataştı. Kalbi heyecanla göğsünde atarken, soluksuz şekilde kolyesine bakıyordu Yağmur. Bu sefer kızmak yerine hüzünle kocasına dönerek, "Bulut..." diye inlercesine kollarını beline sardı. "Bu çok güzel... Teşekkür ederim."

"Hamile kalana kadar takabilirsin, sonra asıl..."

Kadın göğsüne sertçe vurunca, adam kahkaha atarak sustu. Karısına sarılıp saçlarını öperek "Yanında olayım istedim. Yokken bile yanında." diye içinden gelen gerçek hislerini belli etti.

"Hep yanımdasın, canımdasın zaten. Ama bu çok anlamlı bir hediye... Hep saklayacağım."

"Saklama, başkaları da görsün."

"Ya sen cidden hastasın. Tedaviye ihtiyacın var." diye gülümsedi.

"Ben sana hastayım, bunu saklamıyorum ki. Hem ilacım da sende, dilediğin zaman tedavi edebilirsin hayatım, sana teslimim."

"Senin kadar arsız, lafı yatak sınırlarında tutan başka bir adam yok sanırım."

"Bunu hiçbir zaman bilemeyeceksin çünkü senin ilk ve son erkeğin ben olacağım."

Yağmur keyifle kahkaha attı. "Uyuzsun ama seviliyorsun."

Bulut elinden çekiştirene kadar Yağmur yatağın üzerinde duran çantasını aldı ve dışarı çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

İkisi de yan yana harika görünüyorlardı. Asansörü beklerken kocasının kravatını düzeltti. Bulut saçlarına dokunmadan duramadı. İkisi de birbirine dokunmak için bahane arar gibiydi. İyice geç kalmamak için tek kelime bile konuşmadan arabaya bindiler. Medeni insanlar böyle durumlarda hiç olmazsa bazı nezaket sözcükleri söylerlerdi birbirlerine ama onlar ağızlarını ne zaman açsalar ya kavga ediyor ya da flörtleşiyorlardı. Recep her zamanki gibi, yine ters tarafından kalkmış olmalıydı, yüzü hiç gülmüyordu.

"Bu adamın neden hiç gülmüyor, sadist falan mı?" diye sordu Yağmur kocasına sokularak.

"Siz gelene kadar patronumuzun güldüğünü de nadir görürdük Yağmur Hanım, demek ki sizin gibi birini henüz bulamamışım ki gülemiyorum." dedi onun sözlerini duyan Recep kibarca.

Bulut dudaklarını gererek karısına bakarken Yağmur iyice kocasına sokularak "Kulak kulak değil TC radarı sanki." diye şaşkınca söylendi.

Bulut keyifle kahkaha atarken, Recep davetin önemini bildiğinden, daha ilk birkaç kilometrede hız sınırlarını aşarak onları daha fazla geç kalmaktan kurtarmaya yeltendi. Yağmur genç adamın dikkatini toplama kapasitesine güvenmekten başka bir şey yapamayacağını biliyordu ama yine de midesi ağzında olmasını engellemiyordu.

"Seni işe de böyle götürüyorsa, bir daha işe göndermem haberin olsun."

"Ne yapacaksın, ayaklarının dibine mi oturtacaksın beni?" dedi adam keyifle.

"Ayaklarının dibine oturacak tek kişi benim Bulut, o da Çiçek dizine oturduğu için yer kalmadığından." diye gülümsedi kadın.

Yolculuk boyunca kocası konuşmadığı sürece ağzını açmamaya karar verdi Yağmur, onun yerine merakla camdan dışarıyı izleyip şehri inceledi. Yaklaşık on dakika sonra arabanın hızı yavaşladı. Gösterişli ama oldukça kalabalık bir restoranın önünde park etti. Recep arkaya döndü ve yola çıktıklarından bu yana sadece ikinci kez konuştu. "Kusura bakmayın Yağmur Hanım, geç kalmanızı göze alamazdım." diye açıklama yapu.

"Bak Bulut çalışanın ne kadar profesyonel." dedi kocasına sataşarak.

"Ben de öyleyim, işimi ciddiye alırım."

"Ben senin işin değilim." dedi Yağmur huysuzca.

"Sen benim en değerli ve en önemli işimsin küçük hanım, önceliğim sensin." derken kadın bir kez daha ne kadar değerli bir adama sahip olduğunu fark ediyordu. Nerden nereye dedikleri bu olsa gerekti. Nemrut, huysuz adam birden pamuk şekeri gibi tatlı olmuştu.

İçerisi gerçekten müthiş kalabalıktı. Gösterişli restoranda her masa doluydu. Kapıdan girdiklerinde onları karşılayan garson, kocası adını söylediği an yerlerini göstermek için eliyle işaret verdi.

Uzun zaman sonra ilk defa bir topluluğa katılan Yağmur, umutsuzluk içinde çevresine bakındı. Her yer tıklım tıklım doluydu. Bir hata yapmazdı inşallah, ya da bir an beynindeki silgi yine devreye girmezdi. Gerçi bugün çok iyiydi, şu ana kadar bir sıkıntı yaşamamış-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tı. Tek sorun uzun zaman sonra kalabalığın boğucu etkisiydi. Nefes alamıyor gibi endişeliydi. Eline dokunan zarif parmaklarla irkildi.

"İyi misin?" diye sordu kocası renginin kaçtığını görünce. Her zaman dikkatini nasıl olup da üzerinde tuluyordu, anlamıyordu.

"İyiyim, sadece uzun zaman oldu."

"Ben yanındayım." dedi adam elini sıkarak. Yağmur koluna elini koyup iyice kocasına sokuldu. Parmaklarının altında onun kaslı dokusunu hissetmek güç vermişti. Garson sandalyesini çekerken, tam o sırada biri, "Benim yerime oturabilirsiniz... " diye söylendi. Böylece kocasıyla yan yan kalmış olacaklardı, başını kaldırıp karşısındaki adama baktı.

Bunu yapan manken kılıklı, sempatik, genç bir adamdı ve galiba şu anda onların misafiriydi.

"Teşekkür ederim." diye mırıldandı, zayıf bir sesle. Bulut karısına yardımcı olurken, masadaki yaşlı adam onları karşılamak için ayaklandı. Masada iki erkek iki kadın vardı.

Yaşlı adamın başında saç yoktu. Beyaz sakalı yüzüne sevimli bir hava veriyordu, emekli bir üniversite öğretim üyesine benziyordu.

"Toprak hoş geldin oğlum."

Sesindeki samimiyet daha evvel de birlikte iş yaptıklarını ya da aile dostluğu olduğunu ele veriyordu. İki erkek coşkuyla el sıkışırlarken, yaşlı adam Yağmur'a dönerek "Bu güzellik de gelin kızımız olmalı." diye sordu keyifle.

"Sekreterim." diye karşılık verdi Bulut ve Yağmur şaşkınca ona bakınca. "Değil misin sevgilim?" diyerek kaşlarını kaldırdı. Yaşlı adam, "Gelin kızımız seni boğmadan evvel eşimi tanıştırayım." dedi gülerek. "Bu psikolog hanım da benim eşim Serra."

"Ah, doktor musunuz?" dedi Yağmur güzel kadına şaşkınca bakarak. Yaşını göstermeyen güzel bir kadındı.

"Hayır, ev hanımıyım." dedi kadın dudaklarını büke büke keyifle gülerek.

"O benim hayat koçum." dedi yaşlı adam. "Her şeyim."

Şimdi anlamıştı kocasının neden sekreter diye takıldığını. Diğer genç kadın kızı oluyordu, ona sandalyeyi tutan nazik adam da kızının eşi Sabit. Aynı anda şirketlerinin müdürlerindeydi. Herkes kendini tek tek tanıttı. Bulut keyifliydi, belli ki bu aileyi iyi tanıyordu. Ve sürekli

gülümsüyordu. Yaşlı adama dönerek. "Son icat edilen makina söylediğin kadar iyiyse, ona ihtiyacım olacak Mustafa amca, sanırım bizim için bir kolaylık yaparsın." dedi direk konuya girerek.

"Oğlum istersen önce yemeğe geç kaldığın için özür dile he..." dedi yaşlı adam kaşlarını çatarak.

Yağmur kızardı. Bulut yerine otururken yaşlı adama özür dilercesine birkaç kelime sıraladı.

Yaşlı adam büyük bir hararetle iş konusuna girerken, bayanlar genel konulara dalmıştı. Yağmur iki kadını henüz tanıdığı için pek sohbetlerine katılamıyordu, ikramlar başladığında ise onlardan tamamen kopmuştu. Gerçi çok olmamıştı geleli ama biraz sıkıldığını saklayamayacaktı.

İşin tam koyu anındaydı. Neredeyse imza aşamasına geldiklerinde, Bulut karşısındaki adamın şaşkın bakışlarıyla karısına baktığını görünce, kaşlarını çatarak donakaldı. Tüm masa pür dikkat ona bakıyordu.

Yağmur masada ne kadar yiyecek varsa önüne çekmiş, daha evvel hiç yiyecek görmemiş gibi görgüsüzce yiyor, sanki masada tekmiş gibi ya da evdeymiş gibi rahatça parmaklarını yalıyor, ağzına kalanları doluşturuyordu. Ne görgü kurallarından bihaber gibiydi, ne de onların varlığından. Sanki kıtlıkta kalmıştı, ya da hayatında ilk defa yemek yiyor gibiydi. Bulut nefessiz halde karısına yaklaştı, kolunu sandalyesinin arasına koyarak "Hayatım..." diye dikkatini kendine çekmeye çalıştı. Şaşkındı, dahası nasıl tepki vermesi gerektiğini kestiremiyordu. Ama çok öfkelendiğini saklayamıyordu.

Masadaki insanlardan utanıyordu o ayrı ama karısının küçük düşmesinden kırılmasından daha çok korkuyordu. Biraz daha yanına yaklaşıp kulağına "Canım." diye fısıldadı. Yağmur umursamadı. "Yağmur." diye dişlerini sıktı bu sefer, durmuyordu kadın, yemeye devam ediyordu. Yağmur onu baktı, yine gözlerinde o karanlık boşluk vardı ve yine tepki vermemiş, kaldığı yerden yemeye devam etmeye başlamıştı. Bulut karısının tabağa daldırdığı yağlı elini bileğinden yakalayıp, hızla ayaklandırırken, herkes onlara bakıyordu şaşkınca. Kadınlar burunlarını kıvırıyor, adamlar gülüyordu. Mustafa Bey ve eşi ise diğer masadan onlara bakanlar yüzünden mahcup olmuş kızarıyorlardı.

Bulut ne yapacağını şaşırdı. Karısının ağzı gözü yemek içindeydi. Üç yaşındaki bebek bile daha temiz yemek yerdi. Üstelik kocası onu kaldırmasına rağmen hâlâ masaya abanıyordu aç aç.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bulut onu hızla lavaboya götürürken, Yağmur peşinden sessizce sürükleniyordu ve hâlâ ellerini yalıyor, keyifle ağzını şapırdatıyordu. Bulut restoranın girişine gelince, karısını öfkeyle omuzlarından yakalayarak sarsıt. Kız umursamayınca, "Sen... sen ne yapmaya çalışıyorsun?" diye elinde olmadan kükredi. Kaşları çatık, gözleri hiddetle koyulmuştu.

Ona boş boş bakan Yağmur omzunu sarsarak, "Karnım aç." dedi umursamaz şekilde, diliyle dudağının kıyısını yalamaya devam etti.

"Yağmur sen..." Yanlarından birileri geçince sesini alçaltı. "Mahsus mu yapıyorsun? Bir şey mi oldu? Bana mı kızdın? Canının sıkıldığı için mi yaptın? Tepki mi gösterdin? Kahrolası az evvel ne yaptığının farkında mısın?" Kadın sustu, işaret parmağındaki tatlı lekesini yaladı.

"Allah'ım az evvel rezil olduk ve sen hâlâ elini yalıyorsun."

Yağmur etrafına bakıyor, umursamaz ve dikkatsizce kocasını yok sayıyordu. Bulut telefonuna uzandı. "Recep girişe gel, çıkıyoruz."

Karısını lavaboya sokarak musluğa yaklaştırdı. Yağmur'un itirazlarına uymadan yüzünü yıkayıp kuruladı. Yağmur yüzünü silen adama yaklaşarak "Eve gidelim." dedi bebek gibi konuşarak. Sonra gözleri parlayarak "Belki yaramazlık yaparız." diye edepsizce gülümsedi. Bulut şimdi gerçekten kafayı yiyecekti. Nasıl davranacağını bilmiyor, azarlasa mı yoksa oturup ciddi bir konuşma mı yapsa kestiremiyordu. Üstelik Yağmur hayattan kopuk gibiyi, tanıdığı kadınla uzaktan yakından alakası yoktu.

"Yağmur." diye bağırdı biraz sertçe.

"Efendim." dedi kadın deli gibi kıkırdayarak, sonra sokularak kollarını beline yaslayıp, başını göğsüne sakladı. "Bulut uykum geldi eve gidelim." dedi çocuk gibi mırıldanarak. Adam birazdan kafayı sıyıracaktı. Karısının elini tutarak kapıya çıkardı ve onları dışarıda hazır şekilde Recep karşıladı.

"Ben geliyorum hemen, Yağmur'a dikkat et." dedi karısını yeniden oturtup, kapıyı kapatırken Bulut. Merdivenleri hızla çıkmaya başladı. Şimdi adamlara ne diyecekti, nasıl saçma bir mazeret üretecekti? Bilemedi. Bu halin nasıl bir açıklaması olurdu ki, dürüstçe gerçeği itiraf edecekti. Sadece özür dileyecekti.

İçeri girdiğinde onu büyük bir şaşkınlıkla bekleyen çift anlayışla "Sanırım gelin hanım sana kızmış, ders vermeye çalışıyor." diyen kur-

larına ters ters baktı. "Bence acıkmış olabilir." diyerek akıl yürütürken yaşlı kadın. Bulut ne diyeceğini bilemiyordu.

"Kusura bakmayın, aslında böyle biri değildir, ben de anlayamadım bunu neden yaptı? Kızdıracak bir şey de olmadı."

"Ben anladım." dedi yaşlı kadın kıkırdayarak sanki 3. Dünyanın keşfini yapmış gibi. "Belki ufukta bir bebek vardır..."

Yaşlı adam heyecanla "Yoksa gelin kızımız yüklü mü?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır." dedi Bulut, Yağmur'un masanın üzerinde unuttuğu kırmızı çantasını alıp, özür dileyerek tokalaşırken. Hızla dışarı çıktığında, söylenerek aracına bindi.

Yağmur iyi bir azarı hak etmişti. Öfkeyle kapıyı çektiğinde, ikinci şok görseliyle karşılaştı. Yağmur uyuyordu. Bu kadar kısa sürede, numara yapma ihtimali neydi?

"Şaka gibi, oturduğu an uyumaya başladı. Şaka yapıyor sandım ama cidden uyuyor efendim. Daha evvel onun kadar hızlı uyuyan birini görmemiştim." dedi Recep şaşkınca. "Biraz garipti, bir sıkıntı mı var?"

"Ben de ne yapmaya çalıştığını anlayamadım." diyerek aracı kullanması için işaret verdi. Eli dalgınca şakağında dolaşıyordu.

Yağmur yol boyu uyanmadı, Bulut yol boyu olanları düşünmekten kafayı yiyecekti.

Otele geldiklerinde hâlâ uyuyordu, kucağına alırken, odasına taşırken bile uyuyordu karısı. Bulut onu yatağına yatırırken, uyanması için homurdandı. Üzerini çıkarırken adını seslendi ama Yağmur uyanmadı. Bir ölü kadar derindi uykusu, ona verdiği tek tepki, yana dönerek ağzını kıpırdatmasıydı.

Şaşkınca koltuğa oturduğunda, artık buna bir dur demesi gerektiğini fark etti. Bazen cidden çileden çıkarıyordu onu, hayır nasıl davranacağını bilmediğinden, üzüp kırmaktan endişelendiğinden donup kalıyordu. Bilgisayarını açtı, karısının huzurla uyuyan yüzüne bakarak, Yağmur'un yaptıklarına bir açıklama aradı.

İlk birkaç makale derken, zaman aktı, onu da okuyayım bunu da değerlendireyim derken saat on bire geldi ve o sırada bir yazıya denk geldi.

Altmış yaşındaki emekli bir öğretmenin "Eşimin hastalığını bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

filmle fark ettim." diye başladığı yazıyı açtı. Yaşı adam yaşadığını bloğuna yazarak, onun anlattığı belirtileri, Özcan Deniz'in 'Evim Sensin' filminden sonra fark ettiğini, eşine olanların farkına varıp hastaneye giderek gerçeği anladıklarını tek tek anlatıyordu.

Tüm belirtiler bu filmle bağlantılı gibi yazmıştı adam. Sanki eşini değil de Yağmur'u anlatıyordu. Unutkanlıkları, şiddet uyumu ve gece olanlar... Bulut o filmi merak edip açarken, hayatının şokunu yaşayacağını bilmiyordu. Film bittiğinde nefes alamıyor, göğsünde ağır bir gülle varmış gibi yerinden kalkamıyordu. Hayır saçmalıktı. Sanmıyordu. Kafasındaki parçalar tek tek bir araya gelmeye başladıkça, kabullenmemek için savaş veriyordu. Titreyen eliyle telefonuna uzandı ve "Bana hemen Türkiye'nin en iyi Nöroloğundan yarın için randevu alın." diye Recep'e emrederek, telefonu suratına kapattı. Yatağın yanına gitti, komedinin önüne otururak karısının elini avucuna aldı. Dikkatle yüzüne bakarken, zihninden film şeridi gibi karısının yaptıkları geçiyordu. Yanağındaki saçlarını geriye çekip yanağını okşarken, yorgun bir sesle, "Olamazsın değil mi Yağmur'um? Hasta falan değilsin. O doktorun söylediği gibi, depresyon bu." diye fısıldadı. Yüzüne bakarken gözleri doluyordu adamın, bu ihtimali aklına getirmek bile istemiyordu. Hem o bir filmdi. Öyle saçmalık mı olurdu? Gencecik insanda o adını bile yakıştırmadığı hastalığın işi neydi?

Alzheimer (Alzaymır)

Yeşilçam tadında bol acılı dram filmiydi işte... Saçmaydı. Bulut iyice evhamlı olmuştu, kafasında yazıyor, kendi yazdığına kendisi inanıyordu. İyice civataları gevşettiğini düşünerek içini rahatlatmaya çalışıyordu, ama karısının yaptıkları aklına geldikçe, kendiyle çelişiyordu. Çaresizlik ne kötüydü. Yarın doktora gittiklerinde, o da diğer doktor gibi aynı şeyi söyleyecekti. Ağır depresyon. Bunun başka açıklaması yoktu.

Beynindeki ağrıyı geçirmek için iki tane ilacı üst üste içti. Komedinin önünde oturup karısının yüzünü izleyen Bulut, beyninde yankılanan soru işaretleri ve hüzünle gözlerini kapattığında geceye, elinde hissettiği dokunuşla gözlerini araladı Yağmur. Bakışları komedinin önünde oturur şekilde uyuyakalan adama kaydı. Boş boş yüzüne baktı, sonra eline. Adam elini sıkıca tutmuştu. Kaçacağından korkar gibi sımsıkı tutmuştu.

Biraz zorlanarak çekti elini iri avuç içinden. Yataktan doğruldu usulca kalktı. Ne kendini, ne de olduğu yeri sorguluyordu. Çıplak

ayakları halı kaplama zeminle birleşti. Uyurgezer gibi sarsak adımlarla odada ilerledi. Önce banyoya yöneldi ama sonra yönünü değiştirdi. Kapıya yöneldi, mekanik bir hareketle açtı ve yalınayak otelin koridoruna çıktı. Etrafa bakınıyordu merakla. Buz gibi granit zeminde sızlak ayaklarının sesi yoktu. Etraf sessizdi, gece olduğu için in cin top oynuyordu Etrafa bakındı merakla. Çıplak ayaklarıyla usul usul yürürken ellerini kâğıt kaplama duvarına koydu, önce karmaşık desende biraz oyalandı. Durup bir çocuk gibi oynadı desenlerle, parmaklarıyla çizdi o desenleri. Sonra parmaklarını duvara sürterek ilerlemeye başladı. Asansöre binen bir kadına boş boş baktı, onunla birlikte asansöre geçti. O geçince kapı kapandı ve asansör konuşmaya başlayınca, korkarak duvarın dibine sindi. Ellerini kulağına kapatarak, korku içinde hızlı hızlı solumaya başladı.

Karşısındaki otel müşterisi ona yaklaşarak, bir şeyler söylendi ama Yağmur ne söylediğini, ne de dilini anlayabiliyordu. Bir kuduzun su görmesi gibi asansör konuştukça Yağmur dehşet içinde inliyordu. Beyni boştu, karşısındaki kadının sesi kafasının içinde uğulduyordu ama yabancı dil konuşuyormuş gibi algılayamıyordu. Kadın ona elini uzatınca, korkuyla kolunu başına siper etti.

Genç kadın Yağmur'un akli dengesinin yerinde olmadığını ya da başka özel bir durumda olduğunu düşünerek, üzerine gitmeyi bırakın. Asansör açıldığında ilk önden o giderek resepsiyona haber verdi, yanında bir görevliyle tekrar asansöre döndüğünde, asansör boştu ve kadın orada yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bazen hayallerine ulaşır mutlu olamazsın...
Bazen hayal kurar ulaşamaz, çabalarken mutlu olursun.
O yüzden Rabbim kime ne veriyorsa hayırlısını versin..."

Müjde Aklanoğlu

ONALTINCI BÖLÜM

Herkesin işine yaradığı kadar iyisin bu hayatta...
Ve kendinden verdiğin kadar değerlisin şu zamanda...

Trafik seslerinin içinde bir nehir gibi akan araçların yanından yalınayak yürüyen kadın, gözlerine vuran alacalı ışık huzmelerine bakarken başını saat gibi bir sağa bir sola kuruyordu. Hava serindi, ayakları buz gibi olmuştu... Sokağa atılmış, başına bir felaket gelmiş gibi susmuştu. Ne kadar yürüdüğünü bilmeden devam ediyordu yoluna. Sanki gideceği yolu biliyormuş gibi, sanki menzili belli, haritası gözlerine çizilmiş gibi, kurulmuş robot gibi yürüyordu. Üşüyordu ama üşümek nasıl bir şey bilmiyordu, ayaklarına batan camlar ve pislikler etini yarıyordu, ama acının nasıl durdurulacağını bilmiyordu. Her adımında kandan bir damga vuruyordu yere ama bunun nasıl olduğunu kestiremiyordu. Bakıyor görmüyor, duyuyor algılayamıyordu.

Sanki kendini kaybetmişti de bulmaya çalışıyordu. Günün ilk ışıkları yüzüne vurdu. Ankara geceleriyle soğuk bir şehirdi, yaz sabahları da kış sabahları kadar çetin oluyordu bu mevsimlerde. Her ne kadar gündüzleri sıcak olsa da, hâlâ yerler buz gibiydi, her yer sis altındaydı.

KAKTÜS TEAM
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Abla bir ekmek parası." diyen adamın önünden ölü gibi geçti.

Bir grup gencin kavgasının içinden yılan gibi kıvrıldı.

"Abla kaça?" diyen arsız birkaç serserinin yanından sessizce süzüldü ve gün döndü, gecenin karanlığı yüzünü dövdü. Bir insan hiç durmadan kaç saat yürürdü? O gün boyu yürümüş ama yorgunluğun nasıl bir şey olduğunu çözememişti. Bacaklarında derman kalmamıştı, kasları bıçak gibi etini kesmeye başlamış, dayak yemiş gibi kemikleri acıyordu. Dili damağı kurumuş, aynı yerde dönüp durmaktan başı dönmüştü. Nerede olduğunu bilmiyordu, ne yaptığını da, ne için yürüdüğünü de...

Sanki gitmek istediği ve aradığı birileri vardı. Gece döndü, soğuk yeniden aç bedenine ok olup kuruldu. Titreyen bedeni artık çaresiz bir tutumla karanlık bir sokağa girdi, arkasından gelen adım seslerini duymadan ilerlemeye devam etti. Bir konteynırın yanında durduğunda, omzuna dokunan elle, irkildi. Arkasını döndüğünde, elindeki poşetten bir şey koklayan, kirli elleri ve yüzü bulunan, dişlerinin bir kısmı çürümüş ve kırılmış, kirden yüzü seçilmeyen bir gencin ona pis pis sırıttığını gördü. Tanıyor muydu? Kimdi bu adam? Bakıyor ama çıkaramıyordu.

Genç adam hevesle yanağına uzandı. Kız irkildi, içgüdüsel olarak zarar geleceğini hissetmişti.

"G... Giiit..." dedi omzundaki eli refleks bir hareketle ittirip geriye doğru adımlarken. Dün geceden sonra ilk kelimesiydi bu. Anlamını bildiği ilk kelime...

"Gi... Giiit...."

Arkasını döndü korkuyla, adımlarını hızlandırmak istedi ama yorgun bacakları adımını bile zor atarken gitmek o kadar zordu ki, yürüyecek, hareket edecek hali mecali kalmamıştı.

"Abla nereye be? Biraz benimle kalsana..."

Ve genç adam, korkuyla duvara sinen kadının önce göğsüne uzandı arsız bir heyecanla, nefesleri sıklaştı mutlulukla, kadın çaresiz duruyor, elinin altından gidemiyor, savaşamıyor, dokunmasına tepki vererek elini ittirip sadece "Git..." diyebiliyordu.

Çünkü o kelimeden başkasının anlamını bilmiyordu. Pis eller göğsünden düşürülünce hadsiz bir arzuyla güzel yüzüne uzandı. Yağmur korkuyla geri geri yürümeye başladı. Sık sık solumak bile çaresiz bedenine bir işkenceydi. Sokak lambası yüzüne vurunca, kirlenen beyaz teni aydınlandı. Elindeki poşeti derin derin koklayan genç adam boynunda parlayan altın kolyeyi kestirdi gözüne, sonra ince açık mavi penye pijama takımının içinde o kolyeden daha değerli olan hazineyi sezdi. Ve geri geri giden kızın üzerine adımlarken, Yağmur ellerini kulağına koyarak yüksek bir tonda çığlığı bastı.

Oysa Bulut o gece içinden bir şeylerin koptuğunu düşünerek, dehşet bir korkuyla uyanılmış, bir elin boğazına bekinmesini hissedip irkilerek uykularından uyanmıştı. Oturduğu yerde uyuduğu için kasları kesildiğinden hemen toparlanamamıştı. Gözleri dalgınca yatağa kaydığında ise, artık çok geçti. Bir acı yağlı bir urgan olup dolanırken boynuna, sanki son nefesini veriyormuş gibi kasılıp kalmak için bile çok geçti.

Dehşet bir korkuyla yerinden fırlayıp "Yağmur." diye seslendiğinde, içinden bir ses korkması gerektiğini öğütlüyordu. Dehşete kapıldı adam, okuduklarından, izlediklerinden sonra kanı damarlarında donup kalmıştı. Çaresizlik bedeninde bir felaket sireni misali yükselirken, kabalaşan sesiyle, loş odanın koridora açılan kapısının aralık olduğunu fark etti. Solukları genzini keskin bir bıçak gibi çizip atarken, garip bir korkuyla ve titreyen bacaklarıyla hızla hole çıktı. Sonra odaya girip karısının çantasına bakındı.

Bir şeye mi ihtiyacı olmuştu? Yoksa canı sıkılıp biraz hava mı almak istemişti? Ama Yağmur dışarı çıkmayı sevmezdi. Hem garip ama ona haber vermeden nefes bile almazdı. Sürekli ne yaptığını ona hep mesajlarla rapor ederdi. Başlarda Bulut bunu hep yadırgamıştı; şimdi şu mağazadayım, şimdi şu araca bindim otele gidiyorum. Bulut toplantıdan sonra telefonuna baktığında fark etmişti mesajları, Yağmur her adımının hesabını vermişti ona ve bu tuhafına gittiği kadar hoşuna da gitmişti. Kendi telefonuna baktı. Mesaj falan yoktu. Sonra karısının çantasını aradı ve buldu. Telefonu çantasındaydı, hatta cüzdanı da.

Sonra bakışları kıyafetlerine kaydı, hızla dolaba gitti. Yanında getirdiği spor ayakkabısı yerinde duruyordu, yürüyüşe çıkmış olamazdı. Üzerine ne giydiğini merak ederek bakındı, ona uyurken girdiği mavi pijama takımı ortada yoktu. Elleri korkuyla saçlarına kaydı. Pijama-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sıyla mı gitmişti? Hayır! Hayır bu saçmalıktı. Kâbus görüyordu, izlediği filmin etkisi altındaydı hâlâ, şimdi uyanacaktı. Uyanacak ve karısını kollarının arasında masumca uyurken bulacaktı.

Gözlerini sımsıkı kapatarak çaresizce durdu ve açtığında hiçbir şey değişmedi. Tek değişen artık kulaklarında atan panik kalbinin ölüm ritmiydi.

Hava henüz aydınlanıyordu. Ne kadar zamandır uyuyordu ve karısı ne kadar zamandır odada yoktu? Aklını kaçıracaktı. Kalbinin üzerinde bir ağırlık, sanki kötü bir şey olmuş gibi genzine düğümlenen yumru, adamın hareketlerini kısıtlıyordu.

Panikle dışarı çıkıp resepsiyona inmek için asansöre bindi. Aşağıya indiğinde vardiya çoktan değişmişti, göreve yeni başlayan resepsiyoncu genç sorular karşısında cevapsız kalınca, Bulut çileden çıktı. Öfkeyle girişte dolaşıp bağırırken, derhal otelin bahçesinde villası bulunan otel müdürü arandı, görevi biten çalışan çağırtıldı ve güvenlikler sorguya alındı. Ama bunlar olurken zaman geçti, gün aydı ve karısını gören olmamıştı.

Uykusu katledilip apar topar getirtilen Resepsiyoncu genç ürkek bakışlar atarak dururken, asansörde durumu pek iyi olmayan birinin olduğunu, bildirdiklerini ama gittiğinde kimsenin olmadığını anlam.

"Nasıl durumu iyi değil?" diye sordu kaşları çatık adam, içindeki endişe sesinden başka bir yerine yansımıyordu.

Resepsiyoncu genç sıkıntıyla bocalayınca Müdür, "Korkmasın oğlum, sorun yok." diye telkin etti.

"İşte aklı dengesi yerinde olmayan bir kadın olduğu söylenince, derhal bakmaya gittim ama kimse yoktu. Ben görmedim kimseyi. Müşterimiz biraz sarhoştu, onun sanrı gördüğü ya da ayakta rüya gördüğünü sandım. Üstelemedim."

"Ne zaman oldu bu olay?" diye sordu Bulut sertçe.

"Gece, sabaha karşı üç sularında..."

Bulut saatine baktı. Sekizi geçiyordu. Üçte gittiyse, Allah'ım sabaha kadar ne yapmıştı bu kadın sokaklarda? Yanında parası yoktu, üzerinde kıyafeti yoktu belki de aklı başında yoktu!

"Güvenlik görüntülerini görmek istiyorum."

Müdürün liderliğinde güvenlik odasına gittiler, o saate dair odanın girişinin, asansörün ve çıkışın görüntülerine ulaştılar. Bulut gör-

diklerine inanamıyordu. Yağmur... Yağmur bu değildi! Onun karısı aklı başında bir kadındı. Ama ekranda gördüğü kişi henüz üç yaşında bir çocuk gibi umursamaz davranıyor, hatta ondan bile daha dengesiz hareketler yapıyordu. Onun asansörden korkuyla çıkışını ve tırnağını yiyerek çıkışa gidişini üzgün gözlerle nefesini tutarak izledi.

O anda kapı açıldı ve Recep içeri geçerek, "Tüm adamları topladım efendim, hepsi ilk uçakla yola çıktı bir saate kadar burada olurlar." dedi endişeyle.

"Herkese haber ver, Ankara'nın altı üstüne gelse bile bulunacak."

Bulut elini saçlarına attı sıkıntıyla. Neden yapıyordu Yağmur bunu onlara, neden böyle aklını kaybetmiş gibi davranıyordu? Aklına film geldi, hayır değildi. Okudukları geldikçe aklına, nefes alamadı. Bu sefer çöken kendi aklıydı ve kalbi her an duracak gibi dengesiz atıyordu.

Saatler geçti, zaman tükendi ama karısından hiç bir iz yoktu. Gün ağtı, akşam oldu, Ankara'da bakılmadık köşe, gezilmedik sokak kalmadı. Tüm adamları, hatta eşi dostu bile haberdar etmişti. Bir ara sabaha karşı Duru Su, Ankara'da olduklarını duyduğunu ve uğramadığını söyleyerek sitem etmişti ve olanları duyunca o da arama ekibine dâhil olmuştu. Bir kadını en iyi başka bir kadın tanırdı değil mi? Ama Duru Su bile ona dair iz bulamamıştı.

Polisler önce yirmi dört saat şartı koysalar da işin vahametini anlayınca arama ekibine zaman kaybetmeden dâhil edilmişti. Bulut elinin erişliği tüm yüksek düzey dostlarını haberdar etmişti ama Yağmur'dan bir haber dahi yoktu. Sanki yer yarılmış, kadın içinde yok olmuştu. Gece oldu, hava soğudu, adamın içi üşüdü, nefesi tükendi, çaresizlikten sokaklarda aç biilaç dolaşan ama karısından bir haber alamayan Bulut, her saniye ölüp ölüp dirildi. Yağmur'dan bir haber yoktu. Gece on ikiyi geçince daha fazla dayanamadı. Telefonu eline alarak son çaresine başvurdu. Naci haberdardı ama diğerlerinin haberi yoktu. Belki ablası bir şey biliyordur diyerek, "Abla..." dedi Bulut endişeli sesini toparlamaya çalışarak.

Mahru durgun bir tonda "Bulut bugün kaçıncı arayışın, bir sıkıntı mı var?" diye sordu bir şeyler sezerek. "Ilem Yağmur neredeyse iki gündür hiç aramadı beni, hasta falan değil, öyle değil mi?" diye sordu endişesini savuşturmaya çalışarak.

Bulut gözlerini kapattı, dişlerini sıkarak saçlarında gezdirdiği elini yüzüne indirdi. Şimdi ona haber verse Çiçek öğrenecek, yine parkta olduğu gibi... Allah'ım, diye inledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anne beni unutma... Bulut annem beni unutmasın." diye ağlamıştı.

"Abla..." dedi Bulut endişeyle. "Şimdi sana bir şey soracağım ama bana doğru cevap ver."

"Sor oğlum."

"Teyze çişim geldi."

"Çiçek bir saniye babanla konuşuyorum." dedi kadın ve merakla "Dinliyorum." diye devam etti.

"Ben de Bulut'la konuşacağım." diye mızıldanan Çiçek telefonu çekiştiriyordu belli ki Mahru tatlıca azarlıyordu onu.

"Bulut ne zaman geleceksiniz? Annem beni özlemedi mi? Neden hiç aramıyorsunuz? Ben sizi çok özledim, hadi gelin artık." diye başlayan ve hızlı hızlı ardı arkası kesilmeyen sorularla saldırdığında Bulut nefes alamadı.

"Geleceğiz."

"Annem neden beni özlemiyor?"

"Özlüyor, sadece çok yoğun."

"O zaman anneme versene telefonu, ben sesini çok özledim."

"Annen şimdi uyuyor, hem çocuklar bu saatte ayakta durmaz. İyi geceler meleğim."

"Ben sana küsüm, beni aramadın, hikâye okumadın bana. Ama yine de yarın gelin tamam mı, kokunu özlemiş olabilirim."

"Tamam." dedi Bulut genzi yanarak. Mahru aldı telefonu, Çiçek'in huysuz sesi geliyordu öbür uçtan.

"İyi misiniz?" dedi kadın merakla.

"Bi... Bir sıkıntı yok, şimdi müsait değilim, ben sonra arayacağım abla." deyip telefonu kadının suratına kapattı. Nefes alamıyordu. Allah'ım yoktu, eve hâlâ uğramadığı gibi telefon da açmamıştı. Mahru abla, Çiçek'i uyutunca konuşmalıydı. Neredeydi bu kadın? Gece vakti dışarı da ne işi vardı?

Sonra Ayrin geldi aklına, duyunca çıldıracaktı. Üstelik gecenin bir vakti ne diyecekti kadına? Yağmur aklını kaybetti abla mı? Bir sıkıntısı varsa söyle! Söylese ne işe yarayacaktı bu saatten sonra? Ya kadının durumundan haberi yoksa? O zaman nasıl açıklayacaktı, yok bir şey ben saçmalıyorum diyemezdi ya. Onları endişelendirmemek

Aramaya devam edecekti. O gece de sokaklarda aç susuz sabah oldu ama Yağmur yoktu. Günün ilk ışıkları camları döverken, dokunsalar ağlayacak kadar içi dolu, çaresizlikten çökmüş, uykusuzluktan bayılacak kadar bitap düşmüş bir adam vardı camın önünde. Son gelen telefonla İstanbul'da, karısının kişisel bilgilerine benzeyen bir kadın bulununca soluğu karakolda almıştı ama eşkâli uyan kadın o değildi. Bulut çıldıracaktı, nereden haber alsa o sanıyor, kim arasa ondan haber var sanıyordu.

"Toprak Bey..." dedi Recep usulca arkasından yaklaşıp, üzgünce. "Telefon size."

"Kimseyle görüşmek istemiyorum."

"Abiniz Ateş Bey... Önemli olduğunu söyledi."

Ve isteksizce telefonu eline aldı sonunda. Seneler sonra abisinin ilk defa sesini duyuyordu, ne selam vardı ne konuşma, sadece önemli dediği için kulağına dayadığı telefona susuyordu.

"Köşke geç, aradığın emanetin bende."

Ve telefon kapandı.

Bulut önce algılayamadı ne dediğini, saf saf telefona baktı. Nefes alamıyor, eli titriyor, yüzü garip şekillerin geçişini yaşatıyordu. Recep kurt bir sevinçle, "Yağmur Hanım'ı bulmuş sanırım efendim." dedi keyiflenerek. "Araba hazır..." demeye kalmadan Bulut heyecanla adamın lafını ağzına tıkayıp yola koyuldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tırnakları acıyarak bir yere gelemeyenler,
geldikleri yerde kalıcı olduklarını sanırlar.
Oysa balon bir iğneye kadar havadadır,
ağaç kesilmek için bile birçok darbe alıp, yıkılmamaktadır."

Müjde Aklanoğlu

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Ben senin yarana bakıp nasıl acıdığını anlıyorum da,
sen benim gözlerime bakıp
neye kırıldığımı anlamıyor musun yağmur gözlüm?"

Rengi kaçan ve sıkıntıyla duraklayan Duru Su endişeyle baktı kocasına "Nerede buldun Ateş?" dedi eli ayağı kir ve yaralar içinde olan kadına korkuyla bakarak.

Kadın hiç sesini çıkarmadan etrafı inceliyor, garip garip mimikleriyle meraklı duruyordu.

"Bir çıkmaz sokakta, hiç durmadan yürüyor, duruyor ve boş boş bakıp tekrar arkasını dönüyordu." dedi Ateş kahverengi gözleri sıkıntıyla bakarken.

Kadını bulduğu an geldi aklına, bu kadarını beklemiyordu. Sokak çocukları gibi yersiz yurtsuz görünümünde bir mecnuna benziyordu. "Doktora götürmek istedim ama daha kötü olmasından korktum. Çünkü beni görünce korktu, güvenini kazanmam uzun sürdü." dedi bir of bırakırken.

Diline gelmeyen şey aklına geliyordu adamın da konduramıyordu. Bulut bunu kaldıramazdı, üstelik tam toparlandığına sevinirken,

KAKTÜS TEAM
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mahvolmasını izlemeyi de Ateş kaldıramazdı. Kızın perişan haline baktı içi giderek, daha gencecikti. Duru Su onu anlatırken zekâsını, cesaretini, kalbinin güzelliğini hayranlıkla anlatıyordu. Oysa şimdi kirden yüzü gözükmeyen menekşe gözlü masum bir kadın, üç yaşında bir çocuk havasındaydı. Ona yaklaşılmasına izin vermiyor, ani hareketlerde ürküyor, konuşamıyor, öyle saf saf insanın yüzüne bakıyordu. Ayakları çamur ve kurumuş kanlarla kaplıydı, yüzü kirliydi. Üstü yırtılmış ve perişandı. Boğazına biri sarılmış gibi parmak izleri vardı.

Elini saçlarında dolaştırırken çekinik duran adam yırtık pijamasının ıslak kumaşına ürkekçe bakarak, "Acaba başına bir şey gelmiş olabilir mi?" diye korktuğunu dile vurdu.

"Nasıl bir şey?" dedi Duru Su korkuyla nefessiz kalırken. Yağmur çoğunlukla defalarca altına işemişti. Nefesini tuttu bakarken, başı aklına getirmek istemedi.

Ateş yutkundu. Düşünmekten daha zor olan, konuşmaktı.

"Sanmıyorum," dedi Duru Su üstüne konduramayarak. Hayır, onun tanıdığı Yağmur böyle bir şeyi kaldıramazdı. Ya Toprak; aklını kaçırır, kahrolurdu. Usulca kadının yanına gitti. Çok yaklaşmadı, yaklaşınca kendini korumaya alıyor, ürküyordu. Yağmur etrafa bakınıyordu şaşkınca ve tedirginçe oturuyordu. Titriyordu sürekli.

"Yağmur," dedi onu korkutmadan ama Yağmur daha sesini duyduğu an korktu ve irkilerek ondan uzağa kaçtı. Yaralı kedi gibi inliyordu. Dokunmasından korkarak kollarını kendine siper etti.

Ağlamamak için savaş veren Duru Su elini kaldırıp dokunmayacağını belirtirken, "İyi misin?" diye sordu kısık sesiyle.

Mavi gözleri boş boş bakan kadın, "Siz kimsiniz?" diye sordu. "B...Ben niye geldim buraya?" Sonunda 'git' kelimesinden başka kelimeler hatırlayabilmiş, yavaş yavaş düzgün bir iki cümle kurabilmişti.

"Ben Su..." dedi göğsüne dokunup kendini gösteren kadın. "Duru Su, senin arkadaşınım hatırladın mı?"

Yağmur elini saçlarına atarak kurcaladı ama hatırlayamadı.

Duru Su, "Canın acıyor mu?" diye sordu ayaklarına bakarak.

Yağmur da ufak bir çocuk masumluğuyla ayağına baktı. Düşündü ama bir türlü adını bulamadı. "Bacak ucu..." dedi iyice kendini zorlayarak. "Bacak sonu işte..." dedi yeniden saçlarını kurcalarken ve

birden aklına gelen şeyle çocuk gibi heyecanlanarak, "Acıyor, ayaklarım..." diye bağırdı biraz çaresiz. Ayaklarına baktı sanki hep böyle gezermiş gibi, "Ayaklarım acıyor," dedi. Başını kaldırdı ve tekrar etti sözlerini. "Acıyor ayaklarım."

Dudaklarını sıkan ve gözyaşlarını akıtmamak için kirpiklerini kırpıştıran Duru Su, "Toprak nerede Yağmur?" diye tek tek sordu.

"Toprak?" Kadın etrafına bakınarak, "Toprak?" dedi. Sonra ellerine bakıp bir şeyler sayıkladı Yağmur, kirpiklerini kırpıştırarak elindeki pisliği üzerine sildi. Ateş ve Duru Su manidar bir şekilde bakıştılar, ikisinin yüzündeki ifade de sıkıntılı bir hal almıştı.

"Bulut Toprak, kocan?" dedi Ateş yutkunarak.

"Benim kocam yok ki," dedi Yağmur oturduğu yerde tedirgin olarak. Mahru ablası vardı, Nisan ablası vardı, Ayrin vardı. Sonra her şey birbirine girdi yine. Hakan aklına gelince endişelendi. Sonra aklına çok başka bir endişe gelmiş gibi "Çiçek uyanmıştır, ne zaman gideceğiz? Mama saati geldi. Ayrin okula gidecek, uyanmalı." diye sayıkladı.

Etrafına bakındı endişeyle. "Mahru ablamı getirmeliyim. Çiçek diş çıkaracak, hastalanıyor. Ateşini düşüremiyorum. Hasta olmasından korkuyorum."

"Tamam," dedi Duru Su eline uzanarak sürekli karışık bilgilerini hatırlayan kadına. "Hadi kalk elini yüzün yıkayalım."

"Hayır," dedi Yağmur birden panikleyerek geri geri kaçarken. "Niye yıkıyoruz, temizim ben."

"Üz... Üzerini değiştirelim," dedi Duru Su nefes alamayarak. Ağladı ağlayacaktı artık. "Pijaman ıslanmış bak."

"Yo, kuruyum ben, temizim," dedi hırçınlaşan Yağmur. "Finaller başlıyor, ders çalışmalıyım. Sınavı geçemezsem ablam üzülür." Duru Su'ya baktı. "Nisan nerede?"

Duru Su daha evvel onun ablasını kaybettiğini öğrendiğinden, hıçkırdı. Dayanamıyordu onu böyle görmeye. Kocasına dönerek "Başına ne geldi bu kızın Ateş? Böyle değildi. Aklını kaçırmış gibi... Yoksa sokakta...?" Konuşamadı. Kurusını kendine çeken adam aynı sıkıntılı düşüncelerin girdabında kıvranırken, "Şişttt... Sakin ol, gönlünü yap yola çıkalım. Toprak her yerde onu arıyor." diye kötü düşünceler aralarından kovmaya, üstünü örtmeye çalıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onun durumuna ayak uyduran Duru Su "Çiçek ki tanıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Kı... kızım o benim." dedi Yağmur tekrar eden cümlelerle ve kız kelimesinin anlamını merak ederek düşündü. "Kı...kı... kızım..."

"Çiçek'e gitmek için hazırlanmalısın Yağmur."

"Hazırım ben." diye heyecanla atıldı Yağmur. Geldiğinden beri gözleri ilk defa ışıldıyordu. "Gidelim."

Ayaklanarak ve onlara dokunmadan uzak durarak kapıya yöneldi.

"Ama..." dediğinde Duru Su, kocası müdahale ederek susturdu Su'yu. "Tamam, hazırsan yola çıkalım."

"Ateş, Toprak onu böyle görünce çıldıracak."

"Korkma..."

"Ya bir..."

"Olmamıştır."

"Ateş ya..."

"Su kızıyorum, aklına kötü şeyler getirip felaket senaryoları yazma. Kız iyi değil, bence daha sıkıntılı bir durum var. Toprak'ın sana ihtiyacı olacak, biraz sakinleş. Ben sizi bırakırım."

Şoförün açtığı aracın kapısından içeri, adama dokunmadan kapıcasına girdi Yağmur.

"Çok ağlamıştır... Anneyim ben. Kızım o benim, kızım."

Sanki ilk defa böyle konforlu bir araba görüyormuş gibi içeriyi inceledi. "Ne güzel."

Yola çıktıklarından beri Yağmur konuşmuyor, onlar da üstüne gitmiyordu. Henüz yeni sürüm olan

Mercedes VİP araç yolda su gibi akarken, içerisinde çıt çıkmıyordu. Yağmur camla başını yaslamış, nefesinin oluşturduğu buğuların sürekli 'B' harfi çiziyor, sonra da yeniden siliyordu. Bu harfin sebebini, önemini bilmiyordu sadece bilinçsizce çiziyordu. Üç saatlik yol boyunca sürekli aynı şeyi yaptı. Duru Su başını kocasının omzuna koymuş kadını izliyor, Yağmur karşılarında oturmuş sıkılmadan aynı şeyi tekrar ediyordu.

"B." harfi...

"Avucunda ne tutuyor öyle sıkı sıkıya?" diye sordu Duru Su bakışlarını Yağmur'un kucağına koyduğu ve sımsıkı yumruğunu hiç açmadığı eline çevirerek.

"Kolyesini." dedi Ateş hüzünle. "Kopmuş sanırım, kimseye vermiyor."

Duru anlayamadı ama Ateş'in gözleri koyulaştı, çünkü o kolyede ne yazdığını biliyordu. Almak istediğinde nasıl hırçınlaştığını ve birden saldırganlaşarak onu parçalamak istercesine tırnaklayarak saldırdığı an gözlerinin önüne geldi. Yarıştırması uzun sürmüştü çünkü.

Eğer Duru Su onu arayıp Bulut'un her yerde karısını aradığını bildirmeseydi ve Ateş eski ajanlık tekniklerini kullanarak onu bulmasaydı, başına gelecekleri düşünmek bile istemiyordu. Onu karanlık bir sokakta, bir sokak kedisi gibi kıvrılmış bulmuştu. Onu görünce korkuyla duvar dibine sinerek, dizlerini kendine çekip, ufak, savunmasız bir çocuk gibi bir konteynırın yanında ağlayışı gözlerinden bir ömür silinmeyecekti.

Korkmuştu, ürkekti, açtı, üstelik elinde kopmuş kolyesi sallanıyordu. Başucunda da bir köpek vardı, belli ki çöpe atılan kuru ekmekleri birlikte yemişlerdi ve sokak köpeği kızı sahiplenip kollamaya başlamıştı. Kolyesinin nasıl koptuğunu bilmiyordu Ateş ama onu canı gibi koruduğundan, önemli bir şey olduğunu anlıyordu. Sonra ucundan sarkan, "Bulut." yazısını görünce, onun aradığı kadın olduğunu kavramış ve zorla ikna ederek yaklaşmış, Ankara'daki evine kırk takla atarak getirmişti.

Ve şimdi de kardeşine teslim etmek için yola çıkmış ama karşısına çıkmaya cesaret edip edemeyeceğini bilmiyordu. Toprak ona sorarsa, neler olduğunu ne anlatabilirdi ki? Onunla senelerdir konuşmuyordu kardeşi, kızgınlığında sonuna kadar haklıydı. Keşkelerle ömrünü tüketmekten ileri gidemiyordu Ateş, keşke halası yerine kendisi ölseydi, keşke kardeşini bu mutsuzluğa iten sebep kendisi olmasaydı! Keşke.

Yol boyunca her şeyi düşündü Ateş sadece aklındaki bir sorunun cevabını bulamadı. Yağmur'a uzun bir müddet bakarken bu kızın kime benzediğini düşünüp durdu. Sanki yıllar evvel çok iyi tanıdığı birine benziyordu ve kafasına takılan bu şey içini kemiriyordu. Teyzesinin eşinden ayrılmadan önce gördüğü kızı Nisan aklına bile gelmezken, Yağmur'un ablasına ne kadar benzediğini bilen yoktu. Ateş de bu tanıdık ve çok bildik yüzün kime ait olduğunu bir türlü bulamadı.

Araba toprak yolda ilerlerken yavaşladı, Ateş seneler sonra çocukluğunun mutluluk evine, hayali evine böyle gelmeyi istemeyerek yutkundu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Geldik," dedi Duru Su, Yağmur'a dikkat çekmek için ama kadın umursamadı. Sürgülü kapı şoför tarafından usulca açılınca, içeri sabahın serin havası girdi. Duru Su'nun yardımıyla Yağmur araçtan indi ama derhal kadından uzaklaştı. Şaşkınca etrafa bakınırken, kapıda ilk Naci görünüşü. Endişeli gözleri derhal hedefine kilitlenmişti. Şaşkınca yanlarına gelirken "Yağmur Hanım," diye korkulu bir nida koyuverdi. "O iyi mi?"

"Mahru Hanım..." diye bağırdı korkuyla, kızın perişan hali onu ürkütmüştü. Yırtık pijama takımı ve kanlar içindeki çıplak ayaklarıyla, kirli yüzüyle, üstelik kokuyordu, bu onların Yağmur'u değil gibiydi.

Bakışları seneler sonra gördüğü Ateş'e kaydı Naci Bey'in, yanaklarından akan yaşlardan utanmıyordu yaşlı adam.

"Ateş Bey'im, siz? Nasıl oldu bu iş?"

"Naci, Toprak gelmedi mi?" diye konuyu kapattı Ateş, her zamanki otoriter sert tutumuyla.

"Yolda olduğunu söyledi... Sadece."

"Evde kim var?" dedi Ateş merakla bakınarak.

Ve Yağmur kapıda gördüğü Mahru ablasına keyifle gülümseyerek acıyan ayağının üzerinde topallayarak heyecanla yürümeye başladı. Mahru, beklenmedik şekilde onun bu perişan halini görünce, bayılacakmış gibi ilk önce sendeledi, sonra hıçkırarak ağlarken, "Naci, Çiçek geliyor, git engelle onu. Ayrılın görmesin Yağmur'u," diyerek korkuyla duruma el attı.

"Abla, Çiçek nereye geliyor?" diye sordu Yağmur şaşkınca bakarak ve sakin bir sesle "Çiçek kim?" diye sordu.

"Yok bir şey meleğim, sen gel benimle," dedi Mahru bu haline alışık olduğunu belli ederek elini tutup eve çekiştirirken. İşte o anda hızla gelen cip ani bir fren sesiyle tozu dumana katarak bahçede durdu.

Cipin arkasından sırayla gelen araçlara aldırmayan paniklemiş Bulut, bitkin halde araçtan fırlayarak, telaşla karısına atılınca, Mahru'nun arkasına saklanan Yağmur korkuyla çığlık attı. Endişeden çıldıran Bulut nefes alamadı.

"Yağmur," dedi soluk soluğa karısına yaklaşarak.

Adamın heybetli gelişinden, korkunç görüntüsünden ürken Yağmur bir çocuk gibi saklandı ondan. Titriyor, korkuyordu. Oysa o sevdiğinden birisi değil miydi bu adam, işte bunu bilip kaldıramıyor

Mahru Hanım hıçkırarak "Bulut, oğlum dur..." dediğinde, genç adam ağlamaklı ve endişeli gözlerini karısına odaklamış, duymuyor, durmuyor, susmuyordu.

"Abla..." dedi ondan kaçan karısına bakarken titreyen elini uzatıp, ne yapacağını bilmeden bekleyerek. Perişan hali bacaklarının dermanını kesiyordu. Uzanmak isteyince, Yağmur kadının koluna asılarak "Ko...ko...korkuyorum," diye inledi. İlk oku adamın sinesine bandığından habersiz, ablasını da kendiyle birlikte çekiştirerek kaçmak istedi. "Ondan ko...korkuyorum abla, gidelim."

Sırtına bir tekme yemiş gibi soluğu kesilen Bulut'un ayaklarının altından yer kayıyordu sanki. Yıkılıyordu asla yıkılmaz denen çınar ağacı.

"Güzelim benim," dedi çaresizlikle koyulan sesi. "Hadi gel..."

Elini uzattı, kadın onun titreyen iri eline bakarak, "Abla kim bu adam, gitsin korkuyorum," dedi dehşetle, adam acı içinde soluk aldı bir daha. Ablasının arkasına sığınarak "Git..." diye bağırdı çocuk savunmasızlığında, "Git... Git... Git buradan."

"Yağmur..."

Ve Bulut apansız öne atıldı, Yağmur acı içinde çığlık atarak ondan kaçmak istedi ama başaramadı. O kaçmak için çırpındıkça, Bulut daha sıkı sarıldı ona. Hali adamın karnına inen tokmak gibi can yakıcı, acı çığlıkları kalbini yerinden söken bir ıspatulaydı. Onu ittirmeleri bir bıçak gibi kesti bağlarını.

Bulut dehşetle "Yağmur," diye bağırdığında, kadın gözlerini ürkek açtı ve korkudan titreyen bedeni yere çekilirken, kirpikleri usulca kapandı. Bulut onu yere düşmeden evvel yakaladı. Panikle, "Recep aracı..." diye haykırdığında, Ateş kendi aracının çoktan öne getirilmesini istemişti. "Bu daha geniş," dedi açık kapıyı göstererek.

Bulut soluksuz halde görmeyen gözlerle abisinin yanından savuşup araca geçerken, Yağmur'un cansız eli yana sarktı ve başından beri sımsıkı tuttuğu kolye cansız parmaklarına takılıp bir su gibi yere aktı.

Duru Su, Bulut'un arkasından araca binerken gözyaşları içinde, Ateş yerdeki topraklara bulanan kolyeyi tozun arasından aldı ve öne atılan Mahru'yu durdurarak, "Sen çocuklarla ilgilen," diye uyardı ve hep birlikte araca bindi.

Kapı kapanırken dışarı çıkan Çiçek şaşkınca etrafa bakıyor, neler

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğunu çözmeye çalışıyor. Ayrin ise her şeyi çoktan kavramış can havliyle öne atılarak, kimseye aldırmadan "Abla..." diye acı acı bağırıyordu. Sanki kızın karnına kızgın bir bıçak saplanmış gibi feryam çığlıkları.

"Abla... Bulut abi ne olur beni de al... Abla... Abla... Bulut abi beni de al ne olur."

Sadece onu değil kimseyi duymayan Bulut, karısının yüzünü kendine çevirdi. Kocaman adamın elleri titriyor, gözleri doluyordu. Burnu kanıyordu yine nazlısının. Duru Su gözyaşları ile peçete uzatırken, Bulut ağlamaklı tok sesiyle, "Yağmur, güzelim aç gözlerini." diye yalvarıyordu.

Bulut'un gözlerinden damlayan iki damla yaş, karısının yanağına düştü, yüzündeki kiri yıkayarak boynuna aktı. Yalvardı uyansın diye... Ne Yağmur gözlerini açıyor, ne Bulut ona yalvarmaktan vazgeçiyordu.

Ateş çaresiz, Duru Su tükenmiş haldeydi. Hastane yolu, uyanmayan karısı yüzünden eziyet gibi geçtikçe uzadı. Yüzü solmuş, dudakları çatlamış, bedeni iki günde tükenmiş gibi zayıflanmıştı. Ona dokunmaya kıyamazken, şimdi ellerinin altında tükenmiş bir halde yatmasına dayanamadı. Bulut için bir yıl gibi süren hastanenin önüne yarım saat olmadan gelmişlerdi. Tam teşekkürlü devlet hastanesinin kapısına yaklaştıklarında, Bulut karısını çoktan kucaklamış, endişeyle kendini içeri atmıştı. Ateş ve Duru Su da Bulut'un peşinden koşmaktan başka bir şey yapamıyorlardı.

Onlara doğru koşturularak getirilen sedyeye karısını dikkatle koyan Bulut, elini sıkıca tutarak yanından yürürken nefes alamıyordu.

Müşahede odasına alındı ilk önce Yağmur. Vakası haber verilen doktor içeri girerken "Siz dışarı çıkın." diye buyurdu. Bulut içeri girmek isteyince, Ateş kolundan çekerek "Bırak işini yapsın, sen onun işini zorlaştırmaktan ileri gidemezsin." diyerek onu durdu. Haklıydı, panikledikçe dengesizleşiyordu.

Bulut sıkıntıyla bir sağa bir sola giderken, önünde duran bedenle bir an durakladı. Bakışlarını abisine çevirdiğinde öfkesinden çıkılıyordu. Kime kızdığını bilmiyordu. Hastaysa, derdini ondan saklayan Yağmur'a mı, yoksa uyuyakalıp onu günlerce kaybeden kendisine mi? Tam Bulut abisine ateş saçan sözcüklerini dökülüp öfkesini ondan çıkaracaktı ki, Ateş elindeki kolyeyi üzgünce uzatarak, "Elindeydi." dedi durgun bir sesle.

Bulut titreyen eliyle kolyeye uzandı. İnce zincir üzerinde Yağmur yazan yeri tutup, dudaklarına götürürken, gözleri artık baraj gibi taşmak için isyan ediyorlardı.

"Nerede buldun onu?" diye sordu sert bir tonda.

"Otelin bir saatlik uzağında, yürüme mesafesinde."

"Biz..." dedi sıkıntıyla. "Yakınımdayken biz nerelerde aradık onu." Yutkunurken boğazı acıyordu artık.

"Bir alışveriş merkezinin arka sokağında konteynırın orada buldum. Sanırım sürekli aynı yerde daireler çizmiş. İçini kaybetmiş, bulamıyor gibiydi."

"Başına..." Elini yüzünde gezdirdi endişeyle, konuşamadı.

"Sanmıyorum. Ama saatlerce aç susuz korkuyla orada oturmuş gibiydi hali, kaskatıydı kasları bulduğumda. Bir yerde olaydı illa ki onca kişiden biri izine rastlardı. Orayı sığınmış ve bir günden fazla orada saklanmış olmalı."

Ne diyeceğini bilemeyen adam seneler sonra abisiyle bakışırken, sadece "Sağ ol." diyebildi, uzun zaman sonra ilk defa ona minnetle bakarak, kovmadan, öfkesini haykıran gözlerinin nefretiyle vurmadan durmuştu. Ne abi dedi ne de başka bir şey, sadece hasretle baktı. Şu anda bir desteğe ihtiyacı vardı, ondan başka akrabası, kimsesi yoktu ki Bulut'un. Üstelik o canının diğer yarısıydı. İkisinden hangisinin parmağı kanasa öbürünün kanı daha çok akardı. Küs de olsalar, ayrı da kalsalar kardeşler birbirlerini bulduğu anda parçalanan kulpleri tam olur ve birlikte atardı.

Ateş pişmanlıkla dolan ağzını açacakken doktor çıktı dışarı. Birden öne atılan Bulut, "Durumu nasıl?" diye sordu panikle.

"İlk izlenimim saldırıya uğradığı gibiydi ama jinekolog meslektaşım da inceledi. Zorla cinsel istismara giren bir bulguya rastlamadık." Ateş gözlerini kapatıp şükrederken, Bulut soluksuz doktora odaklanmıştı. Onu bulmuştu ya... Şimdi en önemlisi buydu.

"Şiddet izleri de yok. Sadece boğazında bir el izi var, o da yeni değil çürüklere bakılırsa bir gece öncesinden kalma. Kan tahlilleri verildi laboratuvara. Eşiniz odaya alınacak birazdan ama ufak tefek müdahaleler için biraz daha burada kalacak. Ayaklarında ciddi yaralanmalar var, yalınayak gezdiği için olmalı," derken doktor aklında polise haber verip veremmesi gerektiğini tartıyordu. "Yaralara mü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dahale edilecek, ne oldu? Saldırı izi yok, şiddet izi de yok. Yalnızca aç, susuz, günlerce yürümüş gibi. Aklı dengesinde sıkıntı var mı?"

Bulut sıkıntıyla yutkundu. Kalbi acıyordu. "Hayır, aksine çok zekidir ama..."

"Ama!" dedi doktor gözlerini kısarak sabırla.

Kalbi boğazında atan adam, "Uzun zamandır unutkanlıkları çoğaldı." diye başladı sözlerine. Konuşurken biri boğazını sıkıyormuş gibi eli boynunda dolaşıyordu. "Daha evvel doktora gittim, kullandığı ilaçları gösterdim, depresyon dediler ama..."

"Başka bir şeyden mi şüpheleniyorsunuz?"

"Eşimin benden bir şeyler sakladığından şüpheleniyorum."

O ana kadar sessiz kalan Ateş ve Duru bakıştılar, Bulut elini şakağında sıkıntıyla dolaştırarak, "Konuşurken zorluk çekiyor bir süredir. Unutuyor. Suyun adını unuttuğuna bile şahit oldum. Sonra önceki gece..."

"Önceki gün bir şey mi oldu?"

"Bilmiyorum. Değişti. Yemeğe çıkmıştık, sanki daha evvel hiç yemek yememiş gibi elleriyle yemeğe saldırdı. Başlarda tepki olsun diye yapıyor sandım, bana kızdığı için cezalandırdığını bile düşündüm. Sonra fark ettim, doymuyormuş gibi yiyordu. Yediklerinden tatmin olamıyor, doyamıyordu. Ve işin kötü yanı, bu ona normal geliyordu. Aslında çok nazik, naif ve terbiyelidir ama o gece, o gece sanki o başkasıydı. Bakışları, duruşu, konuşması, hareketleri benim karıma ait değildi. Bedenini sanki kötü bir şey ele geçirmiş gibiydi."

Doktor kaşlarını çatarak alnını kırıştırdı. "Normalde tomografi ve MR çekecektik ama şimdi ek tahliller isteyeceğim. Hastanemiz araştırma hastanesi olduğu için dilerseniz derhal yaptırabiliriz."

Bulut yutkundu. "İyi olacak değil mi?"

"Bunu tahlilden sonra göreceğiz. Bedeni çok yıpranmış, şimdi uyutuyoruz biraz dinlensin. Tahliller çıkana kadar odaya alınır."

Bulut karısının başından bir saniye ayrılmadı, ayaklarındaki yaralar temizlenip sarılırken, o da ıslak bezle bedenini silerek temizledi. Saçlarını silip taradı, ellerine krem sürerek masaj yaptı. Onu bulduğu için şükredip, bir sıkıntısı olmaması için duâ etti. Tüm tahliller yapılırken yanındaydı ama Yağmur onu tanımıyordu. MR cihazından korktuğunda yanına yaklaştırdığı tek kişi Duru Su'ydu. Garipti, bel-

ki kadın dayanışması, Yağmur onun elini bırakmadan, bir çocuk gibi sözlerini dinleyerek tüm tahlillerini uysalca yaptırmıştı.

O gün hastanede kalacakları için oda ayarlandı. Yağmur'u odasına yerleştirirken içeri giren hemşire "Bulut Bey, tahlilleriniz çıktı." dediğinde, Duru Su yatağa yatırdığı kadının üzerini örterek "Ben buradayım." dedi içini rahatlatmak için.

Bulut başını sallayıp odadan çıkarken kardeşinin arkasından üzgünce bakan adama yaklaştı Duru Su, elini tutup "Yanında olsan çok iyi olur Ateş. Onun desteğine ihtiyacı var. Durum ciddi olabilir." dedi hüzünle.

Bulut, doktorun odasına girerken kapının girişinde yakaladı Ateş onu. Bulut ona sadece baktı. Hiçbir şey demeden kapıyı açtı ve onun gelmesi için kapatmadı. İçeriye girdilerinde onları muayene eden doktorla birlikte diğer nöroloji doktoru vardı.

"Tahlillerimiz çıktı." dedi yanındaki iki doktorla bilgisayarına bakıp durum tespiti yapan diğer doktor. Bulut diğer doktorlara bakarak bir sıkıntı olduğunu anladı.

"Otursanız daha iyi olacak."

Bulut kıpırdayamayınca, Ateş koluna dokunarak yönlendirdi onu. İkisi de yan yana koltuklara oturdular, doktorlardan ilk geldiklerinde karısına müdahale eden odadan ayrıldı. Nöroloji uzmanı olduğunu bildiği doktorla diğer genç doktor kaldı.

"Psikiyatri şefimiz Ümit Kırca." dedi yanındaki doktoru tanıtarak "Nöroloji uzmanı Haldun Bey."

"Sonuç iyi değil mi?" diye sordu Bulut sanki zaman aleyhine işliyormuş gibi.

"Durum sandığımızdan daha ciddi Bulut Bey!" diye söze başladı doktor. Konuşurken sesinin tonunu ayarlamak için çaba harcadığı belliydi.

"Uzatmayalım Doktor Bey, lütfen." diye söylendi Bulut. Cesur gibi duruyordu ama değildi, korkuyordu.

"Eşinizin hastalığı toplum arasında bilinen adıyla Pick hastalığı... Genelde yaşlılarda görülür."

Ve soluğu kesilen genç adamın başından aşağıya kaynar sular aktı. Doktor konuşurken nefes almayı unuttu. "Çok nadir de olsa, gençlerde de görülebiliyor, yani bu milyonda bir..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yanına bir bıçak gibi saplandı acı. Eline dokunan abisinin temasını hissetmiyordu bile.

"Eğitim durumu yüksek hastalarda hastalık gizlenir, hasta bunu çok geç fark eder, ya da direnci kuvvetli hastalar fark bile edemez, bazı aşamaya kadar çok kişi bilemez."

Bulut bir an kasılıp kaldı, doktorun sesinden algıladığı kötü tını içinde bir yerlerin tehlike sinyallerine dokunarak, endişe duygusunun tırmanmasını sağladı.

"Peki nasıl bir hastalık bu?" Sesi katılaşarak midesine oturmuş, soluğu genzine düğümlenmişti.

"Pick hastalığı, bir demans türüdür."

"De... demans mı?"

Bunun ne demek olduğunu bilen adamın nefesi beline dolandı ve ortadan ikiye ayırır gibi kemikleri kırılırcasına bir acı canından çıktı.

"Ne yazık ki! Demans: Düşünce bozukluğu, unutkanlık olarak tanımlanmaktadır. Demanslı hastalarda, günlük işlerini yapma, hafıza, mantık yürütme, konuşma, sosyal aktivitelerde bulunma gibi işlevlerin gerilediği ve zamanla bu işlevlerdeki bozulmanın ilerlediği görülür."

Bulut kasılan ve titreyen elini havaya kaldırarak, "De... Demans mı? Hata... Hata olmalı, o daha... O daha genç..." diye sordu. Bocalıyordu, beyni yağ gibi erimiş sanki yere akıyor da fikir yürütemiyordu.

"Evet. Genç maalesef. Beyin hücrelerinin fazla protein birikiminden kaynaklı büzüşmesine neden olan hastalık, alzheimer'dan sonra ikinci sıklıkta görülmektedir. Alzheimer hastalığında ilk belirtiler unutkanlık, hafıza kaybı olarak kendini gösterirken, pick hastalığında ilk belirtiler davranışsal bozukluklar şeklindedir. Bunun temel sebebi beynin fronto temporal bölgesindeki harabiyet, ağır sinir hücresi kaybı ve hücrelerin büzüşmesinden kaynaklı küçülmedir."

Bulut nefes alamıyordu. Titreyen eli yakasına gitti, yutkunamıyor, oturduğu yerde iğne varmış gibi kıpırdayamadan duruyordu. Yorgun yüzü daha da çöktü. Bir insan birkaç dakikada nasıl on sene yaşlanırdı? Bulut bunun canlı kanıttıydı. Beyazlaşan yüzünün saçlarına kadar yansıyıp, bir anda tellerinin arasını kırlarla doldurduğunu, sadece ona yüreği yanarak bakan Ateş fark etti. Saçları da yüzü gibi beyazlamıştı. Bu çocuk bu büyük acıyı nasıl kaldıracaktı?

"Ne... yapıyor bu hastalar? Yani..." Titreyen elini stresle şakağında dolaştırarak derin bir soluk aldı. "Nasıl davranıyor?"

"Hastalığın en belirgin belirtileri, kişilik ve sosyal davranış ve konuşma bozukluklarıdır. Kekeleme... Mesela en basiti su demeyi bile unutup saatlerce o kelimeye takılarak tekrar eder ya da kekeler. Hastalık, Alzheimer hastalığından daha erken yaşlarda 40-65 yaşları arasında görülmektedir."

"O daha 25 yaşında, işte bak bir hata olmalı."

"Sizin gibi ender vakalar da oluyor Bulut Bey. Ve bu hastalık üzün süreli değildir."

"Nas... Anlayamadım!"

"Ortalama hastalık süresi..." dedi doktor boğazını temizleyerek. "6 ile 8 yıl arasındadır." Ve doktor gözlerini kontak kurmaya zorladı. Bulut gelecek olan kelimeleri duymak istemeyerek ağzını açtı ama doktor ondan evvel sözlerine devam etti.

"Üzgünüm. Bu hastalık ölümle son bulur!"

Bir şeyler oluyordu. Deprem oluyordu kesin, her yer sarsılıyordu. Buna bu kadar kolay dile nasıl getirebiliyordu, ona öleceksin demekle eş değerdi söylediği, Bulut öldüğünü hissediyordu. Göğsüne öksürükler tıkanınca titreyen eli bir et parçası gibi koltuğun kolçağına sertçe düştü, korkuyla aralanan dudaklarının arasından süzülen soluğunun sesi fırtına etkisi yaptı. Kardeşi için iyice endişelenen Ateş onun buz kesen eline dokundu, Bulut dişlerini sıkıyor, gözlerine dolan yaşları geri itmeye çalışıyor ama olmuyordu. Nefes alamıyordu. Sanki bir el göğsüne bekinmiş, onun hayattan koparmak istiyordu.

"Kadın ve erkeklerde görülme sıklığının hemen hemen aynı olduğu bilinmektedir. Ailede bu hastalığı geçirmiş kişilerin olması, geçirilmiş kafa travmaları, hastalığa yakalanma riskini arttırır ancak bu özelliklerin olmadığı kişilerde de görülebilir. Ve Yağmur Hanım..." Biraz daha dikkatle devam etti. "Başına darbe almış. Ne yazık ki ya feci bir kaza atlatmış, ya da başka şekilde beynine hasar veren bir durumla karşı karşıya kalmış."

Başı dönen, midesi bulanan Bulut dişlerini sıktı, kesik kesik soludu. O Hakan denen şerefsizi öldürecekti, onu artık yaşatmayacaktı. Bir keresinde Yağmur dayak sonrasında beyin sarsıntısı geçirdiğini ağzından kaçırmış ama sonra derhal lafı toparlayıp değiştirmişti. Bulut da üzülmesin diye konuyu açmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bulut yanağından dökülen iri damlarını avucunun içiyle kabaca silip elini sıkıntıyla yüzünde gezdirirken, avuçları arasında boğulan sesiyle, "Ne... Ne yapmalıyım?" diye sordu.

"Hiçbir şey ve her şey!" dedi doktor.

Başını avuçlarının arasından kaldıran adam öfkeyle, "Ne demek bu? Ne demek hiçbir şey ve her şey?" diye sanki olanlar doktorun suçuymuş gibi öfkeyle bağırdı.

"Bakın..." diye devreye girdi diğer doktor. Hatayı yatıştırması gerektiğini biliyordu.

"Şimdiki durumunda, ne olacak? Böyle mi kalacak karım hep?"

"Şimdi dinleniyor, sakinleştiriciler işe yarayacaktır eminim. Bunu uyandığında anlayacağız ya da ileriki zamanlarda. Beyni sizi ne kadar sildi bilmiyoruz."

Ümit Doktor üzgün bir şekilde iç gerdi. "Sabır sizin ikinci adınız olacak Bulut Bey. Zaman zaman hasta içe kapanır. Dikkatinde dağınıklık olur. Kararlarını vermekte zorluk çeker ve genellikle kötü ve yanlış kararlar verir. İştahında aşırı bir artış gözlenir, sizin anlattığınız durumlar çokça olacak. Terbiyesiz tabir edilen şekilde birden ulu orta ilkel davranışlar deneyebilir. Kişisel temizliğine dikkat etmez. Yani bir anda altına yapabilir. Cinsel anlamda teşhirci davrandığı görülür, ya da aşırı istekli. Çalışmakta zorlanır. Ev işlerini yapma işlevi azalır. Beceriksiz ya da sakar tabiri... Daha önce tertipli düzenli iken, dağınık ve düzensiz bir insan olabilir. Ruh hali aniden değişir. Mutluyken birden ağlayabilir. Saldırganlaşabilir. Suçlayıcı olabilir. Konuşurken dikkati çok kolay dağılır. Davranışlarındaki değişimlerin farkında değildir, onun için doğal ve normal olur her şey. Takıntılı ve tekrarlayan davranışlara sahip bir kişi haline gelir. Kafasında bir senaryo yazar ve sen bunu yapmışsın gibi davranabilir. Yalancılıkla suçlayabilir."

Kulaklarını elleriyle sıkı sıkı tıkamak isteyen Bulut, artık nefes alamıyormuş gibi dişlerini sıkıyor ve derin derin soluyordu. Ateş içi yanan kardeşine masada duran su bardağını uzattı ama Bulut bunu onu yutmayı, nefes alacak halde bile değildi. Eliyle ittirerek geri çevirdi, gözleri doktorların arasında gidip geliyordu.

"Sözcük dağarcığı küçülmeye başlar." diye devam etti Ümit Doktor. "Konuşurken doğru kelimeleri bulmakta zorlandığından duraksayarak konuşur. Karşısındakinin anlattıklarını anlamakta, okuma ve yazmada zorluk çeker. Başkalarının söylediklerini bir oyun gibi durup

durup tekrarlar." Ve doktoru yerinde kıpırdanarak, "Sonra o ana gelir. Zamanla hiç konuşmamaya başlar. Hasta fiziksel olarak güçsüzdür. Kaslarında sertleşme ve gerginleşme olur. Organlarını koordine edemez. Bir yerden bir yere gitmekte zorluk çeker. Oturup kalkmaya bile güç bulamaz. Kasılmalar çoğalır, artık yatağa bağımlı hale gelir. Parkinson hastaları gibi titreme nöbetleri oluşur. Bakışlarında koordinasyon eksikliği çeker. Hafızada yavaş yavaş ama dönüşü olmayan ağır kayıplar vermiştir."

"Tedavisi ne? Nereye gideceğiz? Ameliyat, ilaç ne gerekiyorsa..."

"Bulut Bey." dedi yaşlı doktor üzerine basa basa. "Tedavisi yok! Henüz bu hastalıktan kurtulan olmadı. Yani tıbben bunu başaran birini duymadık."

"Olacak... O daha genç." diyerek yerinden fırladı Bulut. Odaya sığamıyor, nefes alamıyordu. "Biz... Biz yeneceğiz, o güçlü. Dediniz işte, savaşıyor, çabalıyor... Başaracak benim karım, Yağmur inatçıdır, dediğini yapmadan durmaz." dedi Bulut hıçkırmamak için sesini yükseltip alçaltıyor ama nafile, dudakları bunu saklayamıyordu. "O... O daha... Allah Kahretsin daha 25 yaşında ne hastalığı..."

"Eşinizin beyni birçok işlevini sırasıyla kaybedecek ve bu pek yavaş olmayacak Bulut Bey. Siz buna hazır görünmüyorsunuz." dedi Ümit Bey. "Dilerseniz önce bunu konuşalım. İlk önce son kazandığı anıları gidecek, sizi unutacak, buna hazır mısınız?"

"Bı... Bizi unutacak mı?"

"Sizi, evliliğinizi, çocuğunuz varsa onu... Siz hiç var olmamış olacaksınız bazen... Şimdi ki hali gibi... Sonra zamanla geçmişi silmeye başlayacak, acılarını, mutluluklarını. Önce ergen gibi depresif olacak, sonra çocuk gibi bilinçsiz ve sonunda bir bebek gibi bakıma muhtaç olacak. Geriye döneceksiniz, ilk doğduğu günlere... Buna hazırlık için sakinleştirici ilaçlar kullanacak. Çok üzgünüm ama güçlü olmalısınız. Sizin için de tedavi önereceğiz, hatta evin içindeki herkesin bu sürece hazırlıklı olması gerekecek."

"Başka hastaneye götüreceğim, gerekirse yurt dışına... Ne gerekiyorsa... Size inanamıyorum, çaresi olmalı. Allah derdi verirken dermanı da verirmiş, öyle demiyor mu kutsal kitap? Vardır bir çaresi, siz bilmiyor olabilirsiniz ama vardır."

"Pisek hastalığının tedavisi henüz yok Bulut Bey, keşke biri onu keşfetse. Her şeye hazır olmalıyız, ne yazık ki herkesi derinden etki-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leyecek bir süreç olacak bu. Dilerseniz hastaneye yatış yapılabilir. Siz bu..."

"Bırakmam karımı. Biz... Biz bunu atlatırız. Başa çıkabiliriz... Biz... Biz daha yeni kavuştuk bu kadar erken... Olmaz, izin vermem..."

"Bana hırçınlık yaptığı zamanlar oluyor demişsiniz, durup durup kavga çıkarıyor demiştiniz. Öfke patlaması demansın hızlandığını gösteriyor. Karar verme bozukluğu kendine ve çevreye karşı özensizlik, unutkanlık, içine kapanma, asosyalleşme bunlar çoktan başlamış... Aslında ilginç olan normalde bu evreyi bu kadar ağır zamana yayarak atlatan hastamız hiç olmamıştı. Normalde bu evreye iki üç senede gelinirdi ama eşiniz beş senedir bu hastalıkla mücadele ediyormuş. Bulut Bey, beyni savaşıyor ama hastalığın seyrini değiştiremiyor... Sadece yavaşlatıyor."

"İlaçla durdurulmayan hastalık kalmadı. Alternatif tıp bile var..."

"Kanıtlanmış bir ilaç tedavisi bulunmamaktadır." dedi yaşlı olan doktor. "Görme bozukluğu için gözlük, işitme kayıpları için işitme cihazı önerebiliriz sadece. Hastanın konuşma ve davranış bozukluğu için terapi alması davranışlarını düzenlemek için yardımcı olabilir. Mesela kelime oyunları, bulmaca, yapboz gibi beyin jimnastiği yapabilirsiniz." dedi yanındaki doktora bakıp destek isteyerek.

"Hasta yakınlarının psikolojik destek alması çok önemli." diye yinelediği sözlerini Ümit Bey söze girerek. "Çünkü sabırsız olacaksınız, güçsüz düştüğünüz zamanlar, öfkelendiğiniz anlar olacak. Bazen tekrarlanan sorular yüzünden sinirli, kendine ve çevreye verdiği düzensizlik için bıkkın, sürekli bir cümleyi unutup durup durup tekrarladığı için yorgun olacaksınız, kaldırabilecek misiniz? Destek almalısınız, uzun ve acılı bir yola çıkacaksınız, bunu asla geri plana itmemelisiniz. Hastanın saldırgan kendine ve başkalarına zarar verebilecek davranışları antidepresanlarla engellenebilir ama bazen öyle anlar gelecek ki onu kilit altında bile tutacaksınız."

Bulut uyuşmuş gibi yerinden kalktı... Doktorun sesi bir kulağından giriyor diğerinden çıkıyordu. "Ama güçlü olursanız başarırsınız. Pick hastası ile yaşamak, onun davranışlarına sabırla tahammül etmek, çok zor gibi görünebilir. İşte burada sevgi devreye giriyor. Sevdiğiniz insanın davranışlarının gün gün değiştiğini görmek, beyninde oluşan hasardan kaynaklı, sizi bile tanıyamayacak duruma gelmesine

seyirci kalmak ne kadar zor olsa da bilin ki; bu hastalıkla birlikte yakınınızda oluşan kötü davranışların hiçbiri sizinle ilgili değil, bu onun da suçu değil. Bu nedenle onu gün gün ölüme götüren bu hastalığı yaşadığı süreçte yaşam kalitesinin elinizden geldiğince iyi olmasına özen gösterin. Onu mutlu edin. Asla yalnız kalmasına izin vermeyin. İller koşulda yanında olmanız, sevginizi hissettirmeniz, ona güven verecek ve davranışlarında az da olsa değişimler olduğunu siz de gözlemleyeceksiniz."

Bulut ve Ateş dışarı çıktıklarında genç adamın ayaklarının altından yer kayıyor, duvarlar üstüne üstüne geliyordu. Omuzları sarsılmamak için kasılırken, Bulut ayakta durmakta bile zorlanıyordu. O anda omzuna uzanan elle düşmekten kurtuldu, sendeleyerek bedeni abisinin gövdesine yaslandı. Çaresizlik için abisine bakarken, "O daha çok genç..." diye fısıldadı. Artık güçsüzdü, yanaklarından yaşlar süzülürken, "Canımı isteseler veririm..." dedi kabalaşan, kısılan sesiyle. "Neden o... Neden ben değil de o? Abi o benim nefesim."

Ateş kardeşine sımsıkı sarıldı. Ne diyeceğini, nasıl teselli edeceğini bilmiyordu. Bu durum öyle acılı, öyle avuntusu olmayan bir durumdu ki, kasılıp, katılıp kalıyordu dili ve bedeni. Onları merak eden Duru hole çıktığında, ikiliye bakıp gözyaşları eşliğinde ellerini yumruk yaparak ağzına kapatmış, kötü bir şey olduğunu anlamıştı.

O sırada kapı açıldı. Bir tahlil için götürülen Yağmur odasına gelirken kolundan tutan hemşire yardımıyla seke seke yürüyordu. Bulut abisinin kollarından sıyrılıp karısına baktı. İçi acıyor, canı çekiliyordu. Kendini durduramıyordu. Geniş omuzları hıçkırıklarıyla sarsılmak için zaman kolluyor, dudaklarına sıkışan acı hıçkırıkları firar etmek için ateş olup ciğerine batıyordu. Gözyaşlarından artık önünü göremiyordu.

Elini uzattı, onu fark eden Yağmur ürkekçe geriye kaçtığında, Bulut seslice hıçkırdı. Dudaklarını ısırdı, korkmasına dayanamazdı. Kötü bir şey olduğunu anlayan Duru Su daha fazla dayanamayarak olduğu yere çöktü. Bulut, Yağmur'a bir daha uzandı ama kadın ürkerek kaçtı ondan, arkasını döndü. Usulca yürümeye başladı. Arada arkasına dönüp bakıyordu şaşkınca. Bakışları yabancıydı, sanki aklı kilometrelerce uzaktaydı. Daha önce hiç tanışmamış gibiydiler. Bulut karısının her adımında tükenirken, Yağmur hiçbir şeyden habersiz usulca yürümeye devam ediyordu.

Omuzları titreyerek içine ağlayan adamı görmek için geriye ba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karken, boğazına bir şey düğümlendi. Sonra birden durdu, topuklarında arkasına döndü. Başını usulca sağa yatırdı, boş gözlerle baktığı adamı hatırlamak istercesine gözlerini kıstı ve eksik parçalar yerli yerine otururken, önce gözleri dolmaya, sonra dudakları titremeye başladı. Eli boynuna gitti, kolyesi yerinde yoktu, tıpkı aklı gibi.

"B..." dedi ismini hatırlamak ister gibi. Dudakları titriyor, dili dolanıyordu bir felçli gibi. Düşündü ama adı bir türlü aklına gelmedi. "Bu..." Yanağından yaşlar süzülürken, onu hatırladı, aşkını, sevgisini, ama adını hatırlayamadı. Omuzlarını kaldırarak üzgünce hıçkırırken, beyninin saklı odalarından zorla bularak çıkardığı üç kelimeyi söyledi.

"Ya... Yağmur..." daha sesli hıçkırdı. "Bu... Bulut'u... Unuttu!"

Ve Bulut ışık hızıyla onu kollarına çekip sımsıkı sarılarak ağlarken, Yağmur haykırarak ağlıyordu.

"Yağmur, Bulut'u unuttu."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kalan günün ne zamansa say;
o kadar günlüğüm hayatımda,
senin yokluğunla ben de kaybolurum!

Osmansın bu kadar çabuk hızlanmasının sebebini anlayamıyordu. Onca sene usul usul içini tüketen obur bir kurt gibiyken birden tırıl olup hızlanmıştı içini kemiren bu illet. Hasta olmaktan nefret ediyordu. Ona acıyan gözlerle bakmalarından, şefkat göstereyim derken ruhunu sıkmalarından da nefret ediyordu. Hâlâ yaşıyordu, bunu anlamak onlar için neden bu kadar zordu? Kendi bedeninin kontrolünden çıkması hissinden kesinlikle hoşlanmıyor ve her seferinde tekrar normale döndüğünde daha fazla korkuyordu. Üstelik şimdi ki diğer korkusu ölümden bile daha kötüydü. Ve bu durum, yıllardır hissettiği tüm o dehşet senaryolardan daha berbattı.

Rahatsızlık verici his bütün gece sürmüştü. Bulut yanında sessizce duruyor, elini tutuyor, uyuması için omuzlarına masaj yapıyor, saçlarını okşuyor ama tek kelime konuşmuyordu. Hastalığını öğrendiğinden beri kızaran gözleri haricinde ona hiçbir hissiyatını göstermiyordu.

Suçlamıyordu mesela *'neden sakladın'* diye? Ya da *'senin yüzün-*

KAKTÜS TEAM
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den hayatım mahvoldu, neden karşıma çıktın' diye isyan edip azarlamıyordu. Sessizdi, ilgili, şefkatli, düşünceli, sanki tek derdi onu daha iyi nasıl rahat ettirebilir, nasıl acılarını azaltabilir gibi ufak tefek sorunlardı. Ayağındaki yaraları acıdığında derhal karanfilli ılık su veriyor, biraz şiddetlendiği zaman hemşireyi çağırıp, bir daha ağrı kesici verip veremeyeceklerini soruyordu. Hasta karısına bakan ilgili koca. Sanki hiç fırtına çıkmamış evliliklerinde, hiç sel basmamıştı bahçeli durmuş hayatlarını. Bir şeyler eksikti bu ilgide, kopmuştu, aradaki güven yok olmuştu sanki. Başından beri korktuğu gerçekleşmiş gibiydi, aşkla şefkat karışmış, artık bir karısı gibi değil de, bir hasta bakıcısı gibi olmuştu Bulut.

"Bunu istemiyorum." dedi gözleri dolu dolu olan kadın kocasına bakarak hırçınca.

"Suyu mu?" diye sordu Bulut bardağa doldurduğu suya bakarak dalgınca.

"Bu ifadeni, bu tavrını, bu düşünceni, bu seni istemiyorum hayatımda."

Adamın suyu dolduran elleri bir an durakladı. Sonra sürahiyi yerine koyup bardağı karısına uzattığında, Yağmur suya elinin tersiyle vurarak yere düşmesini sağlarken, "Konuşsana. Lanet olsun susma, suçla, hakaret et, nefret et, şikâyet et ama konuş." diye acı acı haykırdı. Yerde tiz bir ses çıkarıp kırılan bardağa bir kez bile bakmadı adam.

Eli havada asılı kaldı ama aldırmadı. Sabırlı ve soluk alamaz gibi yutkunarak baktı karısına, Yağmur adı gibi akıtıyordu gözlerindeki deli fırtınalarını.

"Gitmeni istiyorum." dedi başını yana çevirerek acı içinde, kalbine bir bıçak saplanmış gibi eli göğsüne gitmiş ağrıyan yerini ovuyordu. Sanki böyle ovarsa geçecekti içindeki aşkın acısı.

Adam suskunca durup, dişlerini sıkarak, gözlerine kızgınca bakan kadının öfkesini sessizliğiyle tetiklediğinin bilincinde değildi. "Git." dedi yanağını kabaca kurulayan Yağmur. "Bir daha gelme."

Sanki karısı onu hayatından kovmamış, sanki az evvel öfkeyle eline vurup bardağı kırmamış gibi temiz bir bardak çıkardı adam, çekmeceyi kibarca kapattı ve tekrar ılık su doldurup içine birkaç tane karanfil attı. Üzerine kapağını kapatıp demlenmeye bıraktı.

Yağmur yanağındaki yaşı silerek soluk soluğa kocasına bakarak sakinliğinde delirirken, "Evlenirken sözleşme imzalamıştık." dedi titreyen sesiyle. Sanki solukları sırtından bağlanmış bir ipti ve ne zaman

derince içini çekse sırtı ağzından dışarı çıkacak gibi acıyordu.

"Boşanmak istiyorum. Tek şart koymuştum, şimdi o şartın yerine gelmesini istiyorum." dedi tek seferde. Öyle hızlı ve hırslı alıyordu ki soluklarını, boğazı acıyor, göğsü yanıyordu.

Ve bir psikolog kadar kendine özgüveni ve sabrı olan kocası sadece başını yana kırmış, "Öyle mi?" diyordu onu öfke krizlerine sokan bir uysuklukla.

"Hemen yarın."

"Neye dayanarak istiyorsun bunu sevgilim?" dedi adam sesinde gram üzüntü olmadan.

Yağmur öfkeyle baktı gözlerine, burnuna kafa atıp kibrini yerle bir etmek istedi. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Yooo, ciddiyim. Boşanmayı neye dayanarak istiyorsun?"

Şimdi çıldıracaktı kadın, şimdi cinnet geçirecek ve kocasını boğacaktı. Bu sakinlik neydi şimdi, deliriyordu insanı.

"Bulut git." dedi dişlerini sıkarak.

"Kötü bir koca mıyım?" diye devam etti adam duru bir sesle.

Başını apansız ona çeviren Yağmur suratını asarak başını iki yana salladı. Yanağından süzülen yaşlar kucağındaki beyaz nevresime damlıyordu.

"Seni aldattım mı?"

Somurtan kadın bunun düşüncesine bile katlanamazmış gibi ona ölümcül bir bakış atarak başını salladı yine hayır anlamında.

"O zaman şiddet uyguluyorum, ya da sana bakamıyorum." diye yeniledi sözlerini adam.

Yine başını salladı kadın üzgünce. Bulut ona en öfkeli olduğu anda bile kıyamazdı ki. Onun iki katı olabilirdi, ondan yüz kat daha güçlü de olabilir ya da daha zeki ama ona zarar verecek tek bir eylemi aklına bile getirmezdi, bilirdi.

"Sevmiyor muyum seni?" dedi artık sesinde az da olsa keder titreserek. İşte duygularını saklamayı beceremiyordu o da artık.

"Seviyor musun?" dedi Yağmur kalbi acıyarak atılırken, ağzından hiç duymamıştı bu sözcüğü. Bulut ona bir kere bile *'Seni seviyorum'* dememişti net bir şekilde. Aşkım demişti, sevgilim demişti, alelade sevgi sözleri fısıldamıştı ama hiç sevgisinden bahsetmemişti.

Bulut bardağı da yanına alarak yatağının yanına geldi. Yatağın ha-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fiyçe kenarına oturarak sarsılmasını sağlarken, bardağı kansının ellerinin arasına bıraktı. Yağmur beyazlamış yorgun teni, ağlamaktan içi kızıl bir halkayla kaplanmış mavi gözleriyle ona çaresizce bakarken, adam uzandı ve alnından kaşına dökülen bir tutam saçını kenara çekti.

"Ben senin yarana bakıp nasıl acıdığını anlıyorum da, sen benim gözlerime bakıp neye kırıldığımı anlamıyor musun yağmur gözlüm?"

"Bulut..." diye inledi Yağmur hıçkırmamak için kendini sıkarken.

"Sözlerinin beni acıtmaktan ileri gitmediğini, yaptığın hiçbir oyunun beni etkilemediğini göremiyor musun? Kör mü oldu güzel gözlerin bu genç yaşta, sana nasıl çaresizce tutunduğumu, senden vazgeçmeyeceğimi göremiyor musun? Oynama, üzme, kırma, ne kadar hırçın olursan ol, ne kadar zehir kusarsan kus, ne kadar canımı yakarsan yak, senden gitmeyeceğim... Anlamıyor musun, ben seninleyken benim..."

Anlıyordu anlamasına da, çaresizlik büküyordu umudunun boynunu. Yağmur gözlerini suçlu suçlu kaçırınca, Bulut usulca dokundu çenesine ve yukarı kaldırdı narin başını. "Şu hayatta gurur duyduğum, yapmaktan asla pişman olmadığım tek şey seni sevmek. Hâlâ anlamadın mı yağmur gözlüm, ben seni çok seviyorum."

Yağmur elindeki bardağın dökülebileceğine aldırmadan sarıldı adamın boynuna. Islak yanaklarını soktu boyun kökünc, derin derin koklayarak tenini öptü defalarca. "Gitmelisin," dedi soluksuzca, "Gitmelisin."

"Sen de geleceksen, neden olmasın?"

"Üzeceğim seni, kahredeceğim. Ben unutacağım, sen eriyeceksin."

Bulut gülümsedi. "Çiçek'i düşün Yağmur. Nasıl sevdin onu?"

Yağmur geriye çekilerek meleğini düşündü, yüzünde mahzun bir çiçek açtı farkında olmadan. "Can gibi sevdim, bu nasıl soru?" diye kaşlarını çattı.

Adam alnını alnına yaslarken yanaklarını kuruladı parmaklarıyla. "Can gibi sevdim seni." dedi ılık nefesini tenine vererek. Gözlerine bakarak kaşını okşadı. "Gece uyandığında kızıyor muydun ona? *'Neden uyandın yine'* diye azarlıyor muydun? Gülümseyerek, sevgiyle yaklaşıyordun, yatıştırıyordun değil mi? Altını değiştirirken bir kere bağırdın mı? *'Neden altına işiyorsun, bıktım bu pislikten'* dedin mi? Oynayarak, şakalaşarak temizlemedin mi bu dünyada en çok tiksindiğimiz şeyi? Karnını doyurduğunda, sanki sen dünyayı yemişsin gibi

tomtok olmadın mı?"

Bunları nasıl bilebilirdi Bulut, erkekti, anne değildi, tüm anneler bunu karşılıksız hissederdi ama o kocasıydı. "Bu farklı Bulut, o benim bebeğimdi." dedi Yağmur çaresizce.

"Sen de benim bebeğimsin Yağmur, canımsın. Ayrılmam senden, o zaman nefes alamam, ölürüm."

"Ben ölüyorum... zaten ayrılacaksın." dedi Yağmur yanağına yaşlar sıralanırken. "Hem de en kötü ölüm benimkisi. Bedenim kalacak, anılarım ölecek, sonra onları da alıp gideceğim bir gün."

"Ölümü ne kadar çabuk kabullendin sen böyle, demek benden bu kadar çabuk bıktın. Oysa beni aramak için gelmedin mi sen bana? Koynunda bir resim, gözlerinde umutla aylarca benim için bana katlanmadın mı sen?"

"Ne... ne diyorsun sen Bulut?"

"Bendim." dedi adam acı içinde konuyu çevirip kadının içini rahatlatarak. "Resimdeki adam, ablanın kuzeni bendim."

"Yalan..." dedi kız inanmayarak. Burnunu çekti.

"Yalan değil, Allah'ın üzerine yemin ederim bendim. Rüzgâr resmi gösterdiği an şaşkınlığımın tarifi yoktu, onun inadının bir sebebi olmalıydı ama aklımı o kadar seninle bozmuştum ki düşünemedim. Seni öyle sevdim ki, benden hiç gitme istedim. Zorla ya da isteyerek yanımda kal istedim."

Kadının ıslak gözlerindeki şaşkınlık çok inandırıcı durmayınca cebinden çıkardığı resimleri eline vererek "Bak bu eskisi, bu da bendeki. Nisa'nın eline nasıl geçti resim bilmiyorum ama bu resimden dört kişide vardı." Yağmur şaşkınca hıçkırarak resme bakarken elleri titriyordu ve hastalığının hüznüne bu şaşkığa yer kalamayacak kadar çi acıyordu.

Bulut resmi elinden alırken "Ankara da açıklayacaktım, daha önce açıklayacaktım ama çekindim. Güvenini kaybetmekten korktum. Resmi ilk gördüğüm an açıklamaktı gereken gerçeği sana ama gideceğinden korktum. Yağmur ben seni bencilleşecek kadar çok sevdim. Gitme olur mu? Ne olursa olsun vazgeçme... Benden gitme, bizden gitme. Henüz pes etme."

"İstemiyorum..." dedi kız hıçkırarak sarıldığı adamın omzunda salya sümük ağlarken. "İstemiyorum Bulut, ölmek istemiyorum; seni, kızları, ablamı bırakmak istemiyorum. Görmüyor musun korkuyorum, kimseye demesem bile ben çok korkuyorum. Ölmekten kor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kuyorum. Sizi bırakmaktan korkuyorum. Kavuşmuşken ayrılmaktan korkuyorum."

"Biliyorum, çünkü ben de seni kaybetmekten korkuyorum. Hep korktum, hep de korkacağım." Yanağını avuçlayarak sıktı. "Sen bana Allah'ın mucizesini getirdin, kızımı getirdin. Bir resmin rotasında dünyaları hediye ettin. Yağmurum... Ben umudu kestiğim anda gelsin. Allah'ın en büyük hediyesisin. Belki daha önce kurtulan olmamış bu hastalıktan ama inan bana biz ilk olacağız. Allah büyük, inanıyorum çabalarımızı karşılıksız koyamayacak. Birlikte savaşacağız. Öyle teslim olmak yok hemen. Sen de bana yardım edeceksin." Kadının gözlerindeki ışık sönerken burnunun ucundan öptü. "Tut ki başaramadık, ne yaptıysak olmadı. O zaman her günü son günümüz gibi mutlu, huzurlu, sonsuz bir aşkla geçireceğiz. Allah bize ne kadar ömür biçtiyse, yan yana, can cana, koyun koyuna geçireceğiz. Tek bir anını, tek bir nefesini, tek bir zamanını bile boşa harcamayacağız."

"Gitmeyecek misin sen şimdi?" dedi kadın hıçkırarak gözlerine umutla bakarken.

"Gerçekten gitmemi ister miydin sevgilim?" dedi adam acı sesine oturup ağırlaştırırken.

"Beni bırakma olur mu?" dedi Yağmur çaresizce. "Seni unutmak istemiyorum. Ölmek istemiyorum, senden ayrılmak istemiyorum. Bulut beni bırakma!"

Karısına sarılıp omzuna öpücük koyarak kokusunu içine çeken adam, "Her şeyi unut, bunu sakın unutma Yağmur. Bulut, Yağmur'u çok sevdi." diyerek kabalaşan titrek sesiyle soludu.

"Unutacağımı biliyorsun. Yağmur, Bulut'u unutacak."

"Yağmur, Bulut'u Unutursa... Bulut, Yağmur'a hiç bıkmadan bunu hatırlatacak. Çünkü Bulut, Yağmur'u çok seviyor."

"Hava çok soğuk!" dedi kadın titrediğini saklamak istercesine.

"Güneş birden doğacak sevgilim. Bahar ansızın gelecek. Ve biz henüz açan kır çiçeklerinin arasında el ele dolaşacağız seninle. Bu kış uzun sürmeyecek. Bulut ve Yağmur birlikte gökkuşağını getirecekler. İnan bana... Güven. Hep güvendiğin gibi, yine güven."

Yağmur kocasına sarılıp hıçkırarak haykıra haykıra ağlarken ilk defa, adam sessizce akıttığı yaşlarını ona çaktırmadan sildi. Onun içinin boşalmasını, korkularının dağılmasını sağlamak için dakikalarca konuştu onunla; sabırla, şefkatle, umutla gerçeği çarpıtmadan, olacağı göz ardı etmeden, umut aşılamadan ama ümidini öldürmeden

saatlerce konuştu. Korkularıyla birlikte yüzleşeceklerini, her zorluğa birlikte göğüs gereceklerini, ellerini ilk tuttuğu günkü gibi bırakmayacağını, mutluluğu da, acıyı da paylaşacaklarını dile vuran onlarca kelime, onlarca cümle sıraladı kulağına. Sımsıkı sarıldı, hem varlığıyla, hem ruhuyla, hem kalbiyle sarmaladı onu. Güçlü olacaktı, onun savaşması için, yüreklenmesi için, umutlanması için güçlü olacaktı. Bir süre sonra göğsünde kesik hıçkırıklarıyla kendine gelmeye çalışan kadının saçlarını okşarken, "Söyle bakalım beni kaç sene koynunda sakladın?"

Yağmur anlamayınca kaşları çatıldı. "Hangi göğsünü daha çok gördüm?" diyen adamın hınzırlığına gülerek, yarım ağız homurtusuyla omzuna çaktı.

"Ne kadar sapıksın Yağmur, senelerce göğüslerini göstermeye çekinmedin mi?" yaptığında kız kıkırdamaya başladı, Bulut karısına iç gererek sımsıkı sarıldı. "Evet gelelim cezana." diye gülümsedi geri çekilirken.

"Ne cezası?"

"Benden sakladın, kaçtın, korktun... Bunu göz ardı edeceğimi nasıl düşünürsün?"

Yağmur dudağını ısırarak kaşlarını kaldırdı ve masumca bakarak, "Çok kızacak mısın?" diye sordu çocuk gibi ürkekçe.

"Kızacağım." dedi adam ciddiyetle.

"Azarlayacak mısın?" diye sordu korkuyla.

"Hem de çok." dedi burnunu cezalandırır gibi sıkarken.

"Kalbim acıyacak mı?" dedi kadın ürpererek. Keşke tokat atsaydı, acısı geçerdi, dil yarası geçmeyecekti, biliyordu ve adamın amacı da buydu zaten, yaralayacaktı ki bir daha acısını unutmasın. Aynı hatayı tekrarlamasındı.

"Biraz acıyacak yüreğin sözlerimle, biraz da küseceksin belki."

Sarıldı kocasına. "Çok sert çıkma ama bakarsın dayanamam ben de sana kızarım."

Adam ona sarılıp saçlarını okşarken gülerek, "Ben ne yaptım da yağ gibi su üstüne çıkacaksın?" dedi huzurla.

"Âşık ettin beni kendine, daha ne yapacaksın. Hiç hesapta yoktun sen Bulut Bey, bu suç değil mi?"

"Bence bu kader..." dedi daha sıkı sarılmayı dileyerek. Gözlerini kapattı, varlığına hapsetti ruhunu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bence bu aşk..." dedi Yağmur gülümseyerek, mavi, ıslak gözleri mutlulukla parlıyordu. Daha çok sokularak kokusunu içine soluda. "Seni unutmama izin verme."

"Seni sevmekten vazgeçmeyeceğim." dedi adam huzurla.

"Seni sevmekten vazgeçmeyeceğim." dedi kadın tıpkı kocası gibi umutla. Nefes alamıyordu. Göğsü feci şekilde acıyordu. Bu çeşit bir acının var olduğunu unutmuştu. Kendi başına somut bir varlığı varmış gibi bir acı sinesini deşiyordu. Keskin kenarlı ve parlak renkli bir bıçağın sert hamlesi gibi bir şeydi. Onca yaptığına rağmen, öfkeli sözlere rağmen, kocası yanındaydı, bırakmamıştı. 'Git' derken bile *'kal'* diye yalvaran kalbinin sesini duymuş, hep yanında, hep canındaydı.

Adam kadına sert emirler verip azarlar çekerken, suçunu bilen Yağmur kabahatli duruşundan kurtulup tekrar bakabilmeyi başarmıştı öfkeli gözlerine. Hatta tatlı bir gülümsemeyle özür bile dilemişti. Kolları onu sarıyordu ve yatıştırıcı fısıltıları korkularının bazılarını götürüyordu çok uzaklara.

"Bir daha böyle saçmalıklar yaparsan seni çok kötü cezalandırırım, yemin ederim içim acısa bile yaparım. Benden hiçbir şey saklamayacaksın Yağmur, ucunda ölüm bile olsa bileceğim."

Adamın sesi öfkeyle kalkıp inen göğsüyle bütünleşince, korkan kadın ürkekçe gözlerini kaldırdı ve söz verdi masumca, hiçbir şey saklamayacaktı.

Ertesi gün hastaneden çıkmak için ilk adımlar atıldı. Kendini toparlayan, kocasının desteğiyle ruhundaki yaraları sarılan Yağmur yeni hayatına hazırlanmıştı. Ancak dağ başındaki evine gitmek yerine kocası onun daha çok rahat edeceğini düşündüğü için İstanbul'daki evine götürmekten bahsettiğinden beri biraz tedirgindi.

Bulut işlemleri yaptırıp doktorlarıyla görüşürken, hastane üzerine üzerine geliyordu Yağmur'un. İnsanların onun hakkında konuştuklarını duyumsuyor, hemşirelerin fısıldaşmalarını hissediyordu. Nedense bazı insanlar bir kişinin öleceğini düşündüğünde öyle yapardı. Arkasından ya da o kişi tam orada dururken, gözlerinin içine bakarken fısır fısır sesleriyle, kaçamak bakışlarıyla hakkında konuşurlardı. Bunu daha önce yaşamıştı yine yapıyorlar, ona *'genç yaşta ölecek, yazık'* der gibi bakıyorlardı.

"Zavallı." diyordu bir hemşire başını sallayarak "Daha çok genç miş."

Solukları hızlanıyor, nefesi daralıyor, kaçtığı tüm korkuları üzerine geliyordu. *'Daha ölmedim, henüz buradayım, sizi görüyorum, duyuyorum'* diye avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu ama yapamıyordu. Acınası gözlerle bakmalarına katlanamıyor, arkasından duymuyormuş gibi konuşmalarına dayanamıyordu.

"Bitmedi mi hâlâ?" dedi kocasına sokulup huzursuz bir duruşla.

"Bir şey mi oldu?" dedi adam etrafına bakınarak iç dünyasından habersiz.

Yağmur başını salladı hayır der gibi, "Kızımı özledim." diye yalan söyledi, daha ilk günden. Bulut kaşlarını azarlayarak kaldırınca, kadın çaresizce homurdandı. "Bana ölecekmişim, şimdi ölecekmişim gibi bakmalarından nefret ediyorum. Gidelim lütfen." dedi sıkıntıyla.

Adam sarıldı ona, sıkıntısını hafifletmek için sımsıkı sarıldı ve oturduğu yerden kaldırıp kucağına aldı. "Hissediyor musun?" dedi kadın başını omzuna yaslarken.

"Neyi?"

"Huzurun ayak seslerini..."

Ve adam yürüyerek çıktı hastaneden... ve kadın hissetmişti ilk defa huzurun ayak seslerini, onlarla geliyordu.

Yola çıktıklarından beri hiç konuşmuyor, birbirlerine sokulmuş sessizce yolu izliyorlardı. Yağmur çaresizliğini düşünüyor, Bulut daha şimdiden çare aramak için neler yapması gerektiğini kafasında tartıp biçiyordu. Yurt dışındaki doktorlarla irtibata geçmeliydi! Dünyanın en iyi kimyagerleriyle görüşmeliydi. Belki de alternatif tıpta bunun için bir çare vardı, araştırmalıydı. Kocasının yanağına dokundu kadın hüzünle, varlığı yanında ama aklı milyonlarca kilometre uzakta olanı yanına istedi.

"İşte bunu istemiyordum." dedi birden duygulu bir sesle, menekşe gözlerinin içi yine yaş dolmuştu. Oysa menekşeler çok fazla suyu sevmezdi; solardı, çürürdü, onlara iyi gelen tek şey serin bir ortam ve gün ışığıydı.

"Neyi?" dedi adam dalgınca karısına bakarak.

"Benim için vakit geçirmeden çare aramaya başlamanı istemiyordum. Sürekli bunu düşüneceksin, her duyduğun umuda kapılacak, herkese inanacaksın. Sürekli beni ittirerek *"Bak bu kesin tedaviymiş."* diyeceksin. *'Çare bunda'* diye diye boğacaksın. Bulut düşünme, olsa onca doktor göremez miydi çareyi? Olsa birileri kurtulmaz mıydı? Ölüyorum, bunu kabul et önce."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ölüm, ne kısa ama ne derin bir sözcüktü. Hafifti ama düştüğü yerdeki gölgesi bile karanlık bir kayboluştu. Adam dişlerini öfkeyle sıktı, kadın kasılan çenesini okşadı şefkatle, açmaya çalıştı dişlerini sevgisiyle.

"Ölüm bir bitiş değil. Ölüyorum Bulut, kabul et ya da etme ama şu anda yaşıyorum da. Ondan geldim, yine ona gidiyorum. Ama şimdi ölmedim daha, lütfen beni her an ölecekmişim gibi kendinden, düşüncenden, kalbinden, bedeninden uzak tutma. Bir şey değişmedi hayatımızda, biraz unutkan, biraz dağınık olacağım hepsi bu."

Başını kocasının geniş göğsüne yaslarken adamın nefesi titriyor, ağlayamadığı için göğsü kesik kesik soluklarıyla alçalıp yükseliyordu. Yağmur göğsünü okşadı, yatıştırmaya çalıştı. Bulut yumruk yaptığı elini dişlerinin arasına sıkıştırıp ısırdı. Yağmur bunu fark etti ama görmezden geldi, duygularını yanında yaşamaya da, öleceğini kabullenmeye de, alışacaktı.

Yağmur nasıl savaşmayı kabullendiği gibi ölümü de kabullendiyse, o da kabullenecekti. Umut bitmezdi. Hak talep etmedikçe, can bedenden çıkmazdı. Taştan çiçek bitiren Mevla, ölümden yaşam hediye ederken ona da belki bir kolaylık sağlardı. Duâ edecekti, hem bu dünyalık, hem ahretlik yaşayacaktı.

Eve yaklaşırken tedirginliği azaldı. Mahru ablası nasıl meraklanmıştı kim bilir, ya Ayrin, aklını kaybetmiş olmalıydı. Çiçek ne düşünmüştü hakkında kim bilir, onu aramadığı için kızgın hatta küs olmalıydı meleği. Araç büyük bir malikânenin devasa demir kapısının girişinde durdu. Yağmur meraklı bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Güvenlik kumandayla kapıyı açarken, heyecanını, korkusunu bastırmayan Yağmur derin bir nefes aldı. Saray gibi şatafatlı, kuleler gibi görkemli bir evin bahçesine saptığında araç, rengârenk çiçekler, yemyeşil taze çimler, büyük ağaçlar onları karşıladı.

"Bu kadar zengin olamazsın değil mi?" diye soluksuz kaldı Yağmur, Bulut araca bindiklerinden beri ilk defa rahat bir solukla buruk buruk güldü.

"Sandığından daha zenginim aslında." diye böbürlendi adam, kadın onun kibirli haline bakıp burun kıvırırken, adam işaret parmağıyla burnuna dokundu. "Çünkü size sahibim, benim en değerli hazinem sizsiniz."

İşte bu iyi gelmişti, gülümsedi. "Romantik bir Bulut gördüm sarkim..." diye dalga geçti kadın.

"Ben de biraz yatak ve kollarımda çıplak bir beden görmek için can atıyorum."

Yağmur kızararak kaçırdı gözlerini, adam arsızca dokundu yanağına. "Sonra istekli bir kadın, sevgi dolu ve arzulu... Ah..." dedi kaşlarını çatarak, "Ha birde sertlik seven."

Yağmur ağız dolusu kahkaha atınca adam, "Bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor? Yemekten sonra hemen odamıza çıkarız, ben Yağmur dinleniyor diye yalan söylerim, sen ..." dediğinde Yağmur omzuna vurdu. "Bulut sus artık, ilk adımlarımız kavgayla olmasın." dedi yalancıktan kızarak.

"Doktor ne dedi biliyor musun?"

"Ne dedi?"

"*Sevgi onu iyileştirecek* dedi. Bir de *cinsel istekte artış olabilir* dedi Ben de *ne yapayım, katlanırım* dedim boynumu büküp. Bazı şeylere iyi tarafından bakmalısın. Bu demek oluyor ki..." derken Yağmur gülerek kolunu çimdikledi. "Bardağın dolu yanını kafana boşaltmadan in arabadan!" diye tısladı gülerek. "Sevgilim, iyileşmen için yirmi dört saat sevişmemiz şart. Bence en iyi reçete..." dedi özlemle ıslattığı dudaklarını seksi bir şekilde bükerek. Yağmur onun şakalarına gülerken aslında içinin nasıl yandığını saklamaya çalıştığını biliyordu. İşin gerçeği buna çok da itirazı olmazdı. Çünkü ne kadar öperse öpsün, sarılırsa sarılsın, sevişiğinde bile zor diniyordu içinde çağlayan aşkı.

Kocasının inmesi için uzattığı elinden tutarak koltukta poposunu kaydırdı. Bulut onu kucağına alıp ayaklarının üzerine basmasından endişelenerek göğsüne çekerken, Recep'in getirdiği tekerlekli sandalyeyi es geçti. Yağmur da halinden şikâyetçi değildi zaten, sımsıkı kollarını boynuna doladı. Olmak istediği yer tam da burasıydı.

Ayrin üç katlı malikânenin devasa kapısından heyecanla fırlayıp dışarı çıkarken, arkasından koşmaya çalışan minik kızının sesi geliyordu. "Teyze beni bekle, önce ben sarılacağım anneme."

Ve en son kapıda gözleri nemli ablası göründü. Pekâlâ, eğer ölmesi gerekiyorsa en azından burada olacaktı bu ölüm. Sevgili evinde, yanında kocası, kızı, kardeşi, ablası, sevdiği insanlarla çevrelenmişken... Onu sıcak pamuklu yün gibi sarıp sarmalayan endişelerini hissedebiliyordu ve aynı anda mutluluklarını da. Bir örümcek ağı gibi örülüyordu huzur çevresine. Dantel gibi, nakış nakış işliyordu umut güzellikleri yeniden ömrüne.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bulut eve doğru yürürken, Ayrin hiç umursamadan ablasının üzerine atlayıp boynuna sarıldı.

"Kızım eve kadar sabret düşeceğim." dedi Bulut ablasını çekiştiren kıza ama Ayrin ağlayarak sımsıkı sarılıp varlığını hissetmeden rahatlayamayacaktı belli ki.

"Sana küsüm." dedi eniştesine bağırarak. "Konuşma benimle."

"Hayda, birdi iki oldular." dedi Bulut sitemle. "Hepsi senin yüzünden Yağmur, bu kızları bana karşı sen dolduruyorsun."

"Ben ne yaptım?" dedi kadın şaşkınca gözlerini kırpıştırarak.

"Suçunu kabul et bari daha cezanı bile ödemedin."

"Bulut..." dedi adamın arsızlığına kızan kadın.

Çiçek babasına kızgınca 'hıh' yaparak başını yana çevirdi, dudaklarını büzdü ve kollarını göğsünün altında bağladı. "Ben de sana küsüm Sadece Arkadaşım Bulut."

"Al işte gördün mü, bana ne dedi." diye dişlerini sıktı adam.

Sonra annesine bakan Çiçek, "Sana küsmem geçti anne, çok mu hasta oldun? Ayakların acıdı mı, neden sardılar böyle?" derken dikkatle sargılı ayaklarını inceliyordu.

"Ben de gidip kafamı duvara vuracağım, belki kanarsa barışırlar." dedi adam ciddiyetle, Yağmur kıkırdadı.

"İçeri geçelim mi?" dedi Bulut önündekilere *'kucağımda tutmakta olduğum bir kadın var'* der gibi ittirerek.

Ve Yağmur ürperdi kollarında. "Her şey yolunda." dedi kulağına eğilen adam, "Korkma, seni yere düşürmeyeceğim."

"Ah korktuğum şey kesinlikle bu değildi." dedi kadın tek kalacakları anı düşünerek ve derhal lafı çarpıttı. "Ayrin'in bakışlarına baksana, bizi tek ayak üstünde sıra dayağına çekecek gibi. Ya Çiçek, o da iş birlikçisi olmaya dünden hazır."

Aslında dili şakısa da mutluluk yalanlarını, her nefesi yakıcı bir acıydı ve bu acı veren ayrılık için savaşmak zorunda olması durumu daha da kötüleştiriyordu. Sadece acı ve daha fazla acı hissettiriyordu her mutlu söz yalanı. Herkes onu azarlayıp daha evvel söylemediği için kırgın kırgın konuşurken, suçlu psikolojisine bürünen Yağmur yüzeysel soluklar aldı. Tüm süre boyunca, panik damarlarından hızla aksa da belli etmedi.

Yağmur her şeye katlanabilirdi. Kendi ailesi yanına olduğu zaman ve Bulut yanında olduğu sürece... her şeye... Ölüme bile...

Ya da öyle sanmıştı. Ta ki kocasının gözlerindeki korku parıltısını görünceye kadar... Görüntü korkusunu geri getirdi. Bütün bedeni irkildi. Bütün kâbus gibi anılar hızla geri geliyordu. Yatağına yatırıp saçlarını okşayan adam içini okumuş gibi yanağından öptü.

"Geçecek." dedi kendinden emin bir tutumla. "Ve unutacaksın kötü anları." Ona itaat etti kadın. Gülümsedi. Bakışını adamın yüzünün sert hatlarında gezdiriyor ve o tanıdık toprak gözlerin içine işlemesine izin veriyordu. Kocası parmaklarını onunkilerin arasına geçirdi. Diğer eliyle saçını okşuyordu. Çok nazikti. Herkes odadan ayrılana kadar azarlarını dinleyip, tembihlerini çekti ve sonunda kocasıyla yalnız kaldı.

"Şimdi beni dinle, küçük asi şeytan. Evlendiğimiz geceyi hatırlıyor musun? Eğer unuttuysan keyifle hafızanı tazeleyebilirim."

Yağmur gülümsedi. Sadece kocası onu böyle bir anda gülümsetebilirdi.

"O akşam, birbirimize bazı sözler vermemizi önerdin ama sonra bir sebepten dolayı vermeyi ertelediğin. Pekâlâ, şimdi yapacağız. Ben vazgeçmeyeceğime söz vereceğim. Ve sen de ölmeyeceğine söz vereceksin. Tamam mı?"

Yağmur konuşmak için ağzını açtı, ama hiç ses çıkaramadı. Sanki biri sesini çalmıştı.

"Sonsuza kadar benimlesin, söz veriyorum." dedi Bulut. "Ve ondan sonra da ölümsüz süre benimsin. Şimdi, bana söz ver." Bulut'un gözleri parladı ve sesi duyguyla çatladı. "Söz ver bana, aşkım. Bana ölmeyeceğini söyle. Sensiz kalmayacağımı söyle."

Yağmur çaresizce dişlerini sıktı ve hafifçe başıyla onaylamayı başardı. Takdiriilahiye ne denirdi? Ve eğer ciğerlerinde biraz olsun hava kalmış olsaydı, çığlık atardı. Acı tıpkı ateş gibiydi. İçini yakıyor, dışını donduruyordu buz yanığı gibi. Solukları ciğerlerini yakıyordu. Fakat kocası ellerinin üzerini öptüğünde, acı azaldı, ağrı kesici gibi, onu hızla rahatlama takip etti, tıpkı ateşi söndürüp külleri sıvılaştıran bir yağmur gibi.

Adam dudaklarına uzandı, usul ve tutkuyla. İstekle aralandı dudakları. Ciğerlerine akın eden ilk soluk... onu serseme çevirerek tepetaklak etti. Dünya daraldı ve derin, karanlık bir kuyuya doğru giriyormuş gibi hissetti. O durmadan aşağı doğru düşerken, onu bir ip gibi sımsıkı saran o kuvvet veren sesi duydu.

"Seninle kalacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benimle yaşayacaksın."

"Seninle öleceğim Yağmur, ya da seninle yaşayacağım, her ikisinin yolculuğunda da benimlesin."

Karanlığın içinde bir umut ışığı için dönüp dururken yüreği, evet, diye düşündü kadın. Evet, bu kesinlikle evet! *Seninle var olacağım, ölüm ya da yaşam hangisi olursa...*

Eve ve çevreye alışmak kolaydı. Hatta evdeki çalışanların çokluğuna, huzurlu bahçesinde gezen korumaların değişkenliğine bile. Ailesi neredeyse Yağmur oraya çabucak alışıyordu. İyileşiyordu üstelik, ayaklarındaki yaralar kapanmış, ruhundaki acılar azalmış, kalbindeki korkuları hafiflemişti.

Gece mesaisinin, tatlı bir yorgunluğun sabahında, Yağmur'un gözleri kırpışarak başka bir güzel rüyaya açıldı. Bulut orada, yanındaydı. Ona sımsıkı sarılmış, yüzleri birbirine bakacak şekilde uyuyakalmıştı. Kesin yine gece uyurken onu izlemişti ve her zaman yaptığı gibi böyle uyumuştu. Hastaneden geldikleri günden beri, her gece onu izleyerek uyumayı kendine huy edinmişti. Kocasının yanağına dokundu, elinin altında hissettiği pütürlü yapıyı şefkatle okşarken, "Hey uykucu." diye fısıldadı.

Onun sesiyle huysuzlanan adam, "Biraz daha uyuyalım böyle." derken yanağına sert bir öpücük kondurdu ve henüz çıkan sakallan derisini çizerken kendine çekti kadını.

Yağmur tek dirseğinin üzerinde doğrulmaya yeltendi ama onun kıskacından kurtulamayınca, yaramaz bir çocuk yatağı zıplattı.

"Bırakırsan kalkacağım koca ayı..." diye sataştı adama.

"Kalkarsan buna seni pişman ederim." dedi Bulut ciddiyetle.

"Ya..." dedi kadın, "Peki buna sebep ne?"

"Henüz sarılmaya doyamadım." dedi adam biraz daha sıcaklığına sokulurken.

Yağmur onayladı, o da doyamamıştı, gözlerini yumdu ama susmadı.

"Yemek yiyebiliriz."

"Sonra." dedi adam gözlerini açmadan konuşarak.

"Sevişebiliriz."

"Hemen." dedi adam tek kolunu beline atıp onu kendine çekerek üzerine alırken.

"Ya hani uyuyordun?" diye nazlandı kadın oyuncak bebek gibi

evirip çevirmesine alışık olarak.

"Zilin sesini duymadan evveldi bu güzelim, hadi soyunmaya başla." diye emretti keyifle. Gülen gözlerle kocasına bakan Yağmur, güçlükle başını yana çevirdi. İstekli görünmek istemiyordu.

"Üstte olmak mı istiyorsun?" diye sataştı adam arsızca.

O sözleri duymak beklenmedikti ve beklenmedik şekilde özgürleştiriciydi. Derin bir nefes aldı. "Çocuklar acıkmış olmalı."

"Kocan da acıkmış."

"Kalk o zaman karnını doyuralım kocamın."

"Ama önce arzusunu doyurman gerek." dedi minik geceliğinin içindeki beyaz tenine aç aç bakarak. Yağmur kendini çıplak gibi hissedip ürperirken, adam göğsüne uzandı ve hiç itiraz kabul etmeden bir tanesini açığa çıkardı.

"Ablam bakabilir."

"Ablam aylardır bakıyor." dedi Yağmur geceliğini çekiştirip kapatmaya çalışırken.

"Bence şikâyetçi değil, tabii sen benden bıktıysan başka ve çek ellerini, manzaramı kapatıyorsun."

"Çok sıkıcı bir adamsın Bulut Toprak." dedi Yağmur arsız eline vurup geceliğini çekiştirip kapatarak, "Özellikle geceleri."

"Hım... sıkıcı adamı senelerce göğüslerinin arasında taşıdın." dedi adam birden geceliğini kaldırıp başını içine sokarak. "İşte bu dağın manzarasına bayılıyorum, başından beri hep olmak istediğim yerdeymişim."

Yağmur kahkaha atarak kafasını ittirmeye çalışıyordu ama kocasının çıkacağı yok gibiydi. "Ya Bulut..."

Bulut dilini şaklattı iştahla, Yağmur gülümsedi. "Bugün günlerden ne?"

Kocasının kafasını ittiren kadın "Pazar." dedi soluk soluğa. "Pazar günüyle ilgili önemli bir şey mi vardı?" diye soru merakla.

"Hayır."

Yağmur kendini doğrultup yastıklara dayanırken acıyla yüzünü buruşturdu ve birden. "Piknik..." diye hatırladı. "Yalancı, niye hatırlatmıyorsun?"

Bulut omuz silkti. "Evet birazdan Çiçek odaya damlar, o hatırlatır diye düşündüm. Hani o gelene kadar da..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Uf Bulut. Saat kaç?"

"Sabahın sekizi..."

En sonunda, yüzünde ufacık bir gülümseme belirdi kadının, henüz erkenmiş.

"Bir söz tutulduysa, diğerinin de tutulması gerekir." diye homurdandı adam.

"Hım, yani tehdit ediyorsun?" dedi kadın kollarının arasında sere serpe yatarken.

"Kızım verecekse ver, Çiçek gelir birazdan." dedi adam kızgınca.

"Ya ne odunsun, iki dakika romantik olamıyorsun değil mi, ayı mısın anlamadım ki."

Bulut üzerinde hareket etmeden durdu. Yağmur orada uzanmış, günün sıcak ışığında kızgınca ona bakıyordu. Adamın saçları dağınık, pijaması kırışık, çenesi tıraşsız ve gözleri şehvetle parlıyordu. Sadece tek bir adam böyle dağınık olup her zamankinden daha çekici bir şekilde yakışıklı görünmeyi başarabilirdi. Onun kocası. Onun hayatı, her şeyi... Bulut ona çapkınca güldü. Kadın ani bir korkuyla, tek eliyle saçını yoklamak için uzandı. Tıpkı korktuğu gibi umutsuz bir karmaşa halinde buldu. Makyajını silmemişti gece, yani kocası buna fırsat vermemiş onu yatağa atmıştı ve yorulunca öylece uyuya kalmıştı, kesin şimdi hortlak gibi duruyordu.

"Korkunç görünüyor olmalıyım." derken saklanmak için aradı bir şey bulamayınca elleriyle yüzünü kapattı.

"Deli misin? Bugüne kadar gördüğüm en ateşli hatunsun." dedi adam ve ekledi. "Sürme sürmezsen daha çekici olabilirsin ama yanakların siyah olmuş, ben kızıl görmeyi daha çok seviyorum."

"O zaman duşa gireyim."

"Hayatta olmaz, vakit yok."

Genç kadın çatlak dudaklarını birbirine bastırdı. "O zaman niçin bana dokunmuyorsun, belki duşa birlikte gireriz."

"İstemediğimden değil." Tek eli yüzüne uzanırken bir an için tereddüt etti adam. En sonunda bir parmak ucuyla yanağından aşağıya doğru dokundu. "Dün gece bana kesin kesin talimatlar verdin ya..." dedi adam iğneleyici bir sesle. "Küstün bana uyanmadan hemen önce, sana sarılmam, öpmem, dokunmam yasak. Seni güldürmeyeceğim, ağlatmayacağım, öfkelendirmeyeceğim ya da duygularını herhangi bir şekilde coşturmayacağım."

"Ya o geceydi, unuttum ben." dedi kadın nazlıca. Bulut yine dengesiz dengesiz konuşunca tepesinin tasını attırmış, ona arkasını dönmüştü ve adam sımsıkı sarılarak uyumasına izin vermişti. Ama şimdi sabahın, geceyi hatırlamanın ne âlemi vardı, hele bu kadar yakışıklı ve istekli dururken?

"Seninle sevişmek için hamle yapmam." dedi adam resmen kendini naza çekerek.

"Yaparsın. Naz yapmak kadınların işidir, erkekler küsmez, nazlanmaz."

"Yapmam, erkek adamlar sözünü tutar, karıma söz verdim."

"Ah ne kadar onurlu bir tutum." derken kızgınca, dişlerini sıktı. "Bulut Toprak beni hemen öpeceksin." Adam başını olumsuz anlamında sarsarken kadın başıyla onaylayarak ses tonunu ciddileştirdi. "Derhal, yoksa bunun getirisi sana yol, su, elektrik olarak geri dönecek."

"Söz verdim, sana dokunmayacağım."

"Gece kızgındım. Vazgeçtim sözünü tutmanı istemiyorum."

"Ben sözümü tutarım."

"Ne yani yatakta kardeş kardeş mi yatacağız artık?" Resmi ses tonunu takındı ona ve küsçe gözlerini kırpıştırdı. "Öyle olsun." dedi yavaşça. "Bana başka çare bırakmadın."

Bulut gözlerini şüpheyle kıstı. Yağmur bakışını ikisinin birleşmiş ellerine dikti, sonra usulca kaldırıp adamın parmağını ağzına aldı. İnler gibi kasılan adamın soluğu kesildi bir anda. Bulut parmaklarını emen kadına soluk soluğa bakarak, "Bu bir teklif mi?" diye sordu.

Yağmur başıyla onayladı, temkinli bir soluk almak için durakladı. Onun soluğuyla ıslanan başparmağı genç kadının elinin üzerinde daire çizdi. Boğazından çaresiz bir gülümseme yükseldi.

"Gülme." Bulut onu susturdu, tek elini omzuna koyarak onu hareketsiz tuttu. "Gülme."

"Elimde değil, yine sözlerini yediğin anlarda çok tatlı oluyorsun." Yağmur bu dürtüyü elinden geldiğince bastırdı ama adamın yüzündeki o ekşi tutum onun kahkaha atmasına sebep oluyordu. Bulut huysuzca konuştukça o güldü, sonra titrek bir elle gözlerindeki yaşları sildi.

Kocasının yüzüne bir panik ifadesi yayıldı. Onun ağlamasına dayanamıyordu. "Lanet olsun. Şimdi de sana dokunduğum için mi ağlıyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gülerek ağlatan ilk adamsın, severek dövdüğün gibi."

"Tek adamım."

"Ve zalimin tekisin." dedi kadın istekle dudaklarını bükerek. Adam o dudakları yalamak istedi.

"Ve inatçı kadının kocasıyım."

"Ve âşık kadının kocasısın."

Adamın koyu renk kaşları alçaldı ve onların altındaki gözlerine çok ciddi bir bakış yerleşti. İki eliyle birden genç kadının elini sıkarak, "Uladi beni baştan çıkar, sözümü bozduğuma üzülmeyeyim." dedi arsızca.

Aklına aniden bir şey gelen Yağmur "Bulut, o fotoğrafı unuttuk..." diye cırladı.

"Unutmadık."

"Yani kim olduğunu biliyor muyum?" dedi kadın şaşkınca. "Rüzgâr Bey kim olduğunu açıkladı mı?"

"Ben açıkladım." dedi adam mesutça "Ve sen de şaşırdın, hatta şok geçirdin."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"O zaman söylesene kim o?"

"Beni ikna et..."

Yağmur cevap vermedi; ona uzun, sevgi dolu bir bakışla baktı. Bu adam onu hayat kadar çok seviyordu. Sürekli söylemesine gerek yoktu. Her hareketi, duruşu bakışı... Bulut eğilerek yaklaştı, saçını şakağından kenara çekti. "Şimdi ilk hamleyi sen yapmazsan burada kaskatı kesilen bir adamla evli olacaksın."

Yağmur dudakları onunkilere dokunurken, kaslı tenine sürten elini de sinsice kamının aşağılarına yönlendirmişti. "Bunun gibi mi?" Ve adam inleyerek gözlerini kapattığında, istediği cevabı almıştı. Tıpkı ilk öpücükleri gibi... Dudakları birbirine temas etti, sıcak ve sertti ve sonra... bitiverdi. Lanet adam kendini tutmakta ustaydı.

Karşı koymaktan âciz bir şekilde, "Bulut." diye fısıldadı, "Kıpırda yoksa çok fena olacak."

Bulut kahkaha attı. "Hayır."

"Hayır mı?" Yağmur içten içe sinirlenerek adamın dudağını ısırdı ve cezalandırırcasına kaşlarını çattı.

"Ah."

"Cezalandırılmak mı istiyorsun be adam?"

"Nasıl cezalar mesela?"

"Ah sandığın gibi değil, kanepe mesela, salon mesela..."

"Hım bayılırım fantezi yapan kadınlara. Demek salon, kanepe..."

"Ya iğrençleşme, derhal hareket etmiyorsan eşyalarını da al salona yerleş."

"Benden ayrı kalabilecek misin peki, gece yanıma gelip '*Kay ileri koca adam, bana yer kalmamış*' deme de sonra."

"O bir kere oldu tamam mı?" dedi Yağmur somurtarak.

"Hiç de, üç kere kovdun beni odadan ve üç kere yanıma geldin."

"Ben televizyon izlemek istemiş olamaz mıyım?"

"Odanda varken mi?" dedi adam zekice bir hamleyle.

"Salon benim evim değil mi, sana ne belki orada izlemek istedim!"

"Ah pardon." dedi adam alayla. "Bir dahakine sen filmini izlerken yanından kalkarım."

"Öldürürüm seni adam, yanımdan ayrılmayacaksın. Sarılacaksın ve okşayacaksın."

Yağmur kocasına nazlıca sokuldu ve parmaklarını çıplak göğsündeki tüylere saldırarak, "Bulut beni birazcık sevemez misin?" diye vicdanına sataşarak sordu. Sesi, duruşu, bakışı çok masumdu.

Bulut onun yanağına dokunarak bakışını tekrar güçlü, yanık tarafına değil de, hayallerini zorlayan yakışıklı yüzüne doğru çevirdi. "Hayır, meleğim." dedi soluk soluğa. "Seni birazcık sevemem. Eğer istediğin oysa farklı bir adam bulmak zorundasın." Parlak kahverengi gözleri yine çikolata tadındaydı ve duygu yoğunluklarıyla nefes kesiciydi. Başparmağıyla kadının alt dudağını okşadı. "Sen konusunda ne kadar cimriysem, sevgin konusunda o kadar cömertim. Çünkü ben seni birazcık sevemem, her zaman tümüyle sevebilirim. Bedenimle, aklımla, kalbimle, ruhumla ve küçük Bulut'la..."

Omuz başları filiz veren kadının kalbi havada süzüldü son söylediği söze kadar ve adama okkalı bir yumruk çakmak istercesine bakarak "Ya iki saniye iğrençleşme ya, ne güzel masal gibiydi her şey, sonunda içine ettin." diye soludu.

Adam keyifle gülerken omuzlarından tutup kendine çeken Yağ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mur, "O zaman." demeyi başardı. "Sevişmek için ne bekliyoruz, yazılı izin mi? Tümüyle seven adam."

Adamı ateşli bir öpücük için yakınına çekti. Bulut geri çekildi. "Emin misin, kanepe falan?" diye sordu. "Sonra gece başımın etini yeme, seni kandırdığımı öne sürerek." Şimdi ciddi görünüyordu.

"Düşün, sevgilim sana her şeyimi sunuyorum." dedi kadın arsızca.

"O zaman kabul ediyorum."

"Ben de reddediyorum, bu kadar naz âşık usandırırmış, ben de usandım kalkıyorum." diyerek oyuncu bir hamle yapınca adam onun üzerine devrilerek hapsetti bedenini bedenine.

"Beni seviyor musun?" dedi her sabah bıkmadan sorduğu gibi Yağmur gözlerine bakıp yanaklarını okşarken.

"İtiraf etmem gerekirse, sevmiyorum..." Yağmur omzuna sertçe vurunca "Ben sana ölüyorum kadın, bilmiyor musun?"

"Bana meydan okuma."

"Her gün sana meydan okuyacağım ve her gece seni isteyeceğim ve her istediğimde seninle sevişeceğim."

"Söz mü?"

"Söz."

Yağmur onun elini yüzünde tuttuktan sonra dudaklarını avuç içine bastırarak, yanık yanağını okşadı, sonra başını çevirip sıcak bir şekilde öptü.

"Yarım saat bize yeter mi?"

"Yetmez ama idare edebiliriz, daha önümüzde koca man bir gün var, arada bir mola iyi olabilir..."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Senin her susuşunda, her sessiz kaldığında,
her dalıp gittiğinde ben,
Hayal kuruyorum, duâ ediyorum sadece,
"Ne olur Allah'ım, beni de götür gittiği yere..."

Birkaç akşam sonra, ev huzurunda, bahçe ferahlığında, tüm ailesiyle birlikte oturmuş çay eşliğinde sohbet ediyorlardı. Yani onlar ediyor, Yağmur bu şahane resmin keyfini çıkarıyordu. Karanlık, bulutlu bir geceydi, hava üşütüyordu ama ferahtı da ve yer değiştiren sisten başka görecek hiçbir şey yoktu evin sırtında. Üstelik her şeye inat bahçeleri ışıl ışıldı, umut açtırıyordu her bakışta. Düşüncelerini meşgul edecek o kadar az şey vardı ki artık, kendini bir kez daha kocasıyla yaptığı son konuşmayı aklından geçirirken buldu. Tekrar ve tekrar, zihni kocasının sözlerini geri getiriyordu ona.

"Ölürsek de birlikte, yaşarsak da. Ölürsek kavuşmak için zaman uyacağız, yaşarsak o zaman birlikte geçirmek için emek vereceğiz. Gitmek yok, kaçmak yok, terk etmek yok, bıkmak yok, küsmek yok, ağlamak yok. Bu aşkta bir tek mücadele etmek var."

Onun gibi bir adama sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

biliyordu ama bunu kocasına göstermenin yollarını bilmiyordu. Onu mutlu etmek istiyordu, çok mutlu etmek. Bakışlarını henüz alışmadığı yeni evlerinin bahçesinde gezdirdi.

Naci Bey çoktan odasına çekilmişti, onu buraya getirmek işkence gibiydi ama sonunda o da onların varlığından ayrılmak istemeyince buradaki işlerle ilgilenmek isteyerek gelmeyi tercih etmişti. Çiçek okula başlamıştı, Ayrin henüz kendi kabuğunu kırmamıştı ama biliyordu, eniştesinin ve ailesinin desteğiyle bir gün o da olacaktı.

Genzine çöreklenen sancı bu sefer gözlerini kahretmedi. Gittiği gün Ayrin ve Çiçek için mutlu bir hayat bırakacaktı. En azından bunu düşünmüyordu artık çünkü Bulut hiçbir zaman onları yalnız bırakmayacaktı, biliyordu.

Mahru ablası seneler sonra ilk defa mutluydu; onun çilekeş ablası, derdinin çaresi. Kan bağı olmadan hangi insan bir başkasına böyle candan, böyle yürekten sahip çıkardı ki, ona ömrü boyunca dua etse hakkını ödeyemezdi. Annesi gibi çekmişti kahrını ve bir kere bile of dememişti.

Evin etrafı kameralar ve güvenlikle çevreli olduğu için, korkmaları gereken bir şey yoktu. Bulut onun güvenliği için tüm önlemleri almıştı. Adam elinden gelse üzerine zil takıp varlığını hissetmek için eve hoparlör döşetecekti, neyse ki buna yeltenmemişti. Bulut kucağında uyuyakalan kızını alarak karısına baktı "Uyku vaktiniz gelmedi mi Yağmur Hanım?" dedi gözlerinde yanan arzulu parıltılarla.

Yağmur gülümseyerek yerinden kalkarken, Ayrin ve Mahru haylazca gülmemek için dudaklarını birbirine yaslanmış, Yağmur kızarmış halde suratını asıyordu. Bu adam ne arsız oluyordu bazen ve ne tatlı. Onun sözlerini ikiletmeden "İyi geceler." diyerek kardeşinin yanağından öptü ve yarın için ona şans diledi. Ablasının omzuna dokunarak hürmetle, "Sen de yat artık, çok yoruldun abla." dedi, gülümseyerek kocasının kaybolduğu kapıya bakarken.

Anlayışlı Mahru kardeşinin elinin üzerine elini koyup şefkatle sıktı. "Git hadi kocanı bekletme."

Kocası, onun kocasıydı! Hayatının anlamı.

Yağmur devasa evin içine girdiğinde, yine aynı şaşkınlıkla etrafa bakındı. Kocaman bir malikâneydi, girişi bile köşkün tamamı kadar gibiydi. Dağ evlerini özlüyordu aslında ama burada olmaları kızların sosyalleşmesi için daha iyiydi. Bulut haklıydı kaçarak halledemezler-

di sorunlarını, kalıp savaşmalıydılar. Mutfağa girdiğinde, ilk dikkatini çeken duvara işaretlenmiş ok oldu yine.

"Mutfak bu tarafta..."

Yağmur oku takip ederek içeri girdi ve dolabı açıp içine baktı. Su şişesine uzandı, üzerinde "Su. Beni iç." Yazıyordu. Çikolataların üzerinde ise "Beni ye."

Bu adam cidden manyaktı. Her şeyi önceden düşünüp tedbir diye naturirken, aslında ne kadar haklı olduğunu, ömrünü ne kadar kolaylaştırdığını bir kez daha göstermişti.

Sürahiye su doldurup odasına çıkarken, merdiven boyu olan oklara baktı. Pembe olan okta "Çiçek'in odası." yazıyordu. Kırmızı olan da "Yağmur'un odası..." Beyaz olanda ise "Mahru ve Ayrin'in odası koridorun sonunda." Yazıyordu. Kızına baktı, öpüp kendi odasına çıktığında, Bulut çalışma masasının üzerindeki bir deftere bakıyordu. Yağmur içeri girince irkildi, sanki bir sırrı saklar gibi kapattı, bir suçunu örtmek istercesine masanın çekmecesini açarak panikle sokuşturdu içine.

"Ne saklıyorsun?" dedi Yağmur merakla eline bakarak.

Bulut kabahatli gözlerini kaçırdı, "Y...Yok bir şey, notlarım." dedi ona dönerek.

"Notlarını hep böyle saklar mısın?"

"Nasıl?"

"Panikle!"

"Yok öyle bir şey."

"Suçluca."

Ve Yağmur merakla kaldırdı tek kaşını, adam koçarttı gözlerini. Omzunu sarstı çocuk saflığıyla, alıp içine saklayası geldi kadının koca bebeğini ve merakı biraz daha depreşti bağrında. Uzun zamandır ne yazıyordu o defterde, sır gibi saklayıp duruyordu çekmecesine, meraklandı. Bu gece öğrenecekti. Adam sır gibi sakladığı iç dünyasıyla, kolundaki saatini çıkarıyordu. Yağmur'un gözü yere kaydı, sarı çizgi odasının ortasında son buluyordu.

"Bu kadar çok detaya gerek yoktu." dedi yüzünü asarak.

Bulut ona döndü. Yağmur sürahinin üzerindeki yazıyı tırmalıyordu üzgünce. Bulut karısının yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Doktoru birlikte dinledik, her şey senin rahatına göre olacak. Demansın ne zaman geleceğini bilemeyiz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yağmur duvardaki devasa resme baktı yine iç gererek, evlilik fotoğraflarıydı. Her gece onu görerek uyuyor, her sabaha ona bakarak uyanıp bir kez daha bu adamın karısı olduğuna şükrediyordu.

"Ya biri gelirse eve, böyle..."

"Gelsin."

"Her yerde notlar ya da dev fotoğraflar var ve onlar..."

"Bu ev senin hayatın, diler not yazarsın, diler yakarsın, kime ne?"

Aslında Yağmur bahane üretmek istemiyordu, sadece onları her gördüğünde hastalığını hatırlayarak, hatırlatarak onlara işkence etmek istemediğini söylemek istiyordu ama Bulut bunu da yasakladığı için, susuyordu.

'Üzülmek ve hastalığını kötü anlatmak yok.'

Yağmur kocasına sarıldı. Ömrü boyunca hep, onun gibi bir erkeğe ihtiyaç duyduğunu bir daha hissetti. Dağ mıydı taş mıydı bu adam, buz olsa erirdi bu acıyla ama o hâlâ dimdik ona sahip çıkmaktaydı. Omuzlarındaki yükünü alıp yorgun bedenini dinlendiren, kalbini umudu kesmişken aşka bağlayan, hayata artık umutla bakmasını sağlayan bir adam...

Genç kadının hastalığından korkacağına, varlığından keyif alan kendinden emin adam. Ona meydan okuyacak, gerekirse sarsarak, kendine getirecek, onu kendisi için koyduğu sınırların ötesine geçmesi için itekleyecek kadar cesur bir adama âşıktı. Eğer korkarsa korkusunu yenecek, riske girerse onu korumaya yetecek kadar güçlü bir adama son nefesine kadar sevdalı kalacaktı.

Yağmur, olağanüstü bir adamın- masal kahramanının- kıymetli kadını haline gelirken, ihtiyaç duyduğu tek şey meğer sadece o'ymuş senelerce, bunu daha iyi anlıyordu. Hayatı bir masal gibiydi. Bulut için cesaret isteyen bir aşk, kadın için ise masalsı bir dünyaydı. Her masalın kötü kahramanı oluyordu, bu masalın elmalı cadısı da hastalığıydı, onu öldürmek isteyen, ondan ayırmak isteyen bir cadıydı bu hastalık. Ama Güzel'i korumasına alan Çirkin, buna izin verecek gibi görünmüyordu.

O yüzden kadının içinde çaresizce başka bir şeyin özlemini çeken garip, korkmuş, yaralı bir kız çocuğu vardı ve kocasının korunaklı, programlı hayatına düzenli bir şekilde sokularak, aşkının onu bırakmayacağına söz verişine şahitlik ederken, güvende hissetmiyordu.

Bulut geriye çekildi, karısının saçlarına dokunurken, "Sanırım bir randevunuz vardı? Hazırlanmayacak mıydınız?" diye sordu.

Yağmur şaşkınca baktı kocasına, sonra neyi unutmuş olacağını düşünerek, "Gecenin bu saatinde mi?" diye sordu masumca.

"Genelde eşler geceleri randevulaşır, hele de çocukları varsa bu zaman onlar için çok değerlidir."

Bulut'un gözleri arsızca parlayınca, Yağmur neden bahsettiğini ancak anlayabildi. "Hım..." dedi kocasına sokularak. "Peki ekselansları ne istiyor?"

"Biraz mum olabilir."

"Makyaj yapmalı mıyım?"

"Hayır." dedi adam kesin bir tonda. "Boyaları değil seni görmek istiyorum."

"Koku sürmeli miydim?"

"Hayır, tenini kokusunu istiyorum."

"O zaman hazırlığa gerek yok, sadece mum olsun." dedi kadın gözleri parlarken

"Biraz da özenilebilir, mesela geçen gün aldığın şu kışkırtıcı şeylerden deneyebilirsin." dedi bedenine edepsizce bakan adam.

"Onları sana göstermedim." dedi Yağmur nefesi kesilen bir tutumla. Sürprizdi bu gece için, ne ara görmüştü?

Bulut karısının elini tutup tek kaşını kaldırdı, Yağmur iç gererek kabullendi. Çekmeceye giderken, yanağındaki kızıllar çoğaldı çünkü kocası arkasından ona yiyecek gibi bakıyordu.

Hastalığını öğrendiğinde, hayatlarının mahvolacağını zannetmişti, hasta bir kadına refakat eden bir kocanın, sürekli ne zaman öleceğini düşüp, ne zaman unutacağını düşünerek günlerini geçireceğini sanıyordu ama Bulut onu şaşırtmaya devam ediyordu.

Hasta değilmiş gibi davranıyordu, sabırlıydı ve her zamanki gibi şefkatliydi. Şimdi sanki bir de kendine daha fazla güveniyordu. Yağmur bile inanmaya başlamıştı; bu hastalığı yeneceğine, dünya da bir ilk olup bu hastalıktan kurtulacağına.

Çekmeceyi açtığında, kıyafetine uzanacakken üstündeki notu görünce, şaşırdı. Gecelliğin üzerinde "Her gece beni giy, kocan sevinsin." yazıyordu ama onu asıl şaşırtan bu değildi. Gecelliğin üzerinde duran ufak kutu ve üzerindeki nottu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanışma yıl dönümümüz kutlu olsun prenses, iyi ki hayatımdasın."

Yağmur titreyen elleriyle kutuya uzanırken, bugünü unutmadığına şaşırdı. Oysa bu gece ona özel bir hediye planlarken, biraz nazlanıp kızdırmayı bile düşünmüştü. Fakat adam unutmamıştı. Aklından, ona geldiği o karanlık geceyi geçiriyordu. Karanlığı, umutsuzluğu, kapıyı açışını, korkusunu, şimşeğin çakarak yanık yanağını göstermesini ve bayılacak gibi çığlık atmasını. Adamın yüzündeki o mutsuz ifadeyi... O günlerden bu güne. Biri anlatsa *'böyle böyle olacak'* diye, *'ama da hayalperestsin'* derdi. Ama o, gerçekten yolunu kaybetmiş ve prense denk gelerek hayatının masalını yazmıştı. Yanağına yuvarlanan iri damlalarla hıçkırıklarını boğazına düğümlerken, kocasının arkasından sokulduğunu hissetti. Bulut kollarından sıkıca tutarak sıcak ellerinin efsununu tenine, dudaklarını başına yasladı.

"İyi ki hayatımdasın, daha nice senli yıllara bir tanem," diye fısıldadı kulağına.

"Unuttuğunu sanmıştım."

"Bu günü unutmam için kafama sert bir şeyle bir ömür vurmalısın Yağmur, senin bana geldiğin geceyi nasıl unuturum? O gece benim miladım."

Yağmur'u usulca çevirdi, yüzünü ellerinin arasına aldı. Islak menekşe tarlalarına baktı.

"Ölüm bizi ayırana kadar!"

"Ve sonra yeniden birleştirene kadar!"

"Ve sonra ebediyen birlikte olana kadar!"

"Sonsuza kadar." dedi kadın son sözü söylerken ve aynı anda "Benimsin." dediler.

Bulut, Yağmur'a sımsıkı sarıldı. Canına katar gibi, ömrünü ömrüne pay eder gibi, soluğunu ciğerlerine hapsedip, kokusunu genzine düğümler gibi sımsıkı sarıldı.

"Gittiğim gün, sıfırdan başlamak senin için imkânsız olacak biliyorum." dediğinde kollarının arasındaki adamın bedeni kasılıp kaldı. Kadın aldırmadı. "Unutmanın imkânsız olduğunu öğretin bana. Bulut senden tek bir şey istiyorum, unuttuklarımı unut, beni güzel hatırla."

"Hişt..." dedi adam ama kadın susmadı. İçine ağlamaktan, onun gizli gizli ağlamasına tanık olmaktan nefret ediyordu. Bilmiyor muydu gözlerindeki kızarıklığın, kirpiklerindeki yaşın sebebini? Korkusunu, ölümden değil ama kollarının boş kalmasından korktuğunu bilmiyor muydu Yağmur?

Adam sırtını okşayarak yatıştırmak istedi, kadın devam ederek bu sakinliği yırtmak...

"Bırak konuşayım, bırak dökülsün içimdeki acılarım. Biliyordum birim için bahar olmayacağını, aslında senden kaçarken her adımının sana döndüğünü. Önce söküp atmalıyım ölümü dilimden biliyorum. Daha beraber söylenecek bir sürü şarkılarımız olacak. Senden kaçmak imkânsız, aslında bırakmamana seviniyorum söylemesem de, en azından olmadığın bir şehirde, soğuk, sensiz sabahlara uyanmayacağım... Gidişimin mantığı olmasa da, sana doğru attığım adımların bir yürek atışı olacak biliyorsun. Gittiğimde, sen de benim gibi en çok bu geceleri özleyeceksin, bunu da biliyorum. Kısık lambaların gölgesinde, dik soluklarını saçlarımı okşarken, kollarını boynuma dolayışını unutmak zor olacak... O zaman farz et ki bir rüzgârım, esip geçeceğim hayatından. Ya da fırtına sonrasında yağan bir yağmur olacağım, sel olacağım sokağında, akıp gideceğim. Toprağın çekecek gözyaşlarımı, sana geride bir çiçek bırakacağım..."

"Yağmur..." dedi adam yüzünü avuçlarının arasına alarak. Yağmur parmaklarını kocasının dudaklarına dokundurup susturdu.

"Dinle beni, bir kere kesmeden sözümü dinle. Bırak içimdekileri dökeyim, eteğimde hiç taş kalmasın." Adam çaresiz sessiz kalınca "Kesme sözlerimi, lütfen." diye yalvardı.

Bulut yutkunarak başını salladı.

"Sana iki çocuk, bir abla bırakacağım geride. Hüzün ve acı ekeceğim yanına. O zaman... Senin için güzel bir rüya olmak istiyorum, uyanınca biten. Beni güzel hatırlamanı istiyorum ama hayatında yer vermemeni. Başkasının doldurmasını istiyorum sıcaklığımı, kollarında boşluk olsun istemiyorum. Birini sevmeni istiyorum, çok sevmeni. Mutlu olmanı istiyorum, güne huzurla uyanmanı, işten eve heyecanla, keyifle gelmeni. Sana kapıyı açan birinin olmasını, sarılan, üzüldüğünde yüzünü güldürmek için çabalayan birinin olmasını istiyorum geride..."

"Senden sonra kimse olmayacak biliyorsun. Çünkü bir tek seni sevdim ben. Her şeyini..."

"Olmalı. Ömrün uzun olacak, yoracak ayrılığım seni. Derine ku-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

laç atmanı istemiyorum Bulut, ölüme kulaç atmanı istemiyorum. Sen sahile yüzeceksin, yorulmayacaksın, ayakların yere sağlam basacak yeniden. Dinlenmek isteyeceksin. Sana sırdaş olacak biri, dost olan biri, koynunda ağlayacak biri girsin hayatına. Çünkü sen hak ediyorsun."

Yanık yanağına dokundu şefkatle.

"Beni çok mutlu ettin, iyi bir koca oldun, masal gibi sevdin. Hayal edemediğim ne varsa hediye ettin. Yüzüme vurmadın hiçbir eksikliğimi. Beni üzmedin, kınamadın. Oysa alışıktım ben vefasızlığa. Sana filmlerdeki gibi sayfalarca mektup bırakmayacağım geride, ya da bir video doldurmayacağım sürekli açıp açıp izleyeceğin, üzülüp ağlayacağın anı kalsın istemiyorum. Tüm fotoğrafları yakacaksın arkamdan. Beni unutman için sana canlı hiçbir hatırlatma bırakmayacağım. Sadece beni güzel hatırla ama yerime başkasını koy."

"Bu kolay mı?" dedi adam hıçkırmamak için titreyen dudaklarını ısırarak.

"İnsan ölüme bile alışıyor, zaman alıştırıyor. Unutmasam ben unutmazdım; annemin, babamın, ablamın acısına zamanla alıştım, bak eskisi kadar acıtmıyor. Biliyorum aynı şey değil, ama yakın. Sana unutulmaz geceler bıraktığımı biliyorum ama sonu mutsuz biten yorgun sabahları da hediye edeceğim günler olacak... Alacağım senden her şeyimi o gün geldiğinde.

Gülüşümü...

Bakışlarımı...

Sesimi bile bırakmayacağım yanına. Söylenmemiş merhabalar saklayacağım sesime ve canını yakan elvedalar. O zaman üzülme olur mu, seni isteyerek unutmayacağım. Alnından öptüğüm dakikaları, dizlerinde uyuduğum anları, saçımı okşadığın anı, üşüyen ellerimi ısıttığın anı unutmayı istemiyorum ama unutacağım. Mutlu olduğumuz anları getir gözümüzün önüne. Beni güzel hatırla ama yerimi boş bırakma... çünkü ben...

Gidiyorum..."

"İçimden gidemeyeceksin," dedi adam sımsıkı sarılıp canını yakasıya severken onu. "Söylediğin hiçbir şeyi yapmayacağımı da bileceksin. Yerini kimse alamayacak, senden başkasına bakmayacağım aşkla, öpmeyeceğim, sarılmayacağım da."

"Bencillik bu," dedi hıçkırırcasına. "Yapma bunu bize, içimi acıtma böyle yaparak. Kabul ettiğini bileyim, bencil olma, üzme beni."

"Sen aşkın adını iyi anlayamamışsın sanırım yağmur gözlüm. Bencillik asıl bu."

Yağmur konuşmaya kalkınca sustururcasına "Hediyeni açmayacak mısın?" diye sordu sesi titreyen, gözlerindeki yaşları toprak bakışlarında saklayan adam. Yanağını okşadı şefkatle, kadınının akıttığı yaşları temizledi merhametle.

Yağmur hediye kutusuna baktı. İç gererek açtı, loş odada parlayan minik pırlantalar ve altın gözlerini aldı. İğnelenen parmak uçları dokunmaya korkarcasına okşadı metali. Bulut usulca uzandı eline. "Müsaade eder misin?" dedi kibarca ve kutudan çıkardığı hediyesini bileğine takmak için eline uzandı. Önce eğilip öptü bileğindeki nabzının attığı noktasını, sonra usulca taktı künyesini bileğine. Yağmur şefkatle dokundu dikdörtgenimsi metale ve üzerindeki yazıya.

"Yağmur Dağlı, 25 yaşında. Bulut'un her şeyi." yazıyordu.

"Her sene yenisini takacağım bunun sana, her sene ömrümüzün ne kadar uzun ve birlikte geçtiğini göreceksin."

"Bu çok güzel." dedi Yağmur hızlı hızlı soluyarak.

"Hiç unutmayacaksın benim olduğunu, hiç kimse unutmayacak bunu, her gidişinde bana döneceksin yeniden ve her seferinde gülümseyeceksin bana şu anki gibi."

"Teşekkür ederim."

"Asıl ben sana teşekkür ederim, hayalini bile kurmaya korktuğum bir aile verdin bana. Hayalini kurmaya hakkım olmayan güzel bir eş, ömrüme ömür katan bir evlat, sineme huzur verdin, yatağıma sıcaklık. Sen bana dünyaları verdin yağmur gözlüm, ben sana sadece kendimi verdim, o da sıkıntılı, biraz defolu halde."

Yağmur kocasının karnına vurdu kızgınca. Sonra sarıldı yeniden. "Seni seviyorum." dedi duygu yüklü sesiyle, "Çok seviyorum kusursuz hergele."

O gece ve devam eden gecelerinde bir daha bu konuşmalar hiç açılmadı. Yağmur için hayat daha kolay hale gelmeye başladı. Ta ki merak ettiği bir gece onun not defterini okuyana kadar, o içi boş defetere içini döktüğünü görene kadar. İçinin yandığını, canının acısının bu kadar derin olduğunu bilene kadar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hiçbir şair böyle dökmemişti duygularını satırlara, nice yazar bu kadar kuvvetli bahsetmemişti ölümün, kaybetmenin acısından. Ağlayarak kapattığı defteri yine, o görmeden koydu yerine, içine kazıdığı her kelimeyi yüreğine gömdü. Bundan sonra daha derin baktı kocasına, daha yürekli. Çünkü onun sert kabuğunun içindeki çaresiz adamı görmüştü.

Duvardaki fotoğrafların, çekmecedeki kıyafetlerin bile adı vardı artık bu notlar sonra. Hafta içi okul iş derken zaman hızlı ama hafta sonu masalsı bir huzurla neşeli, paha biçilemez anlar geçiriyorlardı. Duru Su sık sık arıyor, bazen aniden çıkıp gelerek çocuklarını getirip onları sevindiriyordu. Bulut abisine karşı hâlâ soğuktu ama artık küs değildi en azından, yanında oturuyor, sorularına ufak, kısa cevaplar veriyordu ve Ateş sabırla onu affedeceği günü bekliyordu.

Çiçek artık kuzenlerini babasından kıskanmayı bırakmıştı çünkü onların bir babası, kendisinin de onu seven bir amcası olduğunu öğrenmişti. İlk önceleri Ateş amcasından korksa da, yanına gelen kızıl kuzeni, "Babam adam yemiyor akıllım, ona böyle öcü gibi bakma artık." dediği zamandan beri korkmuyordu da.

Biraz hüzünle, biraz sevinçle ve biraz korkuyla kışı geride bırakmak için hazırlandılar ama yaz bir türlü gelmedi. Şömine önünde oturup soğuk havaya inat sıcak çaylarını içerken lapa lapa karlar yağdı. Çiçek büyürken şimşekler çaktı, yağmurlar toprakları ıslattı. Ayrin ilk defa aşkı tadarken yaz geldi. Mahru abla İş adamı Nurettin Bey'le nazlı nazlı bakışırken, güz geldi. Zaman su olup aktı ama onlardan aldığı tek şey, mutlulukla geçen zamanların kahkahalarıydı ve şükürler olsun ki onlarda bundan çokça vardı.

Bir ömür kadar tükenmeyecekti. Ve yine seneyi devirdiler, Bulut sözünü tuttu, aynı gece, aynı künyenin yenisinden, öperek taktı bileğine. Yağmur gülümseyerek parmaklarının ucunu kolundaki künyesinin üzerinde gezdiriyordu. "Yağmur Dağlı, 26 yaşında, Bulut Toprak Dağlı'nın her şeyi."

"Abla, salak salak gülmeye devam edecek misin, yoksa salıncak kurmak için senin aramıza dönmeni mi beklemeliyiz?" diye sordu Ayrin huysuzlanarak.

Yağmur gülümseyerek salıncağı kurarken, onları seyrederek barbekünün başında büyük bir itinizlikle işini yapan adam, ilk kim binecek diye kavga eden abla kardeşe keyifle gülümsedi, çünkü onlar kavga

ederken artık yedi yaşında olan Çiçek salıncağa oturmuş sallanmaya başlamıştı bile.

Yağmur kavgadan vazgeçince, Bulut son postayı da ateşe dizip ellerini yıkayarak karısının yanına geldi. Yağmur kocasının yanına giderek göğsüne ellerini yaslarken, adam gözlerine bakıyor, Yağmur onun boynundaki kolyeye bakarak işaret parmağını nazlıca üzerinde dolaştırıyordu.

"Yağmur, Bulut'u unutma."

"Bari sadece adımızı yazdırsaydın." dedi adam huysuzca. Bu sene yıl dönemlerinde Yağmur da kocasına bir hediye vermişti elbette, onun olduğunu damgalayan bir hediye.

"Sen benim künyeme Bulut'un her şeyi diye damgalamışsın kendini ama."

"O başka." dedi adam karısının önüne gelen saçlarını geriye atarak.

"Bu da başka, eğer seni unutursam bunu göreceğim."

"Unutmayacaksın. İzin vermeyeceğim." dedi sarılıp dudaklarına sokulduğu zaman ve o anda "Gözlerimi kapatmalı mıyım?" diyen Çiçek'in sesiyle sırıtarak ayrıldılar.

Günleri güzel bitti, yorgun bir hafta sonu geçirmişler, tatlı bir dalaşmanın arkasından barış imzalayarak sevişmişlerdi.

Keskin gün ışığı kadının tenini döverken, sıcak bir kol bedenini kuşatmıştı, sırtında hissettiği rahatlığın tarifi yoktu. Sanki kış günü iri bir posta sarılıp rahatlamak ve keyifle sıcak çay içerken karı izlemek gibiydi yaşattığı huzur. Gözlerini açıp kendisine gelmeye çalıştı. Neredeydi? Oda değişik geldi gözlerine, eşyalar ve bulunduğu huzur. Kollarının arasına baktı, Çiçek yoktu, neredeydi?

Neden her zamanki gibi onu uyandırmamıştı. Paniğe kapılarak yatakta doğrulunca, bir an şaşkın şaşkın etrafına bakındı, yabancı bir odadaydı. Korkarak yan tarafına baktığında, henüz yeni tanıdıkları patronu olan Bulut'un koynunda olduğunu görünce, dehşet bir korkuyla çığlığı bastı. Bulut yatağından korkuyla fırlarken, Yağmur yataktan çıkmış haykırarak bir sağa bir sola yürüyordu. Korkudan titriyor, hızla atan kalbinin sesini adam bile duyuyordu. Bir terslik olduğunu fark eden Bulut hızla karısının üzerine atılınca, Yağmur elini kaldırıp onu durdurarak "Gelme..." diye bağırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yağmur," dedi Bulut gözlerini ovalayıp ayılmaya çalışırken, "Güzelim dur."

"Bu... Bulut Bey..." dedi Yağmur panik halde yatağa bakarak "Ne... Ne arıyorum burada? Ben nasıl geldim?"

Titriyordu, beyazlamış yüzüyle bayılacak gibi duruyordu. Eve baktı şaşkınca, sonra duvardaki devasa resme baktı şaşırarak. Bulut ve kendisi, üzerinde sade, ama beyaz bir gelinlik, saçlarında altın olduğu belli olan papatyadan bir taç vardı. İşaret parmağıyla "Şaka mı bu?" diye göstererek soluk soluğa sordu.

"Gerçek." dedi adam ve "Mahru abla..." diye gürledi son ses. Çok geçmeden kapı tıkladığında "Gel..." diye bağırdı.

Mahru üzerinde gecelikiyle korku içinde içeri girerken, Yağmur dehşet bir ifadeyle duvardaki devasa resme bakıyordu.

Bulut çaresizce "Tamam sakin ol şimdi, bak ablan burada." diye onu yatıştırmak için sakinliğini kullandı. Yağmur gözyaşları içinde ablasına bakarak, utanç içinde kızardı. "Abla ben nasıl geldiğimi bilmiyorum, yemin ederim." dedi sanki zina yapmış gibi ellerini yüzüne kapatıp utançla ağlarken.

"Tamam..." dedi Mahru genç kadına uzanıp sarılırken. Onu çekiştirerek camın önündeki berjere oturttu ve ellerini yüzünden çekerek. "Yağmur, bak hayatım yine bir şeyleri unuttun." diye başladı sakin sözlerine. Yağmur başını apansız kaldırdı, Mahru nemli gözlerle yanağına dokunarak, narin bileğini kaldırdı. Ona künyesini göstererek "Bak bu sensin." dediğinde Yağmur şaşkınca künyesine baktı.

Üzerinde "Yağmur Dağlı, 26 yaşında, Bulut'un her şeyi." yazıyordu. Yağmur yutkunarak, sanki bir ateşe dokunurcasına bileğindeki künyeye dokundu. Bulut usulca yanına yaklaştı, koltuğun yanına diz çöktü. Uyku mahmuru yüzü ve dağınık saçlarıyla; içinde bir şeyleri hareketlendirirken, aynı anda yanağındaki yanıkla korkutuyordu da.

"Aşkım..." dedi hüzünlü bir sesle adam. Böyle bir sabahı daha evvel yaşadıkları için bu sefer tecrübeliydi ikisi de, o yüzden Yağmur'un neye ihtiyacı olduğunu biliyorlardı. Mahru Hanım'la birlikte...

Yağmur kocasının çıplak göğsüne baktı dili tutulmuş halde, nefesini tuttu bakarken. Sonra boynunda asılı kolyeye çekinikçe uzandı, ilk önce dokunamadan çekti elini sanki ısıracakmış gibi, sonra cesaret ederek dokundu. Sanki maziye dokunup saklanmış çeyiz sandıklarının kapağını açar gibi.

"Yağmur, Bulut'u unutma!" yazıyordu. Yaşlı gözleriyle, zorla yutkunan ve soluk alamayan düşüncelerıyle kocasının yüzüne baktı. Toprak kokan aşk dolu gözlerine... Bulut onu korkutmadan eline uzadı ve avucunu yanağına dokundurdu.

"Benim, kocan."

"Bi... Biz evlendik mi?" dedi Yağmur şaşkın bir halde kirpiklerini kırpıştırırken. Parmağında yüzük vardı, kocasının parmağında da alyans.

"Evlendik sevgilim, iki yıla yakın oldu. Bunu bana sen yaptırdın bak. Senin hediyen." dedi kolyesine dokunarak adam. Yağmur inanmak istercesine ablasına bakarken, kapıdan içeri giren Çiçek gözlerini ovalayarak, "Baba okula geç kalacağız." diye söylendi hevesle.

Yağmur şoşkınca kızına bakıyordu şimdi de! Ona Baba mı diyordu? Nefes alamadı. Çiçek, Hakan'a bile baba dememişti, bu nasıl olurdu! Üstelik, kızı değişmişti. Boyu uzamış, ifadeleri farklılaşmıştı. Bulut yanına gelen kızını kollarının arasına alıp, "Günaydın meleğim, yüzünü neden yıkamadın?" dediğinde, Çiçek iç çekerek "Koklamadın daha baba, kokum kaçsın istemedim." dedi saf bir tutumla.

Bulut onun boynunu koklayarak içten bir sevgiyle öperken, onların saf sevgisine şaşkınlık, yanı sıra hayranlıkla bakan Yağmur elini göğsüne koymuş, hızla atan kalbini susturmaya çalışıyordu. Etraf sıslendi, zaman sarsıldı, o anda bir gece önce yaşananların hepsi zihnine hücum etti. Aynı anda bacak arasının tatlı tatlı sızladığını fark etti. Kocasının üzerinde sadece eşofman altı vardı. Sırtında ise tırnak izleri ve göğsünde aşk öpücüğü, utandı. Kocasını süzüp kendi kıyafetine baktı. Askılı bir gecelikle duruyordu. Bulut eğildi, karısının başına öpücük kondurarak, "Hadi yüzünü yıka, kahvaltı yapalım." dedi ve kızına bakarak "Ve kızımızı okuluna bırakalım." diye tamamladı sözlerini.

"Okul mu?" dedi Yağmur şaşkınca. Çiçek okula gitmiyordu ki!

"Hadi bakalım, ben Ayrin'i uyandırayım asıl okula o tembel geç kalacak." dedi Mahru Hanım.

Bulut, Yağmur'a baktı "Ve Çiçek'in bugün okuma günü var hayatım. Kızımız okumayı çözdüğü için bize şiir okuyacak." derken Yağmur hariç herkes normal hayatına dönmüştü bile. Yağmur oturduğu yerde parça parça evlendiğini, kocasını, buraya tuşındıkları zamanı hatırlarken, farkında olmadan boynundaki kolyeye dokunuyordu. Hızla kalktı ve aynadaki aksine baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yağmur, Çiçek, Bulut..." Yazıyordu. Sanki Bulut onu her anlamda damgalamıştı. Onun olduğunu kanıtlamak ister gibiydi. Odanın içini... Bedenini, ruhunu ve beynini çoktan kendine ait yapmıştı. Yağmur başını önüne eğdi, yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissediyordu.

Bir şey söylemeden kızıyla ilgilenmeye devam etti adam. Çiçek, annesinin hafızasının bir kısmına kavuşmasının rahatlığıyla, babasına sınıfında onu satışan arkadaşlarından şikâyet etmeye başlamıştı. Çiçek bile alışmaya başlamıştı artık bu gelgitlerine ve ilk zamanlardaki kadar tepki göstermiyordu. Birden adlarını unutabiliyordu ya da "Sen kimsin?" diye sorabiliyordu Yağmur, alışmışlardı.

"Karıştığın yokluğa, beni de karıştır; unutma." diyen kocasına Yağmur bir kez daha hayranlıkla, giptayla baktı ve onun kadar çabuk adapte olmayı diledi. Kocasının gözlerine bakamıyordu ama bedenini arsızca süzüyordu.

Kocasıydı, evlendiklerini hatırlıyordu ama kadını olduğu zamanları pek fazla hatırlayamıyordu. Bulut Keyifle onun utanmasını izledi. Bu gerçekten inanılmaz bir şeydi. Daha evvel birlikte olduğu hiç bir kadında bu utangaç tavrı gördüğünü ve bunun onu baştan çıkardığını hatırlamıyordu ama karısı hafiften kızarsa, başka yerleri mesaiye çıkıyordu.

Yavaşça karısına doğru eğilerek, "Kızarmana bayılıyorum." dedi davetkâr bir ifadeyle. Yağmur ne yapacağını bilemeden, tatlı titreşimler bedenine sarılırken öylece durdu. "Gözlerini kapat Çiçek." dedi adam kızına keskin bir emirle ve Çiçek elleriyle gözlerini kapatırken, karısına yardımcı olarak dudaklarına ufak bir öpücük kondurdu adam. Sonra gülümseyerek, "Utanacak bir şey yok hayatım, artık benim karımsın." dedi şefkatle.

"Bitti mi?" dedi Çiçek hâlâ elleri gözlerinde.

Yağmur mahcupça sırıtırken, Bulut kızını da öperek "Bitti." dedi ve Çiçek omuzlarını sarsarak "Oh sonunda." diye iç çekti. İkili kıkırdayarak kızlarına bakarken, onlar için hayat çoktan normale dönmeye başlamıştı.

Bulut, Çiçek Hanım'ı ikna edip yüzünü yıkarken, banyodan neşeli sesler odaya sızıyordu, kızıyla banyodan çıkarken çekinerek kendisine doğru gelen kadına gülümsedi adam.

"Gülümsemeni seviyorum." dedi Yağmur'un kızaran yanaklarına bakarak.

"Özür dilerim ben..." dedi kadın her defasında olduğu gibi ilk mesafesine dönerek.

"Özür dilerim ama ben de seni çok seviyorum, diyeceksin biliyorum."

"Hayır." dedi Yağmur şaşkınca. "O zaman sana aşığım diyeceksin." dedi adam inatla. Çiçek kıkırdamaya başladı, Yağmur kızarmaya.

"Anne yine kızardın." dedi Çiçek keyifle. Yağmur yanaklarındaki sıcaklığa dokunarak ürperirken, "İğrenç bir ikili olmuşsunuz." diyerek hızla lavaboya yöneldi.

Çiçek, "Baba, annem bize neden kızdı?" derken, Yağmur banyonun kapısında durup ikiliye dil çıkardı. Bulut dehşetle kalktığı uykusunun yerini huzura teslim ederek keyifli kahkahası kadının kulaklarını okşayarak, bedenini yatıştırdı.

Onu seviyordu, onu gerçekten çok seviyordu. Yağmur ve bedeni unutmak isterken, kalbi bunu hızlı atışlarıyla defalarca hatırlatıyordu. Onu seviyordu.

Güzel bir okuma müsameresi geçirmişlerdi okulda, eve dönüş yolunda bunu kutlamak için ani bir kararla lunaparka gitmeye karar veren adam, Recep'e işaret verdi. Hava çok güzeldi, Çiçek üzerindeki peri elbisesiyle gerçek bir peri gibi oradan oraya sekerek eğleniyor, çeşitli oyuncaklara binerek bu anın keyfini sürüyordu.

"Anne acıktım." dedi mızıldanarak.

"Yolun karşısında bir restoran var, oraya gidebiliriz." dedi Bulut kızının elini tutarken.

"Olur." dedi Yağmur hıçgünü kızına ayırdığını belli ederek, lunaparktan çıktıklarından koruma ordusu da onlarla birlikte hareketlendi. "Hadi." dedi Bulut trafik ışıklarına bakarak. "Tamam siz geçin geliyorum." dedi Yağmur çantasıyla oyalanırken, telefonunu nereye koymuştu? Kızıyla konuşan Bulut ve korumalar karşıya geçerken, ışıklar yanınca Rıza ve Yağmur geride kaldı. Tekrar kırmızının yanmasını beklerken, "Baba asam kaldı atın üstünde." dedi Çiçek huysuzlanarak.

Bulut, Recep'e bakarak "Asasını alır mısın?" diye söylendi karşı şeride, genç adam önce Yağmur'a sonra Bulut Bey'e bakıp, başıyla onayladı.

Yağmur huysuzca sokranırken, heyheyleri tepesine çıkmıştı hemen. Neredeydi bu lanet telefon, notlarını ona kaydetmişti. Çantasını iyice kurcalamaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bulut ve Çiçek konuşarak karşıya geçerken, aslam ani bir fren sesi duydu. Kalbi dururken ensesinden omurgasına bir ürperme yayılan Bulut aniden arkasını döndü, önce çantasını kucaklayarak yola inen karısına, sonra fren sesinin sahibi olan arabaya baktı.

Siyah bir Cip hızla geliyordu. Gözleri keskindi Bulut'un ve aracın içindeki gözlüklü adamın kim olduğunu gördüğünde soluk almayı bıraktı. .

"Yağmur..." diye korkuyla haykırarak yola atıldığında, Yağmur gülümseyerek başını kaldırdı. Keyifle elinde tuttuğu telefonu bulduğuna sevinerek gösterirken, bir şey hissetti ve başını yana çevirirken, bedenine aldığı sert darbeyle ince, naif bedeni havalandı. Bir tüy misali rüzgâra kapılmışçasına savruldu. Saçları yüzünü döverken gözleri bir ara kocasını ve korumaların kucaklamaya çalıştığı kızını gördü.

Korna seslerine karışan bir şeylerin kırılma sesiydi havadaki uğultu. Yağmur ayakları yerden kesilirken, derin bir soluk aldı. Beyni uğuldayarak boşalırken, kulağına vuran ani fren sesi beyninde yankılanarak gözlerini sımsıkı kapatmasını sağladı.

"Allah'ım, sen büyüksün. Sana sığınırım." dediği anda bedeni yere serçe çarptı. Ve kulağına vuran kocasının çığlığıyla, kızının ağlayan haykırışları arasında kemiklerinin kırılma sesiydi. Acı yoktu henüz, sadece darbenin sersemletici etkisi, sisli bir perde gözlerine çekildi. Göğsüne bir ağrı saplandı, bir demir sanki göğsünden girip sırtından çıkmış gibi acıdı bedeni. Başının biri tarafından tutulduğunu ve sıcak bir tene yaslandığını hissediyor ama üzerine tonlarca ağırlık bağlanmış gibi bükülen gözlerini açamıyordu.

"Yağmur..." diyordu Bulut sürekli, cevap veremiyordu. Yağmur son bir çare elini kaldırdı ama daha ona dokunmadan bileği cansız bir et parçası olarak yere serildi.

Hastalık da Allah'tandı, kaza da. İnsanoğlu bunu bilemedi. Veren de o'ydu, alan da, bize emanet geleni sahiplenmek gibi bir hürmetsizlik bizim genlerimizde vardı. Sanki hiç ölmeyecekmişiz gibi şifanın peşinde koşarken, ufacık bir anda öleceğimizi unutuyorduk. Ya da çok sağlıklıyken ufacık bir kaza ya da baş ağrısından can teninden kopuyorduk.

Kader denen çizgi, bir insanın alnına doğmadan yetmiş yıl evvel yazılırdı, insanoğlu senelerce önce yazılmış yazgıyı değiştireceğini sanarak, aldanmaya devam ederdi.

Hayal bu ya, sanki yaşam elimizdeymiş gibi yaşamanın planını kurar, geleceğe hayaller dizerdik.

Bulut ellerinin arasında son nefesini tüketen kadın için acı acı haykırarak çırpınırken, korumalar etrafına eriten bir duvar örmüş. Recep aracın içinden karga tulumba çıkardığı Hakan'ı kelepçeliyor, diğerleri ambulansı arıyor, Çiçek annesine atılıyor ama izin verilmiyordu.

Umutsuz gözlerle yerde kanlar içinde yatan kadına ve çaresizce haykıran adama bakıyordu başlarına toplanan insanlar ama kimseden yardım gelmiyordu...

KADIN GÖZYAŞLARI EŞLİĞİNDE DOKUNMUŞTU BU SATIRLARA O GECE, içi acıyarak ve aynı anda gururla dolarak içmişti aşkın hecelerini her satırda.

Ölüm...

Oysa iki hece...

Hayallerimi yıkmıştı, hem de kaç gece...

Oysa hiç devrilmeyecek gibi üst üste yığmıştım hepsini, yığınla ve özveriyle.

Ne bir şairin şiirinden almıştım umutların alacasını, ne de bir şarkının mavisinden yaramaz bakışlarını, sadece senden almıştım; senin yağmur bakışlarını toprağıma...

Ne dua etmiştim seni isteyerek, ne de dilek dilemiştim.

Öylesine, bir anda gelmiştin gecenin içinden...

Bir peri gibi,

Huri gibi,

Öyle aniden...

Bir satırlık cümlenin hatırına kalmaya gelmiştin oysa yüreğim dünden destan yazmaya başlamıştı sana!

İlk defa titremişti bedenim birinin karşısında. İlk defa saklanmak istemiştim karanlığın arkasına. Nasıl bir titremeydi bendeki, ilk defa sarsılıyordu yüreğim yerinden tek bir bakışla!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçimde birbirine karışan duygular, yer değiştiren kanım, yerinden çıkacak gibi dövünen nabzım, ilk defa bir bakışla birbirine karışmışı aklım.

Bir gecede aniden...

Oysa o günden sonra nereye aktığı belli değildi benden kopan zamanın.

Her an ayaklanacak gibi eğreti duruyordu yerinde çırpınan kalbim...

Sonra soluğunla nemlendi evim, tenim...

Kokunla canlandı dört duvarımdaki mazim. Her sabah başucumda durmaya başlamıştı gün ışığına vuran hayalin...

Ufacık bir 'Günaydın'ın değil miydi bende yaşamın varlığını hissettiren?

Bakardım gözlerimi kırpmadan sana, sen fark etmezdin beni ama ben nereye baksam seni görmek istercesine izlerdim gözlerinin izini.

Sonra tutmadı elim ayağım bir anda, ne zaman baksan yıkılacak dağ gibi deprem vurdu içimdeki kente.

Acı dokununca yüreğe, söz olup akmıyordu dillere.

O yüzden de tutmayan dizlerim...

Bir anıydı gözlerine dalıp gitmelerim,

Sanki lâl gibi susup kalmalarım...

Öfkemden değildi, çaresizliğimdendi, anlayamadın.

Oysa anlatmalıydı sana bakışlarım ne kadar içime işlediğini,

Her hece duâmın adı olmuştu adının baş harfi,

"Gitmesin, bitmesin, bu sefer kırılmasın hayalim" diye kaç gece açtım semaya ellerimi.

Oysa aşka engelli doğmuştu yüreğim, sevemez, hissedemez sanırdı buzlarını erittiğini yüreğim.

Yemin ederim senden önce hiç konuşmadı aşkı dilim.

İlk sen konuşturdun yüreğimi, sen öğrettin hayal kurmayı.

Hem de giderayak, yaşamaktan vazgeçmiş, herkesi unutmaya meyletmiş ve her şeyi plana oturtmuş, beni yok saymış şekilde.

Oysa sana baktığım zaman ne şarkılar çalardı zihnimde, ne romanlar senaryo olup dizilirdi hecelere.

Kal be sevgili, ya dur bir nefes ötemde, ya da götür beni de gittiğin yere.

Oysa masallara inanmam seninle başladı.

İnandır bu yüreği çocukluğumdaki gibi sonu güzel biten masallara.

Hepsi seninle geldiler bak! Neşem, kederim, aşkım, ecelim.

İçime her döndüğümde, gözümün içine bakıp her güldüğünde, gözümü kaçırıp içime her ağladığımda, her zaman Rabbim 'den seni dilediğimde...

İlk küsüşümüz...

İlk kopuşumuz...

İlk barışmamız...

Aşka dair ne varsa seninle geldiler işte...

Gitme sevgilim, ya beni de götür, ya da bir nefes ötemden gitme...

Seni gördüm rüyamda yine,

Oysa bir melek masumluğunda yanımda uyuyordun yine...

Dokunabilecek kadar yanımda,

Gitme diyecek kadar yanımda,

Unutma diyecek kadar yanımdaydın.

İçime attığım her çığlığım sanaydı, dudaklarıma batırdığım her hıçkırığım sanaydı, yanağıma akıttığım her damla gözyaşı sanaydı...

Uyanma diyeydi sevgilim, huzurundan uyanmamanaydı...

Saatli kurulmuş işçi gibi her gece kalkardım sana...

Saatlerce, güneş tenime düşene kadar izlerdim seni,

Bıkmadan, usanmadan, heyecanla ve aşkla...

Beni görüyordun belki de yine rüyanda,

Hayallerimizi...

Umutlarımızı...

Planlarımızı...

Çocukların okullarını, eşlerini ve torunlarımızı...

Belki de haritadan yer seçmek için kavga ettiğimiz ülkeleri,

Beklenmeyen anda gelen sürpriz çocuklarımızı...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dudaklarında huzur vardı,

Yüzünde buruk bir tebessüm...

Uyan istemedim sevgilim, zaman dursun ve sen hep böyle mutlu kal istedim...

Uyanıp unutma, boş boş gözlerime bakma, korkup kaçma istedim.

Her gece saat gibi kurup zamanı, uyanıp defalarca örttüm üstünü,

Sakladım dudaklarımı; nefesim üşütmesin diye dokunmadım tenine...

Değmeden kokladım saçlarının yelini,

Gözlerimi sıkıca kapatıp ezberledim teninin engebelerini!

Sen bilmesen bile, her gece yüzüne bakarken içime vuran acının vuruşu bambaşka dokundu yüreğe...

Öylesine âşık, öylesine gururlu, öylesine ürkekçe...

Gidişinin bana öğrettiği başka, yazdırdıkları bambaşka,

Ama...

İçimdeki savaşı aşkın, işte o paramparça!

Öyle hemen kabullenmek yok gidişini, vazgeçmiş değilim.

Sandığın gibi değil hayatım, yazdığım gibi değil beklentilerim.

Çok uzun zaman sonra bu gece ilk defa hıçkırarak ağlayabildim.

Senin için, korktuğum için, âşık olduğum için ve kaybetmek istemediğim ama çaresiz olduğum içindi gözyaşlarım.

İlk defa sığınmak istedim birinin iki çift yalan sözüne.

İlk defa güçlü olmak gelmedi, kapanıp dizlerimin üstüne hıçkırarak ağlamak istedim.

Hani güç sandığım o esaret var ya, işte ondan kurtulmak, avazım çıktığı kadar "Gitme, Unutma." diye bağırmak istedim.

Bu gece sana soyundu duygularım sevgilim, çırılçıplak aşkım...

Zırhım yok, silahım yok, saklım yok.

Oysa inanamazdım ben falcılara, cincilere...

İnanmadığımı sandığın her şeye ilk defa bu gece deli gibi bağlanmak istedim.

Oyun bitti sevgilim, saklambaç bitti.

Gerçekler eve döndü, ölüm dokundu omzuma, yüzüm sana döndü.

Başım eğik, dilim tutuk, bedenim bitap.

Bilsen dünya umurumda değil şu vakitten sonra.

İyi uykular sevgilim, her gece ben sana bakarak uyuyorum, saçların, tenin, nefeslerin...

Her yeni güne uyandığımda, beni unutmadığını günü kutluyorum!

Kalan günün ne zamansa say; o kadar günlüğüm hayatımda, senin yokluğunla ben de kaybolurum!

Çekme ellerini yüzümden,

Tanı beni sevgilim,

Bulut, Yağmur'u çok sevdi.

İyi uykular, ben, her gece ve bundan sonra,

ömrüme yalnız seni giyindim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

SON SÖZ

"Sanma ki ömrün varlığından bıkacak...
Yaşarken ömrüm seninle can bulacak...
Olur ya Hak talep eder alırsa beni...
Son bakışımda gözlerin miras kalacak."

Müjde Aklanoğlu

'Tahtadan yapılmış bir uzun kutu;
Baş tarafı geniş, ayakucu dar.
Çakanlar bilir ki, bu boş tabutu,
Yarın kendileri dolduracaklar.
Her yandan küçülen bir oda gibi,
Duvarlar yanaşmış, tavan alçalmış.
Sanki bir taş bebek kutuda gibi,
Hayalim, içinde uzanmış kalmış.
Cılız vücuduma tam görünse de,
İçim, bu dar yere sığılmaz diyor.
Geride kalanlar hep dövünse de,
İnsan birer birer yine giriyor.
Ölenler yeniden doğarmış; gerçek!
Tabut değildir bu, bir tahta kundak.
Bu ağır hediye kime gidecek,
Çakılır çakılmaz üstüne kapak?

5 Necip Fazıl Kısakürek

KAKTÜS TEAM
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

SEKİZ SENE SONRA

Gözleri denize dalıp giden adamın geniş omuzları gergindi. Bir harpten çıkmış gibi yorgun duran hali buz dağının gizlenen yönüydü. Derin derin aldığı nefesleri biraz titrek, puslu havaya savurduğu buhar kesik kesikti. Hafif yağmur çiseliyordu İstanbul sokaklarında. Denizin üzerinde ince bir sis tabakası belirgindi. Martılar terk etmişti şu anda denizi, gemiler demir atmıştı fırtınadan korkarak, sokaklar sakindi.

"Baba..." dedi arkadan gelen naif ses. Sarı saçlarını rüzgârda savurarak, henüz şekillenen ince dal gibi bedenini rüzgâra kaptırmadan koşuyordu ona doğru. Annesinden miras kalan mavi gözleri endişeyle parlayarak, "Neden arabada beklemedin, bir sıkıntı mı oldu?" diye soruyordu. Sesi, duruşu, bakışı, şefkati, Bulut'a olan düşkünlüğü annesinden bu kıza miras kalıyordu.

Çiçek her zamanki düşünceli haliyle uzandı, babasının akların konuk olmaya başladığı saçlarına tutunan damlaları eliyle silkeledi. Bulut kızına uzandı, canına, en büyük gururuna, en çok değer verdiklerinin başını çeken kıymetlisine, artık eskisi gibi bir parmak değildi, 15 yaşında genç kız adayına sımsıkı sarıldı. Daha şimdiden 1.60 küsür boyunda, yaşıtlarından olgun ve düşünceliydi. Çiçek babasının boynuna sarılarak gıdıklar gibi öptü yanağından. Bulut kızını kanatlarının altına alarak sinesine çekti sıcaklığını ve yağmurdan korumak istercesine kolunu başının üstünden vererek denize baktı.

"Yağmur yağıyor..." dedi usulca.

"Sen ne zaman Yağmur desen, ben üstüne şiir yazmak istiyorum baba... Öyle içten söylüyorsun ki..."

Bulut kızının burnunu sıktı haylazca. "Annenin adına çok şiir yazıldı, ben de yazmak isterdim ama yetenekli değilim."

"Sallama baba, not defterini kaç kere okudum."

Kızgınmış gibi bakan adam kaçamak bir yanıtla, "Okul nasıldı?" dedi hemen yanlarında park edilmiş araca yönlendirirken.

"Her zamanki gibi." dedi Çiçek yerine geçip emniyet kemerini takarken. Sarı saçları hafifçe ıslanmıştı, yaz gelecekti güya ama ne yağmur topraktan kopmak istiyordu ne de hazan yeli İstanbul'dan. Yağmur bulutu ve toprağı esir almış bırakmıyordu.

"Sen ne yaptın o işi? Büktün mü o yakışıklı adamın kulaklarını?" diye sordu ciddiyetle.

"Sen..." diye kızına ters bir bakış atan Bulut'a kızgınca bakan Çiçek, "İki tane de çekseydin benim yerime." diye kıskançça homurdandı.

"Çiçek?" dedi Bulut kaşlarını çatarak. "Sen nereden biliyorsun o adamı?"

"Telefonda konuşurken duydum seni. Ayrın teyzem çok kızacak baba. Bir süre de konuşmayacağına bahse girerim."

"Çekeceğiz yapacak bir şey yok."

"Öyle." dedi Çiçek. Sonra sesine biraz hüzün oturdu, alışamıyordu bir türlü buna. Keşke annesi hızır gibi yetişebilseydi çocukluğundaki gibi her soruna, keşke ilk derdini, sıkıntısını annesine anlatabilseydi Keşke her acısını paylaşabileceği annesi olsaydı yanında. Olsun, babası vardı. Onun her şeyine yeten adam, hem anne hem baba olan adam, ona da teyzesine de yeterdi.

"Annem duymuş olsaydı bu konuşmayı kesin sana kızardı: değil mi baba?"

"Bence annen bana destek çıkardı, aferin kocama diye ödül bile verirdi. Yağmur zeki hareketlere bayılırdı."

"Ben hiç öyle hatırlamıyorum baba, annem sinirlenince evi tepemize yıkardı. Üstelik seni gözleriyle korkuturdu, bir açardı mavişlerini, sen sus pus olurdun." dedi maziyi anıp kıkırdayarak. Sonra da mavi gözleri doldu arkasından, o günlere dönmeyi o kadar çok isterdi ki.

Bulut aracı çalıştırdı, yola çıktıklarından beri yağmur baya hızlanmıştı. Çiçek gözlerini dalgınca cama odaklamış, Bulut sileceklerin hızına yetişemediği yağmur suyundan yola bakıyordu.

"Ayarlamaları yaptın: değil mi baba?" diye sordu Çiçek merakla. "Biliyorsun amcam geçen sefer seni ciddi şekilde uyarmıştı."

Bulut suçlu bir çocuk gibi direksiyonu yana kırarken, kabahatli kahve gözlerini kaçırdı. Onun bu umursamaz halini gören Çiçek çileden çıkarak, "İnanmıyorum sana baba, her seferinde bunu yapmaktan vazgeçmiyorsun. Amcam haklı, sen cidden çok kincisin. Yazık ya, biraz insaflı ol."

Dudaklarında gizli bir tebessüm dalgalanan ve o anı düşündükçe içinden kahkahalar atan Bulut, "Hiç de bile, unutmuş olamaz mıyım?" diye bahanelere sarıldı ama Çiçek yemedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır olamazsın. Bilerek yaptığına adımın Çiçek olduğu kadar eminim. Yazık Su yengeme, yine aranızda kalacak. Annem olsaydı..."

"Tamam tamam, başlama yine annem olsaydı sana bunu fena ödetirdi muhabbetine..."

"Sadece ödetmez, cezalandırırdı da." dedi Çiçek üzüntüyle. "Annem yerine sana cezanı bu sefer ben vereceğim."

"Bak sen sıpaya, büyümüş de babasına kafa tutuyor, hem de kim için."

"Amcam için." dedi Çiçek kollarını göğsünün altında bağlayıp inatçı çenesini havalandırarak.

"Annesinin kızı." dedi Bulut, Yağmur'un minik kopyasına dönen kızına sertçe bakarak. "Merak etme, annen yerini senin gibi bir cadıyı bıraktı, ondan aşağı kalmıyorsun. Babayı azarlamak da nereden çıktı?"

"Çünkü çocuk gibi davranıyorsun baba, yazık ya adama her seferinde aynı şey..."

Eve geldiklerinde Çiçek suratını asınca, Bulut gönlünü almak için biraz esnek davrandı. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmezdi sonuçta ve evdeki curcunayı düşününce, yüzünde güller açtı.

İkili yardımcıları Hare'nin açtığı kapıdan içeri girdiğinde duyduğu sesle, irkildi. Bir vazo muydu o? Yoksa bir çerçeve mi? Neyse ne, yerine yenisi gerekecekti.

Salona giren Bulut boğazını temizledi. Adı gibi gözlerinden ateş püskürten Ateş, merdivenleri koşarak inerken hırsla, hızla döndü. Bulut'un yüzünde çalışılmış bir boş ifade vardı.

Ateş kardeşinin amacının masum görünmek olduğunu söyleyebilirdi. Bunu yemedi. İşaret parmağını tehditle kaldırarak, "Her seferinde bunu bilerek yapıyorsun değil mi? Ben ne zaman burada kalsam, aynı başlangıç." diye kükredi öfkeyle.

"Ateş sakin ol, kafan." diye kocasının kafasına uzanmaya kalkan Duru Su, üzgünce kocasına yaklaştı. Ateş öfkeyle karısına bakarak, "Sen de savunma şunu, ne zaman burada kalsam karısına beni hatırlatacak bir şey bırakmayı akıl etmiyormuş gibi davranıyor."

"Estağfurullah abi, o nasıl söz! Ben düşmanın mıyım, neden böyle bir kötülük yapayım ki?" dedi Bulut masum bir tonda.

"Toprak, inadın kurusun, kinin sönsün, vicdanının sızlasın." diyen Ateş dişlerini sıkıp içinden de küfrediyordu.

Duru Su kocasının peşinden buz torbasıyla giderken, Toprak'a başını sallayarak "Vicdansız" bakışları atmayı ihmal etmedi. Koltuğa oturan Ateş, baba kızın suçlu suratlarına azarlar bir ifadeyle baktı. Entrikacı hainler, suratına bile bakmıyorlardı. Ateş bakışlarını merdivene çevirdiğinde, Bulut karısının çığlığını duydu.

"Ben gitsem iyi olur." dedi elindeki simit poşetini kızına teslim ederken.

"Baba videoyu açman gerekiyordu. Açmadın mı?" dedi Çiçek kızgınca.

"O zaman bu manzarayı göremezdim." dedi Bulut zekice, sırıtıyordu.

"Kendi yapamadığını karına yaptıracak kadar korkaksın Bulut Toprak." dedi Ateş hırsla.

"Öyle diyorsan, öyledir abi..." dedi Bulut keyifle ve Ateş yerinden fırlayınca, tazı gibi koşarak merdiveni çıkmaya başladı.

Çiçek vicdan azabı eşliğinde "Amca, benim hatırım için, lütfen." dedi üzgünce, dayanamadığı minnoş bakışlar Ateş'in öfkesini dindirdi, bir duru maviş öfkesini söndürmeye yetmişti.

Panikleyen Bulut odasına girdiğinde dehşete kapılmış olan Yağmur'la karşılaştı. Kadın yataktan fırladığı haliyle odada deli danalar gibi volta atıyordu. Bir elini başına koymuş, diğerini titreyerek kocasına uzatmış, "Bir adam girmiş evimize Bulut, üstelik çıplak uyuyordu." dedi panikle. Titriyordu korkuyla.

Bulut ağzının içinden kendine küfrederken, onun kalkıp merakla her zamanki gibi evi gezeceğini unutmuştu. Bu bilinçli değildi işte, sadece biraz daha uyanmaz diye ummuştu.

"O adam benim abim hayatım, adı Ateş."

Yağmur şaşkınca saçlarını kurcaladı. "Ya, burada kaldığını bana neden söylemedin ki?"

Bulut karısının saçlarını düzelterek, "Dün gece söyledim ama sen unuttun sanırım." dedi geçen sekiz senede hep söylediği gibi!

"Allah'a şükür asıl dehşeti yaşamadan geldim." demeye kalmadan, Yağmur bir anda kasılıp kaldı. Ateş'in korkusundan asıl şeyi unutmuştu belli ki. Bir anda korkudan büyüyen mavi bakışlarını karnına çevirdi, minik göbeğine. Yani altı aya göre minik duran göbeğine.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu... Bulut." dedi konuşmayı unutmuş gibi. Şiş karnına bakarak, dokunmaya çekindi. Titreyen elleri havalandı ama karnına dokunmaya çekindi. Sanki içinde bir canavar vardı! Tatlı bir canavar. Bir sağa bir sola kayıyordu balık gibi.

"Ka... karnıma bir şey olmuş."

"Evet, altı ay evvel oldu, kader işte. Bir gecede pat..."

"Bulut..." dedi kocasının sakin haline öfkelenen kadın. Bu adam neden bu kadar sakindi?

Adam sekiz senedir her sabah bu halini çektiğinden artık ritüele bağlamıştı, bağışıklığı olduğunu bilemedi Yağmur. Korkuyla kekeleyerek "Ka... karnım şişmiş, bir şey olmuş doktora gidelim." dedi panikle. "Bir gecede karnı şişmez kimsenin! Kiloya benzemiyor bu!"

Tam da bir gecede olmuştu ama bunu ona söylemedi Bulut, bunun yerine karısının yanına gelip kendisine çekerken "Zaten her ay doktora gidiyoruz hayatım, merak etme sen..." demeye kalmadan yeniden karnında bir şey balık gibi kıpırdanınca, iyice dehşete kapılan Yağmur "Karnımda bir şey var, oynuyor. Yemin ederim oynuyor." diye olduğu yerde zıplayarak cıyaklamaya başladı.

Her sabah fare görmüş çocuk gibi bunu yapmaktan vazgeçemeyecekti, hayır bebeğe bir şey olacak diye korkuyordu adam. Yağmur elini karnına sürmeye korkuyor, Bulut onu yatıştırmak için çabalıyordu.

"O şey bizim oğlumuz tatlım ve yaklaşık bir aydan biraz fazla zamandan beri hep seni ve beni tekmeliyor." dedi sakince. Ellerini tuttu ve kendine çekerek zıplamasını noktaladı.

Kocasının kolları arasında sıkışıp kalan kadın "Bulut..." diye inledi. Bulut karısının titreyen elini alıp şiş karnına koydu ve bebeğin o minik tekmesini hissetmesi için beklerken "Bak gördün mü?" dedi sakince. "Hisset onu, bu bizim parçamız."

"Korkuyorum." dedi Yağmur karnına dokunurken, sonra gözleri kolundaki künyesine kayınca, karnındaki bebeği bile unutarak, ağzı şoklu açıldı. "Yağmur Dağlı, 34 yaşında Bulut Dağlı'nın her şeyi." yazıyordu. Dehşet bir tutumla kocasını ittirerek aynanın karşısına geçip yüzüne baktı. Pek değişim yoktu, biraz daha büyük duruyordu ama kilo almış, kocaman bir göbeği oluşmuştu. Sonra birden kocasına baktı, gözlerinin kenarında minik kırışıklar vardı, saçlarının yanlarında aklar oluşmaya başlamıştı.

"Bulut, neler oluyor?" dedi korkuyla aynadaki aksine bakarak.

"Her gün hafızanı yeniden kaybediyorsun." dedi adam karısına sakince yaklaşarak.

Onun dediğini anlamayan kadın bilekliğindeki rakama takmış halde kocasının burnuna dayayarak, "Sekiz sene fazla yazıyor burada, ölmedim mi?" dedi nefessiz kalarak.

İçinden şükreden adam keyiflendi, "Ölmedin meleğim, yaşama savaşını kazandın." dedi her sabah sabırla söylediği gibi.

"Gerçekten mi?" dedi nemli kirpiklerini kırpıştıran Yağmur.

Bulut arkasına geçti, ellerini beline sardı ve karnının üzerinde birleştirerek, çenesini karısının başına yasladı. "Bak buradayız, kocaman bir aileyiz. Ama sana kötü haberlerim var."

"Ne oldu?" dedi kız kalbi hızla çarparken.

"Çiçek büyüdü? Korkma onu gördüğünde olur mu? Onu görünce şaşırsan da, bunu fazla belli etme, artık biraz alıngan. Ayrın okulunu bitiriyor bu sene, kocaman kadın oldu ve Mahru ablamız evlendi."

"Ben neden bilmiyorum?"

"Biliyorsun, her gün tekrar öğreniyor ve her akşam uyuyarak tekrar unutuyorsun."

Gözleri sislenen kadın suratını asarak kocasına döndü, ellerini göğsüne koyarak, "Çok zorluyor muyum seni?" diye üzgünce sordu.

Onun üzgün halinin aksine adam mutluca burnuna burnunu sürttü. "Hayır, her sabah yarım saatlik bir seans oluyor, sonra her şey eski düzenine dönüyor."

"Peki buna alışabilecek miyim?" dedi karnında kıpırdanan şeye şaşkınca bakarak. Hâlâ kıpırdamasından korkuyordu.

"Sanırım sen alışana kadar, o doğmuş olacak." diye gülümsedi adam, kızaran yanağına dokunarak.

"Ve unutacağım onu yeniden..." dedi kadın hüzünle. Yüzü asıktı, kıyamazdı adam ona.

Asıl yüzünü yukarı kaldırdı, "Ve ben hiç bıkmadan hatırlatacağım her gün yeniden ailemizi sana." Karısının yanağını öptü. "Şimdi kahvaltı vakti, Duru Su hazırlıklara bakıyordu ayıp olmasın."

"Burada mı?" dedi gözlerini irice açan kadın.

"Ateş burada olduğuna göre." O çıplak adam aklına gelince

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yağmur utançla kızardı. Onu yataktan fırlarken görmüştü, altında eşofmanı vardı ama üstü tamamen çıplaktı. Ve iriydi ve her yerinde yara ve dövme vardı.

"Dün geldiler, akşam birlikte yemek yedik."

"Ben gördüm mü onları?"

"Evet."

Allah'ım ona sanki bir yıl geçmiş gibi geliyordu anlattığı her şey keza bu anları senede bir defa mutlaka yaşıyorlardı.

Karısına baktı Yağmur merakla, sağa döndü sola döndü, kendini inceledi. Bebek tekrar kıpırdanınca korkuyla yerinde cırlayan kadın, arkasında duran adamı göremedi ve koluyla ona sertçe vurdu.

Özgünce, "Özür dilerim." dedi. Adam gözünü ovuştururken, "Bebeğin kıpırdanmasına alışmam zaman alacak sanırım." diye homurdandı.

Bulut karısına uzandı, "Sen iyi misin?" dedi kolunu ovuşturduğu yere bakarak.

"Ben iyiyim, iyiden de iyiyim." dedi Yağmur yaşadığına ve bebeğine sevinerek. Nazik parmakları adamın alnındaki saçını düzeltti ve yüzünü kendine çekip acıyan gözünü üfledi.

"Sen nasılsın?"

"Bilmem. Sanırım çift görüyorum, iki dudak, iki göz..."

"O da bir şey mi, ben kendimi hamile görüyorum Bulut." dedi gülerek. İşte normale dönmeye başlamıştı, şükür.

Adama uzandı. Gözlerine dikkatle baktı. "En son Çiçek'in müsameresine gidecektik, gittik mi?" dedi kadın, son hatırladığı minik kızını peri kostümleri içinde göreceğinin heyecanıydı.

"Gittik." dedi adam yine o anı hatırlayarak. "*Sonra o Hakan'ın bacaklarını ve kollarını kırdım, artık yürüyemiyor. Öldürmedim, dua etsin kızımın biyolojik babası.*" demedi tabii.

"Ece sonra ne oldu? Şey ben unuttum sanırım." Düşündü ama hatırlayamadı.

"Sonra sana araba çarptı." dedi adam hüzünle. O an aklına ne zaman gelse nefes alamıyordu.

Kanlar içindeki hali, öldü sandığı hali, günlerce komada yattığı halleri hiç gitmeyecekti gözlerinin önünden.

Elini saçlarına daldıran kadın, "Gerçekten mi?" dedi hayretle. Sanki bir roman okuyordu adam ona ve en heyecanlı yerine gelmişti.

"Yok ben uyduruyorum." diye huysuzlandı adam, o anı hatırlamayı sevmiyordu.

"Çok üzgünüm, korktun mu çok?" dedi kadın kendini unutup adamın hüzünlü gözlerine bakarak.

"Üç ay komada kaldın, sence o zamanda halay çekmiş gibi mi duruyorum!" dedi konuyu kapatmak isteyerek.

"Bilmem çektin mi, göremedim ki." dedi kadın nazlıca. Adam huysuzca homurdanınca yanağına dokunarak "Sonra?" dedi sanki kaliteli bir film izliyor gibi ya da güzel bir kitabın sonunu merak eder gibi sorarak. Yağmur hiç birini hatırlamadığı için sıkıntı duyumsamıyordu.

"Sonra beyninin ön bölgesine darbe aldığın için, ciddi bir sıkıntı çıktı. Önce doktorlar korktu, ameliyat üstüne ameliyat geçirdin." Yağmur başına dokunarak, ameliyat izlerini parmaklarının ucunda hissetti. Kocası ciddiydi. "Ama bu sıkıntı iyi anlamda bizim hayatımızı da değiştirdi. Artık hücrelerin ölmüyor, beynin kendini silmiyordu. Yani ölesiye..."

"Sorun ne?"

"Sen her gün o günü yaşıyorsun Yağmur."

"Elli ilk öpücükteki kadın gibi mi?"

"Bak onu hatırlıyorsun işte."

"Evet seninle izlemiştik unuttun mu?"

"Her gün sıfırdan başlıyoruz güne ve ben her gün bunu anlatıyorum sana."

"Allah'tan seni unutmamışım, ya unutsaydım." dedi Yağmur dehşete kapılıp vuracak bir yer bulamayınca, elini adamın göğsüne vurarak.

Bu düşünceyle kasılan ve her zaman bunu söylemeyi unutmayan kadına sert sert bakan adam ona kaşlarını kaldırınca "Taş gibisin ne yapayım." dedi ve sonra kaşlarını çatarak "Evet taş gibisin, şu anda hesapladığıma göre kırklı yaşların başında olmalısın ve hâlâ taş gibisin, sebep?" dedi kıskanç bir tutumla ellerini beline koyarak.

"Sebep tam karşımda duruyor, her gün kendini sıfırlayan bir karım var, eğer göbekli olursam beni nasıl tanır!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sebep buysa iyi..." Sonra birden aklına gelen şeyle "Bana bak, ben unutuyorum diye yaramazlık yapmıyorsun değil mi?" dedi işaret parmağını kaldırıp tehdit ederken.

"Bunun için fırsat bulabileceğimi sanmıyorum." dedi adam edepsizce göğüslerine bakarak. "Malum her gece kendimi hatırlatmam gereken bir karım var, ancak bize kadar gücüm var sevgilim. Sonuçta artık yirmili yaşlarda değilim."

Yağmur kocasının omzuna vurdu sertçe. "Uyuz..." Tatlı dudakları ufak bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonra o tatlı dudaklar onunkilere dokundu.

"Önce tatlıdan mı başlasak?" dedi adam arzuyla karısını kendine çekiştirirken. Her sabah böyle öpmesi için bile bu çile çekilirdi ki. Dudaklarını kışkırtıcı bir öpücükle esir aldı.

Aklına misafirleri gelen Yağmur... "Bekle, bekle..." dedi uzaklaşarak. "Misafirimiz olduğunu söyledin."

Bulut burnundan soludu ve kadınların öncelikleriyle ilgili bir şeyler homurdandı. Mutluluktan sarhoş olan Yağmur gözyaşlarını tutamayarak, kirpiklerini hızlı hızlı kırpıştırdı. Bulut bunların mutluluk gözyaşları olduğunu biliyordu ama yine de mavişlerinin sislenmesini istemiyordu.

"Sana bayılıyorum." dedi Yağmur aşkla.

"Sana aşığım." dedi adam ve devam etti "Sadece bayılıyor musun, âşık değil misin?"

Adam genç kadının ağzını derin, tutkulu bir öpücükle ele geçirdi. Ayrı oldukları her saatin her dakikasında onu ne kadar çok özlediğini öğrenmesine izin veriyordu. Bir müddet sonra, Yağmur başını kocasının geniş göğsüne yasladı ve hoşnut bir iç çekiş "İyi ki hayatımdasın." dedi duâ eder gibi.

"İyi ki hayatımdasın." dedi adam her gün şükrettiği gibi.

"Bulut..." diye nazlı nazlı adını sayıkladı Yağmur. O ne zaman böyle adını seslense, adamın bir yerleri şaha kalkıyordu. Ve bunu bilen Yağmur elini cilveli bir şekilde genç adamın göğsünden aşağı indirdi ve kirpiklerinin arasından arzuyla ona baktı. Şu bir parçası genç kadının imasına bakarken "Şu işini diyorum, ertelemesek, ben acıktım da..."

İnce bacaklarından birini kocasının kalın bacaklarının arasına

kaydırdı ve kulağına bir öpücük kondurmak için ayakuçlarında yükseldi. Göbeğiyle adamın bedenini azıcık itelese de aldırmadı. Akşama kadar o göbeğe nasılsa alışacaktı. Dili hassas kulağının kenarını izlerken adamın, "Madem hamile bir kadınım, o zaman aşermeye hakkım olmalı." dedi arzuyla.

"Hımm, tatlıya mı aşerdin sen de?" diye sordu adam arsızca.

"Kocalık vazifelerini hatırlatmak zorunda değilim, değil mi?"

İşte şimdi, bu daveti görmezden gelemezdi. "Sanırım kahvaltı biraz bekleyebilir, burada karısına ulvi bir şekilde her gün kendini hatırlatması gereken bir adam var... Ve güzel, unutkan, hamile karısı tatlı istiyor."

"Öyle." dedi kadın tatlıca onaylayarak.

"Öyle." dedi adam ve aç bir şekilde esir aldı. Tatlı sataşmalarla öpüşüyor, sırayla teslim olup tekrar devam ediyorlardı.

Bulut ellerini onun yeniden öğrenen bedeniyle doldurdu. Her şehvetli kıvrımı avuçluyor ve yoğuruyordu. Genç kadının parmakları kendi başlarına cüretkâr keşiflerde bulundu ve kocasını cesaretlendircesine inledi. Öpüşmeleri derinleşirken, kadının aceleci elleri pantolonunun düğmesine ulaşınca, Bulut elini tuttu birden aklına gelen şeyle. "Hamilesin ve..." dedi, nefes almak için mücadele ediyordu. "Her gece zaten yoruluyorsun. Sabredemez misin?"

"Sanmıyorum. Ve tekrar hayatta olduğumu hissetmek istiyorum."

Bu sözle adamın tüm bentleri yıkıldı ve göğsünden hırıltısı yüksek arzulu bir soluk kaçtı. Onu bundan nasıl mahrum bırakabilirdi? Karnından ona yaklaşamayan Yağmur, omurgasını yay gibi gererek bedenini onunkine sürttü. Adam bacağına sürttüğü bacağını yakaladı, çıplak uyluklarının ipeksi hissine ve aralarındaki ayartıcı sıcaklığa ulaşıncaya kadar durmadı.

"Bir gün beni öldüreceksin."

"Sen de beni." dedi kadın, kalçasını kıvırarak kendini ona bastırdı. "Nazlanırsan seni öldürürüm Bulut Toprak. Nazlanmak kadınların işi..."

"Hastalığınla bu cinsel iştahın gider demişti doktorlar ama..." dediğinde kadın, "Kapat çeneni de işine bak." diyerek ona sokuldu ve öperken gülen adamı sımsıkı sarıldı.

Sonrasında her şey, her sorun unutuldu. İkisi birlikte hareketlendi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir amaçla ve telaşla birleşerek. Tüm kıyafetlerin can sıkıcı katmanlarını kenara attiler. Bedenlerinin ısısını birbirlerine sundular, aralarında hiçbir şey kalmayıncaya kadar birbirlerini soydular. Hem de hiçbir şey. Ve adam sahip olduğu en değerli varlıkla kendini bütünlerken, en sonunda kendini sonsuza kadar ait olduğunu bildiği o sıkı, ıslak, tatlı yerin içindeydi, evinde. Ve sabırsızlanan Yağmur huysuzca homurdanarak tırnaklarını omuzlarına geçirip, onu daha yakınına çekti. Her şeyiyle onunla birdi artık, sonsuza kadar.

Ve son... Mutlu sonsuz onların olsun.

Biraz hayalsi, biraz masalsı, biraz da ***olmaz deme olur valla*** gibi bir son oldu. Gerçekler de vardı için de, hayaller de. Biraz bizdendi, biraz hayalimizden çıkma... Yani tıp bile beyne gelince sırası, susuyor, sırrını kimse çözemedi diyor nörologlar...

Yani tıbbın çözemediği sırrı biz mi çözeceğiz? :D Dilerim mucizeler hiç bitmez, dilerim çıkmaz sokakların her zaman çıkış kapısı olur. Dualar bitmedikçe, Allah'tan umut kesilmedikçe, mucizeler olacak. Allah herkesin derdine derman versin ve uyuyan dertlerimizi uyandırmasın. Hoş kalın, esen kalın, benimle kalın, yeni hikâyemizde birlikte olmak dileğiyle, hoşça kalın.